

Tôi Là Tất Cả Của Tên Ấy

Contents

Tôi Là Tất Cả Của Tên Ấy	2
1. Chương 01	3
2. Chương 02	5
3. Chương 03	7
4. Chương 04	8
5. Chương 05	10
6. Chương 06	13
7. Chương 07	14
8. Chương 08	17
9. Chương 09	19
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	32
15. Chương 15	36
16. Chương 16	38
17. Chương 17	41
18. Chương 18	43
19. Chương 19	45
20. Chương 20	47
21. Chương 21	50
22. Chương 22	53
23. Chương 23	55
24. Chương 24	57
25. Chương 25	59
26. Chương 26	61
27. Chương 27	63
28. Chương 28	66
29. Chương 29	68
30. Chương 30	70
31. Chương 31	72
32. Chương 32	73
33. Chương 33	75
34. Chương 34	76
35. Chương 35	78
36. Chương 36	78
37. Chương 37	79
38. Chương 38	81
39. Chương 39	82
40. Chương 40	83
41. Chương 41	85

42. Chương 42	86
43. Chương 43	87
44. Chương 44	89
45. Chương 45	92
46. Chương 46	94
47. Chương 47	95
48. Chương 48	98
49. Chương 49	99
50. Chương 50	100
51. Chương 51	102
52. Chương 52	103
53. Chương 53	104
54. Chương 54	106
55. Chương 55	107
56. Chương 56	108
57. Chương 57	108
58. Chương 58	110
59. Chương 59	111
60. Chương 60	112
61. Chương 61	114
62. Chương 62	115
63. Chương 63	117
64. Chương 64	120
65. Chương 65	121
66. Chương 66	123
67. Chương 67	124
68. Chương 68	126
69. Chương 69	128
70. Chương 70	130
71. Chương 71	132
72. Chương 72	135
73. Chương 73	136
74. Chương 74	137
75. Chương 75	139
76. Chương 76	141
77. Chương 77	143
78. Chương 78	146
79. Chương 79	148
80. Chương 80	151
81. Chương 81	152
82. Chương 82	155
83. Chương 83	158
84. Chương 84	161
85. Chương 85	163
86. Chương 86	166
87. Chương 87	169
88. Chương 88	172
89. Chương 89	174
90. Chương 90 End	177

Tôi Là Tất Cả Của Tên Ấy

Giới thiệu

Tất cả, em sẽ ghi nhớ. . . xin anh hãy quên đi. . . Quên đi người không biết làm nũng lại cố gắng nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-la-tat-ca-cua-ten-ay>

1. Chương 01

Chương 1

Hôm nay tôi lại nghe bài “Tình” của tổ hợp Oanh Hỏa Thạch. Tuy giai điệu là dance nhưng vẫn thấy cảm động, mỗi một câu một từ đều khiến tôi đau lòng buồn phiền.

Anh từng nói đã từng yêu em, anh từng nói không có em sẽ không sống nổi. Lời anh nói em tin tưởng không hoài nghi. Nhưng bây giờ anh lại muốn chia tay. Tình yêu còn lại phải làm sao đây? Hồi ức trước đây phải làm sao? Nếu nhớ anh đến nỗi con tim nhức nhối, anh bảo em phải làm sao?

“Tình” của tổ hợp Oanh Hỏa Thạch.

Hic, lại rơi nước mắt rồi. Giọt nước mắt này sao mãi không chùi khô được nhỉ? Đã mấy tháng rồi, sao tôi vẫn chưa quên được cậu ấy? Có gì để lưu luyến đâu mà còn yêu mãi? Tôi thực quá ghét bản thân mình bây giờ.

Người tôi yêu thật lòng... tuyệt đối không thể quên được tên cậu ấy ...

“Kim Dân Hữu”. Tôi phải làm sao mới có thể quên được cái tên này đây? Dân Hữu đã từng ở bên tôi một năm trời, tôi không cách nào quên cậu ấy được. Lần đầu tiên gặp nhau, hồi ức của chúng tôi, còn có lần chia tay cuối cùng...

“Chúng ta chia tay đi, xin lỗi.”

Tôi vẫn nhớ rõ mồn một lời nói cuối cùng của cậu ấy, nhưng vẫn không chịu tin. Tôi nghĩ cậu ấy nhất định là lừa gạt tôi... chắc chắn thế... nhưng hình như tôi sai rồi. Cậu ấy đã rời xa tôi thật rồi.

Lòng tự tôn của tôi không cho phép tôi níu giữ Dân Hữu mà tôi yêu thương tha thiết. Sau khi Dân Hữu đi rồi, tôi thần thờ lặp lại:

“Kim Dân Hữu... đừng đi!”

Nếu tôi gặp lại Dân Hữu, tôi sẽ vứt bỏ lòng tự tôn, chỉ cầu xin cậu ấy quay về bên mình.

“Tuấn Hỷ! Mau lên! Xe sắp chạy rồi!”

Đừng gọi tôi. -- Tôi nói rồi đừng gọi tôi mà! Để tôi được nhìn nhiều hơn một chút. Để nhớ mỗi ngày đều tay trong tay với Dân Hữu đi qua khu này... vẫn nhớ Dân Hữu hồi đó sáng nào cũng đứng đợi tôi...

“Ê, Phác Tuấn Hỷ! Bà còn không mau ra đây à?”

Cái tên này... Phác Tuấn Anh! Người ngậm mồm lại yên cho ta nhờ! Tên này là người mà cả đời tôi tuyệt đối chẳng thể nhờ cậy được gì, nếu nhất định phải nói thì, hẳn chính là thằng em trai duy nhất của tôi.

Chẳng biết di truyền gene của ai mà khiến người ta yêu thích thế, tôi thương hẳn thương đến muốn chết luôn! -.- Tôi rất thích nói ngược như vậy đấy!

Haizzz ~ Chúng tôi phải dọn nhà thật rồi! Bây giờ Dân Hữu cũng rời xa nơi này. Sau khi chia tay nhau đã chuyển trường, tôi chẳng còn nghe được tin tức gì của cậu ấy nữa, liên lạc bị cắt đứt như thế đấy. Chỉ nghe nói cậu ấy đã gia nhập tổ chức bất lương của trường học.

Dân Hữu... tớ phải đi thật rồi... đi thật rồi... tạm biệt...

“Phác Tuấn Hỷ! Bà muốn chết hả?”

“Biết rồi! Đến đây!”

Tuy khó chịu nhưng bố mẹ và cái thằng em đáng ghét ấy cứ thúc giục mãi, cuối cùng tôi vẫn phải lên xe rồi.

Ngôi nhà dần dần nhỏ lại... trả hồi ức lại cho tôi ~!!

“Huhu... hu...”

“Ngốc, bà bị bệnh à?”

Đúng. “Ngốc” mà các bạn nghe chính là lời em nói với chị thế đấy. Phải biết là tôi sinh sớm hơn Tuấn Anh một năm chứ!

“Người muốn chết hả? Gọi chị người chẳng ra thể thống gì cả! Ta đã đủ đau lòng lắm rồi đây!”

“Tôi bực mình vì thấy bà cứ chau mày ủ rũ cả ngày thế đấy, rồi sao?”

“Được rồi! Ta chẳng muốn nói chuyện với loại người như người nữa!”

“Ngốc!! Bà đau lòng có phải là vì cái tên Dân Hữu đó không? Tôi đã nói với bà mấy chục lần tên đó là đồ củ cải thối lẳng nhăng mà!! Bà làm gì mà phải phát bệnh ở đây?”

“Người biết gì chứ!! Lúc Dân Hữu ở bên ta chưa từng lẳng nhăng bao giờ!”

“Ngây thơ! Có thằng lẳng nhăng nào mà tuyên bố mình lẳng nhăng không? Sao bà dại thế nhỉ?”

“Đủ rồi!”

Tuấn Anh luôn ghét Dân Hữu, trước đây cũng thế, bây giờ lại càng ghét.

Lúc qua lại với Dân Hữu, ngày nào tôi cũng chịu đựng cơn điên của Tuấn Anh. Về nhà muộn một chút là mắng sa sả. Nếu tôi cũng lên cơn cãi nhau với hắn thì cả đến mấy ngày sau cũng chẳng ai nói với ai câu nào. Chiến tranh lạnh dài nhất kéo hơn 3 tháng trời, cuối cùng vẫn là tôi phải chịu cúi đầu. Cái tên Tuấn Anh đó tuyệt đối là đứa không máu không thịt. Tuy nhỏ hơn tôi một tuổi nhưng hắn chưa gọi tôi là chị lần nào. Tôi thật sự mong muốn hắn gọi tôi một tiếng “chị” thân thiết biết mấy!

Hừ. Thật ra hắn không gọi tôi “ê” thì cũng đã là sự may mắn nhất trong những cái bất hạnh rồi. Tuy có lúc tôi cũng năn nỉ hắn gọi tôi là chị, -_- ; nhưng đúng là chẳng thể thương lượng gì với cái tên đầu heo này. Nếu cần miêu tả Phác Tuấn Anh thì, một câu thôi – máu lạnh! Cả ngu ngốc!! Yêu quái...!!

Nói đến Phác Tuấn Anh... hắn có chiều cao 1m78, tuy rất không muốn thừa nhận nhưng hắn cũng hơi hơi đẹp trai, giống như tôi, hắn cũng chưa hề thừa nhận tôi bao giờ! Có một lần, hắn nói với một gã con trai theo đuổi tôi về đến nhà là...

“Thật không có mắt!”

Chính là câu này, tôi suýt chút đập đầu vào tường. Chắc chắn hắn là một tên ngốc. Nhưng Tuấn Anh cũng là đứa tốt, đây cũng là một trong những sự thực mà tôi không hề muốn thừa nhận. Có lần xảy ra một chuyện lớn khiến cả nhà chúng tôi suýt chút nữa bị dọa đến vỡ tim là, có một cô bé rất thích Tuấn Anh cường bách -_- tên ngốc này phải qua lại với cô ta.

Đương nhiên cường ép người ta thì chắc chắn không thể thành công. Không ngờ cô bé đó lại đi tự sát, nhưng không chết được. Kết quả Tuấn Anh không thèm nghe chúng tôi khuyên nhủ gì, đánh cho cô ta một trận nhừ tử, đến mức cô ta tái xanh tái xám mặt mũi.

“Cô muốn chết thì chết đi! Trước đây đã không thích loại như cô rồi, bây giờ lại càng ghét. Cô sống làm gì nữa hả? Tôi bực nhất loại giả vờ giả vệt như cô!”

Cho đến giờ tôi vẫn coi câu nói mà Tuấn Anh mắng cô bé tội nghiệp (?) ấy là câu kinh điển. Câu nói ấy đúng là không hề đơn giản. Tuy sau này chuyện đó cũng được giải quyết ổn thỏa... nhưng cái sự máu lạnh của hắn cũng khiến cả quỷ Satan trong truyền thuyết phải thở dài tự nhận mình không bằng.

Hôm nay chúng tôi phải chuyển đến Thủy Nguyên. Chuyển nhà vì bố tôi đã mở một cửa hàng đại lý ở đó. Ông nói muốn tạo dựng sự nghiệp của mình ở một nơi lạ, thế là chuyển đến thành phố chẳng có lấy một ai thân thích này. Chúng tôi đã thử thuyết phục bố, nhưng ông vẫn cố chấp không đổi ý. Chính vì thế mà tôi đã phải rời xa đám bạn thân để đến một nơi xa lạ, chuyển đến một trường khác. Tôi chuyển đến Du Lâm Thượng Cao, em tôi đến Đại Lâm Công Cao. (chú thích của người dịch: “Cao” chỉ trường trung học phổ thông)

Tôi cảm thấy cuộc đời mười tám tuổi của mình bi ai như thế đấy. Haizzz ~ nhưng điều đáng mừng là nghe nói Du Lâm Thượng Cao và Đại Lâm Công Cao sử dụng cùng một sân tập thể thao. Tức là Thượng Cao và Công Cao đối diện nhau, lấy sân tập làm trung tâm. Hai trường rất gần nhau. Đúng là một ngôi trường thú vị. ^^

Còn nghe đồn nam sinh trường Công Cao tuyệt vời chết đi được. Hình như là vì nguyên nhân này mà nam sinh Thượng Cao và Công Cao đã trở thành tử thù với nhau. Thêm nữa Công Cao là trường nam nên rất thích theo đuổi nữ sinh Thượng Cao, nên nam sinh Thượng Cao càng ghét họ. ^^ Nhìn cái tên Phác Tuấn Anh này cũng vào Công Cao thì nói trường ấy đều là zai đẹp đúng là cũng có lý chút đỉnh.

2. Chương 02

Chương 2

Á! Trễ giờ rồi! Xong phim! Ngày đầu tiên chuyển trường lại trễ học! Chính vì hôm qua lo dọn dẹp hành lý nên ngủ quá muộn, kết quả là sáng nay dậy không nổi nữa. Phác Tuấn Hỷ, mày là con ngốc! Tuy trễ rồi, nhưng tôi vẫn không thể vội vội vã vã đi học. Bởi vì để người khác nhìn thấy bộ dạng thảm hại thì chi bằng đập đầu tự sát cho xong!

Gội mái tóc xinh đẹp của tôi mất 20 phút, sấy khô tóc mất 20 phút, để giữ làn da trắng hồng của mình, mỹ phẩm làm ẩm da, dinh dưỡng cho da... mất 15 phút, mặc bộ đồng phục thật đẹp mất 10 phút. Bây giờ hoàn mỹ rồi. Ha ha! Nhưng... trong lòng vẫn thấy ngơ ngẩn... ờ, vì tôi đã trễ rồi.

“Ê, Phác Tuấn Hỷ! Mới sáng sớm mà bà đã đầu độc tôi rồi à?”

“Phác Tuấn Hỷ, bà mau rửa chén cho tôi đi! Trễ rồi.”

“Đầu của người làm bằng gì vậy?”

“Cái gì? Bà muốn chết rồi phải không?”

“Bây giờ 7 giờ rồi, trễ rồi!”

“Cái bà này đúng là ngốc thật! Bà xem xem mấy giờ rồi? Nhìn đồng hồ đi! Ha?? -o-

“Hi hi...”

Kỳ thật lạ thật. Vừa nãy rõ ràng nói 8 giờ... nên mới gấp rút thế, thì ra mới 7 giờ. Hoang đường. Đúng là hoang đường. Vậy lúc nãy 7 giờ, thật ra là 6 giờ?? Lại bị Phác Tuấn Anh mắng một trận chẳng hiểu mô tê gì. Hừ! Nhưng may là vẫn không bị trễ giờ, a ha ha ha!

Tôi với Tuấn Anh cùng đến trạm để chờ xe buýt. Bố nói đến trạm đối diện với nhà rồi ngồi xe số 7 là có thể đến trường. Cửa hàng đại lý của bố rất gần trường, nên ông rất rành rẽ khu vực này. Trên đường đi, nhìn thế nào cũng thấy đồng phục trường Tuấn Anh đẹp hơn của chúng tôi rất nhiều, hẳn mặc một cái áo có hoa văn xám, cà vạt xám đậm, thêm một chiếc jacket khoác ngoài nữa.

Nhìn ngược lại đồng phục của mình, toàn màu đen, y như có đám tang ấy. Ặc! Còn không bằng đồng phục trước của tôi nữa. Hừ! Thật không công bằng!

“Ê, lên xe đi!”

“Trả tiền đi.”

“Ê! Bà trả!”

Thấy tên đó bước thẳng lên xe thì biết hẳn ta chẳng thềm đếm xỉa gì đến lời tôi nói. Tôi không còn cách nào khác phải trả thêm 700 đồng, đau lòng quá! 700 đồng của tôi! Đồ điên! T__T

Woa ~ Lên xe nhìn một thoáng thì thấy trong xe toàn là những người mặc đồng phục đen hoặc xám.

“Tuấn Anh, mình xuống phía dưới đi!”

Tôi thích vị trí cuối xe, thế là kéo Tuấn Anh đang chần chừ xuống phía dưới. Hàng ghế cuối là sáu nam sinh mặc đồng phục màu xám của Công Cao.

“I da ~ Đáng đẹp thật! Đúng không?”

“Woa ~ Ngon thật đấy! Vẫn là nữ sinh Thượng Cao đẹp nhất! Ha ha!”

Đúng là rác rưởi của xã hội. Mấy tên con trai phía sau đang to mồm bàn luận về tôi. Tưởng tôi điếc chắc? Nếu bọn hắn thì thầm to nhỏ thì tôi còn có thể xem như không nghe thấy.

“Tóc dài quá, tớ thích con gái tóc dài.”

“Tớ cũng vậy! Câu cô ta đi?”

“Mấy người như thế mà muốn câu tôi à? Có còn tự trọng không? Đúng là chuyện cười thế giới!”

Tôi nhịn không nổi hét to lên. Thật là, bọn hắn tưởng tôi dễ đùa chắc? Tôi quay đầu lại trừng mắt nhìn... Nhưng nói câu “Có lòng tự trọng không?” vừa nãy có lẽ sai càng thêm sai, tôi quên mất bọn hắn là nam sinh Công Cao.

Một tên có vẻ khỏe khoắn đẹp trai, kế bên là một tên mặt búng ra sữa. Tuy không phải đẹp trai xuất sắc nhưng vẫn tạm tạm. Chắc chắn được con gái ưa thích... Sau này gọi hai tên đó là Bắp Thịt và Xương Sườn đi. Ha ha ~ Bắp Thịt và Xương Sườn có vẻ hơi hoảng, kế bên bốn tên kia cũng thế.

“Bà muốn chết à. Đừng gây chuyện phiền phức thêm nữa.”

Tuấn Anh cau mặt thấp giọng nói. Hình như hắn tức giận rồi. Tôi sợ lại bị mắng nữa nên im tiếng. Nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nghĩ đến Dân Hữu.

“Dân Hữu...”

“Em đẹp thật đấy!”

Lúc ấy phía sau lại vang lên một câu... Thật là, thế giới loạn rồi!

“Vừa nãy cậu nói gì đấy? Hả? Im lặng cho tôi nhờ!”

Tôi quay lại trừng mắt với cái tên vừa nói “em đẹp thật đấy!” một cái. Nhưng vừa nhìn, mẹ ơi!! Anh ta không cùng loại với Bắp Thịt và Xương Sườn lúc nãy! Tôi hơi hoảng. Vì cái tên này... hình như là người mẫu! Đẹp trai quá...

Ôi chào! Không hổ là nam sinh Công Cao T0T

“Cậu còn nói nữa là tôi đập bẹp cho đấy!” Lúc này tên Xương Sườn bên cạnh lên tiếng.

Tôi điên lên, đứng phắt dậy, tóm lấy cổ áo Xương Sườn. Đừng ngăn cản tôi!

“Là cậu nói đập bẹp tôi à? Sao? Tôi sợ cậu làm không được đấy! Cậu đập tôi thử xem!”

“Mẹ nó! Muốn chết à? Có phải cậu chán sống rồi không? Cậu biết tôi là ai không?”

“Tại sao tôi phải biết cậu?”

“Mẹ nó! Cậu học ở Thượng Cao mà lại không biết tôi hả?”

“Tôi chẳng việc gì phải biết cậu cả! Vậy cậu có biết tôi không?”

“Đương nhiên! Chẳng có ai ở Thượng Cao mà tôi không biết, cậu là đồ ngu à?”

“Há há, hôm nay là ngày đầu tiên tôi chuyển đến đây, ngu quá!”

“Mẹ nó!”

“Ha ha ha! Hôm nay có phải là ngày chuyên gia Vân Quân bị chôn vùi không nhỉ?”

Tên “người mẫu” vốn nãy giờ vẫn cười cười bây giờ lại ôm bụng cười to hơn. Tên con trai tên Vân Quân mặt đã đỏ y như ***** khi. Mặt mặt quá đi, tiểu tử thôi. Ha ha ha! Lần thứ hai tôi lại thắng nữa! Xương Sườn, tốt nhất đừng có chọc giận ta. Tên Tuấn Anh vốn chẳng quan tâm đến tôi sống chết thế nào nữa, hẳn đã ngồi ngủ trên ghế mất rồi. Đúng là thế gian hỗn loạn!

Phía sau yên lặng một lúc, tôi nhìn thấy một bạn gái mặc đồng phục giống tôi đứng phía trước vẻ mặt tội nghiệp như sắp khóc đến nơi. Hay! Thì ra có một bàn tay đen đang mò mò phía sau mông cô bạn. Tôi khinh bỉ loại người này. Tức giận dùng dùng, tôi tóm lấy bàn tay đó giăng ra.

“Cái đồ biến thái này! Dám làm loạn ở đây à?”

3. Chương 03

Chương 3

Tiếng hét the thé của tôi lập tức đánh động mọi người. Tuấn Anh bị đám đông ồn ào đánh thức dậy đang giận dữ trừng mắt nhìn tôi. Nhưng tôi mặc kệ hắn có đang trừng mắt với mình hay không. Bây giờ trong mắt tôi chỉ nhìn thấy tên biến thái này mà thôi. Tên ấy nhìn thấy mọi người trên xe đang chăm chăm nhìn, có vẻ hơi lúng lúng.

“Ha ha ha!! Cô em này hay thật đấy!! Hình như không phải loại tầm thường nhỉ? Ha ha ha!! A ~ cười đau bụng quá đi thôi. Ha ha!!”

Phía sau vang đến giọng cười ha hả của tên nam sinh giống người mẫu ấy. Tôi lại quay đầu nhìn bọn hắn, tên người mẫu đang cười đến co rút người lại, tên Bắp Thịt cũng cười lăn lộn, tên Xương Sườn hơi ỉu xìu, một tên có gương mặt trẻ con đeo mắt kính nhìn có vẻ nữ tính, còn có hai tên nhìn bình thường nữa! Không hổ là nam sinh Công Cao.

Giải quyết xong tên biến thái, tôi lẳng lặng ngồi xuống.

“Phác Tuấn Anh! Cùng đi chứ! Tuấn Anh!! Ta nói cùng đi mà!!”

Tên điên này vờ như không nghe thấy tôi nói. Hình như hắn cảm thấy ở trên xe lúc nãy mặt mặt quá thì phải.

“Phác Tuấn Anh!”

“Im miệng!”

“Người muốn chết hả?”

“Bà mà còn lo chuyện ruồi bu, lúc đó tôi đoạn tuyệt quan hệ luôn!”

“Hừ... biết rồi, biết rồi!”

Chị người nhện đây! Nhện! Hừ!

Trường chúng tôi nằm trên một con dốc... y như phải leo núi vậy. Một chết đi... -_-;;

“Ê! Cái cậu mặc đồng phục Công Cao phía trước kia! Bên cạnh là con gái của cậu hả?”

Quay đầu nhìn lại một chốc, thì ra là 6 người hồi nãy. Là tên Xương Sườn đang nói. Bây giờ nhìn kỹ lại thấy hắn ta quả thật không phải gầy như bình thường. Tuy dáng người trung bình nhưng đứng cạnh tên Bắp Thịt trông càng nhỏ bé. Đột nhiên Tuấn Anh bước tới trước mặt bọn hắn.

“Tuấn Anh, đi đâu thế?”

Tôi thấy hơi sợ hãi. Tuy Phác Tuấn Anh đánh nhau rất giỏi... nhưng Tuấn Anh, bọn hắn có tới 6 tên! Đừng thế nhé!! Không ngờ người lại đánh nhau vì chị người. Vẫn là em trai mình. Hu hu TT

“Cậu còn nói là con gái tôi nữa thì tôi diệt cậu đấy! Tuy rất không muốn thừa nhận nhưng tên ấy là chị của tôi!”

Đồ diên này! Hại tôi cảm động đến nỗi tưởng lầm hắn vì tôi mới đến giáo huấn bọn chúng chứ... Ai ngờ hắn giận là vì người ta gọi tôi là con gái hắn! Hừ. Thật quá lãng phí tình cảm của mình.

“Mày muốn chết đến diên mất rồi hả?! Mày còn la lối om xòm, tao sẽ đập mày đấy!”

“Trước khi mất mặt thì cậu mau cút đi!”

“Mẹ nó! Mày bao nhiêu tuổi?”

“17.”

“Mày muốn chết à! Dám nói với tiền bối thế hả? Hả?”

Đột nhiên tên nam sinh nhìn giống người mẫu căn nắm đầm đang vung ra của Xương Sườn. Hắn lại cười lớn, hình như rất thích cười thì phải.

“Ý da ~ gan cậu to thật đấy! Ha ha! Lý Văn Quân, hình như hôm nay là ngày xui xẻo của cậu thì phải! Ha ha ha!”

“Tở đang tức đây!”

“Cậu tên là gì?”

“Phác Tuấn Anh!”

“Phác Tuấn Anh? A... hình như nghe ở đâu rồi... ở đâu đến đây?”

“Ở đâu nhỉ? Thái Dân, cậu không thấy nghe rất quen sao?”

4. Chương 04

Chương 4

Tên người mẫu có vẻ như quen biết Tuấn Anh thì phải.

“Phải rồi... ở đâu nhỉ...”

Thái Dân hình như là tên của Bắp Thịt, hắn suy nghĩ về rất lung.

“A, nhớ ra rồi! Phác Tuấn Anh!!”

“Nhớ ra rồi à?”

“Cậu không nhớ hả? Chính là hôm đó, hôm mà bọn mình đến Nhân Xuyên đánh nhau đó! Lúc ấy chẳng phải có một người đến giảng hòa sao? Nhớ ra chưa? Người đó hình như tên là Tuấn Anh... đúng chứ?”

“A, đúng rồi! Cậu có phải là... Tuấn Anh đó không? Nhìn cậu rất giống...”

“Là em. Lúc nhìn thấy các anh, em đã muốn chào hỏi rồi... nhưng không ngờ cái bà kia lại nói bậy bạ với các anh, chẳng còn cách nào khác nên đành giả vờ ngủ.”

Mẹ ơi... hình như bọn hần quen biết nhau thật. Đột nhiên gương mặt tên Xương Sườn sáng lên:

“A... thảo nào thấy quen quá! Lúc đó cậu đã giúp bọn anh rất nhiều đó. Ha ha! Lúc này... xin lỗi nhé, gọi cô ta là con gái cậu! Tổ là Lý Vân Quân.”

“Gặp được cậu tớ rất vui. Tên tớ là Hi Thái Dân.”

“Cậu có nhớ không? Nhớ chuyện mắt kính tớ bị vỡ, chẳng nhìn thấy gì cứ đứng đó lóng ngóng lúnh quýnh không?”

Bọn hần đứng đó âm ỉ ồn ào. Con trai đứng là nực cười. Quen biết nhau lúc nào thế?

“Tuấn Anh, rất vui được biết cậu. Lúc đó nếu không phải là cậu giúp đỡ thì bọn anh không biết đã thương tích đến mức nào rồi. Anh là Khương Cẩm Thánh.”

Tên người mẫu cười rạng rỡ. Tên này là... Khương - Cẩm - Thánh. Khương Cẩm Thánh...

“Anh, vẫn đẹp trai thế nhỉ!”

Hả... giật mình... tôi giật mình thật đó! Trong từ điển của Tuấn Anh làm gì có hai chữ khen ngợi... vậy mà lại cười và nói với tên người mẫu... vẫn đẹp trai thế? Quái thật! Tuyệt đối phải ghi nhớ ngày đặc biệt hôm nay mới được. Tôi móc điện thoại ra, sửa tên Tuấn Anh trong danh sách người gọi là:

[Vẫn - đẹp - trai - thế]

Đến cái tên Tuấn Anh mắt cao hơn trời này mà còn khen hần ta đẹp trai... sao đột nhiên lại thấy cái tên Khương Cẩm Thánh này càng đẹp trai hơn nhỉ. -_-;;

“Tuấn Anh, cô ấy là chị ruột của cậu à?”

Bắp Thịt hỏi.

“Phải. Xui xẻo quá nhỉ?”

“Ha ha. Sao lại xui xẻo chứ? Rất có cá tính, lại còn quá đẹp nữa... Vân Quân, không phải thế sao?”

“Cũng có hơi...”

“Tớ không có bạn gái thì tốt rồi... tiếc quá đi mất!”

Bọn hần lại nói đến tôi rồi? Thái Dân còn nheo mắt đá lông nheo với tôi, phóng điện nữa chứ. Đúng là bệnh thần kinh!

“Tên là gì thế?”

Thái Dân lại hỏi thêm một câu.

“Phác Tuấn Hỷ.”

“Tớ phải nói với Na Lệ hôm nay trường cô ấy lại xuất hiện thêm một nhân vật nữa. Ha ha!”

Na Lệ? Chắc là bạn gái Thái Dân rồi. Cùng trường với tôi à? Sao lại có dự cảm không lành thế này nhỉ...

“Các anh em, cuối cùng đã tìm thấy một nửa của Khương Cẩm Thánh rồi.”

Đột ngột vang lên tiếng của Khương Cẩm Thánh. Nhưng chẳng biết do đâu mà nghe xong câu này, tim tôi đập thùm thụp loạn nhịp không ngừng. Thật là... sao không trấn tĩnh nổi thế này!

“Ê, Phác Tuấn Anh! Ta phải đi trước đây!”

Phải mau rời khỏi đây. Tôi không muốn bị bọn hăn phát hiện ra gương mặt đỏ bừng như cà chua của mình đâu!

5. Chương 05

Chương 5

“Các anh em, cuối cùng đã tìm được một nửa của Khương Cẩm Thánh rồi.”

Sao bên tai cứ văng vẳng câu nói đó thể nhỉ. Cái tên chết tiệt ... tìm bình tĩnh hơn một chút rồi tôi mới dám vào phòng giáo vụ.

Giáo viên chủ nhiệm dẫn tôi về lớp học. Không biết có phải là do trường nam nữ học chung không mà cảm thấy náo loạn quá.

“Tuấn Hỷ, các bạn trong lớp đều rất hoạt bát, nhiệt tình. Em chắc chắn sẽ hòa nhập nhanh thôi, yên tâm.”

“Dạ.”

Giáo viên chủ nhiệm có phải cho rằng tôi là người dễ bị người ta ghét, không làm người khác thương được không? Thật nực cười.

“Cách.”

Cuối cùng đã theo chân giáo viên chủ nhiệm đến lớp rồi. Vừa bước vào, các bạn đều bàn tán xôn xao, vô cùng ồn ào.

“Cả lớp về chỗ ngồi của mình hết đi. Hôm nay một thành viên mới bắt đầu gia nhập vào gia đình chúng ta. Giới thiệu sơ qua về mình đi nào. ^^”

“Tớ là Phác Tuấn Hỷ. Xin mọi người giúp đỡ nhiều.”

“Xong rồi hả? Ha ha.”

“Dạ.”

“Các bạn, có thấy Phác Tuấn Hỷ rất xinh đẹp không? Cô cảm thấy bạn ấy rất xinh đẹp. Ha ha. Đẹp hơn cả Giang Yến lớp kế bên.”

Giang Yến? Lại là ai nữa đây? Na Lê rồi còn Giang Yến. Nổi tiếng lắm nhỉ? hơi hơi tò mò...

“Tuấn Hỷ của chúng ta muốn ngồi đâu đây?”

“Thưa cô, ở đây còn chỗ.”

Đột nhiên có một cô bạn giơ tay lên chỉ vào chỗ ngồi trống kế bên rồi gọi to. A, gương mặt này! Không phải chính là người bị hại trong sự kiện tên biến thái sáng nay đó sao? Ha, hay thật!

“Ừ, ngồi bên cạnh Tiểu Mẫn nhé. Tuấn Hỷ?”

“Dạ.”

May thật đấy! Gặp ngay người quen ngồi cùng bàn. Thật ra nếu tôi muốn làm bạn với người đầu tiên gặp phải cần rất nhiều thời gian, vì tôi không biết cách nói chuyện lắm và cũng hay rụt rè nữa.

“Buổi sáng thật lòng rất biết ơn bạn ^^* ”

“Không cần đâu, chuyện nhỏ ấy mà”

“Tớ là Hàn Mẫn. Sau này chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau nhé ^O^”

“Ừ, giúp đỡ nhiều nhé. ^^”

Lúc Tiểu Mẫn nói chuyện khiến người ta thấy rất dễ thương. Cô bạn cắt tóc ngắn ép sát vào tai, thêm vào đó mỗi lần cười đều lộ ra lúm đồng tiền xinh xinh trên má, nhìn rất giống con nít.

“Cậu đến từ đâu thế?”

“Nhân Xuyên.”

“Chuyển trường chắc buồn lắm nhỉ?”

“Ừ. Chút chút...”

“Vì sao phải đến đây?”

“Bố tớ muốn làm ăn ở đây, nên mới chuyển đến.”

“Làm ăn gì cơ?”

“Cậu có biết phố kinh doanh lớn gần trường mình không?”

“Có.”

“Chính là cửa hàng mới mở ở gần đó đó.”

“Giật mình ~! Thật không?? Woa ~ nhà cậu giàu thật đấy!”

“Ha ha... giàu ghê nhỉ. ^^”

Để không bị cô phát hiện ra rằng mình đang nói chuyện nhảm, chúng tôi cố hết sức cúi thấp đầu. Đến cả cách nói chuyện Tiểu Mẫn cũng giống trẻ con. Chắc có thể nói là ngây thơ thánh thiện nhỉ? Càng nói chuyện với Tiểu Mẫn càng cảm thấy cô bạn đúng là mẫu khiến người khác cảm thấy thoải mái.

“Tuấn Hỷ, cậu có thấy cô bạn ngồi kế bên cửa sổ đó không?”

“Có phải người có mái tóc Jenkins không?”

“Ừ.”

“Rồi sao nữa?”

“Cậu đợi một chút.”

Tiểu Mẫn lấy di động ra. Hình như là muốn gửi tin nhắn cho cô bạn đó. ^^;; Một lát sau cô bạn đó quay đầu lại nhìn tôi, sau đó cười với tôi. Tôi cũng lịch sự cười lại ^__^

“Gửi lại rồi.”

Hình như đối phương gửi tin lại. Họ đúng là thú vị thật. Ha ha.

“Trí Anh nói, sau này chúng mình sẽ chơi thân với nhau.”

“Ừ, bạn ấy là Trí Anh?”

“Ừ, Thẩm Trí Anh. Vô cùng hoạt bát, là một người rất tốt, rất được yêu thích. Trước đây tớ cũng không dám nói chuyện, nhưng chơi với cô ấy rồi thì nhanh nhẹn hơn trước nhiều. Ha ha.”

“Thì ra là thế!”

“Lần đầu tiên gặp cậu đã thấy cậu rất xinh rồi.”

“Xinh cái gì chứ...”

Hàn Mẫn, Thẩm Trí Anh. Tuy bây giờ vẫn chưa thân lắm, nhưng tôi rất muốn gia nhập vào nhóm họ.

Vừa kết thúc tiết học, Trí Anh liền chạy đến.

“Biết tên tớ rồi chứ?”

“Biết. Thẩm Trí Anh, phải không?”

“Ừ!! Tiểu Mẫn nói cho cậu biết hả? Tiểu Mẫn, làm tốt lắm! Ha ha!!”

Hết như Tiểu Mẫn nói, Trí Anh quả thật vô cùng hoạt bát. Trong thời gian giải lao 10 phút, đa phần là cô bạn nói. Thật sự rất thú vị.

Trưa rồi, cuối cùng cũng học xong tiết học vô vị. Mừng quá! Tôi cùng Tiểu Mẫn và Trí Anh đến nhà ăn. Trí Anh giới thiệu cho tôi biết rất nhiều chuyện có liên quan đến trường mình. Nghe những chuyện thú vị này, tôi bắt đầu cảm thấy hơi hơi thích trường này rồi.

“Đúng rồi! Tuấn Hỷ, cậu có thấy cây cầu kia không?”

“Cái nào?”

“Chính là nơi có nhiều người kia kìa~”

“A... ừ, thấy rồi!”

“Nơi đó được mệnh danh là love chance, rất nổi tiếng đó ~”

“Love chance? Nơi đó để làm gì?”

“Đó là nơi duy nhất mà học sinh Thượng Cao và Công Cao có thể gặp nhau. Nghe nói là vì trường của bọn mình có quan hệ rất tốt với hiệu trưởng trường Công Cao, cho nên mới có nơi này. Ảnh hưởng của chỗ đó không phải bình thường đâu nhé. Nam sinh Công Cao chẳng phải đều rất đẹp trai à? Tớ thấy đẹp hơn con trai trường mình nhiều lắm luôn. Có một cặp tình nhân rất đẹp đôi ở Thượng Cao, nhưng có nam sinh Công Cao tham dự vào thế là trăm phần trăm tan rã. Nghe nói cây cầu đó là nơi họ gặp nhau lần đầu!! Ha ha! Hình như chính lúc ấy mới bắt đầu có cách gọi love chance đó!”

“A, thì ra là như thế!”

“Đối thủ của nam sinh Thượng Cao mãi mãi sẽ là nam sinh Công Cao ~!”

Tiểu Mẫn đứng cạnh cũng lên tiếng tán đồng. Love chance... Hình như ở trường này có rất nhiều câu chuyện thú vị.

“Tuấn Hỷ, trong hai trường này có một người được yêu thích nhất ấy! Nếu cậu mà thấy được anh ấy chắc cũng bị mê hoặc luôn đó!”

“Ai vậy?”

“Là một người tên Khương Cẩm Thánh. Woa~! Thật đó! Đẹp trai lắm! Tiểu Mẫn, đúng không?”

“Đúng đó!”

“Khương Cẩm Thánh?!”

“Ừ ~!!”

Khương Cẩm Thánh... chẳng phải là tên tiểu tử sáng nay đó sao?? Hắn được yêu thích nhất? Cái gì vậy, sao có thể... Thật là __=

“Nhìn thì anh ấy rất thích tán tỉnh con gái, nhưng quen biết rồi thì thấy thật ra không phải như thế. Chẳng ai đoán được suy nghĩ của anh ấy cả, tính cách rất lạnh lùng.”

“Thật... à?”

“Ừ. Đẹp trai nhất là Cẩm Thánh, còn có Thái Dân, Vân Quân và Chí Quân cũng đẹp nữa.”

Gì vậy trời? Bọn hắn chẳng phải là đám người sáng nay đó sao? Thái Dân và Vân Quân hình như cũng rất khá thì phải. Hà hà. Trí Anh hề nói đến Cẩm Thánh là tỏ ra rất phấn khởi. Chắc là không thích hắn ta đó chứ? Tuy rất muốn hỏi thử xem sao nhưng cuối cùng cũng ko đề cập đến. Tóm lại cũng chẳng liên quan gì đến tôi mà.

6. Chương 06

Chương 6

“Có phải nam sinh Thượng Cao chẳng có ai nhìn được không?”

“Không hẳn... có một người cũng rất đẹp trai!”

“Ai thế?”

“Người mà mấy tháng trước chuyển tới đây. Nhưng hiện giờ đang bị đình chỉ học nên không thấy được đâu, mấy ngày nữa là có thể gặp được cậu ta rồi.”

“Thật à?”

Trí Anh nói đến đây, ánh mắt trở nên u tối. Có phải đã xảy ra chuyện gì không?

“Trí Anh, nhìn kìa, đó chính là Y Giang Yến và Phác Na Lệ đó!”

Tiểu Mẫn chỉ hai cô gái đối diện đang đi tới. Họ vai đeo túi, hình như là mới đến trường thì phải. Hai cô gái đều rất xinh. Một cô trong đó mặc quần áo màu nâu, thân người gầy gầy, nhìn đẹp hơn cô kia một chút. Nhưng không hiểu vì sao Trí Anh nhìn họ thấy không thuận mắt cho lắm.

“Thần kinh, tội nó tưởng mình là minh tinh quảng cáo chắc? Làm gì phô trương dữ vậy? Phác Na Lệ không sợ Thái Dân biết à?”

Thái Dân...? Đúng rồi, tên là Na Lệ. Na Lệ chẳng phải là bạn gái Thái Dân đó sao?

“Ai là Na Lệ?”

“Cậu có nhìn thấy cô gái đi tướng rất điệu, nhìn là muốn ngứa mắt không? Thân người gầy hơn chút, đẹp hơn chút là Y Giang Yến, bên cạnh cô ta chính là Phác Na Lệ. Hai đứa đều đáng ghét như nhau!”

“Sao vậy?”

“Tội nó tự tạo nên một nhóm rất ghê gớm... buồn cười quá hả? Lén lút làm sau lưng thầy cô thôi. Con điên Phác Na Lệ đó ỷ vào Thái Dân nuông chiều mà làm tới, cho nên mới kiêu ngạo như thế.”

Trí Anh nói, vẻ rất kích động. Tôi hiểu ra một chút rồi... hình như phức tạp lắm. Đầu to ra hẳn. Haizzz, chắc tôi không nên chen vào. Mấy chuyện này mà có người thứ ba thì càng rắc rối thêm. --^ Nhưng chẳng hiểu vì sao càng thấy tò mò với Phác Na Lệ hơn với Y Giang Yến... Tại sao vậy nhỉ?

“Thẩm Trí Anh ~! Cậu đi ăn cơm à?”

Na Lệ nói với Trí Anh.

“Phải. Cậu giờ mới đến lớp à?”

“Đến sớm làm gì? Đến sớm cũng ngủ thôi. Chỉ bằng ở nhà ngủ no say rồi đến lớp sau, để thời gian còn lại qua đi thú vị hơn chẳng phải tốt à? Phải không, Giang Yến?”

“Đương nhiên rồi.”

“Ha~ Không biết đầu cậu làm bằng gì nhỉ?”

“Ê! Thẩm Trí Anh có hứng thú với đầu của tớ từ bao giờ vậy? Sao đột nhiên quan tâm tớ thế?”

Trí Anh và Na Lệ cứ thế đấu khẩu với nhau. Không khí này đúng là căng thẳng quá... Nhưng mà... Y Giang Yến đó sao cứ trừng mắt nhìn tôi hoài vậy.

“Này, Thẩm Trí Anh. Người bên cạnh cậu hình như trước giờ chưa nhìn thấy. Ai đó?”

“Mới chuyển đến. Cậu đừng quan tâm đến người khác, lo thân mình đi được không?”

“Ê, tên gì đó?”

“Phác Na Lệ! Cậu muốn biết cái đó làm gì hả?”

“Cậu đừng có sáng sớm đã gây chuyện với tôi, Thẩm Trí Anh!”

“Trong mắt cậu thì bây giờ được coi là sáng sớm à?”

“Mẹ nó. Cậu thần kinh hả?”

“Na Lệ, đừng ồn nữa. Coi chừng lại bị thầy cô mắng bây giờ.”

“Ừ. Lần này tớ nhịn đấy.”

Y Giang Yến... Lại nhìn tôi nữa. Thấy khó chịu quá. _-;;

“Này! Cậu tên gì?”

Y Giang Yến hỏi tên tôi, nhưng tôi không muốn trò chuyện với cô ta...

“Đi, ăn cơm thôi.”

Tôi mặc kệ cô ta, chỉ lạnh lẽo nhìn Y Giang Yến một cái rồi đi về phía nhà ăn. Phác Na Lệ hét lên đằng sau lưng chúng tôi cái gì đó, nhưng tôi thấy ấu trĩ quá đi mất. Trí Anh và Tiểu Mẫn bị tôi làm cho giật mình một phen đang hò hét nói:

“Tuấn Hỷ, tớ thích cậu hơn rồi đó! Ha ha~!! Woa aaa!!! Bọn mình cho tụi nó biết tay rồi!! A~ vui quá đi!!”

“Tuấn Hỷ, tuy sáng nay rất cảm ơn cậu, nhưng lúc này còn cần cảm ơn hơn ~ cảm giác như vừa nhổ ra một cái gì đó tởm lợm ấy ~ ^0^”

Trí Anh và Tiểu Mẫn hình như trước đây bị hai đứa kia chọc giận rất nhiều thì phải. Nhưng điều khiến tôi không ngờ đến là sau chuyện này, tôi đã gây thù chuốc oán với Phác Na Lệ và Y Giang Yến. Điểm này là ngoài dự tính của tôi...

7. Chương 07

Chương 7

Sau khi tan học, Trí Anh, Tiểu Mẫn và tôi quyết định đi karaoke ^^v Sau khi ra khỏi lớp, chúng tôi đi xuyên qua sân vận động hướng về phía cửa trường. Lúc này Trí Anh đột nhiên phấn khởi hét lên:

“Là Cẩm Thánh kìa. Ha ha~”

“Ở đâu? Ở đâu?”

Tiểu Mẫn cũng vui sướng hét hỏi. Thì ra trước cửa trường là một đám con trai lúc sáng. Cẩm Thánh... Vân Quân... Thái Dân... Chí Hồi. Hết hồn! Đợi đã. Còn có một nhân vật lạ nữa... Phác Tuấn Anh cũng ở đó. Tên đó đến đây làm gì?

“A... có một người trước đây chưa từng nhìn thấy? Woa ~ Anh ấy cũng đẹp trai quá~!! Phải không, Tiểu Mẫn?”

“Ừ, đẹp trai thật đó!”

“Hình như Thái Dân muốn tìm Na Lệ nên cùng đến đây đợi nhỉ!”

“Hình như là thế!”

Lúc gần đến cổng trường, tên Tuấn Anh nhìn thấy tôi liền bước tới.

“Phác Tuấn Hỷ, bà muốn đi đâu?”

Hãy, tên này bệnh rồi... làm gì lại chào tôi trước chứ?

Tuấn Anh vừa chào tôi xong, Tiểu Mẫn và Trí Anh chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào, lại gần nhìn mặt tôi và Tuấn Anh.

“Là em trai tớ ^^;;”

“Giật mình! Em ruột à?”

“Ừ! Nó cũng vừa mới chuyển đến Công Cao hôm nay!”

“A, thế à!”

“Phác Tuấn Anh, đến đây chào đi. Họ là bạn của ta.”

Lúc này tên tiểu tử Tuấn Anh mới liếc nhìn Trí Anh và Tiểu Mẫn một cái, đơn giản gật gật đầu. Đích thực là một tên điên!

“Bà đi đâu?”

“Ta muốn đi chơi với bạn. Rồi sao?”

“Đưa ít tiền đây!”

“Người có bệnh không vậy? Tưởng ta là túi tiền của người chắc. Sáng nay cũng ta trả tiền xe buýt!”

“Đừng lải nhải nữa, vui vẻ đưa tôi 20000 won đi.”

“A, phiền chết được. Cầm đi, nếu người về nhà mà không trả, ta giết chết.”

“Biết rồi.”

Tên nhóc Tuấn Anh vừa cầm lấy tiền là quay người đi luôn. Thảo nào hôm nay lại chào hỏi tôi trước! Thì ra có mục đích khác. Điên thật!

“Woa~ Không hổ là em cậu! Nhà các cậu chắc toàn trai đẹp gái xinh nhỉ?”

“Mau đi thôi ^^;;”

Từ lúc này tới giờ Cẩm Thánh cứ nhìn tôi mãi... bây giờ vẫn đang nhìn. Tôi bị nhìn đến nỗi thấy ngượng ngùng, bước nhanh qua mặt bọn hắn.

“Tuấn Hỷ, đi đâu thế ~?”

Thái Dân nói với tôi.

“Không liên quan đến cậu.”

Lời tôi nói hình như lại khiến bọn họ giật mình. Đến Thái Dân cũng hơi hoang mang... Có gì mà hoang mang chứ... thật khiến người khác ngượng ngập. -__-;;

“Tuấn Hỷ, cậu quen bọn Cẩm Thánh hả?”

“Tớ chỉ nhìn thấy họ thôi.”

“Ôi ~ Thật lợi hại. Người quen nhiều quá nhỉ?”

“Không phải... chỉ là sáng nay gặp mặt một cái rồi thôi, bọn hắn hình như quen em tớ, bọn tớ chỉ có thể miễn cưỡng xem là quen nhau.”

“Thì ra là thế ^^”

Tôi không quan tâm đến bọn hắn nữa, bước xuống con dốc. Nhưng tôi có thể cảm nhận được bọn Cẩm Thánh cũng đang theo tôi đi xuống. Không chỉ bọn hắn, cả Phác Na Lệ và Y Giang Yến đáng ghét cũng cùng đi.

Tôi tức quá! Tức vì Phác Tuấn Anh và Phác Na Lệ cùng Y Giang Yến đi với nhau!

“Ê!”

Tuấn Anh chụp lấy tay tôi từ phía sau.

“Làm gì thế hả?”

“Bà vậy là sao đó?”

“Ta không vui, rồi sao?”

“Tại sao không vui?”

“Người không cần biết.”

“Hôm nay bà đi chơi với bọn tôi đi.”

“Không. Ta đi với bạn ta.”

“Bà cứ đi với tôi đi. Bọn tôi hôm nay tính đến nhà anh Vân Quân chơi... cùng đi nhé.”

“Đến đó làm gì?”

“Tôi nói theo thì cứ theo đi! Ở đâu mà nhiều lời thế! Các bạn cũng cùng đi nhé?”

“A... Tuấn Hỷ đi thì ... bọn tôi đi...”

Trí Anh ngơ ngẩn trả lời. Tên Tuấn Anh này tự nhiên lại bị sao vậy?

“Đi thôi! Tuấn Hỷ! Đi!!!”

“Tại sao?”

“Nhìn thấy Na Lệ và Giang Yến cũng đi chung, tôi thấy ngứa mắt quá. Bà còn hay hơn hai đứa nó nhiều. Nếu bà đi thì tôi đâu đến nỗi mất vui.”

“Khà khà ~!!”

“Ha ha...!!”

Tiểu Mẫn và Trí Anh nghe Tuấn Anh nói liền cười to. May thật ~ Không, không hổ là em ta! Thì ra Tuấn Anh cũng không thích Y Giang Yến và Phác Na Lệ!!

“Tại sao lại cười?”

Tuấn Anh nhìn Tiểu Mẫn hỏi. Cô bạn Tiểu Mẫn vốn nhút nhát hay mắc cỡ liền đỏ mặt nói:

“Không có gì...”

“Cùng đi nhé! Anh, Tuấn Hỷ và bạn Tuấn Hỷ cũng đi cùng đó.”

“Làm tốt lắm.”

Thái Dân và Vân Quân hò hét sung sướng. Thật không hiểu nổi bọn hấn làm gì mà vui thế. Không biết từ lúc nào đã đến... Cẩm Thánh đang đứng giữa tôi và Tuấn Anh. Nhìn thấy hấn, Trí Anh liền cười rạng rỡ, hình như rất vui thì phải.

“Trí Anh, mấy hôm nay có phải cậu lại mâu thuẫn với bọn Giang Yến, Na Lệ không?”

“Làm gì có... lúc nào chẳng thế!”

Trí Anh và Cẩm Thánh hình như quen nhau.

“Cùng lớp với Tuấn Hỷ hả?”

“Ừ.”

“Hà hà ~”

Khương Cẩm Thánh tự nhiên lại cười với tôi. Đúng là bệnh nặng. Cuối cùng, tôi và Tiểu Mẫn, Trí Anh cũng đi theo bọn hấn.

8. Chương 08

Chương 8

“Tuấn Anh, bắt đầu từ giờ phải đi cùng bọn anh, biết chưa?”

“Vâng.”

“Thường thì năm 3 sẽ có tiền bồi phụ trách hậu bối. Bọn anh biết cậu rất giỏi đánh nhau, nhưng đừng có cái gì cũng một mình đương đầu hết nhé. Lúc đó cậu cứ nói tên anh hoặc Vân Quân, Thái Dân hay Chí Hồi, bất kỳ ai trong đám là được. Nói rồi thì bọn họ sẽ biết phải làm thế nào.”

“Ừm. Nếu bọn họ vẫn muốn làm loạn thì em sẽ gọi điện thoại cho các anh. Ha ha.”

“Ha ha, bọn anh sẽ chạy như bay đến ngay.”

Tuấn Anh nói chuyện với Cẩm Thánh tỏ ra vui sướng đặc biệt. Quái thật lạ thật. Bắt đầu từ sáng nay tôi đã cảm thấy thế rồi. Vì có đại ca rồi nên mới vui thế hả? Đúng là đồ điên! Đối với bà chị cùng mẹ sinh ra như tôi đây mà cũng chưa bao giờ tỏ ra vui sướng, hừ! Đồ điên không thuốc chữa! ToT

“Tuấn Anh!”

“Ừm?”

“Sau này lúc chúng ta đi chơi với nhau thì phải mang Tuấn Hỷ theo đấy!”

“Hà hà... em biết rồi.”

Thật không hiểu nổi tại sao cái tên này tự nhiên lại nói ra câu đó.

“Trí Anh, sao cậu lại quen biết với Khương Cẩm Thánh?”

“A? Không phải quen cho lắm, tại trước đây học cùng trường cấp 2 nên hay nhìn thấy cậu ta thôi. Trước đây tớ và Phác Na Lệ đánh nhau, lúc ấy bắt đầu quen nhau.”

“Cậu với cô ta đánh nhau rồi à?”

“Ừ. Lúc đó Cẩm Thánh và Thái Dân đến giảng hòa cho cả hai. Thật ra cũng đâu có gì, đồ ít máu mũi và tóc tai hơi bù xù chút thôi.”

“Tại sao lại đánh nhau?”

“Thì nó thấy tớ ngứa mắt. Tớ đang đứng chơi thì nó đến bảo với tớ đừng làm trò chọc giận nó nữa...”

“Phác Na Lệ là bà cô già khó chịu à?”

“Chứ gì nữa. Cũng chẳng biết Y Giang Yến uống nhầm thuốc gì nữa. Khi học năm nhất vẫn rất hiền lành, nhưng không hiểu sao lúc lên năm hai học cùng lớp với Phác Na Lệ thì như biến thành người khác hẳn, đức hạnh như thế đấy!”

“Ồ ~ Thế à?”

“Tuấn Hỷ, hình như Giang Yến có ác cảm với cậu thì phải. Ha ha.”

“Tại sao?”

“Đẹp hơn mình thì cảm thấy bị uy hiếp thôi. Ha ha~! Vui thật!”

“Hôm nay tớ cảm thấy điềm báo dữ...”

“Điềm gì?”

“Hình như sẽ đánh nhau với ai đó...”

“Với ai?”

“Y Giang Yến... tớ...”

“Cố lên! Bọn tớ ủng hộ cậu *^^*”

Trí Anh hình như rất phấn khích. Sao tôi lại có dự cảm quá mãnh liệt thế này nhỉ? Nhìn tên Khương Cẩm Thánh, chắc đây là nhà bọn hắn thì phải.

“Tuấn Hỷ, cậu và Cẩm Thánh đúng là rất xứng đôi.”

“Đừng nói nhảm. Tớ không thích đâu.”

“A~! Cậu không thích Khương Cẩm Thánh?”

“Ừ, không thích kiểu đó. Thật ra tớ đã có người thương rồi.”

“Thật hả? Ai vậy? Vẫn còn quan hệ à?”

“Được một năm thì chia tay rồi. Nhưng vẫn chưa quên được. Bây giờ vẫn còn thích cậu ấy... ^^;;”

“Thì ra là thế. Nhưng cậu với Cẩm Thánh xứng đôi lắm đấy.”

“Xứng cái gì chứ.”

“Cẩm Thánh đáng người rất đẹp. Mặc áo jacket ngoài vào thì tuyệt thôi rồi. Đúng là rất đẹp trai. Ha ha~”

“Cậu nhìn chút đi. Nước miếng sắp chảy ra rồi kìa.”

“Tuấn Hỷ, vào đây đi.”

Khương Cẩm Thánh ngoắc tay với tôi bảo vào trong. Thật ra, chúng ta thân nhau lắm hả? Làm như quen biết lâu lắm rồi ấy. Sau khi bọn con trai vào rồi, chúng tôi cũng đi theo sau.

Bình!!!

Lúc này có người cố ý đụng vào tôi! Là Y Giang Yến, dự cảm của tôi bắt đầu linh nghiệm rồi -_-++

“Úi! Tớ không biết cậu đứng đây. Cậu bị tớ đẩy ngã dễ dàng thế nhỉ, xem ra cậu cũng đâu có bản lĩnh gì hả?”

“Có phải cậu trước đây đã từng ở Mỹ không?”

Y Giang Yến không hiểu ý trong câu nói của tôi, chỉ nhìn tôi vẻ thắc mắc.

“Sao không hiểu tiếng người vậy? Cậu làm gì mà cứ động đây cái lưỡi rách của cậu? Cậu cũng phải nghĩ đến cảm nhận của người khác chứ? Đây đâu phải là quốc gia muốn nói gì là nói, là Đại Hàn Dân Quốc!! Nghe hiểu chưa hả?”

“Đồ thói tha! Có phải mày muốn chết lắm rồi phải không?”

Y Giang Yến một mặt khuyên Phác Na Lệ đang tràn đầy kích động, một mặt trừng mắt nhìn tôi. Nhưng tôi chỉ thấy bọn nó ấu trĩ quá đi thôi.

“Hôm nay có Cẩm Thánh ở đây nên tao nhịn đấy. Lần này là nể mặt Cẩm Thánh nên tha ày. Nếu không phải Cẩm Thánh thì mày sớm chết trong tay tao rồi.”

“Hừ ~ Tùy cậu muốn nói gì cũng được.”

Tôi nói xong liền vào nhà trước. Nể mặt Khương Cẩm Thánh mà tha tôi à??? Đúng là chuyện cười! Giác quan thứ 6 của tôi mách tôi biết là Y Giang Yến chắc chắn rất thích Khương Cẩm Thánh. Chẳng biết thế nào mà tôi lại có dự cảm xấu nữa rồi.

“Tiểu Mẫn, nhìn thấy chưa? Y Giang Yến mặt đỏ như ***** khi ấy. Ha ha ha. Thoải mái thật.”

“Không ngờ Tuấn Hỷ lợi hại ghê.”

“Không phải lợi hại, mà là bọn Giang Yến đụng phải khắc tinh!! Từ bây giờ những tháng ngày tự tung tự tác của bọn nó chấm dứt rồi.”

“Trí Anh, Tiểu Mẫn, tớ muốn hỏi một chuyện... có phải Y Giang Yến thích Khương Cẩm Thánh không?”

“Ừ.”

“Chứ gì nữa!”

Tiểu Mẫn và Trí Anh vừa kích động gật đầu lia lịa vừa nói. Thì ra là bị tôi nói trúng rồi.

“Nhưng Cẩm Thánh chẳng để tâm đến cô ta đâu.”

“Tại sao?”

“Cái này thì tớ cũng chẳng rõ. Nhưng cũng may Cẩm Thánh là người có chủ kiến. Nếu tớ là con trai thì tuy thừa nhận là Y Giang Yến rất xinh đẹp, nhưng những người quen biết cô ta thì tuyệt đối không thích cô ta nổi.”

“Còn phải nói.”

Tôi ngồi trên ghế salon xem tivi. Hình như buổi sáng phải dậy sớm quá nên giờ đã hơi buồn ngủ rồi ==

Bọn con trai đang âm ỉ trong phòng. Không biết là đang làm gì... Dường như quan hệ đã trở nên đặc biệt tốt đẹp. Nhất là Cẩm Thánh và Tuấn Anh như anh em ruột ấy. Nhìn bọn họ cả hai đều đẹp trai, thêm nữa là vóc dáng gầy gầy và đôi vai rộng... nhìn như thế thấy rất giống anh em.

Không biết từ lúc nào mà Y Giang Yến và Phác Na Lệ cũng nhảy vào đám xôm tụ đó. Thái Dân và Na Lệ ngồi bên kia ôm nhau nói chuyện. Thái Dân rốt cuộc thích Na Lệ ở điểm nào thế nhỉ? Đúng là quái lạ. Đám trong phòng đã chuẩn bị xong một bàn thức ăn và N chai rượu. Có lẽ là party mở ra để hoan nghênh Tuấn Anh. Tuy cảm thấy hơi phiền phức nhưng cũng đã ngồi rồi. Nhưng ... sao Cẩm Thánh làm gì lại ngồi cạnh tôi thế này?

“Buồn ngủ à?”

“Ừ, buồn ngủ rồi.”

“Ha ha~ Thế làm sao đây? Đợi lát nữa uống rượu còn buồn ngủ hơn.”

“Tôi sẽ không ngủ trước mặt mọi người đâu.”

“Em có thích uống rượu không?”

“Không.”

“Vậy thì không hay rồi. Nếu chơi trò chơi mà thua thì phải uống rượu đó.”

“Không thua thì được chứ gì?”

“Ha ha... đúng thế. Không thua thì được chứ gì.”

Nhìn đám con trai uống rượu kinh như thế, bọn hấn tưởng đó là nước lọc chắc? Còn nhớ Bố từng nói khi còn trẻ mà không như thế thì về già chẳng còn cơ hội nữa. -_-

Thái Dân và Na Lệ ngồi một bên không nhẽo với nhau muốn nổi da gà, Cẩm Thánh và Giang Yến đang cụng ly với nhau. Trong đám bọn họ chỉ có Chí Hồi là cô gia quả nhân thôi.

Đúng lúc này thì bắt đầu trò chơi. Là một trò chơi buồn tẻ cực kỳ. -0-

9. Chương 09

Chương 9

Dù chẳng biết là trò chơi gì, nhưng do bọn hấn đã quá sai lầm, chưa đến lượt tôi thì đã bắt đầu uống rồi. Bọn hấn có phải là đồ ngu không nhỉ? Phạt rượu cũng vui sướng thế, hình như rất thích bị phạt thì phải? Y Giang Yến cũng bị phạt rồi, nhưng xem ra rất hào hứng.

“Cẩm Thánh ~ Em lại phải uống rồi ~ ^^”

“Ừ, uống đi.”

“Ôi ~ khổ thật đó. ^^”

Xem bọn họ nói chuyện buồn cười thật đấy. Một người tỏ ra rất vui sướng, còn người kia thì sao cũng được, cảnh này kinh điển thật. Tôi vẫn chưa đụng đến giọt nào, nhưng xem ra bọn họ đã uống hơn mười chai rồi. Ghê gớm thật!! Bọn hư đốn này, -- họ tận dụng tuổi trẻ mà chơi hết mình đây mà. Chí Hối hình như hơi say rồi. Mặt đỏ ửng, cứ cười suốt. Nhìn tếu thật ^^;;

“Phác Tuấn Anh!! Anh chúc cậu đây, phải uống hết đấy nhé!”

Thấy Vân Quân hình như bắt đầu lên cơn say rượu rồi, mà còn điên nặng nữa chứ. Tệ quá! Tuấn Anh bắt đầu từ lúc này đã uống mãi, lúc về nhà tôi lại khổ rồi. Haizzz ~

“Này, Khương Cẩm Thánh. Đừng để Tuấn Anh uống nữa.”

“Tại sao?”

“Lúc về tôi làm sao lôi nó nổi...”

“Vân Quân! Tuấn Anh uống nhiều quá rồi. Đừng bắt nó uống nữa.”

Giật mình! Tôi chưa nói hết mà hắn đã khuyên Vân Quân giúp tôi rồi. -0- Thật kỳ lạ!!

“Em không uống ngụm nào à?”

“Tôi không thích uống.”

“Em uống một ly thôi.”

“Không mà.”

“Uống đi.”

“Không.”

Dường như bị tính cổ chấp của tôi chọc giận, Cẩm Thánh ngồi bên cạnh uống như điên. Uống nhiều như vậy nhưng sắc mặt không hề đổi tí nào.

“Ê! Chơi trò chơi!”

Bàn rượu vốn đang yên tĩnh bị tiếng hét của Cẩm Thánh khuấy động, bắt đầu trò chơi khủng bố. Tôi nhất định không để bị thua. Nhất định không thua! Phác Tuấn Hỷ, cố lên!!

A!! - -;;

“Ha ha ha~!! Phác Tuấn Hỷ thua rồi!!! Ha ha ha~!! Cậu này giờ chẳng chịu uống một ngụm nào phải không? Tổ tuy say nhưng vẫn nhớ rõ đấy nhé~!! Mau uống!!”

Xương Sườn chết tiệt! Tôi ngứa đầu uống cạn một ly lớn hỗn hợp bia và rượu trắng.

“Ừc!!”

“Tuấn Hỷ, cậu rất giỏi uống rượu đó~!! *^^*”

“Ha ha ha~!! Thật xin lỗi nha, Tuấn Hỷ!! Tổ đã đổ thêm một ly rượu trắng vào ly của cậu~!! Ha ha ha. Á... đừng liếc tổ. Tổ sợ lắm lắm đó~ TOT”

Tên điên này... khốn kiếp... bị thiên lôi đánh chết đi!!! Tôi cố gắng ngồi thẳng. Khó... chịu... quá... dạ dày giống như bị đảo lộn ấy. Cảm giác như sắp chết! Làm sao đây. -0- Không được! Không được gục ở đây! Bọn họ sẽ coi thường mày! Phác Tuấn Hỷ! Mày tưởng tượng cảnh ngày mai Xương Sườn sẽ cười cợt mày đi. Đúng... nghĩ đến đó đi... --^

“Không sao chứ?”

“Không sao.”

“Dựa vào anh này.”

“Không cần.”

“Dựa vào đi.”

“Tôi nói không cần mà.”

Ồ... hình như tôi hét lớn quá rồi. Trong khoảnh khắc bọn họ đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn tôi và Khương Cẩm Thánh. Lúng túng quá đi!

“Ê! Nha đầu thối!!!”

Không nghĩ cũng biết đây chắc chắn là Y Giang Yến. --^ Nha đầu thối? -- Tôi đang thắc mắc sao cô ta bỏ qua tôi như thế, thì ra bây giờ mới bắt đầu đây. Vừa nhìn đã thấy Phác Na Lệ uống say về phòng ngủ rồi... Một mình Y Giang Yến chẳng hiểu lấy đâu ra sức lực to lớn thế mà hoa tay múa chân hò hét với tôi bên kia.

“Hồi nãy cậu nói tôi đây à?”

“Đương nhiên! Ở đây ngoài mày ra thì còn có ai là nha đầu thối nữa hả?”

“Hà hà ~ Cậu đó! Không phải tôi, là cậu!”

“Mẹ kiếp! Mày muốn chết à?”

“Tôi không nói chuyện với người say rượu, cậu cứ tỉnh đi đã rồi tùy cậu sau.”

“Con nha đầu này!”

Chát!

Có người tóm chính xác lấy tay Y Giang Yến đang vung lên. Lại là... Khương... Cẩm... Thánh...

“Y Giang Yến, cậu đừng phá hoại không khí!”

“Không mà! Buông ra! Con nha đầu đó ghê gớm cỡ nào mà dám lên mặt với em!! A! Không cần!! Em ghét cách nó đối xử với anh !!”

“Biết rồi, đừng ồn ào nữa! Thái Dân, đưa cô ấy về phòng nghỉ đi.”

Y Giang Yến cuối cùng cũng khóc nức nở. Ôi. Tâm tình khó chịu thật đấy. Giống như vừa làm điều gì sai...

“Tuấn Anh, đi thôi! Phác Tuấn Anh!! Dậy mau! Trí Anh, Tiểu Mẫn, đi về!!”

“Ừ, biết rồi... Đi thôi. Tiểu Mẫn, dậy đi!”

Tôi mặc áo khoác đồng phục vào, lôi Tuấn Anh dậy. Chóng mặt quá...

“Các anh, em đi đây. Mai gặp nhé.”

“Tôi tiễn mọi người. Đi thôi.”

“Được rồi. Anh không cần ra ngoài đâu. Bọn tôi tự về được.”

Khương Cẩm Thánh vờ như không nghe tôi nói, mặc áo khoác vào rồi ra ngoài trước. Tên đó trước giờ luôn tự mình quyết định, muốn làm gì thì làm.

“Tuấn Hỷ, tụi mình vậy taxi về là được rồi. Mai gặp nhé.”

“Ừ. Trí Anh, cẩn thận nhé, đưa Tiểu Mẫn về an toàn không đó?”

“Được. Hôm nay tố vui quá. ^^ Tở đi trước đây~”

“Bye bye.”

“Cẩm Thánh, tạm biệt nhé.”

“Tạm biệt.”

Trí Anh và Tiểu Mẫn lên xe về trước rồi. Hơi lo cho Tiểu Mẫn. Hình như bạn ấy uống nhiều lắm. Haizzz~ - -;;

“Đi thôi.”

Khương Cẩm Thánh mở cửa sau, nói với tôi. Tuấn Anh nhìn nhìn chúng tôi rồi leo lên ghế trước ngồi. Uống say rồi mà vẫn đi bình thường thế... -_-;; Tôi chẳng còn cách nào đành ngồi vào ghế sau. Nhưng mà...

“Này, anh lên xe làm gì đó?”

“Anh nói đưa hai người về rồi mà.”

“Đùa à, anh tưởng là tôi đến về nhà mình mà cũng không biết cách chắc?”

Hắn lại không thèm trả lời. Tôi ngồi bên cạnh tròng to mắt, lưng ưỡn thẳng ngồi im, nhưng máy sưởi ấm áp khiến tôi buồn ngủ quá.

Buồn... ngủ... quá...

“Tuấn Anh, đây là nhà cậu hả?”

Tôi mở mắt ra. Á!! -0- Lần đầu tiên để một người con trai khác ngoài Bố ra công tôi! Mà còn không phải là Tuấn Anh, là Khương Cẩm Thánh... đến cả Dân Hữu cũng chưa từng công tôi bao giờ... A, tôi điên thật rồi. Tôi chưa một lần để bọn con trai trông thấy bộ dạng thảm thương của mình... đáng ghét quá!! TT

“Cho tôi xuống đi.”

“Tỉnh rồi à?”

“Này... tạm biệt.”

Mất mặt quá!! Tuấn Anh đã vào nhà rồi. Tôi cũng phải mau vào thôi...

“Đợi một chút...”

“Làm gì? Ồi...!!”

Chuyện xảy ra quá đột ngột. Tôi không biết phải phản ứng thế nào.

“Này! Cẩm Thánh! Ồi...”

Tên này đột nhiên dùng tay ôm chặt đầu tôi. -_-;; Tôi đã say rượu lúc ấy không cách nào thoát khỏi cánh tay hắn được. Chân tôi cũng nhũn cả ra... cái tên này... rất lâu sau mới buông tôi ra...

“Này... anh... anh...!!! Cái đồ điên khốn kiếp!! Anh làm cái quái gì thế hả!!”

Tôi vô cùng tức giận. Thật vô cùng vô cùng tức giận!!! Tên này có phải điên rồi không? Tên điên này còn cười nói với tôi một câu mà suýt chút nữa khiến tôi ói máu:

“Sau này em hãy thích anh nhé.”

Thật là!! Chuyện nực cười nhất thế gian. Thật nhảm nhí!! Cường hôn người khác còn không nói lời xin lỗi, dám nói sau này em phải thích anh nhé nữa chứ... Tên này chắc chắn có bệnh rồi.

“Đừng đùa nữa đi! Tôi tuyệt đối không thích anh được đâu!! Cái đồ khiếp kiếp anh...”

“Mau vào nhà đi. Coi chừng bố mẹ lo lắng đó.”

“Ha~ thật nhảm nhí!!”

“Em nhất định sẽ thích anh thôi.”

“Anh đừng có nằm mơ!! Nếu tôi mà thích anh thật thì đó là tôi đã điên rồi!!”

“Phác Tuấn Hỷ... ngày em phát điên sắp đến rồi. Ha ha~”

Tên ấy lại cười lên một cách bất ngờ. Sau đó lại nói một câu khiến tôi tức ói máu:

“Anh đã quyết định để em làm người con gái của anh rồi. Bất chấp em có tình nguyện hay không, từ bây giờ em là người của anh.”

“...”

Ha~ Đây đúng là chuyện hoang đường nhất thiên hạ. Môi của tôi... ngoài Dân Hữu ra chưa từng có ai được phép hôn, một người cũng không có... không ngờ... tên khốn này dám... TOT

“Sau này em hãy thích anh nhé.”

“Em chính là người của anh rồi.”

Sau khi vào phòng đã 30 phút rồi mà lời của hắn vẫn văng vẳng bên tai tôi.

... Đồ điên. Chính xác, không điên thì căn bản không thể như thế được... -_-+

10. Chương 10

Chương 10

Ngày hoang đường cuối cùng đã trôi qua. Một ngày mới lại bắt đầu. Tôi quyết định quên sạch sẽ những chuyện xảy ra tối qua. Xem như chẳng có gì cả. Lại chẳng phải do tôi tình nguyện, mà là tên kia cưỡng ép, chắc chắn là tôi có thể quên được! Đúng! Chắc chắn quên được! +_+

“Này, có phải người còn mệt không?”

“Tạm tạm. Buồn ngủ một chút thôi. Tuấn Hỷ, xe đến rồi.”

Xe số 7 vừa dừng, tôi vội vã tiến lại tính lên xe trước, nhưng lại bị Phác Tuấn Anh ngăn lại rồi tốt lên. Ặc!

“Này, trả tiền!”

“Người muốn chết hả? Người trả!!”

“Tôi nói với bà rồi mà.”

Ồi! Tôi phải làm sao mới giết được tên này đây? Tôi phải giết chết nó!! Cuối cùng tôi vẫn phải trả thêm 700 won. Từ hôm qua đã là 1400 won rồi!! Đau lòng quá đi!! Tên này có phải em trai ruột của tôi không trời! A! Tức chết đi mất!!

Lên xe rồi, tôi vẫn theo quán tính đi về phía cuối xe. Không ngoài dự đoán, ở đó vẫn là đám con trai hôm qua. Điểm khác biệt là thiếu đi 2 người.

“Hi, Tuấn Anh *^^* Mau đến đây ~”

Xương Sườn hình như rất thích Tuấn Anh. Cũng may hắn trông khá là dễ thương, nói những câu sến sến cũng còn cho qua được, chứ Thái Dân mà nói những câu thế này chắc cả xe bị shock đến nỗi phải nhảy xe luôn quá. -_-a

“Lại đây.”

Khương Cẩm Thánh vừa nhìn thấy tôi liền chỉ vào ghế trống cạnh bên hắn ra hiệu cho tôi ngồi. Tôi nghĩ vẫn còn lâu mới đến trường, ngồi vẫn hơn là đứng nên cuối cùng cũng ngồi xuống.

“Hôm nay nhìn em càng đẹp hơn nhỉ? Ha ha~”

“Anh làm tôi thấy khó chịu quá đi mất.”

“Anh chỉ thấy em xinh đẹp thôi mà.”

“Hừ... thật là...”

“Lúc em hung dữ vẫn có ma lực.”

“Này, mắt của anh khiến toàn thân tôi nổi hết gai ốc, thu lại đi.”

“Mắt thì làm sao thu lại được?”

“Vây nhắm lại đi.”

“Ha ha~ Ủ, biết rồi. Anh sẽ nhắm lại. Vì em anh nguyện sẽ làm tất cả. ~”

Cái tên này... càng nhìn càng thấy ghét. Một tên con trai mắt to to đã không nói làm gì rồi... đằng này còn là hai mí nữa chứ... nhưng cũng may nhãn thần có thể xem là sắc bén. --; Hừ! Một tên y như ký sinh trùng!! Nếu mà đi sà nấp chắc chắn thế nào cũng có một đám con gái vây quanh hò hét gọi “anh ơi” cho xem!!

Xuống xe rồi, lúc men theo con dốc để vào trường, tôi phát hiện ra mỗi một tên nam sinh Công Cao đi ngang qua đều cung kính chào Khương Cẩm Thánh. Không phải chứ? Ở đây còn bao gồm cả học sinh năm 2. Khương Cẩm Thánh... rốt cuộc hắn ta làm gì thế nhỉ? Lát nữa nhất định phải hỏi Trí Anh xem sao.

“Chào anh!”

Lại... nữa!! Một tên nam sinh nhìn thấy Khương Cẩm Thánh và Hy Thái Dân, Lý Vân Quân, Mẫn Chí Hồi liền cung kính thi lễ. Cái con quạ chết Vân Quân vừa đi vừa đùa giỡn với bọn họ, Thái Dân và Chí Hồi cũng cười cười... Tên này!! Chỉ có Khương Cẩm Thánh là mặt mày thản nhiên, không hề cười lấy một cái, cứ lạnh lùng bước đi. Đúng là một tên ngạo mạn!

Tôi càng nhìn càng thấy tính tên này giống y như Phác Tuấn Anh -0-

“Này, người ta đều chào hỏi anh, anh cũng nên biểu lộ ra mặt đi chứ, chỉ ít gật đầu cũng được mà! Làm gì có ai ngạo mạn như anh?”

“Anh phiền bọn chúng thôi.”

“Cái gì? Ha, phiền? Ô hô, sắp điên rồi!!”

“Đừng vì chuyện nhỏ này mà giận dữ chứ, mau vào đi.”

May mà tên này không phải đàn anh của tôi, chứ không thì ngày nào cũng nhìn mặt hắn chẳng thà chết đi cho xong. Tên khốn này... mới sáng sớm đã đi cùng hắn càng làm tôi tức điên hơn.

Vào lớp học, Trí Anh đã đến rồi.

“Trí Anh!”

“A ^^ Tuấn Hy~”

“Tớ muốn hỏi cậu vài chuyện có liên quan đến Khương Cẩm Thánh.”

“Cẩm Thánh thì sao?”

“Hắn ta làm gì ở trường thế?”

“Thủ lĩnh. Người đứng đầu trường trước kia với Cẩm Thánh quan hệ không tốt, đánh nhau với Cẩm Thánh bị thua. Từ đó Cẩm Thánh trở thành thủ lĩnh mới. Về sau những người theo thủ lĩnh trước kia bây giờ thấy Cẩm Thánh đều tỏ ra cung kính khiếp sợ.”

Thì ra là chuyện này. Thảo nào học sinh năm 2 cũng thi lễ với Cẩm Thánh. Tên đó đúng là khủng bố thật!

“Ôi chao! Cẩm Thánh đúng là đẹp trai quá! Đẹp mê người ^^”

Trí Anh cũng thích Cẩm Thánh à? Hình như cứ nhắc đến Cẩm Thánh là Trí Anh tỏ ra vô cùng hạnh phúc.

“Nhưng Cẩm Thánh nói không thích làm thủ lĩnh.”

“Tại sao?”

“Nói là phiền lắm.”

“Thật là!!”

Sắc mặt tôi lại tối sầm xuống. Tên đó rốt cuộc có gì mà không thấy phiền đây... Chuyện gì cũng thấy phiền thì sống làm gì nữa. -0-

“Phiền thì còn làm làm gì?”

“Nắm giữ quyền lực! Ha ha~ chính là nguyên nhân này đó! ^^ Con trai chẳng phải đều thế à? Đặc biệt là Công Cao càng coi trọng hơn! Có một trường tên Hữu Hàn Công Cao, quan hệ rất tệ với Đại Lâm Công Cao, nghe nói tuần sau chuẩn bị đánh nhau to đó!”

“Thật hả?”

“Ừ. Lần này đánh nhau to chắc là không ít người thương tật đâu.”

“Thật hả? Tớ có dự cảm xấu là Tuấn Anh cũng sẽ tham gia vào chuyện này.”

“Khuyên cũng không ích gì đâu...”

“Không cần nghĩ, tuyệt đối là thế rồi. Tớ làm gì có kiên nhẫn khuyên được Tuấn Anh chứ. Chuyện đó còn khó hơn hái sao trên trời nữa.”

Giống như nữ sinh luôn có những bí mật mà nam sinh không biết, nam sinh hình như cũng có. Tuy vô cùng căm ghét đánh nhau, nhưng vẫn rất tò mò muốn nhìn thấy bộ dạng Cẩm Thánh lúc đánh nhau. HIHI ~ Hắn ta đánh nhau giỏi thật á? Chắc không thể là có người thay hắn đánh chứ nhỉ? Tuấn Anh thì quả thật rất giỏi đánh nhau... Nó vốn không hề biết đến sợ hãi là gì. Có một lần còn đánh bay luôn một tên cầm dao. HUUU ~

Tôi bắt đầu nảy sinh hiếu kỳ với Cẩm Thánh rồi đây.

11. Chương 11

Chương 11

Hôm nay rất không muốn học. - -;; nếu đã học không vào thì tôi cũng đừng cảm đối vị trí ngồi với Trí Anh luôn. Chỗ Trí Anh là gần bên cửa sổ, vị trí tốt nhất để mơ mộng giữa ban ngày. Còn có thể nhìn thấy sân vận động nữa. ^^ Thời gian trôi qua quá chậm, càng mong muốn nhanh nhanh kết thúc buổi học thì thời gian càng chậm hơn. Nhìn đồng hồ, sao mà mới trôi qua chút xíu thế này ~ Cái đồng hồ này chắc chắn hư rồi. hi hi~ Ôi chà! Sân vận động lại xuất hiện những nhân vật không ngờ đến... là Khương Cẩm Thánh. Hình như lã đàng học tiết thể dục. Hắn mặc đồng phục thể dục đang ngồi vững như Thái Sơn. Cứ thế mà nhìn từ xa thì thấy cũng được. Lý Vân Quân cũng mặc đồng phục y như thế, chắc là cùng lớp với Cẩm Thánh. Nhìn tên “Xương Sườn” này vẫn thấy đôi chút dễ thương. Tuy có lúc cũng đáng ghét thật đấy, lải nhải lắm nhảm, y như con quạ chết. Nhưng còn tốt hơn gấp nhiều nhiều lần tên hư hỏng Cẩm Thánh. Khương Cẩm Thánh bắt đầu chơi bóng rổ với mấy tên con trai khác. Còn chơi rất... rất đẹp. TT TT Nhưng tôi không muốn nói là hắn phong độ đâu. Cái tên Khương Cẩm Thánh này... rốt cuộc là người thế nào nhỉ? Tò mò quá...

“Tuấn Hỷ... Phác Tuấn Hỷ!!”

“Hả?”

“Đang nghĩ gì vậy?”

“Đã tan học rồi à?”

“Ừ, cô cũng đi rồi. Nghĩ gì thế...?? Ừi chào!!! Đó chẳng phải là Cẩm Thánh sao? Con nhỏ này ~ thì ra cậu đang nhìn trộm Cẩm Thánh hả?”

“A, không phải đâu... chỉ là... mới vu vơ tí thôi...”

Ôi mắt mặt quá! Bị Trí Anh phát hiện ra rồi!

“Thế à? Hiểu hiểu ^^ Tuấn Hỷ, tớ và Tiểu Mẫn hy vọng cậu sẽ nhận lời giúp một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Cậu nhận lời trước đi đã.”

“Nếu tớ làm được thì chắc chắn sẽ nhận lời.”

“Chắc chắn là cậu làm được.”

“Phải đó, Tuấn Hỷ ^^ Tớ đã làm được thì với cậu càng không vấn đề gì. Hihi ~!”

Dù vẫn chưa biết là chuyện gì nhưng thấy Trí Anh và Tiểu Mẫn có vẻ sốt ruột lắm. Tóm lại là chuyện gì đây?

“Nói đi. Chuyện gì?”

“Cậu nhận lời trước đi? Nhé?”

“Các cậu chắc chắn là tớ làm được thật chứ?”

“Ừ!”

“Được, tớ biết rồi. Tớ nhận lời, mau nói đi.”

“A~!! Thật không?? Cậu phải thề, thề đi!”

“Được, tớ thề. Lấy tên tớ ra thề, được chưa?”

“A a~!! Tuyệt quá!! Tiểu Mẫn, cũng may cậu ấy nhận lời rồi. Phải không? Bây giờ chúng ta đã thành công to rồi.”

Á?? Có phải mình không nên nhận lời không?? Nhưng giờ có hối hận cũng quá muộn rồi, vì sự phấn khởi của Trí Anh không cho phép người khác phá hoại. Nhìn Trí Anh và Tiểu Mẫn vui sướng ôm chầm lấy nhau, tự nhiên lại có dự cảm không hay cho lắm. Đừng mà đừng mà! Càng nghĩ càng thấy sợ! A...

“Trí... Anh... rốt cuộc là chuyện gì thế hả?”

“Hai tuần sau Thượng Cao và Công Cao có hoạt động biểu diễn văn nghệ lớn mỗi năm một lần. Cậu đừng coi thường tớ nhé, nhìn thế thôi mà tớ là đội trưởng đấy ^^ . Hihi ~”

“Thế tóm lại là phải làm gì?”

“Chính là cuộc thi ca hát nhảy múa của học sinh. Có thể nói là một dịp lễ vậy đó.”

“Cái gì??? Cậu chắc là không...?? Muốn bắt tớ ca hát nhảy nhót á?”

Tự nhiên trước mắt xuất hiện một loạt sao nhấp nháy lấp lóe.

“Không phải. Cậu nghe tớ nói đã. ^^ Đợi người khác biểu diễn xong rồi thì tiết mục cuối cùng sẽ do đội văn nghệ chúng ta chuẩn bị. Năm nay cũng phải có tiết mục, tớ và Tiểu Mẫn nhưng vẫn thiếu một người. Mấy ngày nay tìm người muốn chónóng mặt luôn...”

“Ồi tớ không...”

“Không phải, Tuấn Hỷ. Cậu nghe tớ nói hết đã >.< nhưng=”” cũng=”” may=”” mà=”” có=”” cậu!=”” cậu=”” phù=”” hợp=”” không=”” chê=”” được=”” chỗ=”” nào=”” ~=”” ^^=”” đáng=”” người=”” chuẩn,=”” cũng=”” rất=”” xinh=”” đẹp=”” ~=”” ô=”” ha=”” ha=””>

“Không mà! Tớ không làm đâu!”

“A... Tuấn Hỷ!”

Trí Anh đột nhiên trừng mắt tóm chặt lấy tay tôi. Nhìn đáng vẻ nó lúc này thấy đáng sợ quá - -;;

“Này, Tuấn Hỷ! Cậu đừng quên đã nhận lời tớ rồi, còn lấy tên cậu ra mà thề thốt nữa! Tớ tuyệt đối không thể tin được rằng cậu là đứa nói lời mà không giữ lời! Cũng tuyệt đối không tin cậu là người không có lương tâm! Cậu hiểu ý tớ rồi chứ??”

Tôi càng ngày càng thấy Trí Anh đáng sợ quá. Hu hu. T_T Sao tôi lại xui xẻo thế này. Phác Tuấn Hỷ mày là đồ ngu! Ngu ngốc đến mức tự nhảy vào lưới của hai đứa nó!! Còn lấy tên mình mà thề thốt nữa chứ!? A~!!

“Biết, biết rồi! Tớ làm là được chứ gì -_-;;”

“Hu ra! Tớ yêu cậu, Tuấn Hỷ!! Ang~~”

Nếu yêu tớ thì cậu đã không bắt tớ làm rồi... buồn ghê. Nếu là hoạt động do Công Cao và Thượng Cao cùng tổ chức thì chẳng phải là phải nhảy nhót trước mặt rất nhiều người sao? A~ Ai cứu tôi với.

“Tuấn Hỷ, bắt đầu hôm nay chúng mình cùng luyện tập nhé ^^*”

“Hu ra~ Trí Anh, tuyệt vời quá, ba người chúng ta cùng nhảy ! ^O^”

“Ừ ~ Tiểu Mẫn, tớ đang sướng đến nỗi sắp bay rồi đây này~! Nói không chừng bọn mình còn trở thành nhân vật nổi tiếng khắp trường ấy chứ! ^_^”

“Đợi đã! Mẹ ơi! Nếu có Công Cao... chắc sẽ không có chuyện Cẩm Thánh tham gia chứ?”

“Ôi... không chỉ có Cẩm Thánh, còn có Vân Quân, Thái Dân, Chí Hồi cũng đến nữa. Phải rồi! Còn em cậu nữa.”

Óai... óai... OH MY GOD!!

“Này... tớ quả thật...”

“Cậu thật thế nào? Thật có thể làm tốt chứ gì? Đương nhiên rồi. Mẹ ơi, chuông reng rồi. Tuấn Hỷ, học xong tiết nữa thì chúng ta bắt đầu tập nhé. Tính cả hôm nay thì chỉ còn 13 ngày thôi. Chúng ta phải cố lên đó. ^^ Á, cô đến rồi!!”

Sắp điên mất! Tôi hoàn toàn bị Trí Anh lừa rồi. Đúng là to chuyện thật rồi! Tôi... vậy mà phải nhảy nhót trước mặt Khương Cẩm Thánh à? Lại còn, “bán nghệ thuật” trước mặt con nhỏ Y Giang Yến nữa chứ? OH MY GOD!

Nhưng mà... tôi đã nhận lời Trí Anh rồi. Còn lấy tên mình ra thề thốt nữa... Không chừng còn mất mặt đến mức phải nhảy xuống Thái Bình Dương nữa. Nhảy... Tuấn Hỷ phải nhảy trước mặt nhiều người thế ư. -O-

12. Chương 12

Chương 12

Bắt đầu từ chiều hôm đó, tôi luyện vũ đạo mà lúc bình thường chẳng bao giờ nghĩ đến. Chuyện này phải giữ bí mật, không thể cho người khác biết - - Trí Anh nhìn thế thôi mà nhảy rất đẹp. Cùng là nữ sinh như nhau mà tôi cũng cảm thấy rất mê hoặc. Không ngờ nhảy nhót cũng mệt quá. Mệt chết đi, huhu TT TT

“Tuấn Hỷ, eo phải nghiêng chút nữa!”

“Như vậy hả?”

“Ừ! *^^* Tuấn Hỷ, cậu tuyệt quá!!”

Bài nhảy của chúng tôi là “Money” của WAX. Trí Anh nhảy đúng là đẳng cấp cao thật, eo lưng mềm mại cong uốn đến khiến tôi và Tiểu Mẫn ngẩn ngơ. Phần hot nhất của nhạc còn có thêm tiếng đàn guitar, tôi cảm thấy rất hay. Ba đứa chúng tôi cứ liên tục nhảy bài “Money” trong 3 tiếng đồng hồ liền, mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển. Cố gắng đủ chưa nhỉ?

“Hu ~ năm ngoái cũng vậy à?”

“Đương nhiên rồi ~”

“Lúc đó Trí Anh thật không phải chuyện đùa ~ nhân khí cao ngất trời! ^^ Trí Anh còn được các đàn anh năm 3 hâm mộ lắm đó!”

“Thế hả?”

“Nhưng tớ cảm thấy lần này Tuấn Hỷ sẽ làm cả trường bùng nổ, phải không, Tiểu Mẫn?”

“Tớ cũng thấy vậy! Không chừng còn có thể tham gia lễ Nữ Thần nữa!”

“A, đúng rồi! Còn có lễ Nữ Thần! Thật là...! Không chừng sẽ được chọn đó!”

“Lễ Nữ thần là gì?”

“Hihi ^^ Lễ Nữ thần chính là ~ chọn một nữ thần ưu tú nhất trong trường chúng ta, là đặc quyền của trường ta thôi đó. Trong 10 người được chọn, chỉ một được làm Nữ thần. Tuyệt chứ? A ha ha ha... ^O^ Tớ cũng từng tham gia nhưng bị gạt bỏ. WU~ tức chết đi. Lễ Nữ thần 80% là do học sinh tiến cử, bình chọn xong sẽ có một nữ thần được chọn! Cậu có biết năm ngoái là ai không?”

“Ai?”

“Chính là con nhỏ Y Giang Yến đó! Từ sau khi được chọn là Nữ thần thì kiêu căng hết biết! A, đúng là nha đầu khiến người ta cực kỳ căm ghét. Nó còn tưởng mình hoàn mỹ lắm kia đấy!”

“Y Giang Yến...”

“Trở thành Nữ thần rồi còn có một điểm cực kỳ tốt nữa. Đó là có thể mặc váy cô dâu cùng đi với một anh đẹp trai diễu hành nữa. Tuy không muốn thừa nhận nhưng quả thật năm ngoái Y Giang Yến rất xinh đẹp, mặc váy cô dâu màu trắng muốt, đầu đội vương miện. Thực rất đẹp đó.”

“Váy hả, nghe có vẻ rất thú vị nhỉ.”

“Thật hả? Thật hả? Thú vị thật chứ? Năm nay cũng rất mong đợi đó...”

Tôi rất tò mò với lễ Nữ thần này. Chẳng trách thầy cô suốt ngày Giang Yến, Giang Yến. Thú vị thật. Ha ha ha ~ Váy cô dâu ... còn có zai đẹp... Ha ha ha ~ vui thật!!! Sẽ có một chàng trai nào đó giống Dân Hữu không? Ha ha~

“Tuấn Hỷ, hôm nay vất vả rồi! Ngày mai nhớ đừng quên luyện tập nhé!”

“Phải rồi, Trí Anh, ngày mai nhà tớ có chút chuyện, phải về sớm.”

“Sao thế?”

“Hôm sau là ngày khai trương cửa hàng mà. Máy ngày nay phải dọn dẹp hàng hóa rất mệt. Bố nói ngày mai thứ 7 chắc chắn rất bận, bảo tớ đến giúp.”

“A, ra thế. Vậy bọn tớ cũng đến giúp nhé.”

“Ừ, Tuấn Hỷ. Tớ và Trí Anh cũng đến giúp nha?”

“Thật hả? Được không đó? Không chừng khuya lắm mới xong đó! *^^*”

“Cái con nhỏ này! Thứ 7 thì có sao đâu. Đừng lo! Nếu muộn quá thì cho bọn tớ chỗ ngủ là được mà ^^”

“Ha ha, được mà. Cảm ơn nhé ^^ Váy tớ về trước đây. Mai gặp nha.”

Hôm sau là ngày khai trương cửa hàng của bố. Bố nói chắc sẽ rất ổn. Hy vọng làm ăn sẽ tốt đẹp. Nghe nói đã phát n tờ rơi... làm ăn chắc chắn sẽ tốt ^^

“Ê, Phác Tuấn Hỷ.”

“Phác Tuấn Anh, sao người lại ở đây?”

“Mấy ngày nay bà làm gì thế? Muộn thế mới về nhà?”

“Có làm gì đâu... chút chuyện thôi...”

“Bà về muộn quá nên bố nói tôi ra đón đây này.”

“A... thật à? Ngại quá đi ^^”

“Cái bà này có chuyện gì thế hả? Nhìn tôi xem, về nhà từ lâu rồi.”

“Xi. Mấy hôm nay không chơi với Cẩm Thánh nữa à?”

“Còn nữa, mấy ngày nay có chuyện gì? Sáng sớm đã đi học? Có chút tiền xe buýt thôi mà ghé xóm vậy sao?”

“__- Có chút chuyện nên...”

“Rất cuộc bà có chuyện gì?”

“AShi! Người không cần biết!”

“Bà không đi cùng tôi, hại tôi phải trả tiền xe buýt!”

“Người... ai da ~ Huyết áp của tôi!!!”

Lần nào nói chuyện với tên này cũng khiến tôi tức điên lên. Tên chết bầm này!!! Tôi nhất định phải luyện tập chăm chỉ để ngày biểu diễn cho hắn trợn mắt lên mà ngất! Đợi mà xem! Hứ!!!

“Này, anh Cẩm Thánh tìm bà đó!”

“Làm gì?”

“Bà có thể qua lại với anh Cẩm Thánh mà!”

“Cái gì?”

“Tôi đã nhận anh Cẩm Thánh rồi. Một người rất tốt, bà đi gặp anh ấy đi.”

“Thật là, gà mái!”

“Bà thì có tốt đẹp gì.”

“wuxiiiiiiiiiiiiiiiiii!!”

Phác Tuấn Anh đã nhận Khương Cẩm Thánh... Cẩm Thánh à...

Giật mình! __- Tuấn Anh làm gì mà trờng mắt với tôi? Tôi có làm gì sai đâu, sao lại có cảm giác bị điểm trúng huyết vậy nè __-

“Chắc bà không... còn thích Kim Dân Hữu đó chứ?”

“Nói gì vậy?”

“Cho dù xảy ra chuyện gì, kể cả gặp hắn ta cũng không được đối xử tốt với hắn đó!”

“Gì thế? Sao ta lại gặp Dân Hữu được chứ?”

“Tôi chỉ nói giả dụ thế thôi. Bà đừng có để cái tên đó... làm lay động nữa. Nếu bà còn ngu ngốc qua lại với hắn, tôi sẽ giết chết hắn đó.”

“Dân Hữu đã chuyển trường rồi, sao ta gặp lại được. Người bị trúng gió à?”

Thằng điên này... người ta đã buồn lắm rồi... còn ở đó mà thổi gió vào lửa à? Không an ủi tôi thì thôi đi, còn nói sẽ giết chết nữa... đồ điên. Đồ điên TT TT

13. Chương 13

Chương 13

Vừa tan học, Trí Anh, Tiểu Mẫn và tôi cùng về nhà tôi.

Nếu làm việc mà mặc váy thì không tiện cho lắm, nên tôi đã đưa quần áo của mình cho bọn họ mặc.

“Bố ơi, con về rồi đây!”

“Thế à, con gái tôi về rồi hả?”

“Bố, đây là bạn của con. ^^”

“Chào chú ạ.”

“Tốt, đến giúp chú đó hả? Cám ơn các cháu nhiều lắm. Nhìn hai đứa xinh đẹp thế kia, có thể làm tiếp thị không?”

“Tất nhiên ạ ~ Chú cứ giao cho tụi cháu. ^^ A, còn nữa, bạn ấy là Tiểu Mẫn, rất biết làm tiếp thị.”

“A, thật à? Í cha ~ Bạn của Tuấn Hỷ nhà ta vừa xinh đẹp vừa tốt bụng thật!!”

“Hihi *^^*”

“Cháu tên gì?”

“Cháu là Thẩm Trí Anh.”

“Trí Anh? Cô bé này dễ thương quá.”

Trí Anh... đúng là không hổ là Trí Anh, giao tiếp với ai cũng tốt cả... Đúng là một đứa thần kỳ. Nói thực là giao tiếp với mọi người là điều không dễ dàng, tôi vẫn phải học nó điểm này. - - ^

Chúng tôi rất nghiêm túc bày biện hàng hóa. Sao mà nhiều thế này? Tuấn Anh sao vẫn chưa đến? Đúng là điên thật. A! Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới, xem ra hần cũng chỉ làm tiểu nhân như Tào Tháo thôi. -_-;; Mẹ ơi! Chẳng những chỉ có hần mà còn có những nhân vật không ngờ đến nữa. Lý Vân Quân, Hy Thái Dân, Mẫn Chí Hồi, còn cả Khương Cẩm Thánh. Bọn hần đều đến giúp đỡ sao?

“Bố, con về rồi đây.”

“A, anh chàng đẹp trai nhà ta về rồi à?”

“Mẹ đâu rồi?”

“Có chút chuyện ra ngoài rồi. Bạn Tuấn Anh đây à?”

“Là đàn anh cả đó.”

“A, thật hả? Mấy đứa này đều tuyệt cả. Ha ha ha~”

“Chào chú!”

“Bố, chào bố ^^”

Đúng là quạ đen. Hần ta nhìn thấy bố lúc nào mà mới nhìn đã gọi bố rồi? Hừ hừ... Khương Cẩm Thánh, lâu rồi không gặp!

“Asha! Đến đây cả rồi sao? Ha ha ha~”

“Vui đến thế cơ à? Trí Anh?”

“Ừ~ Vui quá! ASha!”

“Trí Anh, có phải người cậu thích là một trong số bọn họ không?”

Tiểu Mẫn lợi hại thật, một câu nói trúng phóc.

“Không, không phải! Tuyệt đối không phải mà!”

“Biết mà, chúng ta đừng nên dối nhau, có gì cùng chia sẻ đi. Trí Anh hình như có vẻ hơi hoảng hốt rồi, Tuấn Hỷ, phải không?”

“Đúng là như thế. Ha ha!”

“Tớ nói không phải mà... ôi - -;;”

Là Cẩm Thánh à? Hình như không phải, mà hình như phải... Ha ha... tò mò thật!

“Tuấn Hỷ, vẫn ổn chứ? Máy ngày nay sao không thấy em đâu hết?”

“Tôi bận.”

“Anh đến đây chỉ để thăm em thôi đó.”

“Xì. Anh đi làm việc anh đi.”

“Có phải là anh cố gắng làm việc thì em sẽ hun anh không?”

“Ọe ọe. Rác rưởi.”

“Ha ha!!”

Khương Cẩm Thánh nói lời diên hùng đúng là đẳng cấp cao. Cẩm Thánh vừa cởi áo khoác ra là di chuyển mấy cái tivi với bọn con trai luôn. Cố gắng tốt hơn tôi nghĩ. Đồ nặng thế mà dễ dàng nhấc bổng lên. I cha ~ Tôi bắt đầu nhìn hấn với con mắt khác rồi. Khương Cẩm Thánh ++_+

“Í cha~ Cái tivi này tuyệt thật! Hu ra...”

Lý Vân Quân... tên này không làm việc mà ở đó léo nhéo gì đây? Tên này đến đây chơi à? Tôi nói rồi mà! Tên này mà giúp được gì! Chỉ có Cẩm Thánh, Thái Dân, Chí Hồi là chăm chỉ làm. À , có cả Phác Tuấn Anh.

“A~ nóng quá...”

Cẩm Thánh nóng đến nổi cởi cả áo ra luôn. Tên này. _- Ủ... nhìn thế này thì thấy thân hình cũng rất tuyệt.

“Tuấn Hỷ.”

“A. Mẹ về rồi...”

“Bạn bè đến giúp đó hả? Ôi bọn trẻ đáng yêu quá! ^^ Tuấn Hỷ, cậu bé cao cao, đẹp trai bên đó... là bạn của Tuấn Anh hả?”

“Ai kia?”

“Chính là cậu ta đó~”

“Khương Cẩm Thánh?”

“A! Cậu ta tên Khương Cẩm Thánh à?”

“Không phải bạn đâu. Bọn hấn đều là đàn anh, hơn Tuấn Anh 1 tuổi.”

“A, thật hả? Tuấn Anh nhà ta ghê gớm thật, toàn chơi với các đàn anh. Ha ha~”

“Thế đấy, ghê gớm...”

“Nhưng cái cậu Cẩm Thánh đó đúng là đẹp trai quá nhỉ?”

“Có gì mà đẹp trai đâu?”

“Mẹ ơi, mắt con bị gì rồi à? Con xem cậu ta kìa, người mẫu nhìn thấy cũng thở dài ghen tị đó. Con làm bạn gái cậu ta đi, hợp lắm đó ~”

“Mẹ! Mẹ nói gì vậy?”

“Thật đó, Tuấn Hỷ. Mẹ con nhìn người chuẩn lắm. Ủ. Con và cậu ta đúng là trời sinh một cặp đó~”

“Được rồi. Đừng nói những câu thế nữa. Mẹ, bạn con hôm nay đến giúp muộn ngủ nhà ta một đêm.”

“Được thôi.”

Mẹ giống y như con nít, vẫn là phụ nữ, thấy con trai nhiều một tí là vui sướng rõ rệt. - -;; Mẹ đứng bên cạnh Cẩm Thánh làm gì vậy - -^ Ai đến ngăn mẹ tôi lại đi... chẳng có ai cả!

Còn có một chuyện rất quái... nhìn thấy bộ dạng Cẩm Thánh chăm chỉ làm việc thể, cũng thấy hắn có chút xú đẹp trai. Chỉ là hôm nay... mới thấy hắn ta đẹp trai chút xú vậy thôi mà.

14. Chương 14

Chương 14

Không biết đã bao nhiêu tiếng đồng hồ trôi qua, thấy đã sắp xếp được kha khá rồi. Nhưng nhìn lại thấy vẫn còn n hộp thùng vẫn đang đợi mình.

“Được rồi.”

“Tuấn Hỷ, coi chừng rớt xuống đó.”

“Ừ. Đưa cho tớ đi.”

“Đây...”

Vừa nhận lấy chiếc thùng Tiểu Mẫn đưa... chân tôi vô tình đạp vào khoảng không.

“A... a...!!”

“Tuấn Hỷ!!”

Tôi hoảng cả hồn. Tưởng mình đã phải thân mật với cái sàn nhà rồi chứ. Cảm ơn trời cảm ơn đất! Có người cứu tôi rồi!!

“Không sao chứ?”

“A! Anh đến đây khi nào thế?”

“Sao em bắt cần dữ vậy?”

“Sao?”

“Anh đứng đằng sau thấy em cứ nghiêng nghiêng ngả ngả, liền bước đến xem chừng... Không ngờ lại ngã thật.”

“Được rồi. Bỏ tay anh ra đi.”

“Ha ha~”

“Sau này anh đừng cười nhiều thế nữa.”

“Tại sao?”

“Anh cứ cười là tôi thấy nổi da gà dựng gai ốc.”

“Tuấn Hỷ!”

Thấy tôi nói năng có vẻ bất cần, Tiểu Mẫn vội đến khuyên giải. Nhưng tôi quả thực rất ghét Khương Cẩm Thánh cứ cười hihi. Có phải vì mất hai mí không? - -^

“Rất ghét hả?”

“Ừ.”

“Chẳng sao cả. Sau này sẽ thích thôi mà.”

“Lại nói diên khùng.”

“Ha ha. Sau đợt này em sẽ tin lời diên khùng thôi.”

A... tên này còn muốn lải nhải tới bao giờ nữa đây? Chẳng nhượng bộ tôi lần nào, không hổ là dạng cùng một giuộc với Phác Tuấn Anh.

“Tuấn Hỷ.”

“Dạ?”

“Làm xong việc, bố và mẹ phải đi tắm hơi ~ Bố mệt quá rồi, phải đi thư giãn, nghỉ ngơi tí, bố thấy chắc ngày mai mới về được. Hi hi~”

“Ôi ~ đi hưởng thụ đi nhé ~”

“Mẹ đã lo bữa tối xong rồi, làm xong thì về ăn nhé, biết chưa?”

“Dạ biết rồi.”

“Phải rồi, Tuấn Anh nói bạn nó cũng ở lại nhà ngủ một đêm đấy.”

“Cái gì?”

“Hình như phải bàn bạc gì đó... các con chơi vui nhé... nhưng chớ có cãi nhau đấy!”

“Ê, Phác Tuấn Anh, đến đây.”

“Bà đến đây!”

Wuxiiiiii... tên chết bầm này. Hắn tuyệt đối chẳng biết ngoan ngoãn nghe lời là gì. Chẳng còn cách nào khác, tôi phải di chuyển vậy.

“Này! Mấy người cũng muốn ngủ lại nhà mình à?”

“Ừ.”

“Tại sao?”

“Cần bàn bạc một số chuyện.”

“Thứ 2 cũng bàn bạc được mà. Hôm nay Trí Anh và Tiểu Mẫn cũng muốn ngủ lại nhà ta...”

“Ngủ thì ngủ đi. Liên quan gì đến tôi nào?”

“Không được.”

“Bà đừng nói mấy lời nhảm nhí nữa.”

“Wuxiiiiiiiiiiiiiiii!!! Cái thằng này!!! Ngươi muốn chết hả?”

“Bạn Bà ngủ phòng bà, bạn tôi ngủ phòng tôi, không được hả? Phòng mình còn lớn hơn phòng người khác còn lải nhải lảm mồm!”

“Hừ! Tùy ngươi đấy!”

Thật là... chuyện gì cũng muốn làm là làm. Sao lại có loại người thế nhỉ!! Sao mẹ lại có thể sinh ra một đứa yêu quái như thế?? Nhìn Bố Mẹ thì có vẻ không thể sinh ra loại người thế được. Chắc chắn là lúc Mẹ mang bầu nó đã xem quá nhiều phim bạo lực rồi. Chắc chắn thế. Chẳng trách tên đó đáng ghét như thế. A aaaaa!!!

Đến 12 giờ đêm mới làm xong việc. Vừa đóng cửa hàng là bố mẹ đã đi luôn. Tôi cố gắng di chuyển thân thể mệt mỏi của mình theo đám bạn về nhà. Sao họ không thấy mệt nhỉ? Xương Sườn không làm gì không thấy mệt cũng là bình thường - - ^ Nhưng những người khác cũng chẳng thấy có vẻ gì là mệt mỏi cả... ghê gớm thật!

“Ui cha! Hôm nay chẳng phải là có thể ngủ cùng với Tuấn Hỷ à?”

Con quạ đen chết thôi Vân Quân... đúng là phải đập bẹp mỏ hắn mới được.

“Tuấn Hỷ, hôm nay vui ghê nhỉ. Hi hi.”

“Trí Anh, vui thật à? - - ^”

“Ừ! Quá vui luôn ấy chứ!”

“Cậu nên thế chứ nhì! Ha ha ha ^^”

“Cái gì?”

“Không có gì. ^^;;”

Tôi thấy Trí Anh chắc chắn đã thích một ai đó trong đám bọn họ rồi. Hình như là Khương Cẩm Thánh hoặc Mẫn Chí Hồi. Tiểu Mẫn từ nãy tới giờ chẳng biết nghĩ gì mà nghĩ đến xuất thần.

Tôi thấy họ đều đã đói cả nên về nhà liền chuẩn bị ngay bữa tối. Cái đám như quỷ chết đói này... không nói lời nào mà vục đầu vào ăn luôn. Quả thực không nói câu nào. Tôi thấy bọn hắn đều không thở, àh không, mà là quên cả thở, ăn nhanh cực kỳ. Bọn tôi ăn một muỗng bọn hắn đã ba muỗng. Giật mình!!! -O-

“Mọi người, còn muốn ăn thêm gì nữa không?”

Lại không nói gì! Nhưng bọn hắn nhìn tôi bằng ánh mắt mãnh liệt. Lợi hại quá! Tôi vừa hoảng vừa tức cười, vội vả lấy thêm đồ ăn cho bọn hắn. Đúng là buồn cười!!!

“Ha ha... các bạn mấy tháng không ăn cơm rồi?”

“Phải đó. Y như quỷ đói đầu thai ấy.”

“Hà hà~”

Ba đứa con gái chúng tôi nhìn bọn hắn bằng ánh mắt ngạc nhiên lẫn ngưỡng mộ. Ăn ngon thật đấy!

“Í da~ Ăn ngon thật đấy >_< bây=” giờ=“” bụng=“” đang=“” biểu=“” tình=“” rồi.=“”>_< a=“”>

Cái tên này sao chẳng nói câu nào được bình thường thế nhỉ? -_-;; cái tên như con quạ đen! Quạ đen Lý Vân Quân!

“No quá đi thôi! Tuấn Anh, mẹ của cậu tài nghệ đúng là thần kỳ!”

“Thật đó!”

“Đúng là mộng ảo! Tổ phải đến đây ăn thường xuyên mới được.”

Nếu Thái Dân mà đến nhà tôi thường xuyên -_- gạo nhà chúng tôi chắc không giữ được tới một tuần. Phải ngăn lại mới được!! -O-

“Tuấn Hỷ, về phòng nghỉ đi. Ở đây để bọn mình dọn dẹp cho.”

Ồi, Mẫn Chí Hồi có phải quá quan tâm rồi không? T_T Chí Hồi đã xắn tay áo lên bắt đầu rửa chén rồi. Hôm nay chuyển bao nhiêu đồ nặng thế, chắc chắn là rất mệt.

“Dừng, để tớ dọn dẹp.”

“Em vào phòng đi. Để bọn anh dọn dẹp đây cho. Anh và Chí Hồi rất biết dọn dẹp đấy nhé.”

Tên Khương Cẩm Thánh này cũng bắt đầu động thủ. Ha ha, hiểu chuyện thế cơ à ^^*

“Không sao đâu mà...”

“Nhìn mọi người cũng có vẻ mệt mỏi lắm rồi. Vào phòng nghỉ ngơi đi.”

“Vây cũng được~ Cảm ơn nhé *^^*”

Ba người chúng tôi rúc vào phòng tôi. Tiểu Mẫn vẫn như đang nghĩ chuyện gì đó. Rốt cuộc là nghĩ gì nhỉ?

“Ba đứa mình cùng tắm đi ~”

“Á?”

“Ôi~ Vui mà~”

“Ha ha~ Tắm hả?”

“Mau lên mau lên! Tiểu Mẫn~”

“...”

“Hàn Mẫn!”

“Hử?”

“Cái con nhỏ này... nghĩ gì thế hả?”

Mắt Tiểu Mẫn thoát nhiên đỏ bừng. Đúng là kỳ quặc thật. Nghĩ gì thế nhỉ? Bọn tôi kéo Tiểu Mẫn đang đứng ngơ ngẩn vào phòng tắm. Vừa mở nước nóng là phòng tắm lập tức chìm trong hơi nước.

“Ya~ đáng các cậu cũng tuyệt quá đi chứ ^^”

“Cái gì ~ Tuấn Hỷ, người cậu đẹp nhất mà còn nói ai nữa! Shock quá!!!”

“Được rồi, Thẩm Trí Anh, người cậu cũng đẹp lắm lắm!”

“A? Thật không? Thường thôi ấy mà ~ ^O^”

“Hà hà! Đúng rồi! Tiểu Mẫn! Cậu thành thật khai báo cho bọn tớ nghe!”

Chắc chắn có tâm sự. --a Giác quan thứ 6 mách bảo tôi biết trong lòng cậu ấy có quỷ.

“Cái gì...? /- //- /”

“Mấy ngày nay cậu có tâm sự hả?”

“A!! Tuấn Hỷ!! Lúc này tớ cũng đang định hỏi! Hàn Mẫn, cậu đừng hòng lừa bọn tớ nhé.”

“Không có mà... làm gì có chuyện...”

“Mau lên!”

Trí Anh hù dọa, nhưng Tiểu Mẫn vẫn có vẻ do dự một lúc lâu. Thật đúng là có tâm sự mà T_T

“Tiểu Mẫn, tóm lại là chuyện gì? Mau nói đi! Tớ và Trí Anh sẽ dốc hết sức giúp cậu mà.”

“Ừ... chính là...”

“Vậy là đúng rồi! Làm tốt lắm ~ Mau nói đi! Chính là gì nào?”

“Tớ...”

“Tớ sao...???”

“Thực ra... đã thích...”

“Thích một người nào đó rồi à?”

“A ôi! Trí Anh! Giật mình chết mất!”

“Ha ha! Tớ cũng giật mình nên vô ý hét to thôi... Tiểu Mẫn, vừa nãy cậu nói đã thích ai đó rồi à?”

“À... ừ... /- //- /”

“Là ai?”

Mắt hai đứa bọn tôi đều chăm chú vào Tiểu Mẫn, nghiêm túc, tò mò nhìn cậu ấy.

“Nhưng mà... chỉ là tớ đơn phương thôi. Cậu ấy... chưa từng nhìn thẳng tớ bao giờ.”

“Rốt cuộc là ai nào?”

“Tuấn Hỷ... xin lỗi...”

Tiểu Mẫn đột nhiên nắm tay tôi xin lỗi. Rốt cuộc là xin lỗi tôi chuyện gì chứ? --a

Kỳ... kỳ quá... a! A! a! Chẳng lẽ là!!! -O-

“Chắc không phải là... Phác Tuấn Anh chứ???”

“Ôi... mắt mặt quá!”

“Trời ơi... sao lại là thằng nhóc đó... không thể... Tiểu Mẫn, nó không xứng với cậu đâu. Cậu không biết tên đó điên khùng thế nào đâu...”

“Cậu ấy không phải vậy mà! Đối với tớ... là người tốt nhất thế gian. Tuy nhỏ hơn tớ một tuổi nhưng tớ thấy cậu ấy thật chín chắn, thật phong độ...”

“Cái gì? Đó đâu phải phong độ! Mà là kiêu ngạo! Kiêu ngạo! Chắc chắn thế!”

“Tuấn Hỷ, trấn tĩnh tí nào! Cậu quá kích động rồi! Ha ha~”

Phải! Tôi kích động quá đây này! Bạn thân Tiểu Mẫn của tôi lại thích tên Phác Tuấn Anh yêu quái đó! Thật không dám tin nổi! Thật tiếc cho Tiểu Mẫn... đúng là ngược đãi người hiền mà. -- Nếu cậu ấy hiểu tên Phác Tuấn Anh... không đúng, nếu hiểu hoàn toàn về nó thì chắc chắn sẽ không thích nổi nữa. Thậm chí còn bỏ đi không thương tiếc! Ủ, chắc chắn sẽ như thế!

“Tuyệt đối không được nói cậu ấy biết. Rõ chưa? Tớ không cần cậu ấy biết. Chỉ cần ngắm cậu ấy thế thôi đã mãn nguyện rồi.”

“Đừng ngốc thế. Nói cho hắn biết đi.”

“Không cần mà.”

Trí Anh tức đến nỗi cứ dấm vào ngực.

“Tuấn Hỷ, có phải Tuấn Anh không hứng thú gì với con gái không? Nói thực cho tớ biết.”

“Chuyện đó... chuyện đó...”

Nói thực là, Tuấn Anh đúng là không có hứng thú với con gái. Cho dù có cặp kè với con gái cũng không vượt quá một tuần. Có qua lại với nhau thì cũng không nghe điện thoại, cuộc sống chẳng khác gì lúc một mình là mấy. Nhưng mà... tôi không nể tâm nói cho Tiểu Mẫn đáng thương biết sự thật tàn khốc này.

“Không phải là không có... chắc chưa tìm được người thương thôi? Ha ha... tớ cũng không rõ lắm. Trái tim tên đó nghĩ gì thì có trời mới đoán được... ha ha... ^^;;”

Tiểu Mẫn vui sướng cười toe toét. Tôi linh cảm thấy Tiểu Mẫn sẽ cực khổ lắm, có thể là sẽ bị tổn thương vì tên Tuấn Anh. MY GOD!!!

15. Chương 15

Chương 15

Tắm xong bước ra khỏi nhà tắm, sáng khoái quá. Ha ha!!

“Làm sao đây?”

Từ nhà bếp vọng ra tiếng nói nghiêm túc khó thấy của Xương Sườn, khó quen được quá. -- Ba đứa chúng tôi cảm thấy bầu không khí không được thoải mái lắm, thế là nhẹ nhàng tiến đến cửa nhà bếp để nghe trộm bọn hắn nói chuyện. Nhất định không được để bị phát hiện. A men!!

“Này, tóm lại phải làm sao đây? Cậu nói một tiếng đi có được không? Cứ nhịn thế à? Bọn Hữu Hàn Công Cao làm quá lắm, chúng ta cứ nhịn như thằng ngu sao?”

Hữu Hàn? Hữu Hàn chẳng phải là trường mà lần trước Trí Anh nói... quan hệ không tốt với Đại Lâm đó sao? Không phải chứ? - -;; Ba đứa con gái chúng tôi nhìn nhau bằng ánh mắt dò hỏi.

“Đàn anh năm 3 chẳng phải vẫn chưa có động tĩnh đó sao?”

Thái Dân bắt lực nói. Xương Sườn nghe Thái Dân nói thế càng phần nộ hơn.

“Mẹ nó, cũng không thể cứ ngồi đó chờ chết được chứ?! Năm 3 thì năm 3, chúng ta là chúng ta! Cái gì mà đàn anh với không đàn anh! Chúng ta vốn chẳng cần bọn họ!!”

“Cậu tưởng tớ không muốn san bằng bọn nó à? Tớ cũng muốn diệt bọn nó đến nỗi tay chân ngứa ngáy hết đây này! Thằng nhóc! Nhưng cậu cũng phải nghĩ xem nếu bọn mình như thế thì Cẩm Thánh ăn nói làm sao đây?”

“A! Mẹ nó! Cái thằng khốn kiếp Phác Dân Thọ như con quạ đen đó, đi đâu cũng nói sẽ diệt cả bọn mình!”

Quạ đen? -- Ý cậu nói là ngoài cậu ra còn có một con quạ đen khác nữa à? -- Thật không dám tin.

“Nghe nói PHác Dân Thọ đang nói linh tinh khắp nơi đó.”

Cái tên Tuấn Anh này chêm vào câu gì đây?

“Nó nói nhầm cái gì ?”

“Ừ. Nói Khương Cẩm Thánh là... đâm một cái đã chết ngắc!!!”

Rầm!!!

Mẹ ơi. Vân Quân. Tủ bếp nhà chúng tôi đúng là bền thật đấy. ... *-_*chắc đau tay lắm nhỉ?

“Thật không?”

“Là thằng khốn đó nói thế à?”

“Bọn năm 1 đã truyền tụng nhau rồi. Tụi nó đều kêu gào buổi sáng sẽ đi tuyên chiến. Em thấy chúng ta cũng nên cho bọn nó thấy uy lực của mình, để bọn nó biết chúng ta không phải dễ bị đùa bỡn.”

Tên này nói như rất nghiêm trọng. Bọn hấn tưởng mình là xã hội đen chắc? Các người để ý chuyện Phác Dân Thọ nói linh tinh làm gì? Không quan tâm đến hấn thì không nhận được à? Khương Cẩm Thánh từ lúc bắt đầu vẫn im lìm không nói gì. Rốt cuộc là đang nghĩ gì?

Nhà bếp yên lặng trong phút chốc. Mọi người đều nín thở chờ nghe Cẩm Thánh nói.

“... Chúng ta đừng để ý đến bọn nó.”

Khương Cẩm Thánh cuối cùng đã lên tiếng.

“Đội trưởng!! Tại sao?? Tại sao???”

“Chuyện tên Dân Thọ đó nói lung tung khắp nơi rồi cuộc cũng chỉ là tin đồn thôi. Nếu đến lúc chính tai tớ nghe thấy nó nói thế thì sẽ không tha đâu. Chúng ta hãy cứ đợi xem thế nào đã.”

“Ừ, tớ cũng thấy Cẩm Thánh nói đúng. Nếu chúng ta vội vã quyết định đánh nhau thì không chừng còn làm lớn chuyện ra. Tớ có thể hiểu tâm trạng Vân Quân và Chí Hồi.... thực ra tớ cũng giận điên lên đây. Nếu bọn nó nói về Cẩm Thánh thế thật thì tớ quyết không tha cho chúng. Coi thường Cẩm Thánh tức là coi thường trường ta! Nhưng... vẫn đợi xem sao đã.”

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

“Biết rồi.”

“Tuấn Anh, biết chưa?”

“Ừ.”

Hình như đối với bọn hấn, Khương Cẩm Thánh là nhân vật quan trọng nhất. Không ngờ Vân Quân và Thái Dân lại là dạng đánh trước nói sau... tên nhóc Tuấn Anh là dạng luôn nghĩ mình đúng, tuyệt đối không nghe lời người khác. Chí Hồi hình như là dạng bình tĩnh, hòa hoãn, là nhân vật không thể thiếu. Cuối cùng là Khương Cẩm Thánh, hình như chẳng làm gì cả, nhưng trong vô thức đã giải quyết xong vấn đề. Là dạng

như thế đó! __- Nói không chừng còn là lãnh tụ nữa chứ! A! Phác Tuấn Hỷ! Mà bị sao thế? Làm gì mà tán dương Khương Cẩm Thánh? Mà không được hồ đồ!! -O-

Ba đứa chúng tôi mang nỗi bất an trở về phòng. Tâm trạng này là do bọn hần muốn đánh nhau với Hữu Hàn Công Cao mới buồn bực thế này phải không? Thật là kỳ quặc.

“Tuấn Anh nếu đánh nhau thật thì sao đây? Nghe nói Hữu Hàn có câu kết với băng đảng Nam Môn, chọc giận chúng nó là to chuyện đó...”

“Ừ. Tớ cũng nghe nói thế. Ya, sợ thật !!”

“Không được đánh nhau. Không được...”

Trong đầu đột nhiên lướt qua gương mặt Khương Cẩm Thánh.

Khương Cẩm Thánh. Đừng có làm chuyện khiến tôi ghét biết chưa? Ít nhất là đừng làm tôi ghét vào thời điểm này! Đừng đánh nhau. Tôi cũng không biết tại sao lại ghét Cẩm Thánh đánh nhau thế nữa...

16. Chương 16

Chương 16

Từ hôm đó, tôi tỏ ra đặc biệt miễn cảm với những hành vi của Khương Cẩm Thánh.

Hôm nay để luyện nhảy tôi đã đến trường từ sáng sớm. Trên đường chẳng có bóng người nào, nhưng trước cổng trường lại có một người đang đứng đó. Nhìn đồng phục giống trường Công Cao, người đó kéo cao cổ lên che kín nửa mặt dựa vào tường, dáng như đang ngủ.

Người này chắc bị bệnh quá? Không ngủ ở nhà lại đến đây ngủ! Thật khiến người ta hoang mang khó hiểu! Lúc này lặng lẽ đi ngang qua mới là thượng sách! __-

“Này!”

Giật mình... không phải chứ! Hần đang gọi mình à? Tôi cẩn thận dè dặt quay đầu lại nhìn một cái... Vừa nhìn... mẹ ơi, hần điên rồi hay sao thế?

“Khương Cẩm Thánh, anh làm gì thế hả?”

Chắc hần uống nhầm thuốc quá! Làm gì mà mới sáng sớm đã đứng đây?

“Sao mấy ngày nay em đến trường sớm thế?”

“Buổi sáng tôi có chút chuyện.”

“Phải làm tới bao giờ đây?”

“Chỉ còn lại khoảng 5 ngày thôi.”

“Thật à? Tuần trước sau khi đến nhà em rồi cũng chẳng gặp lại em nữa, nên mới đến đây thăm em đây.”

Nói xong, hần đột ngột đứng trước mặt tôi, nắm lấy vai tôi, nhìn chăm chú vào mặt tôi. Á! Làm gì thế? Chắc không phải... muốn... muốn... hôn tôi chứ? __= Tôi bị nhìn đến mức mặt đỏ bừng lên.

“Này này! Anh làm gì thế hả? Bị bệnh à?”

“Được rồi, hôm nay xem như anh thấy được em rồi. Học vui vẻ nhé!”

Thật là, có phải hần cả ngày đều rảnh rang không có gì làm không. Nhìn thấy hai mắt hần vằn máu, hình như không ngủ ngon, mới sáng sớm không ngủ thêm lại đến đây đợi tôi, chính là để nhìn tôi không đến 10 phút! Thật chịu hết nổi! Hần thật lòng thích tôi sao? Thật lòng? Haizzz~ tôi quả thật không đoán ra. -O-A, phải rồi!

“Khương Cẩm Thánh!”

Tôi kêu lại khi hần đã đi xa.

“Sao vậy?”

“Anh!! Nếu đánh nhau mà để Tuấn Anh phải tham gia vào, tôi tuyệt đối không tha cho anh đâu.”

Tên tiểu tử thối này không thèm trả lời, chỉ đứng đó cười.

“Anh không được cười! Nghiêm túc chút đi.”

“.....”

“Này!”

“Yên tâm đi. Chắc chắn anh sẽ không làm chuyện khiến Tuấn Hỷ thất vọng đâu. Bye~”

Phải đấy, không được làm tôi thất vọng, nhất định không được đánh nhau. Nghe Tiểu Mẫn nói Hữu Hàn Công Cao có quan hệ mật thiết với bang Nam Môn. Anh không sợ sao? TOT Anh chỉ là đại ca trong trường, bang Nam Môn lại là xã hội đen chuyên nghiệp đó. Hiểu chưa hả? Anh đúng là tên ngốc không biết trời cao đất dày là gì! -_-;;

Ngày mai chúng tôi đã công diễn vũ đạo mà mấy hôm nay bán sức ra mà luyện tập rồi. Ha ha ha.

BIBI~

“Tuấn Hỷ, điện thoại cậu reo kìa.”

“Ô? Biết rồi.”

Là tin nhắn Phác Tuấn Anh gửi cho tôi.

[Hôm nay tôi về nhà trễ. Nói giùm ông Bố một tiếng. Còn nữa, khoan ngủ trước, đợi tôi gọi điện thoại thì ra mở cửa cho tôi.]

Về trễ? Chắc không phải... đám con trai này tính đi đánh nhau chứ? Không phải chứ... Khương Cẩm Thánh, tôi đã nói với anh rồi mà, nếu anh đánh nhau tôi tuyệt đối không tha cho anh...

“Tuấn Hỷ, mau đến đây! Tối tự mình rồi.”

Vì hôm nay dợt thử tiết mục nên căng thẳng hơn trước. Mặc kệ. Bắt đầu mở nhạc rồi. Tôi nhảy theo Tiểu Mẫn và Trí Anh. Lạ thật đó! Cho dù là những người đã diễn rồi hoặc chưa diễn đều đang chăm chú nhìn chúng tôi biểu diễn.

Vẻ mặt của bọn họ đều muôn hình muôn vẻ. Cảm giác tuyệt thật ^O^

“Ôi chào! Nhảy đẹp quá!”

Cuối cùng cũng nhảy xong rồi. Không biết đã nhảy thế nào đây. Nhưng nhìn vẻ mặt bọn họ chắc là cũng không tồi.

“Hôm nay nhảy đẹp hơn mấy hôm trước, phải không? Ha ha.”

Trí Anh kích động hét.

“Chị Trí Anh, lần này cũng rất tuyệt đó ^^ Chị tóc dài ấy trước đây chưa nhìn thấy bao giờ, là ai thế?”

“Tuấn Hỷ! Bạn cùng lớp. ^^ Nhảy đẹp chứ hả?”

“Đúng đó! Mà không phải chứ! Hiện tại có rất nhiều nam sinh hỏi thăm chị đó đó.”

“Ha ha! Đương nhiên thế rồi~ Ngày mai còn mặc đồng phục nhảy, chắc chắn đẹp mê ly luôn~”

“Em cũng thấy thế. Ngày mai em sẽ mang hoa đến xem các chị biểu diễn đó *^^*”

“Được thôi! Mai mà chị không thấy hoa thì em chết chắc !!!”

“Không thành vấn đề! Chị Tuấn Hỷ, chị Tiểu Mẫn, cố lên^^”

Ha ha~ Tôi cũng phải bắt tên Tuấn Anh mang hoa đến tặng mới được. Không biết hắn có đến không nhỉ? Nếu không đến thì hoa của tôi phải làm sao đây -_-a

“Các chị em, đi thôi.”

Chúng tôi hào hứng ra khỏi trường. Trên đường về nhà lại đụng Phác Na Lệ và Y Giang Yến đáng ghét. Y Giang Yến lại lườm tôi.

“Phác Tuấn Hỷ! Nghe nói mấy ngày nay cậu rất nổi tiếng phải không?”

“Gi?”

“Nghe nói cậu sắp tham gia nhảy?”

“Thì sao?”

“A, chẳng có gì ~ Chỉ thấy hơi buồn cười thôi. Có phải cậu cho rằng chỉ nhảy một bài thì trong một đêm sẽ lạng lẽ nổi tiếng không hả?”

“Hừ hừ. Mỗi lần gặp cậu tôi đều cảm thấy rất ấu trĩ.”

“Phải, tôi ấu trĩ. Cậu mới biết hả? Tôi tuy ấu trĩ, nhưng tôi rất thành thực. Vậy nên tôi rất thành thực bảo cho cậu biết, tôi thấy hành động kiêu ngạo của các cậu mấy ngày nay, thấy buồn nôn muốn ói luôn.”

“Thật à? Chỉ là vì chuyện cón con này thôi sao? Đây, nếu thế thì các cậu cũng nên nghĩ giùm cho Trí Anh và Tiểu Mẫn chứ? Từ lúc cậu trở thành nữ thần rồi kiêu căng tự đắc, các bạn ấy đã phải nhẫn nhịn hơn năm nay rồi, cậu cũng thử nhẫn nhịn xem sao?”

“Cái gì???”

“Sao nào? Có phải tôi cũng thành thực quá rồi không? Hai người chúng ta rất thành thực, phải không? Tôi rất bận, đi trước đây.”

Càng nhìn Y Giang Yến càng cảm thấy cô ta thực đáng ghét. Làm gì mà ngày nào cũng đụng độ với tôi, đúng là siêu đáng ghét mà. Tôi chẳng muốn chộc cô ta thì sao cô ta phải đấu khẩu với tôi chứ?

Về đến nhà, chỉ có một mình tôi. Bố mẹ lát nữa mới về, còn tên nhóc Phác Tuấn Anh thì không biết khi nào mới về đây? A~ buồn ngủ quá! Hu...

“Này!”

“...”

“Này!!!”

“Hử? A... == Sao về sớm quá vậy? Chẳng phải người nói về nhà trễ sao?”

“Về lâu rồi. Sao ngủ nhanh quá thế hả?”

“Ừ, ngủ quên mất.”

“Mẹ nó. Phiên chết được.”

“Chuyện gì đó?”

“Thấy anh Cẩm Thánh quá ư là ngu ngốc.”

“Tại sao?”

“Hôm nay lúc đi uống rượu, tên Phác Thái Dân ngồi bên cạnh. Thằng đó ngồi bên cạnh đã đủ bức mình rồi, không ngờ thằng khốn đó còn dám chửi anh Cẩm Thánh. Tôi tức muốn đập vỡ cằm nó, chẳng ngờ anh Cẩm Thánh lại bắt tôi phải nhịn. Không biết rốt cuộc anh ấy bị sao nữa. Chính anh nói tận tai nghe lời thằng khốn đó chửi thì sẽ không tha cho nó. Vậy mà lại bắt bọn tôi mặc kệ thằng điên đó đi!”

“Thật à? Khương Cẩm Thánh nói thế thật sao?”

“Ừ.”

“Ôi chao~”

“Bà ời chao cái gì? Bệnh à?”

“Không có gì... chỉ là... cảm thấy... không thể hiểu nổi. Hà hà~”

“Cái gì?”

“Cái gì mà cái gì? Chẳng có gì.”

Ha ha~ tên đó nghe lời tôi thật sao? Ghi nhớ lời tôi nói không mong muốn thấy hắn ta đánh nhau thật sao?

Tính cách kiêu ngạo của hắn, thế mà lại nhẫn nhịn cho qua? Khương Cẩm Thánh, anh nhớ lời tôi nói thật à? Phải thế không? Ừ, tốt, tôi tin anh rồi đấy. Tôi tin rằng anh thật lòng đó. Ha ha~

“Này, Tuấn Anh.”

“Gì thế.”

“Người không có người nào người thích à?”

“Hừ. Sao bà có thể ở cùng nhà với tôi được nhỉ, cả chuyện này mà cũng không biết à?”

“Không phải, ta cảm thấy người cũng nên có bạn gái rồi.”

“Tôi không làm chuyện chán ngắt đâu.”

“Một người cũng không có à? Chẳng phải có rất nhiều cô bạn vừa tốt bụng vừa hiền lành sao?”

“Sao bà tự nhiên lại hỏi chuyện này?”

“Đâu có, chỉ là... chỉ là... hỏi chơi thôi mà.”

“Làm gì mà ấp úng thế? Có phải là làm chuyện gì xấu xa không đó?”

“Làm gì có. Ha ha ^^;;”

Sao đột nhiên thấy nóng thế này. Thật không nên hỏi mới phải. Tôi chỉ hỏi hắn ta giùm Tiểu Mẫn thôi. Ha ha. Tuấn Anh nhìn tôi như nhìn một con ngố. Thật mất mặt quá. -,-

17. Chương 17

Chương 17

Trí Anh vừa sáng sớm đã gọi điện thoại nhắc tôi đến trường sớm. Tôi vội vội vã vã chuẩn bị. Cuối cùng cũng đã đến lúc quyết chiến rồi à? Ha ha. ^O^

Vốn là 10 giờ mới bắt đầu nhưng chúng tôi đã hẹn nhau gặp mặt sớm trước 2 tiếng rồi.

“Mẹ, con đi học đây.”

“Tuấn Anh nó đã đi rồi đó.”

“Á?? Phác Tuấn Anh? -,-”

“Ừ, đi từ lâu rồi.”

Thật kỳ quặc. Cái tên bình thường 10 giờ vào lớp, 9h50 mới chậm rì rì ra khỏi cửa sao hôm nay đi sớm thế? -_-a Mặc kệ vậy, Trí Anh đang đợi mình. Tôi vẫn phải đi nhanh lên thôi... Giật mình!!!

“Này! Bà là rùa à? Dậy sớm hơn tôi nhiều mà giờ mới ra khỏi cửa?”

Sao mới sáng sớm đã xui xẻo đụng mặt bọn hắn rồi? Ông trời sao chẳng chăm sóc tôi chút nào vậy. =_;; Vân Quân đang vẫy tay với tôi, Thái Dân và Chí Hồi cười tươi rói, cả Khương - Cẩm - Thánh đang đứng kia ngủ gật, thêm bộ mặt xấu xa của thằng em tôi nữa chứ. -_-^

“Mọi người làm gì vậy?”

”Cái gì mà làm gì chứ ~ Đội trưởng của chúng tôi muốn đến thăm cậu mà. >_<>

Xương Sườn chết tiệt này, vẫn nhiều chuyện như trước.

“Khương Cẩm Thánh là đội trưởng của các cậu à?”

Xương Sườn sao hợp mặc đồ trắng thế nhỉ, vừa may có thể đưa cậu ta vào bệnh viện thần kinh rồi, đến đồ bệnh nhân cũng có thể tiết kiệm được. -_-

“Hôm nay trường có hoạt động lớn, bọn tớ muốn đi xem thế nào.”

“Chẳng phải 10 giờ mới bắt đầu sao? Sớm thế này đã đi rồi? -_-a”

“Bọn tớ muốn ngồi đầu. ^^ Hoạt động này rất vui. Bắt đầu từ năm ngoái, bọn này đã trở thành fans của tiết mục này rồi~ ”

“Gì chứ? -O-”

Tôi thực không dám tin lời THÁI DÂN. Muốn ngồi hàng đầu? Tôi cứ tưởng mỗi Vân Quân bị điên, thì ra cả đám bọn hần đều điên hết cả lũ rồi. -_-;; Tôi còn tưởng bọn hần khôn chịu đến xem chứ. Gì thế này!! Buồn quá đi. Nếu cái bọn điên này mà ngồi trước mặt tôi cười cợt tôi thì... -O- Khương Cẩm Thánh thì khoan nói đến đã... cái tên... quạ đen chết bầm Lý Vân Quân và tên Phác Tuấn Anh không có nhân tính thì phải làm sao? Oh my God!!! >O<>

“Hoạt động này hay thế à?”

“Ừ! Cực kỳ hay! Nếu cậu mà xem rồi thì sẽ chết mê luôn. Chúng ta mau đến trường đi.”

“Tuấn Hỷ đến rồi?”

Khương Cẩm Thánh vừa nãy còn đang ngủ gà ngủ gật say sưa đã tỉnh dậy hỏi tôi. Mắt tên này lại đỏ đỏ, hần không chịu ngủ cho đã đi, rốt cuộc ngày nào cũng bận chuyện gì chứ? Hừ hừ. -_-

Lúc gần đến trường, Phác Tuấn Anh đột nhiên hỏi to:

“Này! Phác Tuấn Hỷ!!”

“Gì đó?”

“Bà nói thật đi xem nào!”

“Nói gì?”

“Có phải bà tham gia hoạt động lần này không?”

Ồi. Ánh mắt sắc bén của tên ấy đang nhìn chòng chọc vào tôi. Xui xẻo quá. -_-^

“Ta làm gì mà phải tham gia cái đó?”

“Ngốc. Bà muốn giấu thì phải chọn cái gì giấu được chứ, lát nữa xem bà có còn dám nói xạo không. Hừ hừ, hết thuốc chữa thật rồi. Anh Vân Quân, hình như bà ấy tham gia thật đó, chúng ta ngồi hàng đầu xem bà ấy diễn hề đi.”

Cái tên... khôn không có nhân tính này! -_- Dù gì nó cũng là đứa mà trong cuộc đời tôi không thể cầu cứu được gì. Tôi về nhà nhất định phải nói chuyện rõ ràng với Mẹ, hỏi xem Phác Tuấn Anh của Mẹ có phải nhặt được ở đâu không. -_-

”Tuấn Hỷ, nếu đã nhảy thì nhảy sexy một tí ~ nếu nhảy đẹp thì sẽ nhảy với cậu ở bên dưới nè, còn nữa ~ sẽ vẫy vẫy tay với cậu nữa nè. Tớ nói thật lòng đấy! >_<>

Tên này cũng là người trong cuộc đời tôi tuyệt đối không thể có được sự giúp đỡ nào. Rốt cuộc trong đầu tên Lý Vân Quân này nhét thứ gì đây.

“Tớ không cần tay của cậu!”

“Thế tay của tớ thì sao?”

“Hà hà ~”

Tôi bị Thái Dân chọc cười rồi. Nếu cái tướng to cao của Thái Dân mà đứng trước mọi người lắc qua lắc lại, đúng là một cảnh tượng tuyệt vời! Ha ha ^^;;

“Lý Vân Quân !! Cậu muốn thắng tớ thì còn lâu nhé! Lúc cậu nói, Tuấn Hỷ vẫn đứng đưng lãnh đạm, tớ vừa nói là bạn ấy cười ngay ~ đó là khác biệt giữa tớ và cậu đó! Khác biệt giữa người với người sao mà lớn thế! Ha ha ha -”

Sáng sớm bắt đầu đã gặp bọn điên này, đầu tôi muốn to ra luôn. Tên Cẩm Thánh thì chẳng nói chẳng rằng cứ cầm đầu đi. Còn nói là đến thăm tôi hả... hừ!

“Mọi người đi trước đi. Tớ phải đi tìm Trí Anh và Tiểu Mẫn rồi.”

“Ừ. Lát nữa gặp lại nhé! ^^”

“Tuấn Hỷ~! Tớ yêu cậu! >O< đội=”” trưởng=”” là=”” người=”” tớ=”” yêu=”” nhất,=”” thứ=”” 2=”” là=”” cậu=””>

Tuy đám này có lúc điên điên khùng khùng, nhưng cũng có khi dễ thương quá trời. -_- Không, không thể nói thế được! Không thể nói Vân Quân đáng yêu! A! Nhưng khoe miệng lại vô tình nhếch lên rồi!! ^^;; không được!! Không được cười!! A!! Không xong rồi!! Ha ha ha~

“Không được cười như vậy!”

Cái tên Khương Cẩm Thánh này! Lại gây sự rồi!

“Em muốn Lý Vân Quân bị em mê hoặc hả?”

Khương Cẩm Thánh lại trừng mắt với tôi. Hắn ta không biết trừng mắt với con gái là bất lịch sự sao? *_-*

“Ha ha~”

Tên này tự dưng lại cười to lên, sau đó bước đến trước mặt tôi vuốt vuốt tóc tôi. Tên này cho tôi là chó con chắc?

“Cố lên! Anh sẽ theo dõi em đó. Nếu đã làm thì cố gắng làm cho tốt nhé. Biết chưa? Anh đi trước đây.”

Tuy không biết nguyên nhân do đâu... lúc đó tôi quả thực cảm thấy tim tôi run rẩy một lúc, nhịp tim lại còn đập thùm thụp thùm thụp rất nhanh... Khương Cẩm Thánh... tôi sẽ làm thật tốt. Anh cứ nhìn mà xem...

18. Chương 18

Chương 18

Hoạt động chính thức bắt đầu. Tôi đứng ở hậu trường chăm chú theo dõi. Đoàn kịch của hai trường cũng xuất hiện để diễn cho hoạt động này thêm màu sắc. Thú vị hơn tôi nghĩ nhiều.

Không ngoài dự đoán... hàng ghế đầu dưới khán đài là bọn Khương Cẩm Thánh. Lấy Khương Cẩm Thánh là trung tâm, bên phải là tên Phác Tuấn Anh không nhân tính, Thái Dân, Na Lệ, Y Giang Yến căm ghét tôi, bên trái là Vân Quân, Chí Hối, còn lại là những gương mặt trước giờ chưa gặp, cái bọn nhìn hung dữ quá. -_-;; Sao nhiều người đến thế này? Khương Cẩm Thánh chẳng biết vui chuyện gì mà cứ cười suốt!

Chút nữa là đến lượt chúng tôi rồi. Căng thẳng quá!

“Tuấn Hỷ, tớ run quá. Làm sao đây? Tuấn Anh cũng đến xem kìa! Sao bọn họ lại ngồi đầu vậy?”

“Tiểu Mẫn, đừng căng thẳng! Chúng ta cứ nhảy như lúc tập là được mà! Hôm nay cậu phải nhảy thật đẹp vào, phải khiến tên Tuấn Anh bị cậu mê hoặc mới được! Cố lên nhé! ^^”

Trí Anh thì thảo an ủi Tiểu Mẫn. Tiểu Mẫn hình như căng thẳng y như tôi. A! Đúng rồi!

“Tiểu Mẫn.”

“Ừ?”

“Một người nào đó nói với tớ là đã làm thì phải cố gắng hết sức làm cho thật tốt. Chúng ta phải như thế nhé.”

“Ai nói với cậu thế?”

“Một người rất vô lý. ^^”

“Thật à, tớ đỡ hơn rồi ^^ Chúng ta cố gắng hết sức nhé.”

Tiểu Mẫn, câu nói này có thể khiến cậu thoải mái hơn không? Thực ra tớ cũng thế. Nên mới nói với cậu. Câu nói đó của Khương Cẩm Thánh đã quét sạch mọi căng thẳng của tôi... Cậu có tin không? Như Trí Anh đã nói, Khương Cẩm Thánh đúng là một người không thể đoán nổi.

Cuối cùng, những tiết mục khác đã kết thúc, chỉ còn lại tiết mục của chúng tôi. Giọng MC vang lên.

“Tiết mục hôm nay có tuyệt không?”

“Tuyệt vời~!”

“Vây ! Bây giờ chỉ còn lại một tiết mục, các bạn có biết là gì không? Ha ha! Trả lời đúng rồi~ Chính là tiết mục đội âm nhạc. Năm nay họ có khiến chúng ta mê mẩn như năm ngoái không? Mong chờ quá! Vây bây giờ chúng ta cùng mời họ ra sân khấu biểu diễn nhé! Xin mời~”

“go!!”

Cuối cùng chúng tôi ra quân rồi. Trên sân khấu nổi bùng những cụm khói màu đẹp tuyệt y như lúc những thần tượng âm nhạc biểu diễn trên sân khấu vậy. Tốt! Bắt đầu nào!

Chúng tôi mặc những bộ đồ thật oách, cố gắng nhảy cho thật đẹp. Lúc này trong mắt tôi chỉ thấy Khương Cẩm Thánh mắt không chuyển dời nhìn tôi chăm chú. Tại sao chứ... Nhìn tên này cảm thấy đặc biệt an tâm. Tôi cười với hắn, hắn cũng đang cười với tôi. Cảm ơn anh, Khương Cẩm Thánh *^^*

Cuối cùng đã bắt đầu điệu “money” mà mấy ngày nay chúng tôi dờ sống dờ chết tập luyện rồi đây.

Ha ha~ Vân Quân không biết kiếm đâu ra một tấm băng rôn to, viết tên tôi lên đó vẩy qua vẩy lại. Cái tên đáng yêu này. >_<>

“Hu raaaaaaaaa...”

Kết thúc rồi. Hu... tiết mục của chúng tôi kết thúc quá tuyệt vời! Lúc chúng tôi lui vào, dưới khán đài ầm ầm những tiếng vỗ tay và hoan hô. Kích động quá! Tự nhiên muốn khóc quá.

“Tuấn Hỷ, cậu đang khóc hả?”

“Đâu có, không khóc. Sao tớ lại phải khóc chứ?”

“Chúng ta tuyệt quá! Tuyệt hơn cả lần trước! Chúng ta đi chúc mừng, uống một ly đi?”

“Ừ! Tất nhiên thế rồi!”

“Ha ha! Tiểu Mẫn, đến đây.”

Ba đứa chúng tôi đứng ở đó một lúc lâu. Khoảnh khắc này chúng tôi sẽ mãi mãi không bao giờ quên được.

“Ừ, đi thôi. Ha ha ^O^”

Thay quần áo xong, vừa lúc bước ra, một đám học sinh mặc đồng phục Công Cao... vẫn là đám con trai có tướng mạo hung ác ấy, mỗi người đều cầm trên tay một cành hoa hồng, sau đó...

19. Chương 19

Chương 19

Sao lại đưa tôi? Đây là thứ gì vậy? +_+

“Gì thế?”

Bọn hần đều không trả lời mà chỉ cười - -

“Các bạn làm vậy là sao đó?”

Tiểu Mẫn và Trí Anh cũng không hiểu gì, nhìn bọn hần. Tặng hoa là rất tốt, nhưng cũng phải nói gì đi chứ?

Cả một ôm hoa ngất ngưỡng trong lòng tôi. -_- +++ Chỉ còn lại một tên con trai.

“Đây là hoa mà đội trưởng chúng em tặng cho chị.”

“Đội trưởng? Không phải là... Khương Cẩm Thánh chứ?”

“^_^ Hôm nay chị tuyệt quá! Đây là thiệp đội trưởng tặng chị. Đây, gửi chị!~”

“Đội đã! Sao lại gọi là đội trưởng? Gọi anh không được à?”

Thật ầu trĩ. -_-

“Đội trưởng không biết chúng em gọi anh ấy như thế. Đối với chúng em, anh Cẩm Thánh chính là đội trưởng. Đội trưởng ngoài nghĩa khí ra, thì chính là con người anh ấy. Em rất thích đội trưởng của mình. Chị dâu, bye~”

Bye... Cẩm Thánh nói bye thì họ cũng nói theo à? -_-^

Tâm trạng vui quá ^^* Tôi nhìn tấm thiệp Cẩm Thánh viết. Ha ha~ nhìn là biết là viết vội vội vàng vàng rồi đây. Xiêu xiêu vẹo vẹo, chỉ mấy chữ ngắn ngủi.

Hôm nay em tuyệt vời lắm. Anh có chút chuyện, chưa kịp gặp em đã phải đi rồi. Nhận hết hoa hồng đi nhé. Còn nữa, anh thật lòng đó.

Khương Cẩm Thánh, nếu tôi nói tôi đã có chút rung động với anh rồi, anh có tin không? Thật đấy, tôi... Tại sao bây giờ cứ nghĩ mãi đến anh thế? Lần đầu tiên tôi nhớ anh như thế, sao anh có thể dễ dàng khiến tôi rung động thế nhỉ? Cái tên này!

Hoạt động kết thúc, tôi và Trí Anh cùng Tiểu Mẫn đến một quán bia gần đó để chúc mừng. Tâm trạng tốt thì rượu cũng vô cùng thơm. Ha ha~

Uống nhẹ nhàng rồi tôi về nhà.

“Về rồi à?”

“Ừ, sao người về nhà nhanh thế?”

“Không về nhà thì còn về đâu?”

“Mấy tên nhà người có phải hôm nay bận chuyện gì không?”

“Có chuyện gì đâu.”

“Thật hả? Vậy chỉ có Khương Cẩm Thánh bận thôi à?”

“A, anh ấy hả?”

“Sao vậy?”

“Có gì đâu, nói đại nam nhân mà tặng hoa hồng thì mất mặt quá rồi chạy đi luôn. Buồn cười ghê nhỉ?”

“Á? Thật hả? Tên này...”

Tôi bị sự thật Tuấn Anh nói ra làm cho giật mình một phen. Và còn, cảm thấy Khương Cẩm Thánh dễ thương quá! ^^

“Woa~ Tuấn Hỷ đặc biệt quá nhỉ!”

“Tuyệt quá, đúng không? Thì ra Tuấn Hỷ vì chuyện này mà ngày nào cũng phải dậy sớm đi học. Cẩm Thánh, darling của cậu cố gắng để diễn xuất đến thế, cậu cũng phải biểu lộ gì đi chứ? Ít nhất cũng phải tặng hoa nhỉ? >_< tất=”” nhiên=”” rồi=”” phải=”” tặng=”” thôi!==””>_< như=”” thế=”” mới=”” làm=”” cho=”” tuần=”” hỷ=”” càng=”” nghe=”” lời=”” cậu=””>

Không hổ là quạ đen. -_-;; Tuấn Anh nói Cẩm Thánh vừa nghe thế là nghiêm túc ngay. Đôi mắt mở to lên. Bên cạnh đó, Thái Dân và Chí Hồi cũng hòa theo bảo tặng đi, cuối cùng hần đã đồng ý.

“Phải rồi! Nhất định phải tặng! Chúng ta mau đi mua hoa đi!!”

Khương Cẩm Thánh túm lấy Thái Dân đang phấn khích nói...

“Tớ cần tự tay tặng à?”

“Ha ha~ Đương nhiên là do cậu tặng rồi, chẳng lẽ lại là tớ?”

“Này! Đại nam nhân mà ôm cả một đồng hoa thế còn ra thể thống gì !! Tớ không cần đâu!”

“Ôi ha ha ha ha! Cậu buồn cười thật đó! Chỉ là tặng hoa thôi mà! Có gì mà xấu hổ đâu!”

“Tớ chưa bao giờ tặng hoa cho con gái cả!!”

Lúc nói câu này Cẩm Thánh vô cùng thẹn thùng. Tuấn Anh nói nhìn điệu bộ đáng yêu của anh ta thì len lén cười đến sắp ngất đi luôn... Ha ha~

“Vây... tặng thế nào? Tặng cô ấy một bó hoa à? Tầm thường quá! Có cách nào đặc biệt hơn không?”

Lý Vân Quân diên khùng này. -_-

“Có rồi! Có rồi !!!”

“Cái gì?”

“Tìm 50 người tới, mỗi người cầm một cành tặng cô ấy, nhưng cành cuối cùng phải do chính tay darling thân yêu của tớ là cậu tặng!”

“Ồ điên!!! Tớ trở thành darling của cậu lúc nào hả???”

“Hí hí ~ Cậu hiểu mà. >_< thế=”” nào?=”” thế=”” nào???=”” chỉ=”” cần=”” là=”” con=”” gái=”” thì=”” sẽ=”” cảm=”” động=”” ngay=”” cho=”” xem!==”” nhỉ?=”” tuần=”” hỷ=”” nhìn=”” thì=”” có=”” vẽ=”” hung=”” dữ=”” thật=”” đó,=”” nhưng=”” darling=”” của=”” tớ=”” mà=”” xuất=”” đầu=”” lộ=”” diện=”” thì=”” em=”” nào=”” thoát=”” cho=”” nổi!==”” ha=”” ha=”” ha~=”” thế=”” nào?=”” cách=”” của=”” tớ=”” hay=”” chứ=”” hả?=””>

“Ha ha~ Lý Vân Quân ~ Í cha~ Hay tuyệt. ^^ Cẩm Thánh, hay đó chứ?”

“Nghe thì có vẻ hay đó. Nhưng mà... tớ phải là người cuối cùng tặng à? Ngượng lắm. Vả lại nếu là tớ tặng thì cô ấy chắc sẽ thấy không thoải mái đâu. Mấy hôm nay cô ấy đã quá phiền tớ rồi, nếu ngay tại đó mà vứt hoa của tớ đi thì... Sau này tớ còn mặt mũi nào nữa. Không được! Không được! Không được! A....”

“Á! Sắp điên rồi! Đội trưởng chúng ta trước giờ làm việc gì cũng can đảm mà bây giờ lại... A, toát mồ hôi lạnh rồi đây. Thế cậu rút cuộc muốn thế nào đây??”

“Đợi đã. Để tớ suy nghĩ kỹ xem ...”

Cẩm Thánh nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi nói:

“Cứ làm theo cách Vân Quân nói đi. Nhưng cành hoa cuối cùng để cho Thiết Hựu tặng.”

“Sao lại là Thiết Hựu?”

“Đàn em năm nhất tớ tin tưởng Thiết Hựu nhất. Vậy phải phiền THIẾT HUY thôi. Tớ sẽ viết một tấm thiệp. Thế bây giờ mau đi mua hoa đi!”

Nói xong là một mình hào hứng chạy ngay đến tiệm hoa bên ngoài trường mua 50 đóa hoa hồng và một tấm thiệp để viết... Sự kiện thiệp chúc mừng này cũng buồn cười chết đi được. ^^;;

“Đội trưởng! Viết sến sến một tí. Tuấn Hỷ tình yêu của anh, em là một đóa hoa!! ‘Hôm nay em thật là tuyệt vời’ thì thế nào?”

“Đồ điên Lý Vân Quân!! Cái gì mà một đóa hoa! Cậu điên rồi à??”

“Rõ ràng là đội trưởng điên thì có. Sao lại nói tớ điên. >_< bình=”” thường=”” chẳng=”” phải=”” rất=”” uy=”” phong=”” sao?=”” thì=”” ra=”” vốn=”” chỉ=”” là=”” một=”” ly=”” nước=”” sông=”” mà=”” thôi.”” đội=”” trưởng,=”” cậu=”” còn=”” có=”” chuyện=”” gì=”” nữa=””>

“Mất mặt lắm, tớ không dám gặp cô ấy đâu. Tớ phải đi trước đây. Các cậu phải tuyệt đối giữ bí mật nghe chưa. Nếu có ai kể cho Tuấn Hỷ nghe, tớ sẽ luộc chín tên đó. -_-+”

“Ha ha ha!! Đau bụng quá đi mất ~ Tuấn Anh, cứu mạng!!”

“Thật là quá bất ngờ! Không ngờ anh Cẩm Thánh lại...”

Sau đó anh ấy gọi điện thoại nói đàn em Thiết Hựu tìm 50 người đến. Thiết Hựu bị Cẩm Thánh làm cho giật mình hết hồn, 10 phút sau đã đem 50 người lớp mình đến đông đủ chờ lệnh. Cẩm Thánh liền hạ thánh chỉ ới người cầm 1 cành hoa đội tôi xuất hiện sẽ tặng cho tôi. ^^;;

“Anh cũng phải đi cùng chứ?”

“Anh? Anh phải về nhà rồi. Phiền cậu vậy! Bye~”

Nói xong liền làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra ^^;; chậm chậm đi qua trước mặt bọn họ, về nhà.

“Ha ha~ làm sao đây?? Đau bụng chết mất!! Ối...”

“Buồn cười quá hả? Tôi cũng cười muốn ngất đi luôn. Lúc đó anh Cẩm Thánh thật quá đáng yêu. Đừng làm anh Cẩm Thánh đau lòng nữa, qua lại với anh ấy đi. Bà đi đâu để tìm một người tốt như anh ấy chứ. Bà phải hài lòng đi!”

“Thú vị thật!!!”

Ai mà tin được? Khương Cẩm Thánh vì chuyện tặng hoa cho con gái thấy mất mặt nên chạy trốn... Còn viện cớ rất chi là xạo sự nữa chứ. Đúng là một tên con trai đáng yêu. Ha ha ^^;;

20. Chương 20

Chương 20

Tôi thừa nhận đã có chút động lòng với Khương Cẩm Thánh rồi.

Hôm nay cùng đi học với Tuấn Anh, đã lâu rồi không cùng đi với nó. Tôi lên xe buýt chắc chắn sẽ được Cẩm Thánh giữ chỗ cho. Ha ha ^^

“Này, hôm qua bà tuyệt lắm đó.”

Mẹ ơi... tôi có nghe nhầm không? Phác Tuấn Anh đang khen tôi???

“Ha ha! Thật à? thank you!”

“Hôm qua tôi thấy rất mát mặt. Phải giữ phong độ thế nhé.”

“Ừ. Biết rồi. ^O^”

“Bà đừng ra về thế có được không?”

“Hừ. -_-”

“Anh Cẩm Thánh thật lòng đó, bà biết chứ? Bà đừng giả ngốc nữa, ngoan ngoãn nghe lời anh ấy đi.”

“wushiiiiiiii. Nè, hôm qua Tiểu Mẫn cũng nhảy đẹp lắm, đúng không? Tiểu Mẫn không tốt sao? Vừa hiền lành vừa ngoan ngoãn.”

“Rồi sao nữa?”

“Chẳng có gì, chỉ nói là rất tốt thôi.”

“Phải, hôm qua tất cả đều tuyệt.”

“Thật chứ? Thật chứ? Đúng vậy mà! Tiểu Mẫn vốn...”

“Bà nói nhiều quá! Xe đến rồi kìa.”

Cái tên Phác Tuấn Anh này khiến tôi nhớ đến một ca khúc “Anh là tên không biết sợ hãi là thứ gì”, chính là bài hát đó. Hừ!!

“Lâu quá rồi bà không trả tiền xe buýt cho tôi há. Hôm nay trả đi nhé!”

“Ta biết ngay người sẽ nói thế mà. -_-”

Cho qua đi, hôm nay tâm trạng tốt, không thêm tính toán với nó làm gì. Quả nhiên Khương Cẩm Thánh đã giữ chỗ cho tôi. Ba người còn lại đang nhìn tôi cười. Nhưng Vân Quân quả thực điên hết mức rồi. -_-;;;

“Tuấn Hỷ~ Tuấn Hỷ tình yêu của tớ ~ Hôm qua cậu oách hết chỗ chê! Tớ bị cậu mê hoặc rồi! ^^ Tớ thích cậu quá đi mất ^^”

“Tuấn Hỷ, cậu nhảy rất tuyệt. Phong độ lắm. ^^”

Tuy bọn Thái Dân đang nói chuyện với tôi nhưng sự tập trung của tôi lại hướng về Cẩm Thánh. Tôi đến rồi nhưng hẳn lại chẳng nói câu nào, mặt ra vẻ thờ ơ nhìn thẳng về phía trước. Tên điên này... Không đúng. Rõ ràng hẳn đang mắc cỡ! Ủ, chắc chắn thế rồi.

Lúc gần đến trường, tôi chợt nhớ đến nội dung tấm thiệp hôm qua.

“Cám ơn hoa của anh nhé. ^^ Hôm qua có chuyện gì thế?”

“Ừ.”

“Rốt cuộc là bạn chuyện gì hả?”

Tên này. Lại khổ não nữa rồi. Ha ha. Vui thật đấy.

“Ừ thì... một người bạn... lâu không gặp đến chơi...”

“A ha~ Thì ra là thế! Chơi với bạn vui không?”

“Ừ, vui lắm. Tuấn Hỷ, đến rồi, xuống xe thôi.”

Tên đáng yêu này. Có gì mà phải mắc cỡ đến thế. Đáng yêu như tôi mà cũng chịu thua hẳn luôn. Học cho tốt nhé, nhóc, chị mày đi đây ~

“Chào chị!! Hôm qua chị tuyệt lắm!”

Ha ha, những đứa baby này rốt cuộc đã biết đến sự tồn tại của tôi rồi. Trên đường đi có rất nhiều học sinh đến chào hỏi tôi. Ha ha~ cảm giác tuyệt thật đó!! Nhưng tôi tuyệt đối không kiêu ngạo như Y Giang Yến kia đâu!!

Lại phải học rồi. Môn quốc ngữ tôi ghét nhất nữa chứ. Buồn quá đi. Ôi chao ~ Buồn ngủ quá!!

Tít tít ~ tít tít ~

[Làm gì thế?]

Tin nhắn Khương Cẩm Thánh gửi.

[Đang chờ.]

[Ha ha, không hổ là Tuấn Hỷ. Anh đang ngắm em đây nè.]

Giật mình!! -O-

[Anh đang nói lời điên khùng gì thế? Anh là người tàng hình à?]

[Anh có hình của em, Tuấn Anh đưa cho... đẹp thật đó.]

[Này! Anh mang đến ngay cho tôi!]

[Thế nào? Anh đang cầm hình của bạn gái anh, không được à? Tiếp tục chờ đi! Bye~]

Thật là, tên này chỉ nói có một chuyện con con mà khiến lòng tôi rối tung rối bời. Hừ... “bạn gái của tôi”? Ừ, nghe thì cũng hay đó chứ. Ha ha ^^;; Tôi điên hết mức rồi. -_-+

Giờ quốc ngữ vô vị cuối cùng cũng kết thúc rồi. Tiết sau là môn Lịch sử tôi thích nhất. Ha ha ha ha!

“Hôm nay chúng ta học ở ngoài sân tập thể thao!”

“Woa aaaaa!!!”

“Các em còn chưa mau ra sân đi! ^^”

“Vâng...”

Không hổ là cô dạy Lịch sử tôi thích nhất! Ha ha! Trí Anh và Tiểu Mẫn phấn khích chạy ra ngoài trước rồi. Đám học sinh nam đang cố gắng chạy ngoài sân tập... và chúng tôi!!! Ha ha! Trên sân thể thao trở thành lớp của những đóa hoa xinh đẹp, nữ sinh tỏ ra rất vui sướng!

“A! Cẩm Thánh! Tuấn Hỷ, lớp của Cẩm Thánh hình như đang học tiết thể dục đó!”

“Thế hả?”

Bọn Cẩm Thánh bắt đầu chạy vòng quanh sân tập. Khương Cẩm Thánh và Lý Vân Quân chạy một cách uể oải ở sau cùng. Đột nhiên tên Vân Quân phát hiện ra tôi, sau đó thì thảo với Cẩm Thánh. Khương Cẩm Thánh nhìn thấy tôi rồi.

“Tốt, bắt đầu học thôi. Trước kia vào thời kỳ Cao Lê...”

Lúc này... những gì cô dạy tôi chẳng nghe nổi câu nào. Trong mắt tôi chỉ nhìn thấy Khương Cẩm Thánh đang chạy thôi.

“Phác Tuấn Hỷ! Anh yêu em! Phác Tuấn Hỷ! Anh yêu em!”

Ồi... tôi... tôi có nghe nhầm không vậy? Mẹ ơi! Giữa thanh thiên bạch nhật thế này! Đám nam sinh lớp Cẩm Thánh đột nhiên toàn bộ đều ngoác họng lên gào. Lý Vân Quân chạy phía cuối cùng quả thực đang trong trạng thái phấn khích tột độ.

Đám bệnh thần kinh này! -_-;;

“Các bạn! Gào to lên chút nữa!! Bắt - đầu!!”

“Phác Tuấn Hỷ! Anh yêu em! Phác Tuấn Hỷ! Anh yêu em! Phác Tuấn Hỷ! Anh yêu em!”

“Này! Tuấn Hỷ là người đội trưởng chúng ta yêu quý nhất — các bạn có biết không?”

Mặt của tôi thoát chốc đỏ bừng bừng. Lý Vân Quân... hẳn có phải điên rồi không? Không, hẳn hoàn toàn điên loạn rồi. Ai đưa hắn vào bệnh viện nhanh nhanh đi!! -O-

“Woa, Tuấn Hỷ! Hoạt động lần đó em nổi tiếng rồi à? Ôi chao, Tuấn Hỷ của chúng ta thật giỏi quá!”

Cô Lịch sử hình như cũng cảm thấy thú vị nên cười với bọn điên đang chạy kia. Trí Anh và Tiểu Mẫn cũng nhìn bọn hắn bằng cặp mắt ngưỡng mộ. A ôi~ Khương Cẩm Thánh tên điên này không chịu khuyên bọn

hắn đi, chỉ đứng kia cười ngốc nghếch. Không đúng, chính hắn cũng đang gào lên kia kìa. Hắn cũng điên rồi á? - -;;

“Tuổi trẻ đúng là hay thật. Cứ nhân cơ hội quý giá này mà điên cuồng đi. Nhưng rốt cuộc là vị đẹp zai nào thích Tuấn Hỷ nhà ta vậy?”

“Chính là người chạy cuối cùng đó ạ!”

Mẹ ơi, Trí Anh! Sao cậu lại nói thế! Tớ ngại chết đi đây nè! ^^;;

“Không phải cái tên thấp đầu, là cái tên đáng cao cao đó!”

“Ai? Mẹ ôi, em nói Khương Cẩm Thánh đó hả?”

“Cô cũng biết cậu ấy sao?”

“Đương nhiên ~ Có thầy cô nào mà không biết Cẩm Thánh đâu!”

Ồi chào! Rốt cuộc hắn làm trò gì mà thầy cô nào cũng quen biết thế này! -_-+

“Tuấn Hỷ, phải biết trân trọng đó nhé~ Thằng nhóc Cẩm Thánh này tuy có lúc cũng gây chuyện rắc rối, nhưng chắc chắn là một đứa rất tốt. Trước kia có một đàn em gia cảnh khó khăn không đóng nổi học phí, chính Khương Cẩm Thánh đã lên làm thêm để trả học phí cho cậu đó, còn cho thêm tiền ăn nữa. Sau đó nói với cậu đàn em đó là: Tuy bây giờ tôi đóng tiền học phí giúp cậu, nhưng về sau phải do tự cậu kiếm tiền; nếu cậu muốn sinh tồn trong xã hội này thì cậu phải dựa vào bản thân mình. Cậu học sinh kia khóc và hứa sẽ tiếp tục sống tốt. Có phải là một đàn anh rất tốt không? Vậy nên học sinh trường cậu ấy đều rất thích Cẩm Thánh.”

“Cô ơi, thật vậy à? Cẩm Thánh làm thế thật sao?”

“A~ Tiến sĩ của chúng ta ~ Thẩm Trí Anh cũng không biết chuyện này à? Thầy cô ai cũng biết hết.”

Ồi chào!! +__+ Tôi quen Cẩm Thánh lại từ đầu rồi. Tại sao? Tại sao tên ấy lại là người như thế?

Tôi nhớ lại câu nói hôm qua của cậu học sinh tặng hoa cho tôi.

“Đội trưởng không biết bọn em gọi anh ấy như thế! Đối với chúng em, anh Cẩm Thánh chính là đội trưởng. Đội trưởng ngoài nghĩa khí ra còn có cả chính con người anh ấy nữa. Em thật rất thích đội trưởng của bọn em!”

Cuối cùng tôi cũng hiểu ra rồi. Tại sao bọn họ lại gọi Cẩm Thánh là đội trưởng... còn có nguyên nhân vì sao bọn họ lại yêu thích Cẩm Thánh đến thế!

Tên này... lại làm lay động lòng tôi lần nữa rồi.

Cẩm Thánh, tôi muốn hỏi anh một chuyện này. Anh sẽ khiến tôi quên được chuyện buồn trước kia không? Anh đã chuẩn bị sẵn sàng chưa? Anh chắc chắn đã chuẩn bị xong rồi chứ? Hình như tôi thích anh thật rồi...

Khương Cẩm Thánh... Khương Cẩm Thánh...Khương Cẩm Thánh...Khương Cẩm Thán

21. Chương 21

Chương 21

Buổi sáng nhìn thấy mặt Cẩm Thánh thấy không giống như trước nữa, hắn hôm nay càng làm tôi thấy tim đập dữ dội hơn, cảm giác run rẩy. Hình như tôi bị hắn hấp hồn thật rồi, không đúng, nói không chừng tôi đã thích hắn trong vô thức mất rồi. Gì thế này, bị hắn nói trúng thật rồi sao. Hu. -,-

“Nghĩ gì thế?”

“... Hả? Có nghĩ gì đâu?”

“Có phải nghĩ đến chuyện không trong sáng không đó? Có phải, muốn cùng anh chơi trò hun hun à?”

“wushiiiiiii~! Anh muốn chết à? -_-+”

“Ừ, thế anh không nói nữa. Nhưng cũng đâu cần phải đỏ mặt đâu.”

“Tôi vốn thích đỏ mặt đấy, rồi sao?”

“Ha ha~”

Ở cổng trường, Cẩm Thánh gọi tôi lúc đó sắp bước vào trường lại.

“Tuấn Hỷ.”

“Gì thế?”

“Nhất định phải nghe đó.”

“Cái này, gì thế?”

“Đĩa anh thu cho em. Trong này có lời nói từ trái tim anh.”

“Sao trẻ con thế? -_-?”

“Ngại quá. ^^ Nghe xong hãy từ từ cảm nhận nhé, biết chưa? Để thu đĩa này anh phải tốn bao nhiêu công sức đó, không ngờ lại khó như thế. Tóm lại em phải nghe đó?! Anh đi đây!”

“Hôm nay sao không nói bye nữa?”

“Bye~”

Haha~ Cẩm Thánh tặng tôi đĩa CD. Để nghe cho nhanh nội dung đĩa này, tôi chạy gấp vào phòng học. Ai có CDP nhỉ? A, mau lên...

“Tuấn Hỷ, cậu làm gì thế?”

“Tiểu Mẫn, cậu có CDP không?”

“Ừ, có.”

“Thật hả? Ôi, may mà cậu có. Cho tớ mượn nghe với nhé? +_+”

“Đợi tí...”

Tôi đặt đĩa CD Cẩm Thánh đưa vào ổ, nhấn play, âm nhạc vang lên trong tai nghe... Là “Tình yêu cuối cùng” của Triệu Thịnh Mậu. Tôi vô thức chìm đắm vào trong âm nhạc. Đây là tiếng lòng của Cẩm Thánh sao? Trong lòng anh ấy tôi có địa vị nào chứ? Có khi nào giống như bạn gái cũ của anh không? Hay là... nói không chừng... ai da... không biết đâu. Tôi nghĩ tuổi chúng tôi bây giờ chắc sẽ không có tình cảm sâu sắc đâu.

“Tình yêu cuối cùng”... chuyện gì thế này, sao tự nhiên muốn khóc quá. Tôi vội giấu mặt vào giữa hai cánh tay. Cảm ơn anh. Em sẽ trân trọng món quà anh tặng này. Nhưng mà... -_-

Không hổ là tác phong của tên này. Có phải đang muốn đùa cho vui với tôi không vậy nè? Tôi còn chờ đợi sau bài này sẽ là gì đó, không ngờ tiếp theo vẫn là “Tình yêu cuối cùng”, tiếp nữa cũng vẫn là bài đó... trò gì thế này, nếu nói mười bài hát đều là “Tình yêu cuối cùng”, có người nào tin nổi không?

Nhưng đúng là thế thật. Đầu tên này rốt cuộc nhét thứ gì vậy ta? -O- Thật muốn phân tích kỹ càng Khương Cẩm Thánh quá! Muốn biết tên này tóm lại là nghĩ những gì! Cố ý thu đĩa thế này sao? Thế thì chắc chắn tôi là “tình yêu cuối cùng” của anh à? Ngốc quá. Ha ha~ Anh không hổ là Khương Cẩm Thánh ^^;

Anh sẽ mở rộng đôi tay đón lấy em. Chỉ cần em quay về bên anh là được, anh sẽ bảo vệ em, sẽ không khiến em đau lòng nữa. Chỉ cần em giao tất cả cho anh là được, cho dù có khó khăn anh cũng sẽ ở bên cạnh em. Bởi vì lý do anh sống trên thế gian này chính là em.

Học xong, tôi nhìn thấy Khương Cẩm Thánh đang đứng ở cổng trường đợi. Nhìn thấy tôi, Cẩm Thánh liền mỉm cười.

“Chúng mình hẹn hò nhé.”

“Không đâu.”

“Đi thôi.”

Tôi đang đẩy hân ra thì đã bị kéo đi mất rồi. Miệng của tôi cũng thật là... sao cứ hể nhìn thấy tên này là toàn nói ngược lại thế này. thật là!!!

Đi cùng Cẩm Thánh ra Nam Môn, còn thưởng thức rất nhiều món ngon. Anh ta ăn ngon thật đấy.

“Ngon không? Ở đây ngon nhất đó.”

“Thật à? Ngon tuyệt. Anh thường đến đây hả?”

“Ừ. Ông chủ, tính tiền.”

Tính tiền xong chúng tôi bước ra ngoài. Lại dạo bộ đến rất nhiều nơi. Cẩm Thánh luôn nắm chặt tay tôi.
^O^

“Này, chúng ta chụp hình sticker đi?”

“Chụp hình á?”

“Ừ.”

“Anh không thích chụp hình.”

“Em nói chụp thì chụp đi. Nói nhiều thế làm gì!! -_-+”

“Ừ ừ, biết rồi. Tuân lệnh. Chụp thôi.”

Tôi kéo tay Cẩm Thánh đang miễn cưỡng vào nơi chụp hình. Ha ha ~ ^O^

“Này, anh đừng có làm mặt xấu nữa. Cười đi!!”

“Không mà. -_-+”

“Hừ hừ! Sắp chụp rồi, cười đi nào!”

“Không mà!”

Cách!!

“Ôi chao! Gì thế này! Anh là bạo tộc hả? Vẽ mặt gì thế này?”

“Úi trời ~ anh thích tấm này quá!”

Cách!

Không phải chứ! Tên này lại lấy tấm hình khó coi nhất. Còn tỏ ra đặc biệt vui sướng nữa chứ. Tên kỳ lạ này! Khương Cẩm Thánh móc ví ra, cẩn thận bỏ hình vào trong đó.

“Tuấn Hỷ, em chụp hình đẹp quá.”

“Ha ha ha ha~”

“Sao em lại cười thế hả? Cười thực nữ dịu dàng một tí. Hihi, thế này nè, hi hi...”

“Anh thấy em giả thực nữ hợp lắm à?”

“Ừ~ Không hợp. Hay thôi đừng giả nữa. Ha ha. Về nhà thôi. anh đưa em về.”

Cửa nhà. Sao nhanh thế nhỉ??

“Ngủ ngon nhé.”

“Ừ. Anh cũng thế nha.”

Đột nhiên Khương Cẩm Thánh kéo tôi đang sắp vào nhà lại, nhìn chăm chăm. Sau đó ôm tôi thật chặt. Anh muốn làm gì thế này?

“Sao thế?”

“Nghe bài hát chưa?”

“Ừ.”

“Phác Tuấn Hỷ... sau này em gặp phiền phức rồi.”

“Tại sao?”

“Bị Khương Cẩm Thánh túm chặt rồi. Sau này em sẽ không đi đâu được nữa. Biết chưa?”

“Xi. Thần kinh.”

“Ha ha, vòng tay anh đủ rộng chứ? Đối với anh, giữ được em, ôm được em, túm chặt em lại không cho chạy thoát là chuyện nhỏ. Nên em đừng nghĩ đến chuyện gì khác, ngoan ngoãn theo anh là được rồi.”

“Sao em tin anh được đây?”

“Tin anh đi, tin vào đôi mắt anh chỉ nhìn thấy em thôi.”

“Ánh mắt anh làm người ta nổi da gà thì phải làm sao?”

“Ha ha~ Phác Tuấn Hỷ, anh thích em thế này đó.”

CHỤT!!!

“A! Anh muốn chết hả? Sao anh lần nào cũng muốn hôn là hôn? Hả?”

“Ai bảo em mê người thế kia. Anh đi đây. Ngủ ngon nhé.”

Tôi thật không biết gì hết. Khương Cẩm Thánh, em... có thể tin anh không? Hình như có thể quên... có thể quên Dân Hữu... không phải, có lẽ tôi đã quên mất cậu ấy rồi... vì những tháng ngày ở cạnh Cẩm Thánh đã khiến tôi không nghĩ đến Dân Hữu nữa.

Hình như tôi đã quên Dân Hữu như thế đấy.

Dân Hữu... Dân Hữu... Trước khi Dân Hữu xuất hiện, tôi và Cẩm Thánh rất vui vẻ với nhau. Cho đến khi Dân Hữu xuất hiện...

22. Chương 22

Chương 22

Buổi sáng cùng bọn Tuấn Anh, Cẩm Thánh, Vân Quân, Thái Dân, Chí Hồi đi học chung. Mấy hôm nay Thái Dân và Phác Na Lệ rất căng thẳng. Chắc là cãi nhau? Có cô bạn gái như Phác Na Lệ thì Thái Dân đúng là quá đáng thương.

Trên đường tôi thấy một bóng người quen thuộc đến bất ngờ. Tôi gặp ở đâu nhỉ? -_- Muốn chạy ngay lên đằng trước liếc xem rốt cuộc là ai quá. Nhưng tôi không dám làm thế trước mặt Cẩm Thánh. -_-; Nhưng người mặc đồng phục trường tôi đi phía trước kia thật quá giống một người...

Lúc này... Vân Quân hét lên...

“Ê! Kim Dân Hữu!”

Khoảnh khắc... Tôi nghi ngờ mình đã nghe nhầm. Không thể nào... chắc chắn không thể xảy ra chuyện này. Nhưng mà... nhưng... nam sinh đang quay lại nhìn chúng tôi đó... quả thực là Kim Dân Hữu. Chính là người

mà tôi luôn muốn gặp mặt, ngày đêm mong nhớ... Kim Dân Hữu. Tôi không biết phải nói thế nào đây, phải phản ứng thế nào đây... cứ đứng tại chỗ ngốc nghếch giương mắt nhìn.

“Phác Tuấn Hỷ, làm gì thế? Sao đầu bà phát nóng thế?”

“Tuấn Anh... thì ra người biết hết...”

“...”

Tuấn Anh im lặng, không nói câu nào.

“Chẳng trách hôm đó người nói thế.”

“Bà không được làm anh Cẩm Thánh đau lòng. Nếu bà phản bội anh ấy tôi chắc chắn sẽ không tha thứ đâu.”

Quá đột ngột. Xúc động đến nỗi hô hấp cũng khó khăn. Ta hiểu. Phác Tuấn Anh. Ta hiểu mà. Nhưng giây phút này sao tim đau thế? Tim đau quá. Đau đến nỗi không thể thở nổi. Bên cạnh tôi có Cẩm Thánh nhưng tim vẫn đau nhói.

Dân Hữu đứng trước mặt tôi.

“Tuấn Hỷ...?”

Dân Hữu hình như cũng cảm thấy kinh ngạc như tôi. Dân Hữu trước mặt tôi, ánh mắt ấm áp không thay đổi... vẫn như trước kia. Vẫn là Dân Hữu một năm trước ở bên tôi. Thay đổi chỉ là bên cạnh cậu ấy không có tôi, và bên cạnh tôi cũng không còn cậu ấy.

“Dân Hữu...”

Thời gian hình như ngừng lại. Nhưng Lúc này tôi phải quan tâm đến cảm nhận của Cẩm Thánh. Cẩm Thánh lặng thinh đứng nhìn Dân Hữu, sau đó nhìn tôi bằng ánh mắt dò hỏi. Tôi trốn tránh ánh mắt của anh. Tôi không dám nhìn thẳng... tôi thật sự không dám.

“Kim Dân Hữu, làm gì thế? Hả? Cậu quen Tuấn Hỷ?”

Lý Vân Quân hình như đang tức giận.

“Lý Vân Quân. Cậu vẫn nhiều chuyện nhỉ?”

“Cái thằng này cậu vẫn chưa chịu rõ tình hình à~~ Có phải cậu lại không muốn đi học nữa không?”

“Nhờ phúc các người mà tôi vẫn nghỉ ngơi khỏe. Lần này đến lượt các người rồi.”

Thái Dân bị lời nói của Dân Hữu chọc tức lên.

“Cái thằng này cậu muốn chết hả? Bị đình chỉ học là do cậu tự làm, sao cứ đổ lỗi cho bọn tôi? Cậu đúng không hổ là tên gốc hết thuốc chữa.”

Làm sao đây? Tôi đã có Khương Cẩm Thánh rồi... đột nhiên Dân Hữu kéo tay tôi lúc đó đang ngẩn ra bước đi trước. Lúc này có người túm lấy Dân Hữu. Là Tuấn Anh.

“Kim Dân Hữu, Tuấn Hỷ đã có bạn trai rồi. Trước mặt bạn trai bà ấy mà anh dám làm chuyện nhảm nhí này à?”

“Bạn trai? Ai?”

“Anh Cẩm Thánh.”

“A~ Khương Cẩm Thánh! Tôi mắc gì phải quan tâm đến hắn?”

“Nhấn nại của tôi cũng có giới hạn thôi nhé.”

Tuấn Anh đã đến mức sắp kiềm chế hết nổi rồi. Nhưng Dân Hữu không phải là người chỉ có thể mà chịu buông tha tôi.

“Tuấn Hỷ, đi thôi.”

“Kim Dân Hữu, anh có biết tôi ghét anh lắm không? Tôi quả thực không hề thích anh chút nào. Anh đừng có mà làm tôi tức lên nữa.”

“Phác Tuấn Anh, cậu vẫn ghét tôi thế à?”

“Anh đã bỏ Tuấn Hỷ rồi sao còn làm thế này?”

“Chúng tôi chỉ nói chút chuyện thôi, không được à?”

“Còn nói gì nữa? Hai người còn có chuyện gì để nói?”

Họ đang nói gì thế? Tôi không thể suy nghĩ nổi, chỉ nghe thấy giọng Dân Hữu và Tuấn Anh luẩn quẩn bên tai. Toàn bộ sự chú ý của tôi đều dồn vào Khương Cẩm Thánh sắc mặt lạnh lùng đang bước ngang qua tôi. Cẩm Thánh, không phải như anh nghĩ đâu, chỉ như gặp lại một người bạn lâu rồi không gặp thôi mà. Chỉ thế thôi, thật đó.

“Ha ha~”

“Anh tốt nhất đừng làm càn ở đây. Tôi thật sẽ giết anh đấy. Phác Tuấn Hỷ, bà đi trước.”

“...”

“Tôi nói bà đi trước!”

Tuấn Anh điên lên quát vào mặt tôi, Dân Hữu lúc này mới buông tôi ra.

Tôi vào phòng học. Không biết tại sao lại xảy ra chuyện thế này. Tôi phải làm sao đây? Bây giờ tôi rốt cuộc phải làm sao mới được...

23. Chương 23

Chương 23

Thì ra Dân Hữu cũng chuyển đến Hữu Lâm. Tôi không biết... haizzz~ tâm trạng hỗn loạn quá, chịu không nổi nữa rồi. Giờ chẳng muốn nghĩ gì nữa, cứ ngồi đờ đẫn ở chỗ của mình. Tôi thấy bất an quá, sắp điên mất rồi.

“Tuấn Hỷ, bọn mình nói chuyện chút đi.”

Dân Hữu. Trí Anh và Tiểu Mẫn nhìn thấy Dân Hữu liền tỏ vẻ kinh ngạc ngó tôi. Chắc thắc mắc vì sao tôi lại quen Dân Hữu? Trí Anh, Tiểu Mẫn, đợi chút nữa tớ sẽ kể hết mà.

Tôi và Dân Hữu ra ngoài, ngồi trên lan can của sân thể dục. Hai đứa chẳng ai chịu mở miệng trước, cứ im lặng như thế đến hơn mười phút. Biết nói gì đây?

Cuối cùng vẫn là Dân Hữu lên tiếng phá tan bầu không khí trầm mặc.

“Chuyển trường đến đây hả?”

“Ừ.”

“Sao vậy?”

“Bố tớ muốn đến làm ăn ở đây.”

“Ồ~ ra thế. Tuấn Anh chuyển đến Công Cao phải không?”

“Ừ.”

“... vẫn ổn chứ?”

“Ừ~ rất tốt... còn cậu?”

“Như cậu thấy đây nè, cậu so với trước càng hoạt bát, xinh đẹp hơn đó.”

“Tớ á?”

“Ừ. Cậu đã hoạt bát hơn hẳn rồi. Tớ hiểu cậu mà. Thời gian một năm ngắn không ngắn, dài cũng chẳng phải dài. Thật sự cảm thấy cậu vui vẻ hơn trước kia nhiều.”

Từ khi quen Cẩm Thánh tôi mới trở nên vui vẻ thế này đây.

“... Sao cậu quen với Cẩm Thánh? Chuyển đến đây rồi mới quen hả?”

“Tuấn Anh quen trước đó rồi. Tớ thì đến đây xong mới quen anh ấy.”

“Cậu đang qua lại với Cẩm Thánh à?”

“...”

“Chỉ là Cẩm Thánh thích cậu thôi chứ gì?”

“Không, tớ cũng thích anh ấy.”

Đúng thế. Dân Hữu, không chỉ có Cẩm Thánh thích tớ, mà tớ cũng thích anh ấy. Thích đến nỗi có thể quên được cậu. Xin lỗi... tớ chỉ có thể xin lỗi mà thôi.

“Ra thế. ... nhưng tại sao cứ phải là Cẩm Thánh.”

“Là sao?”

“Tớ với Cẩm Thánh là kẻ thù của nhau, kiểu không đội trời chung ấy. Cậu có nghe nói đến Phác Dân Thọ trường Hữu Hàn chưa?”

“Phác Dân Thọ?”

“Ừ.”

“Biết. Tớ cũng nghe đồn Hữu Hàn và Đại Lâm quan hệ không tốt.”

“Phải. Vô cùng tệ hại. Dân Thọ xin tớ giúp đỡ. Từ hôm ấy bọn tớ là bạn tốt của nhau.”

“...”

“Chúng ta vẫn là bạn chứ?”

“...”

Bạn? Phải, vẫn là bạn. Dân Hữu, cảm ơn cậu. Cậu vẫn là Dân Hữu tớ quen, đúng không?

“Chúng ta là bạn không liên quan đến Cẩm Thánh, phải chứ?”

“Ừ. được rồi, chúng ta vào lớp đi.”

“Đúng rồi, Tuấn Hỷ, cậu biết Y Giang Yến chứ?”

“Y Giang Yến??”

“Ừ. là bạn gái của tớ đó.”

Oạch!

Gì chứ? Sao có thể? Y Giang Yến là bạn gái Dân Hữu? Chẳng phải cô ta thích Cẩm Thánh sao? Mà còn khẳng khái một lòng thích Cẩm Thánh nữa. Nhưng Dân Hữu lại nói cô ta là bạn gái mình?

“Thật hả?”

“Ừ. Mới đến thì quen nhau, cặp với nhau chưa đầy 2 tuần nữa. Rảnh thì cùng đi chơi nhé.”

“ồ... ừ... được thôi.”

Sao lại có chuyện này nhỉ? Y Giang Yến... rốt cuộc muốn làm gì đây?

Nói chuyện xong với Dân Hữu, tôi quay trở về lớp học. Trí Anh trừng trừng nhìn tôi như tội nhân thiên cổ ấy.

“Tuấn Hỷ, chuyện gì thế?”

“Hử?”

“Ban này Thái Dân gọi điện thoại tới, bảo Cẩm Thánh đang tức điên lên. Còn hỏi có phải cậu ra ngoài với Dân Hữu rồi không?”

“Thật hả? Rồi cậu nói cho bọn hần biết?”

“Làm gì có. Tớ nói cậu đến phòng giáo vụ rồi.”

“A~ may quá. Cám ơn cậu, Trí Anh.”

“Tớ... có thể hỏi chuyện đó được không?”

“Ừ, chắc các cậu tò mò lắm phải không?”

Tôi đem hết mọi chuyện kể cho Trí Anh và Tiểu Mẫn nghe, người mà tôi không quên được là Dân Hữu... Kim Dân Hữu của Hữu Lâm Thượng Cao này, nhưng đó là chuyện cũ rồi... khó khăn lắm mới quên được cậu ấy để đón nhận Cẩm Thánh... nhưng vẫn thấy rối loạn... v.v... tất cả đều kể hết, cả chuyện tôi đã thích Cẩm Thánh nữa.

“Đừng nghĩ ngợi nhiều. Cẩm Thánh sẽ bỏ qua thôi.”

“Thật không?”

“Đương nhiên~ nhưng cậu cũng phải thành thực với cậu ấy hơn nữa. Cậu có quá nhiều chuyện che giấu cậu ấy đó.”

“Ừ, tớ biết. Tớ cũng muốn thành thực mà. Nhưng cứ hề thấy Cẩm Thánh là lại nói ngược. Kỳ quá?”

“Đó là do cậu quá thích Cẩm Thánh thôi. Tớ cũng vậy, tuy thích Tuấn Anh nhưng cứ gặp là không nói được gì. Đứng trước mặt cậu ấy thấy mình nhỏ bé quá. nên tớ có thể hiểu được tâm trạng cậu. Không sao cả, cố lên! ^^”

“Cám ơn cậu.”

“Còn nhớ trước kia tớ từng nói với cậu trưởng ta có một nam sinh rất được không?”

“Người đó là... Dân Hữu?”

“Ừ. ^^”

“Ra là cậu ấy. Thế các cậu có biết chuyện cậu ta và Y Giang Yến cặp với nhau không?”

“Cái gìeeeeeeè??”

Thấy bọn nó thẳng thốt thế thì chắc không biết rồi. Nghe xong, 2 đứa không tiếc lời nguyên rủa Y Giang Yến đã cặp người này còn lưu luyến Cẩm Thánh. Tôi cũng không hiểu nổi. Đã có người mình thích mà còn qua lại với kẻ khác? a - -;; Tôi không thể chỉ đứng đây. Cơn giận dữ của Cẩm Thánh mới là vấn đề lớn. TOT

24. Chương 24

Chương 24

Hôm nay là lần đầu tiên tôi đợi anh ở cổng trường, mỗi một học sinh Công Cao đi ngang qua đều len lén liếc trộm tôi một cái. Nhóc con, lần đầu thấy nữ sinh xinh đẹp thế này à? Ha ha ^^;;

Nhưng chuyện Khương Cẩm Thánh đang giận điên lên quả khiến tôi thấy hơi sợ hãi, tôi chưa nhìn thấy bộ dạng anh lúc giận bao giờ.

“Ô? Chị dâu!! ^^”

Thì ra là nam sinh đã tặng tôi bông hoa cuối cùng, tên là Thiết Hựu thì phải.

“Xin chào bạn!”

“Ui chao, chị đừng cung kính thế. ^^ Nếu đội trưởng mà nghe thấy chị dẫu lễ phép với em thế chắc đập em chết mất.”

“Hô~ Được thôi *^^*”

“Đang đợi đội trưởng ạ?”

“Ừ. Tôi chọc anh ấy tức ấy mà.”

“Thế à? Ra là vậy. Hôm nay em gặp anh Cẩm Thánh mấy lần, mặt mày anh ấy hậm hực lắm. Nếu đội trưởng mà tức giận lên thì kinh khủng lắm!”

“Ha ha ^^;; Thế hả? Không phải nổi gai ốc à?”

“Chắc chắn! Vì kinh khủng thật mà! Bọn em đều nói đội trưởng tức giận sẽ khiến người ta sợ đến vãi tè í !! Vì quá căng thẳng mà! Ha ha. ”

“Haha. Thế à, kinh khủng như thế, tôi vẫn chưa thấy bao giờ.”

“Chị dẫu à. ^^ Vậy em đi trước nhé. Chị mau làm cho anh ấy nguôi giận đi, như thế ngày mai mới dám cười chào hỏi anh ấy được.”

“Ừ, được rồi. Cậu cứ yên tâm. *^^*”

Càng nhìn Thiết Hựu càng cảm thấy thật thật thiết, cậu ta đúng là một thằng nhóc vừa hiền lành vừa đơn thuần. Có thể nói là ngây thơ đáng yêu chứ? Hi hi ^^;;

A, Cẩm Thánh ra rồi! ++ Anh ấy đi cùng với những người khác. Nhóc Tuấn Anh thấy tôi đứng đợi Cẩm Thánh thì tỏ vẻ rất hài lòng nhìn tôi. Bệnh thật. --^

“Cẩm Thánh, vợ yêu của cậu đến tìm cậu kìa. >O< kiêu=”” hoa=“” đầu?=“”>O< tở=“” muốn=“” ngồi=“” kiêu=“” hoa=“” về=“”>

Lý Vân Quân đồ điên! Đúng là điên thật rồi. --^

“Này, các bạn đi trước đi. Cẩm Thánh sẽ đi với tớ.”

“Vậy cho tớ mượn kiêu hoa lúc cậu đến đây đi.”

Thượng đế ơi. -- Xin hãy ban cho con sức chịu đựng vô hạn đi! Con chưa muốn kết thúc quá sớm cuộc đời tươi đẹp mà chưa đi được bao nhiêu chặng đường đâu!!

“Xi, cái thằng này!! Sao cứ lải nhải mãi thế. Chúng ta biến thôi, Tuấn Hỷ, cố lên nhé ~ Tạm biệt!”

Cám ơn cậu nhiều lắm, THÁI DÂN. Lý Vân Quân đáng ghét cuối cùng đã chuồn rồi, chỉ còn lại tôi và Khương Cẩm Thánh. Anh chẳng nói chẳng rằng, cả hai cứ thế ngồi im trên chiếc ghế dài.

Học sinh và thầy cô đều đã về hết, trời cũng đã chạng vạng. Tên này xem ra rất buồn bã, bắt đầu hút thuốc.

“... Anh đừng hiểu lầm.”

Tôi vất vả nói ra câu này.

“Anh không hiểu lầm.”

“Thật à? Sao anh còn giận làm gì?”

“Anh không giận.”

“Anh nói xạo, bây giờ rõ ràng là anh đang giận.”

“Không có.”

“Dân Hữu chỉ là bạn trai trước kia của em thôi. Hồi đó em không quên được cậu ta... nhưng bây giờ đã quên rồi. Quả thật không nghĩ cậu ta... ối!!!”

Nụ hôn thứ hai với Cẩm Thánh. Không như lần trước, lần này tôi không phản ứng lại. Tuy trời rất lạnh, nhưng vòng tay Cẩm Thánh lại ấm áp cực độ, ấm áp đến nỗi không muốn xa rời, nên tôi cũng ôm anh chặt hơn.

“Không, anh không muốn người khác nắm tay em.”

“Đó là...”

“Em nhất định không được lay động.”

“Không đâu. Chắc chắn không mà. Anh đừng nghĩ lung tung.”

“Nếu trong tim em đã bắt đầu có anh thì đừng thêm bất kỳ người nào khác.”

“... vâng.”

Lần đầu tiên chúng tôi nghiêm túc trò chuyện với nhau. Cả hai đều không ai chính thức nói quen nhau, nhưng giống như hai đứa ở bên nhau là điều tất yếu vậy, rất tự nhiên. Bây giờ là như thế đó. Tôi thích anh ấy quá. Và tôi cam tâm tình nguyện trở thành người của anh.

25. Chương 25

Chương 25

Đã đến ngày thứ 7 yêu thích của tôi rồi. ^^ Tên diên Khương Cẩm Thánh này. -_- Hôm nay vốn tôi định đi chơi với hần, không ngờ hần lại từ chối bảo mình có hẹn rồi. Tuấn Anh hình như cũng cùng đi hay sao ấy. Chưa đến 5 giờ đã đi rồi. Tức thật! >_< tôi=“” quyết=“” định=“” hẹn=“” trí=“” anh=“” và=“” tiểu=“” mẫn=“” đi=“” chơi=“” chồng=“” mất=“” lên=“” mà=“” xem=“” nhé!=“” bọn=“” tôi=“” sẽ=“” chơi=“” vui=“” hơn=“” các=“” người=“” cho=“” biết!=“”>

Ba đứa chúng tôi hẹn 7 giờ gặp nhau ở đường Nhân Tế. Mặc gì đây ta? Ừ. -_-a lục tung cả tủ quần áo hồi lâu, cuối cùng chọn một chiếc váy màu tím nhạt.

“Ha ha~”

Tôi soi mình trong gương. Hà hà, hôm nay nhìn có vẻ đẹp hơn trước nhiều! Ha ha ha. ^O^

Chuẩn bị xong xuôi rồi tôi vội nhào đến chỗ hẹn. Trên đường tôi nhìn thấy Dân Hữu và Y Giang Yến. Xem ra bọn họ đang cặp với nhau thật. Tôi quyết định mặc kệ. Tôi đã có Cẩm Thánh rồi, Dân Hữu chỉ là bạn thôi. *^^*

“Tuấn Hỷ!”

“A~ Tiểu Mẫn!! Woa, Tiểu Mẫn cậu hôm nay đẹp quá!”

“Ôi trời~ đẹp hơn mình mà còn nói nữa chứ!”

“Ha ha~ Hôm nay chúng ta vui vẻ hết mình đi nhé~”

“Đương nhiên rồi. Mà sao Trí Anh vẫn chưa đến nhỉ?”

Tiểu Mẫn hôm nay mặc chiếc váy ngắn màu đen, quả thật rất xinh đẹp.

“Thảm Trí Anh!”

“A~ Các cậu thật là... sao hôm nay mặc đẹp thế hả? Phác Tuấn Hỷ!! Một mình nổi bật thế kia! Phiền phức quá, nhiều người cứ bu đến thì làm thế nào?”

“Ngốc!!”

Chúng tôi chọn một quán ăn gần đó. Bộ dạng Trí Anh mở nắp bia thật là điệu nghệ. -_-

Tôi không giỏi uống lắm nên chỉ uống một tí, nhưng Tiểu Mẫn và Trí Anh thì uống rất khá, giống như coi rượu là nước lọc í.

“Mấy hôm nay tớ và Tuấn Anh đang liên lạc với nhau!”

“Oái~ Thật hả??”

“Thật. Nhưng Tuấn Anh có vẻ hồ hởi lắm. Chỉ là tớ luôn chủ động liên lạc thôi. ^^”

“Thế à.”

“Tớ phải liên lạc trước, cậu ấy mới trả lời. Như thế tớ cũng thấy đủ rồi. Nghe đồn hôm nay Tuấn Anh đi uống rượu với các đàn anh.”

“Vậy hả? Thế thì Khương Cẩm Thánh chắc chắn cũng đi chung rồi. -_-+”

“Thật ấy chứ. Mấy hôm nay Thái Dân buồn phiền nhiều lắm.”

Trí Anh vừa nghe Tiểu Mẫn nói thế đã trở nên xúc động dữ dội. Có phải quá khích quá rồi không. -_-;;

“Cậu ấy bị sao vậy?”

“Hình như cãi nhau to với Na Lệ. Nghe nói Na Lệ thường qua lại với người khác.”

“Con *****!!”

Trí Anh phẫn nộ chửi. Na Lệ một chân đạp hai thuyền... Không đúng, là N thuyền mới phải, chẳng trách bạn hiền chúng tôi giận dữ thế.

“Sao mấy hôm nay Phác Na Lệ với Y Giang Yến yên tĩnh thế?”

“Từ sau hoạt động lần đó là im tiếng luôn, không phá bình nữa, chắc quê rồi.”

“Thế à?”

“Chắc chắn. Chẳng phải mấy hôm nay không dám xuất hiện trước mặt cậu à? Nhìn thấy thế là đủ biết rồi. Nhưng cái con Phác Na Lệ bị điên hay sao thế? Thái Dân là người mà nó muốn đùa bỡn là đùa chắc? Thật là!! Thái Dân luôn nhin nó, nó được nước nghĩ mình là ai chứ?”

Trí Anh hình như ghét cay ghét đắng Na Lệ. Tôi tuy cũng không thích cô ta, nhưng tôi càng ghét Y Giang Yến hơn. Chẳng bao lâu sau, trên bàn đã bày đầy N chai rượu rỗng. Đa số do Trí Anh và Tiểu Mẫn uống.

Đột nhiên Tiểu Mẫn la to. -_-;;

“Muốn gặp Tuấn Anh bây giờ quá.”

“Ờ ờ, cậu vẫn thích nó thật à? Nhưng biết sao đây? Tớ không giúp gì được cho cậu... tớ cũng muốn cố gắng...”

“Tuấn Hỷ, tớ hiểu mà. Giờ tớ đang dần dần hiểu Tuấn Anh hơn rồi, Tuấn Anh vô tình quá. Có lúc gửi tin nhắn đại loại như tớ giờ đang mệt mỏi v.v..., tớ còn tưởng cậu ấy sẽ nói đừng để bị bệnh nhé... uống thuốc rồi nghỉ ngơi đi ... này nọ, nhưng Tuấn Anh lần nào cũng tôi phải đi ngủ rồi, ngủ ngon nhé, hoặc ngày mai gặp v.v..”

“Không phải, Tuấn Anh trước giờ chưa hề nói những câu quan tâm người khác, thấy chối tai, nên mới nói thế. Trước kia sống ở Nhân Xuyên càng quá đáng hơn. Con gái mà ngồi bên cạnh cũng nổi giận. Trước kia nó ghét con gái lắm. Nhưng đến đây rồi thay đổi nhiều lắm đó. Cậu cứ đợi thêm đi!”

“Ừ, Tiểu Mẫn. Cậu cứ chờ xem sao!!”

“Trí Anh, cậu có người cậu thích chưa?”

Trước kia đã muốn hỏi rồi. Tò mò quá. -_-

“Tớ?”

“Ừ. *^^*”

È~ rốt cuộc là ai đây? Nói mau đi!!!

“... không có.”

Lúc nói không có, thấy Trí Anh có vẻ rất đau khổ. Tại sao kia chứ?

Chúng tôi ngồi trong quán uống đến hơn 10 giờ rồi ra ngoài, tiếp tục hướng đến mục tiêu sau đó - karaoke!! Chúng tôi nhảy nhót hát hò như điên. Trí Anh uống rượu rồi có phải càng nhảy giỏi hơn? Nhảy càng đẹp hơn không? Hờ hờ~^^*

26. Chương 26

Chương 26

“Hôm nay chơi vui quá! Phải không? Tuấn Hỷ~ Tiểu Mẫn~”

“Ừ, vui thật đó. Chúng ta tiếp tục!! Hướng đến mục tiêu tiếp theo nào!”

Tôi bị Tiểu Mẫn chọc cười rồi. Tuy Tiểu Mẫn uống say nhưng vẫn đáng yêu quá. Hơ hơ.

“Chúng ta ra Công Nguyên Tiên đi!”

“Ừ~ ừ ~”

Lúc đó tôi vẫn chưa biết trong di động đã có N cuộc gọi nhờ, và cả một người nào đó đang điên lên vì giận dữ nữa. -_-;;;

“Đi chơi với bọn anh nhé?”

Có một vài tên khốn cũng khá bảnh đến lôi kéo bọn tôi.

“Không!”

Tôi từ chối dứt khoát, nhưng chúng vẫn đi theo bọn tôi. Wushiiiiiiiiiiiiiii!!! Tôi biết chúng tôi rất xinh đẹp, nhưng mấy người làm thế chẳng phải càng nói rõ ràng điều đó hơn sao! ^__^;;

“Cùng đi chơi đi mà. *^^* Anh bị em mê hoặc rồi! Em yên tâm, anh thực ra là người tốt, đi thôi, anh mời bọn em.”

Ha, lão Vương bán dưa tự bán tự khen à. Tự mình khen mình tốt! Anh chưa từng gặp người nào tốt thật sự à? Trời ạ! Tên khốn này muốn làm gì đây? -_-;;

“Thôi đi. Buông tay ra.”

Nhưng tên này càng nắm chặt hơn. Làm sao đây. -_-a

“Bỏ bàn tay dơ bẩn của mày ra!”

A! Là Thiết Hựu! +__+ Thiết Hựu, cậu là cứu tinh của tôi!

“Mày là thứ gì hả?”

“Ai cho phép mày đụng chạm vào chị dâu tao? Cút!!”

Nhưng Thiết Hựu à, cậu gọi tôi là chị dâu có phải là quá -_- khoa trương rồi không? Tôi mắc cỡ quá đi mất.

“Mày dám làm càn ở đây hả? Mẹ kiếp, muốn chết à?”

“Nếu nói cho bọn mày biết anh tao là Khương Cẩm Thánh thì sao?”

Thiết Hựu vừa phun ra tên Khương Cẩm Thánh một cái là mặt mày bọn kia trắng bệch hơn tờ giấy nữa. A ha~ cuối cùng đã hiểu chuyện rồi kia đấy! +__+

“Là Đại Lâm Công Cao...”

“Ừ, đồ thối tha! Đây là bạn gái của Khương Cẩm Thánh!”

“Ặc! Mẹ kiếp! Chúng ta biến!!”

Bọn khốn đó bị Thiết Hựu dọa ột trận sợ chạy cuống cuồng. Nhưng Khương Cẩm Thánh đáng sợ thế sao? Quen biết anh rồi thực ra thấy anh chẳng có gì đáng sợ cả. -_-;;

“Không sao chứ?”

“Ừ. Cám ơn cậu. Nếu không có cậu, bọn tôi chẳng biết phải làm sao nữa.”

“Cũng may em đến tìm chị đó. ^^”

“Tìm tôi?”

“Dạ. Chị xem di động của chị trước đã ?”

“Để làm gì?”

“Chị cứ xem rồi biết ngay ấy mà.”

Tôi lôi điện thoại ra khỏi túi nhìn thoáng qua, mẹ ơi!! -O- Suýt chút nữa đánh rơi nó xuống đất. Có tới 20 cuộc gọi nhỡ!! Và chỉ có mình Cẩm Thánh gọi đến. Tên này có phải điên rồi không? Làm gì mà gọi nhiều thế?

“Kình quá. Anh ta gọi nhiều thế làm gì nhỉ? Ban nãy bọn tôi ở trong quán karaoke, không nghe thấy chuông điện thoại reng. ^^”

“Đội trưởng uống say rồi. ^^”

“Thật à? Tôi cứ tưởng anh ấy không bao giờ say chứ.”

“Hôm nay anh ấy bị chuốc rượu thăm lắm. Đàn anh năm 3 đúng là giỏi hành hạ người khác.”

“Các đàn anh chuốc rượu á?”

“Dạ. Là phạt rượu í. ”

“Phạt rượu?”

“Đàn anh năm 2 nói đến chuyện đội trưởng có bạn gái rồi, đàn anh năm 3 bắt anh ấy dẫn đến ra mắt. Nhưng anh Cẩm Thánh nói sợ đưa chị đến chỗ đó sẽ thấy mất tự nhiên nên thoái thác để lần sau dẫn đi. Đàn anh năm 3 nổi giận, phạt rượu quá chừng. Anh Cẩm Thánh lợi hại nhỉ. Ha ha. Nếu là em chắc chịu không nổi từ lâu rồi, cứ đưa đến cho xong!”

Cảm động quá. TT_TT Khương Cẩm Thánh, anh cũng khiến em quá cảm động rồi đó!! Chỉ ít hôm nay em sẽ đối xử tốt với anh.

“Vậy nên mới uống nhiều thế hả?”

“Dạ. A, chị nhìn này, suýt nữa em quên mất. Chị dâu, đi thôi, các chị cũng cùng đến nhé? Giờ các anh ấy đang ở Công Nguyên Tiền đó.”

“Công Nguyên Tiền? Bọn tôi hồi nãy cũng tính đến đó.”

“A, thật à?”

Chúng tôi đi cùng Thiết Hựu đến Công Nguyên Tiền. Lúc đến cổng, bỗng nhiên Tiểu Mẫn tỏ ra vô cùng căng thẳng.

“Mặt tớ có đỏ lắm không? Người tớ có phải vẫn còn mùi rượu không?”

“Không có đâu. *^^*”

Hình như Tiểu Mẫn không muốn để Tuấn Anh nhìn thấy bộ dạng mình uống say. Hơ hơ ~

“Xin hỏi... Tuấn Anh cũng ở trong đó chứ?”

“Tất nhiên rồi. Á? Chị chắc không thích Tuấn Anh đó chứ?”

“A??”

Mặt Tiểu Mẫn đỏ bừng lên. Không lùi được nữa rồi. ^_~;;

‘Ha ha! Hàn Mẫn xong đời rồi!’

“Trí Anh, cậu không được phép nói!”

“Ha ha, không sao. Em không nói người khác biết đâu. Yên tâm đi! Tuấn Anh là đứa rất tốt đó, cố lên nhé!!”

“Thiệt Hự, Tuấn Anh là em trai tôi! ^^”

“Ồi, thật à? Í da ~ Em vẫn không biết. Hèn chi giống nhau đến thế. Tên Tuấn Anh này thực rất bảnh đó. ^^ Ha ha, chúng ta vào trong đi.”

Chúng tôi kéo Tiểu Mẫn đang rất căng thẳng lo lắng ^^;; cùng Thiết Hự vào trong. Vừa vào đến phòng... ôi trời đất ơi !!!

27. Chương 27

Chương 27

Nguyên nhân khiến tôi giật mình nhất là, tên nhóc Lý Vân Quân đang đứng trên ghế sofa hứng chí hát hò. -,-. Hân diên cuồng hết mức rồi.

” Tạm biệt ~ người tôi yêu quý ~ hãy hạnh phúc nhé!!”

Hừ. Lại còn biết ca khúc hay thế này nữa kia đấy! -_-^

“A, là Tuấn Hỷ kìa! Tuấn Hỷ~!! Mẹ ôi? Tiểu Mẫn~ Trí Anh~”

Thái Dân phát hiện ra chúng tôi liền cao hứng hò hét tên từng đứa. Tên diên Lý Vân Quân vừa nhìn thấy chúng tôi liền nhảy xuống khỏi ghế chạy đến. Đúng là y như một thằng diên, tôi nhìn thấy hân cảm thấy hơi sợ hãi. - -;; Đâu cần kích động chạy đến như thế chứ?

“Thiết Hự, tìm thấy ở đâu vậy?”

“Trên đường thấy mấy thằng khốn đang quấy rối chị dâu.”

“Thật hả? Thằng nào chán sống thế?”

“Không biết nữa. Nhìn thấy chị dâu là em lập tức mời tới đây ngay.”

“Làm tốt lắm. ^^ Tuấn Hỷ, cậu lại gặp phiền phức rồi.”

“Phiền gì chứ?”

“Cậu nhìn Cẩm Thánh mà xem.”

Tôi nhìn về phía Thái Dân đang chỉ. Nhìn thoáng qua, tôi ngạc nhiên đến nỗi há hốc cả mồm. -O- Nút áo sơ mi cởi hết 3 chiếc, cả vạt đen đang rủ lòng thòng xuống phía dưới... đúng là một kỳ quan lớn mà.

“Đừng lo. Cẩm Thánh tỉnh rượu nhanh lắm. Nhưng sao cậu không chịu nghe điện thoại? Cẩm Thánh tức đến nỗi quăng cả điện thoại đi luôn. -_-”

“Thế hả? Đâu phải tở cổ ý không nghe đâu. -,-”

Nhưng mà tính xấu của tên này cũng thật là... sao lại phải quăng chiếc di động đáng thương chứ? Phải tính tảo đi chứ? -_-;; Sao anh ta gốc thế nhỉ.

Nhiều người không quen biết quá. Tôi ngồi xuống cạnh Cẩm Thánh. Tuy sợ anh ta uống say sẽ đánh người. -_-;; Nếu đánh tôi thật thì phải làm sao? Chẳng phải những người say đều rất đáng sợ à? -O- Trí Anh kéo Tiểu Mẫn đến ngồi cạnh Tuấn Anh. Sau đó cũng tự ngồi xuống cạnh Tuấn Anh. Trí Anh, làm tốt lắm!! -_-b HIHI. Nhưng tên này chừng nào mới tỉnh đây? ==

Đột nhiên, Thái Dân hứng chí tột đỉnh chỉ vào tôi. Cậu ta muốn gì? +__+

“Ờ, đây là tiểu thư Phác Tuấn Hỷ vợ của Khương Cẩm Thánh đó. Quen chứ? Đến chào hỏi chị dâu đi.”

“Chào chị!! Chị dâu!!”

Oái!! -O- chóng mặt!! Bọn điên này muốn chết à?

“Tụi này hình như lần đầu tiên thấy Tuấn Hỷ mặc đồ thường. Đúng không, Chí Hồi?”

“Ừ. Đúng là rất đẹp. *^^*”

“A, Cẩm Thánh đúng là có phúc mà. Cẩm Thánh mau mau tỉnh dậy để nhìn vợ yêu của mình đi. Nhìn rồi sẽ tức giận cho xem. Ha ha!”

“Chính xác. Chắc chắn sẽ hỏi ngay tại sao em ăn mặc đẹp thế này để ra đường hả! Haha!”

Ngắm Cẩm Thánh đang nằm bên cạnh ngủ ngon lành, tôi muốn đánh cho hắn một phát quá. ^^; Vân Quân đang ngồi cạnh tôi đột ngột bước tới bên Cẩm Thánh, nhẹ nhàng kéo chéo áo, ánh mắt mờ ám nhìn Cẩm Thánh rồi nói. -__^

“Đội trưởng, có phải cậu quá sexy rồi không? Cậu hư quá, dám mê hoặc tớ như thế. >__< tớ=”” mãi=”” mãi=”” là=”” người=”” của=”” đội=””>

Chát!

“A! Cậu là đồ ác quỷ, nữ ma đầu! Cậu không nhường Cẩm Thánh cho tớ ngày nào!!”

“Tớ xin cậu mau rút đi cho tớ nhờ. -__-^”

”A a~ >__<>

“Tặng cậu ngón giữa của tớ. xì...”

Chẳng ai khuyên giải được tên quạ này. Hu~ tôi có thể nhìn thấy chứng cứ rõ ràng bọn hắn đã uống say rồi. Một đồng chai rỗng rượu và bia vút lăn lóc trên mặt bàn. Lợi hại thật, có cho tiền tôi cũng không thể uống nhiều thế được. Thái Dân như chưa uống nhiều lắm nên vẫn đang tiếp tục uống. Tên khốn Tuấn Anh chẳng thèm nhìn Tiểu Mẫn một cái, đúng là đồ chết bầm!!!

Cẩm Thánh ngủ gục một tiếng sau mới lơ mơ thức dậy.

“Nước... cho tôi nước...”

Tôi lấy nước lạnh ra cho anh uống từng hớp một.

“Ôi. Khó chịu quá.”

“Này, anh mở mắt ra xem nào.”

“Cái gì... con gái ở đâu ra...”

“Em đây.”

“Hả!! Em đến khi nào thế?”

Như tôi đã đoán trước, vừa nhìn thấy tôi là hắn đã nổi xung lên. -__-;

“Một giờ trước em đã đến rồi. Lúc em đến anh đang ngủ mà.”

“Thật hả? Này, em!!”

“Á, giật mình! Làm gì vậy hả? Có phải muốn hỏi vì sao em không nghe điện thoại chứ gì? Em hát karaoke không nghe thấy chuông điện thoại, thật đó. Còn nữa, có tức giận gì đi nữa cũng đừng quăng điện thoại đi chứ.”

“Anh cứ tưởng em đã chạy đi đâu mất với thằng nào rồi. *-__-*”

“Hừ hừ. Tỉnh rồi thì về nhà thôi.”

“Anh thấy em chưa đầy 10 phút mà.”

Tôi nghe nói thế nên đành ngồi lại với anh thêm chút nữa.

Một chốc sau chúng tôi đều ra về. Tuấn Anh tự mình về nhà.

“Phác Tuấn Anh, về chung chứ.”

“Không cần, anh Cẩm Thánh sẽ đưa bà về. Byebye”

“Này! Thế... người đưa Tiểu Mẫn về!”

Tuấn Anh quay lại nhìn tôi một lúc. Mặt Tiểu Mẫn đỏ bừng lên. Tuấn Anh bước đến trước mặt Tiểu Mẫn, nói:

“Đi thôi!”

Lần đầu thấy Tuấn Anh tuyệt như vậy. Ôi chào~ còn kéo tay Tiểu Mẫn đi nữa chứ. Trên đường hai người sẽ nói gì đây? Tò mò quá!

“Về đây. Thứ 2 gặp lại nhé.”

“Vâng. Anh đi đường cẩn thận nhé.”

“Bye~”

Khương Cẩm Thánh chỉnh lại quần áo vẫn thấy đẹp trai như thường. - -;; Anh xoa lên tóc tôi nói:

“Hôm nay... em đẹp lắm.”

“Vốn đã đẹp sẵn rồi mà.”

“Ừ, vốn đã rất đẹp rồi. Ngày mai chúng ta hẹn nhau đi.”

“Hừ... ngày mai rảnh rồi?”

“Giận hả? Hôm nay bó tay thật mà, lần sau chắc chắn sẽ không thế nữa.”

“Biết rồi. Dạ dày anh khó chịu không?”

“Có.”

“Vậy mai nói mẹ nấu canh rong biển ăn đi.”

“Anh không có mẹ.”

“Hả?”

Vậy là sao đây trời? -O-

“Đừng ngạc nhiên chứ. Có gì đáng ngạc nhiên đâu? Bố mẹ anh vì công việc nên đi Pusan cả rồi. Nên trước mắt chỉ có anh sống một mình thôi.”

“Thật thế à? Sao anh không cùng đi Pusan?”

“Vì anh thích Suwon (Thủy Nguyên) chứ sao.”

“Ô~ ra thế. Vậy ngày mai tính sao đây?”

“Gì mà tính sao đây chứ. Tuấn Hỷ em đến nấu canh rong biển cho anh ăn chẳng phải tốt à?”

“Zời~ nghĩ hay nhỉ.”

Tên này đúng là mẫu càng nhìn càng thấy thích mà. Hôm nay tôi càng thích anh nhiều hơn hôm qua rồi.

28. Chương 28

Chương 28

Tám giờ... mới có tám giờ thôi mà, nhưng chẳng hiểu sao mắt cứ mở thao láo. Tôi bị trúng tà rồi hay sao ấy? Trong giấc mơ toàn thấy hình ảnh Khương Cẩm Thánh vì khó chịu trong người nên nhăn nhó suốt. Cả đêm tôi bị giấc mơ này hành hạ miết. - -;;

Không được, dù thế nào đi nữa tôi cũng phải đi thăm tên đó xem sao. Kiếp trước chắc tôi tạo nghiệp chướng? Chứ nếu không sao kiếp này tôi lại lương thiện đến thế? -,- Ừ, đúng là cũng hơi lo lắng thật chứ! Hơ hơ...

Tút — tut —

Phác Tuấn Anh, tên này đêm qua không về nhà, xem ra cả đêm ở ngoài kia uống rượu rồi. Đúng là điên!!!
--^

[Làm gì thế hả?]

Chắc vì bị tôi đánh thức dậy nên mới nghe điện thoại đã hét toáng lên. --^

“Này! Ngủ hả?”

[Thần kinh à, mới sáng sớm đã đánh thức người ta dậy!]

“Tám giờ rồi còn gì!”

[Tám giờ rồi sao? Sáng sớm đã gọi điện thoại!]

“Nhà Khương Cẩm Thánh ở đâu hả?”

[Gì thế? Bà muốn đi hả? Ha ha!]

Đúng là xui xẻo, bị hấn cười thúi mũi rồi. --;

“Xi. Cười gì mà cười. Tóm lại là ở đâu?”

[Số 304 đường Anh Thông. Cúp đây.]

Cạch —

Tên khốn!!! Không đối xử với chị nó tốt hơn chút nào được sao? --; Đường Anh Thông? Tóm lại là ở đâu ta? --a

Thôi mặc kệ, tôi tóm lấy quần jeans mặc vào, áo len xinh đẹp, khoác thêm chiếc áo ngoài màu trắng đang là mốt, lén lén lút lút qua mặt bố mẹ ra ngoài. Tên điên kia, người đẹp sắp đến rồi đây! Hihi. ^^

“Taxi!”

Taxi sao mà đắt khách thế nhỉ, vậy mãi chả chiếc nào dừng. Lạnh cứng người rồi. ++

“Này! Taxi!”

Haha ~ cuối cùng cũng gọi được một chiếc. Ôi~

“Chào cô.”

“Chú ơi đến đường Anh Thông.”

“Được.”

Cái đường quý. Cứ nghĩ nó gần, ai ngờ xa đến thế. Ghét thật. A ha~ tức chết mất thôi, gọi xe mất hết 6000 won . Khương Cẩm Thánh, tiểu tử thối, đều tại anh mà ra!

Đường Anh Thông trước mặt rồi. Hờ hờ. Cô gái xinh đẹp hiền lành như tôi biết tìm đâu bây giờ. Ha ha! Mẹ ơi~ điên mất rồi. *-__-*

Số 304.

Không tìm sai chứ? Hôm nay lạnh thế, chắc ở nhà chung với tên đó quá.

Ding doong ... ding doong... ding doong...

Hử? Còn chưa chịu ra mở cửa à? -_- Mọi người cứ chờ mà xem! Xem rốt cuộc ai hơn ai cho biết.

Ding doong Ding doong Ding doong Ding doong Ding doong Ding doong Ding doong ...

Rầm!!!

Chắc chắn không phải tôi đâm cửa rồi. -O- Là tên đó nổi giận, đập tung cửa ra, ý chừng cảnh cáo đừng có nhấn chuông nữa đó mà? Xấu tính thật! -_-;;

“A! Mẹ kiếp! Đứa nào thế?”

Còn là ai chứ? Em nè. ^^

Rầm!!!

Lại một tiếng nữa vang lên rồi cửa mở ra. Cửa vừa mở, mẹ ơi~ tôi hoảng đến mức tay chân lóng ngóng. Xem ra tên này cũng bị một phen giật mình chết điếng.

“A! Sao lại là em! Đợi chút!!!”

Rầm!!!

Cửa lại bị đóng lại. Đợi đã... hình như vừa bỏ qua điều gì đó... phải rồi. Vừa nãy rõ ràng tên này chỉ mặc quần lót ra mở cửa, mà còn là quần lót tam giác... Thành thật!!! -_- Tim đập nhanh quá... Hơ... tình huống này làm tim tôi đập dữ dội quá. -_-; Ai da~ ghét quá! Cứ như mình là đồ háo sắc ấy!

Cách! Cửa lại mở ra, tên ấy mặc đồ ở nhà, mặt đỏ bừng bừng xuất hiện ở cửa. Chắc anh cũng thấy mắt mất lắm. Tên này có lúc lại hay xấu hổ đến thế, chẳng hợp với phong cách của hần tí nào. Đáng yêu quá. haha ^^

“Em thấy hết rồi...?”

“Phải ~ thấy hết rồi.”

“A, điên mất thôi. Vào đi.”

Nhà sạch sẽ gọn gàng hơn tôi tưởng tượng. Một căn nhà được thu dọn sạch sẽ y như anh vậy.

“Sao em tìm được chỗ này?”

“Tuấn Anh nói em biết.”

“Em...”

“Anh muốn hỏi em mới sáng sớm đến làm gì chứ gì?”

“Ừ. ừ...”

Mắt bắt đầu díp lại. Hình như ngủ chưa đủ. Hơ hơ.

“Cái anh này cả đêm cứ khục khặc nhăn nhó suốt, hành hạ em cả đêm nên em mới đến đây nè.”

“Anh?”

“Chứ gì nữa.”

“Hừ, viện cớ gì đỡ ẹc.... cứ nói thẳng là nhớ anh nên đến chẳng phải hay hơn à...”

“Mới sáng sớm nhìn thấy anh là hai mắt đã thấy buồn ngủ rồi, buồn ngủ chết đi được. Em phải ngủ đã~”

“Này! Đây là đầu hả, mà còn ngủ!”

“Em mặc kệ, nhìn thấy anh là buồn ngủ.”

“Dậy mau. Này này!! Em mà ngủ ở đây là anh hôn lén ráng chịu đó!”

“Tùy anh. Woa~ giường của anh dễ chịu quá!! Oáp~ ngủ ngon nhá!!”

Tên này vì sao không muốn tôi ngủ, tôi thừa biết í chứ. Anh ta vẫn ngây thơ lắm. Ha ha, tôi đã nói anh là dạng người càng ở gần càng thấy đáng yêu mà. Ha ha. Không nhìn cũng biết, tên này chắc chắn sẽ dờ dẫm ngắm tôi ngủ, sau đó cũng chạy đến sofa gà gât luôn cho xem. ^^*

29. Chương 29

Chương 29

A~ Ngủ ngon quá! Nhìn đồng hồ đã 11 giờ rồi. Tên kia đi đâu rồi nhỉ? Hơ hơ hơ. Quả nhiên đúng như dự đoán, anh đang nằm co ro ngủ trên ghế sofa. Nhìn dáng điệu đáng thương ấy, tôi cảm thấy hơi động lòng trắc ẩn. Tối qua anh uống nhiều rượu quá chắc chắn dạ dày sẽ khó chịu, tôi thương xót đắp chăn thêm cho anh. Tên này đúng là đẹp trai quá. Hơ hơ, nước miếng lại chảy ra rồi. >O<>

Vì người mình thương, tôi quần tạp dề xuống bếp chuẩn bị ra tay. Canh giá đỗ thêm mì sợi, trứng chiên thêm thịt hun khói và xúc xích. Hừ hừ~ chắc chắn rất ngon miệng, a! Đúng rồi, chưa nấu cơm. Suýt chút nữa là toi rồi. Nếu như thế thì chúng tôi chỉ đành ngồi đực ra nhìn các món ăn mà thôi. - -;;

Mở tủ lạnh ra, những thứ cần thiết đều không có món nào. Chỉ còn lại đồ hộp ăn còn thừa, nước lọc, bia, rượu trắng, rượu tây. Thật là!! -_- Tên này làm trò gì đây? Sao lại có nhiều rượu thế này! Tiền mua rượu thả đi mua thức ăn có phải hơn không? Chả hiểu hần ăn gì để sống nữa! Thật hoang đường! Lại nghĩ đến cảnh hồi đó anh đến nhà tôi ăn cơm. Lúc ấy ăn điên cuồng giống như bị bỏ đói cả mấy ngày vậy. Vậy... chẳng lẽ bữa trưa miễn phí ăn ở trường là toàn bộ lương thực của anh hay sao? Đột nhiên thấy anh thật đáng thương T_T Đừng lo. Bốn cô nương đây sẽ nấu cơm cho anh ăn, để anh ăn thật ngon lành một bữa cho biết.

Thức ăn thì có, xúc xích chiên, món lạnh có giá đỗ, rau xào, rau cuộn, canh... toàn bộ rồi đấy. Haizz... biết thế đã mua thêm đồ ăn mang đến, cảm thấy hơi hối hận. Bước đến ban công nhìn, suýt tí nữa xây xẩm mặt mày, không dưới 10 thùng mì gói, bốn thùng trong đó đã rỗng không. Xem ra tên này ngày nào cũng ăn mì cho qua ngày đây mà. Haizzz... đáng thương quá! Nói thế nào đi nữa anh cũng là bạn gái của Phác Tuấn Hỷ này mà... Hu hu - -^

“Này! Này! Khương Cẩm Thánh!!”

Tôi bắt đầu gọi Cẩm Thánh đang say sưa trong giấc ngủ tỉnh dậy. Tên này còn không muốn dậy, can đảm quay người sang chỗ khác nữa chứ.

“Khương Cẩm Thánh, dậy mau!! Nhanh!!”

Hả!! Dám làm bộ không nghe thấy à!!

“Anh còn không dậy là em hun ráng chịu đó nha!!”

Thật không hiểu nổi cái câu nói buồn nôn lợm giọng này lại phát ra từ miệng tôi mới chết chứ. -_-;;; Sến chết đi được! Xem ra càng ngày tôi càng mê mẩn Khương Cẩm Thánh rồi. Ha ha~

“Anh không dậy.”

Hừ. Tiểu tử thôi. -_- Sao lần này lại nghe thấy chứ? -_-^

“Em nấu cơm rồi. Dậy ăn đi.”

“Thật hả?”

Vừa nghe thấy tôi nấu cơm, Khương Cẩm Thánh giật mình ngồi dậy. Sau đó bước vào nhà bếp, nhìn một bàn đầy ắp thức ăn, lại nhìn tôi, rồi cười vẻ kinh ngạc:

” Trong nhà đâu có gì... ở đâu ra nhiều thế này? Em mua hả?”

“Ừ hừ.”

“Mấy thứ này em làm thật đó hả?”

“Ừ hứ.”

“I cha~ xem ra anh tìm được một cô vợ tốt rồi.”

“Điên! -_-;;”

“Mau đến đây!!”

Tôi lừ đừ ngồi xuống ghế. Tên này ăn ngấu nghiến trông ngon thật, càng nhìn tôi càng thấy thương. Ai nói câu này nhỉ? “Chỉ nhìn cũng đủ no”, giờ đây tôi nhìn anh ăn cơm cũng thế đấy. Nhìn anh ăn ngon miệng thế tôi cảm thấy thật hài lòng.

“Sau này anh còn ăn mì gói nữa là em giết anh.”

“Anh có ăn mì gói đâu.”

“Muốn chết à? Không ăn? Vậy mấy cái thùng mì gói ở ban công là sao? Chẳng lẽ nó tự nhảy tới chắc?”

“Haizzz”

“Cả ngày uống rượu, dạ dày không đau mới lạ. Có phải anh muốn chết thật không?”

“Biết rồi mà. Sau này không ăn là được chứ gì. Em bớt giận đi nào.”

“Sớm thế có phải hay hơn không.”

Ăn cơm xong, Cẩm Thánh dọn dẹp bàn ghế, sau đó chúng tôi ngồi trên sô-pha xem tivi. Chán quá. Ngày nào cũng xem mấy tiết mục này chán chết đi. Cẩm Thánh hình như cũng thấy chán. Cứ thế rồi 3 tiếng đồng hồ trôi qua lặng lẽ. Đã 4 giờ rồi. Haizzz. -_-;;

“Chúng ta đi hát đi. ^^”

“Không đi.”

Tên này! Ta nói đi là đi. Tôi lấy hai tay bấu vào hai má anh.

“Á! Đau quá! Em làm gì thế?”

“Đi hát.”

“Anh không biết hát.”

“Vậy cũng phải đi! Em muốn hát!!”

“Biết rồi, biết rồi. Đi thôi, đi thôi.”

“Sớm nghe lời có phải hay hơn không.”

“Em đó, cái gì cũng được. Nhưng về sau đừng có áp sát mặt lại gần anh thế.”

“Thật là. Chẳng phải anh ngày nào cũng hôn bậy bạ à!”

“Anh là con trai mà!”

“Con trai rồi sao?”

“Em đột nhiên áp sát lại, chẳng nghĩ được gì hết. Thế chẳng phải bị em quấy rối đầu óc à?”

“Rối cái gì mà rối?”

“Dù gì thì em cũng đừng làm thế nữa. Tim anh không chịu đựng nổi. ^^”

Lục tung tủ áo lên còn phát hiện ra tên này có cả quần jeans ăn may. Haha. Tôi cứ tưởng anh chỉ có quần áo đứng đắn thôi chứ. Hí hí! Phát hiện lớn!! Tôi nâng nặc bắt Cẩm Thánh mặc quần jeans và áo thun hoạt hình vào rồi lôi ra cửa.

Ha ha, bất kỳ ai cũng đều nhận thấy chúng tôi là một cặp trời sinh. ^O^

30. Chương 30

Chương 30

“Oái, thế này là sao chứ? Anh không thích thế này! Gì chứ, y như con nít!!!”

Khương Cẩm Thánh ngồi bên lẩm nhẩm mãi không ngót. Nhưng tôi lại cười khoái chí. Ha ha!! Mười tám tuổi đương nhiên là con nít rồi, chẳng lẽ là người lớn? Tên này buồn cười thật. -,-

“Chúng đi đến phòng luyện nhạc nào đây???”

“Tùy.”

“Tùy là ở đâu? Rốt cuộc là chỗ nào?”

“Biết rồi, xin lỗi mà. Đi thôi. Đến đằng kia.”

Cẩm Thánh kéo tay tôi đến phòng luyện nhạc mang tên ARIRANG. Bước vào nhìn lướt một vòng, hoàn toàn khác hẳn về bề ngoài, bên trong tương đối sạch sẽ, thiết bị cũng khá tốt. Vẫn tốt hơn phòng nhạc “Trắc Biệt Lâm”. Ôi chào~+_+

Tên này vừa vào phòng đã móc thuốc ra hút.

“Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ... hắt xì...”

“Được rồi, được rồi. Biết rồi mà. Không hút nữa là được chứ? Không hút nữa!”

“Em muốn ngồi hát cạnh anh.”

“Đến đây.”

Tôi nhảy phốc vào giữa hai tay anh đang vươn dài ra trên lưng ghế tựa. Dựa vào người anh hát hò thoải mái. Cẩm giác thấy anh rất chăm chú ngắm nhìn tôi hát. ^^;; Tiểu tử thối, muốn tạo không khí tình tứ à? Tôi chọn bài “Chồng yêu” của Lý Tiểu Ngân.

Hôm nay không giống trước kia, hát rất hay! -O- Không được, cứ thế này thì anh sẽ yêu tôi chết mất. >_< tay=” của=” cẩm=” thánh=” không=” biết=” từ=” lúc=” nào=” đã=” vòng=” ngang=” eo=” tôi.=” tiểu=” tử=” thối=” này,=” biết=” làm=” thật=” nhiều=”>

Chồng yêu, chồng yêu tốt bụng của em. Tha thứ cho em nhé. Đừng giận nữa mà. Anh hãy cố gắng chịu đựng nhé. Vì ngay từ lúc đầu anh đã yêu nhầm người. Là lỗi của anh.

— “Chồng yêu” của Lý Tiểu Ngân.

Chúng tôi trong phòng nhạc diễn một vở kịch. Khả khả. Nam chính là “Khương Cẩm Thánh”, nữ chính là “Phác Tuấn Hỷ”, vở kịch tên “Trong Arirang đi vào lòng nhau.”

Úi ha ha ha!!! Woa!!! ^O^

“Tuấn Hỷ!”

“Hử?”

“Sau này em chỉ có thể hát trước mặt anh.”

“Tại sao? Em đâu phải đồ chơi của anh, sao lại bắt em chỉ được hát trước mặt anh.”

“Không được mà. Em hát trước mặt người khác rồi người khác bị em mê hoặc, anh không chịu nổi!”

“Nói thế thì anh mê em rồi chứ gì?”

“Ừ. Mê mẩn rồi...”

“Chụt~”

Nhìn anh ngốc nghếch thế quả thực quá đáng yêu. Tôi hôn chụt lên mặt anh mấy cái. Ha ha~ tên này lại đỏ mặt rồi. Đúng là tên con trai hiếm thấy. Tôi phải trêu đùa một tí mới được. Ha ha~ thú vị thật. Một tên con trai dễ mắc cỡ thế này mà lại rất giỏi đánh nhau. Đúng là không tin được!

“Bài hát em hát lúc này tên gì đó?”

“Chồng yêu.”

“Ha ha~ hát hay lắm. Sao đến tên bài hát cũng dễ thương thế.”

Tôi hát n bài hát xong cùng anh rời khỏi Arirang.

“Hát lâu thế chắc đói bụng rồi phải không?”

“Ừ, hơi hơi.”

“Đi thôi.”

“Đi đâu?”

Anh đưa tôi đến tiệm pizza. Chúng tôi gọi một phần pizza, một phần salad, ăn ngon lành 1 bữa. Tôi lấy món salad yêu dấu của mình, Cẩm Thánh cũng đem phần pizza yêu thích của anh ăn ngấu nghiến như điên không hề khách sáo tí nào.

“A, no chết đi.”

Ăn quá nhiều salad đến nỗi lúc tính tiền, mấy người phục vụ cứ nhìn chúng tôi bằng ánh mắt kỳ quái. Cũng có gì lạ đâu, chúng tôi đều rất xinh đẹp, người xung quanh đều muốn đến xin chữ ký. Nhưng lúc ăn thì cứ như bị bỏ đói mấy ngày rồi í, thực như hổ mà. Ha ha.

Tôi và Cẩm Thánh lững thững tản bộ trên đường Anh Thông. Có 3 tên xấu xí cũng đi theo chúng tôi. Một tên trong đó cũng to cao như Thái Dân, một tên khác mặt mày hung ác, còn một tên khác thân hình cũng cao ngang ngực Cẩm Thánh, tướng mạo cũng rất dễ nhìn.

Bầu không khí này hơi ngọt ngào thì phải. Nhìn thấy bọn hấn, gương mặt tươi cười của Cẩm Thánh biến dạng như thể đập phải đồng phân. Sao thế?

“Hei, Cẩm Thánh, lâu quá không gặp rồi nhỉ?”

Một tên lên tiếng vẻ giễu cợt. Xem ra bọn họ quen nhau.

“Cút!!!”

Đây là lần đầu tiên tôi nghe giọng nói trầm khàn hằn học khiến người khác dựng cả tóc gáy lên của Cẩm Thánh. Bọn này muốn chết hay sao thế nhỉ?

“Trời ơi, lâu quá không gặp mà lại bảo bọn này cút à? Khương Cẩm Thánh thành anh cả rồi hình như đôi cánh cũng cứng cáp nhỉ! Phải không, Dân Thọ?”

Dân Thọ? Tên khốn đó đang gọi tên của đứa con trai có tướng mạo ưa nhìn. Thế thì bọn hấn là học sinh của Hữu Hàn rồi. -O-

“Khương Cẩm Thánh, đứa con gái bên cạnh mày là thú cưng mới đó à? Trước kia chưa gặp bao giờ, tìm ở đâu ra thế? Xinh đẹp đấy!”

Đúng là mồm chó thì không nhả ra nổi ngà voi mà. Muốn mắng cho bọn chúng vài câu nhưng nhìn bộ mặt đểu giả mà nuốt hận vào lòng. -_-;; Vẫn nên nhẫn nhịn đi. Một đứa con gái yếu đuối như tôi sao đánh thắng nổi bọn hấn chứ... phải không?! Không nổi đâu. T^T

Bốp!!!

Tôi ngẩn người. Chỉ thấy Cẩm Thánh tổng một cú gọn ghẽ vào mặt tên nhiều chuyện kia. Giật mình!! Cẩm Thánh, cảm ơn anh! Cho tôi chửi thề 1 câu đi nhé! Sướng quá! Anh đúng là thần tượng của em! Oai quá chừng!! +_+ Nhưng sao không bồi thêm cú nữa! Hí hí!

“Lưu Xương Thạch, mày nói quá nhiều rồi đấy. Còn nói bậy bạ nữa tao không tha ày đâu. Thú cưng?? Mày còn tục tĩu thêm nữa là tao quyết ày ném mùi đấy! Hôm nay tao nói rõ cho bọn mày biết, bọn mày chống mắt ra mà nhìn đây! Đứa nào dám động đến một cọng lông của Tuấn Hỷ, thì cứ chờ chết đi. Biết chưa hả?? Lưu Xương Thạch, mày to gan rồi phải không? Thằng ngu nào giáo huấn mày vậy? Phác Dân Thọ hay là Kim Nạp Triết?”

“Mẹ kiếp!”

Tên khốn tên Lưu Xương Thạch vừa ôm 1 bên mặt vừa bị đánh vừa do dự một lúc, tên cao to lực lưỡng kia thì ngậm tằm miệng không dám nói tiếng nào, còn tên Phác Dân Thọ chỉ biết trừng mắt nhìn Khương Cẩm Thánh. Về mặt hăn cũng khủng khiếp thật. Giật mình ~ có chút... không đúng... đáng sợ!! -- Phác Tuấn Hỷ, mày đúng là không cứu nổi rồi.

“Khương Cẩm Thánh, gần đây cậu nói đang yêu đương? Có phải cô ta đó không?”

Là tao, thằng khốn!! Con nhỏ đó là tao đấy! Rồi sao!! Hừ! ++ Phác Dân Thọ. Tên này vẫn có chút lễ độ, nếu so với Lưu Xương Thạch... --;

“Dào, đến trả lời cũng lười nữa à! Không sao, Cẩm Thánh ghét tôi đâu phải ngày một ngày hai. Hiểu rồi, chúng ta vẫn nên đi đường của chúng ta. Phải rồi, tôi nghe nói Đại Lâm chuẩn bị đến diệt bọn tôi, tuy không biết có thật hay không, nhưng bọn tôi không dễ bị đánh như năm ngoái đâu. Nhớ đó!!”

“Phác Dân Thọ, nếu mày là đại ca của Hữu Hàn thì cũng nên lưu ý giùm. Đại Lâm chúng tao sẽ không gây chuyện lùm xùm đâu. Biết chưa hả? Nhưng nếu bọn mày coi thường lời tao nói hôm nay, hậu quả bọn mày tự gánh lấy. Lưu Xương Thạch chắc đã hiểu điểm này rồi. Hiểu chưa? Bọn mày tốt nhất nghe ngóng cho rõ rồi hãy hành động.”

Phác Dân Thọ cười nhạt giễu cợt rồi bước ngang qua chúng tôi bỏ đi. Hừ... T__T Hôm nay là lần đầu tiên tôi nhìn thấy bộ dạng đáng sợ của Cẩm Thánh, đúng là dọa chết người ta mà. Tên con trai trước kia hề bị tôi đùa giỡn chút là đỏ mặt, hôm nay lại trở nên uy phong như thế. Nhưng tôi càng thích người tên Cẩm Thánh ngày thơ này hơn rồi. --;;

31. Chương 31

Chương 31

“Mau vào nhà đi!”

“Ừ. Anh đi đường cẩn thận nhé.”

“Anh biết rồi. Đi đây.”

Tôi nói về nhà một mình được nhưng anh cứ nặng nề đòi đưa tôi về. Những lời cảnh cáo bọn Phác Dân Thọ khi nãy lại hiện lên trong đầu tôi:

“Hôm nay tao nói rõ cho bọn mày biết, bọn mày chống mắt ra mà nhìn đây! Đứa nào dám động đến một cọng lông của Tuấn Hỷ, thì cứ chờ chết đi. Biết chưa hả??”

Cẩm Thánh thật lòng với tôi đó. Anh à, cảm ơn anh nhé. Huhu. T^T

“Khương Cẩm Thánh!”

“Hử?”

“Anh... nói lời phải giữ lời đó...”

“Sao?”

“Là chuyện sau này anh không đánh nhau nữa ấy.”

“Đương nhiên rồi! Em mau vào nhà đi.”

Cẩm Thánh từ từ xa dần.

“Phác Tuấn Hỷ!”

“Hử?”

“Anh là chồng yêu của em phải không?”

“Thì... ừ... là... anh là chồng yêu của em.. -_-;;”

Tên này có phải nhớ mãi không quên bài “chồng yêu” không ta? Ngốc!!!

“Đi đây!”

Ngốc... vẫn là ngốc! Đừng bao giờ đánh nhau! Biết chưa hả? Có người kiếm chuyện cũng không ra tay, biết chưa? Nếu để ngày nào đó em nhìn thấy anh đánh nhau bị thương, lúc đó sẽ không khách sáo với anh nữa đâu. Anh phải nghe lời em đó. -_- Rõ chưa hả? Em quả thực càng ngày càng yêu thích anh rồi. Phải làm sao đây? Thích anh thích đến nỗi không có anh sẽ không sống được... anh bảo em phải làm sao đây?

Hẹn hò xong nói lời tạm biệt với anh, sao lại khiến em cảm thấy không nỡ thế này? Không nỡ xa anh đến mức ngay lúc này muốn chạy đến trạm xe buýt để gặp anh.

Thật lòng cảm ơn anh. Trước khi gặp anh, em luôn không vui vẻ, tưởng rằng từ đó sẽ không bao giờ còn thích được ai khác nữa... Khương Cẩm Thánh, sau này chúng ta sẽ luôn bên nhau như bây giờ chứ? Không cần nhiều hơn, cũng không được ít đi. Cứ yêu nhau như bây giờ là đủ rồi...

32. Chương 32

Chương 32

Sáng sớm thứ 2. Hết đến thứ hai là tôi bực bội, cũng không muốn đi học, hu... TT nhưng vẫn phải đi cùng Tuấn Anh...

“Ồ? Anh? Sao lại đến đây?”

Khương Cẩm Thánh đang đứng trước cửa nhà chúng tôi. Chuyện gì thế này?

“Không có gì, đi học cùng hai người thôi.”

“Vì Tuấn Hỷ chứ nhỉ? Hi hi, thật là, làm em thất vọng quá!”

Sao bây giờ? Khóe môi tự dưng lại nhếch lên. Hử~ không được cười! Nếu thế thì quá bằng tỏ rõ là thích anh ấy đến à! -O- Tôi phải nghĩ đến Lý Vân Quân, nghĩ đến hắn là sẽ tức giận mà cười không nổi... Không ổn rồi, ha ha ha.

“Chịu thua thôi. Ha ha, Tuấn Hỷ, sao anh đến mà em ra vẻ như không nhìn thấy thế?”

“Ăn sáng chưa?”

“Hử? Ừ... ăn rồi!”

“Muốn chết hả? Còn không nói thật nữa?”

“Xin lỗi mà! Bắt đầu ngày mai sẽ ăn mà.”

Bình! Bình! Bình! Bình!

Tôi thúi vào bụng Cẩm Thánh mấy cái thật mạnh. Tên điên này, dám không nghe lời ta hả? Hả?!

“Thật là... Anh, đừng đụng đến Tuấn Hỷ nữa, bà ấy còn dữ hơn cạp í!”

Tên khốn, dám nói chị mày thế hả? -_-;; Kiếp trước tôi và nó chắc chắn là oan gia, bằng không sao lại ghét nhau đến thế! -_-;

“Ha ha, với anh thì hình như không phải thế! Anh sợ cô ấy lắm!”

Ha ha. ^^* Phác Tuấn Anh, đừng có mà chọc giận ta! Khương Cẩm Thánh đã nằm trong tay ta rồi!! Hihi, đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó!

Ba người chúng tôi cùng lên xe buýt. Dây ghế cuối xe đã có Bắp Thịt, Mắt Kính và Xương Sườn, Xương Sườn vẫn lải nhải như trước đây. -_-;

“Học tốt nhé. Anh sẽ gửi tin nhắn cho em.”

“Ừ. Tạm biệt.”

Xương Sườn bắt lực kéo Khương Cẩm Thánh đang không nỡ rời xa tôi.

“Đội trưởng! Sắp đến căn phòng tình yêu nhỏ xinh ấm áp của chúng ta rồi! Vừa này là tình huống rất không bình thường! Tổ không thích tình huống đó chút nào đâu!”

“Nhóc, nói bậy bạ gì thế hả! Cậu đừng nói nhảm nữa đi!”

”A không chịu đâu. >_<>

Tên Xương Sườn điên khùng. -_-; Hắn vẫn đang lảm nhảm như tên khùng kia, Thái Dân và Chí Hồi cũng nhìn Cẩm Thánh vẻ không tin nổi. Các chú nhóc à, đó là sức mạnh tình yêu đó. Ha ha ha~

Tôi vui vẻ bước vào phòng học.

“Ê, nói chuyện chút coi!”

Y Giang Yến cảm hận nhìn tôi nói. Gì mà mới sáng sớm đã gây chuyện, tóm lại cô ta muốn gì đây? Tôi không nhận được tò mò bước theo cô ta.

Nhưng chưa được bao lâu tôi đã hối hận. Ở đó đã có Phác Na Lệ và mấy con nhỏ đang đứng chờ tôi đến. Mấy con ranh này, có phải muốn đánh nhau to không? Hừ! Gì chứ, cái bọn khốn này!

“Mày tốt há, Phác Tuấn Hỷ?”

Là Phác Na Lệ. Nó muốn làm gì? Thật ghê tởm. Rốt cuộc là muốn làm gì? Tất cả những đứa khác cùng nhìn tôi bằng ánh mắt thù địch. Tôi ngẫm cảm thấy mình đang rơi vào tình thế bất lợi vô cùng.

“Y Giang Yến, cậu muốn nói gì với tôi?”

“Nghe nói mày và Khương Cẩm Thánh đang yêu nhau?”

Y Giang Yến nói bằng giọng mỉa mai. Thì ra chính là chuyện này.

“Rồi sao? Có liên quan gì tới cậu?”

“Mày cừ thật đó? Biết dụ dỗ người ta cơ à? Chắc không khó khăn gì dụ được anh ấy nhỉ? Thảo nào anh ấy bị mày quyến rũ nhanh thế. Hồ ly tinh! Các bạn nói xem đúng không?”

Tất cả đều cười rộ lên châm biếm. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi bị tổn thương đến lòng tự trọng đến thế. Tôi cố gắng kiềm chế lửa giận.

“Sao? Anh ấy không bị cậu quyến rũ mà bị tôi dụ dỗ nên cảm thấy khó chịu à? Chúng ta vốn không cùng đẳng cấp mà, chuyện này đành bỏ tay thôi.”

“Mày thật không biết phải trái gì à? Hả?”

“Cậu chẳng phải đang qua lại với Dân Hữu à? Sao còn rảnh làm mấy chuyện này?”

“Ờ~ Dân Hữu? Mày đang nói đến Kim Dân Hữu hả? Nghe Dân Hữu nói tụi mày trước đây cặp với nhau rồi, nghe nói thời gian cũng đâu có ngắn, phải không? Phải rồi, còn nghe nói mày bị Dân Hữu đá nữa. Ai cha~ dù sao cũng tốt, giờ tao đang cặp với Dân Hữu, chắc mày đau lòng lắm nhỉ?”

Y Giang Yến đúng là khiến tôi không kiềm chế nổi nữa.

“Nếu mày và Dân Hữu cặp với nhau mà làm tao đau lòng, vậy chắc thấy tao và Cẩm Thánh qua lại với nhau mày càng đau đớn hơn chứ nhỉ? Có qua có lại mà. Nếu mày gọi tao đến đây chỉ để nói những lời này thì tao đi đây. Đồ trẻ con, có thể mà cũng làm ầm lên!”

“Thật là! Tao suýt nữa đã muốn giết mày rồi đấy! Mày quá ngu ngốc hèn nhát. Hôm nay mày chết chắc rồi. Con điên!”

Bốp!

Phác Na Lệ đập một đập vào bụng tôi, tôi ngã xuống đất, tiếp đó mấy con khốn vừa đâm vừa đá tôi. Tôi cắn răng đứng dậy, sau đó trừng trừng nhìn Y Giang Yến. Được thôi, tới đây! Hôm nay mày mới là đứa phải chết chắc!

“Mày tới đây cho tao!”

Tôi túm lấy tóc Y Giang Yến nện cật lực một trận. -_-^ Y Giang Yến chẳng qua chỉ dựa hơi Phác Na Lệ. Chỉ có la hét chống cự thôi. Đồ chết dẫm! -_-;;

Nhìn thấy tôi đánh Y Giang Yến, Phác Na Lệ và những đứa khác đều nện thật lực vào sau lưng tôi. Nhưng tôi không hề thấy đau, chỉ thấy bùng bùng tức giận, tức vì tôi bị bọn rác rưởi này đánh. Đúng là nhảm nhí. Con ranh Y Giang Yến này đúng là nhảm nhí!

Phác Na Lệ nhìn thấy tôi nện Y Giang Yến thì cật lực đẩy tôi ra. Tôi lại bị đám rác rưởi vây quanh đánh tới tấp. Chỉ nhìn thấy Y Giang Yến đang cười giễu cợt. Y Giang Yến, Phác Na Lệ, tao sẽ không bao giờ quên ngày hôm nay. Bọn rác rưởi. Xem ra bọn nó hận tôi đến tận xương cốt, không một giây nào ngừng đánh đập tôi.

“Này, Phác Tuấn Hỷ!! Mày tưởng tao thích Kim Dân Hữu à? Dân Hữu chỉ là đồ chơi của tao thôi. Tao phải đập mày xuống dưới chân tao! Tìm tao chỉ có Cẩm Thánh thôi! Nếu không phải mày thì Cẩm Thánh đã chẳng vứt bỏ tao. Hiểu chưa? Tại sao tao phải vì mày mà thê thảm thế này? Hả?”

Bị đánh bao lâu rồi? Sắp ngất mất. Lúc đó Phác Na Lệ phun ra một câu càng khiến tôi xây xẩm.

“Nhục nhã, Cẩm Thánh và Y Giang Yến từng cặp với nhau!”

Đột nhiên không còn nghe thấy âm thanh gì nữa. Chỉ nghe thấy tiếng khóc của Y Giang Yến. Vừa nãy nói gì? Y Giang Yến và Cẩm Thánh từng cặp với nhau? Cái gì...

33. Chương 33

Chương 33

Mệt quá, toàn thân rã rời. Nhìn đồng hồ đã 11 giờ. Di động hiển thị mười mấy cuộc gọi nhỡ, đều là Trí Anh và Tiểu Mẫn gọi đến. Tôi đi về phía phòng học, trong lớp đang ồn ào náo nhiệt, có lẽ là giờ tự học. Cửa mở ra. Tôi nhìn thấy Trí Anh và Tiểu Mẫn.

“Tuấn Hỷ!! Tuấn Hỷ!!”

Nhìn thấy tôi như sắp ngất đến nơi, Trí Anh, Tiểu Mẫn và mấy bạn khác chạy bỏ đến dìu tôi ngồi xuống ghế.

“Tuấn Hỷ? Là ai? Tên khốn nạn nào? Tên nào dám hại cậu ra nông nổi này hả? Nói đi!!! Có phải Phác Na Lệ và Y Giang Yến không?! Nói mau đi!!!”

Trí Anh xúc động đến mức tay run lấy bẫy. Tiểu Mẫn vừa lau máu cho tôi vừa khóc. Tôi... lúc này rất nhớ họ. Họ cũng sẽ bảo vệ tôi như Phác Na Lệ bảo vệ Y Giang Yến chứ.

“Trí Anh. Được rồi... tớ không sao, muốn ngủ một lúc!!”

“Này! Cậu phải nói tớ biết chứ! Bọn khốn nào hả? Hả??”

“Tớ không sao...”

“Khốn kiếp!! Bọn nó chết chắc rồi!!”

Trí Anh nhào ra khỏi phòng học.

“Tiểu Mẫn, có chuyện này... tớ muốn hỏi cậu...”

“Hu hu... chuyện gì? Nói đi.”

“Cẩm Thánh và Y Giang Yến từng qua lại với nhau à?”

“A?”

Tiểu Mẫn lúng túng không biết nên trả lời sao cho phải. Xem ra là thật rồi. Tâm trạng tôi tồi tệ quá, cực kỳ cực kỳ tồi tệ.

“Tại sao không nói tớ biết?”

“..... Xin lỗi. Nhưng Khương Cẩm Thánh và Y Giang Yến đã chia tay rồi. Dứt khoát hoàn toàn rồi.”

“Nhưng Y Giang Yến vẫn không chịu thôi. Bây giờ tâm trạng tớ tồi tệ lắm, tớ ghét bản thân mình tại sao lại thích tên đó đến thế.”

“Tuấn Hỷ, Cẩm Thánh là người thế nào, cậu chắc phải biết rõ hơn ai hết.”

Tôi biết, biết Khương Cẩm Thánh là người thế nào, nhưng... không biết vì sao lại thấy tức giận. Tôi tức giận chuyện Cẩm Thánh và Y Giang Yến từng cặp với nhau... giận lắm, giận muốn chết!

Trí Anh lại trở về rồi.

“Tuấn Hỷ! Bọn khốn đó đâu rồi? Sao lại không có trong lớp học? Hả?”

“Thôi đi, Trí Anh, đừng quan tâm bọn nó nữa. Tớ mệt lắm...”

Tôi cảm thấy người mình nóng ran. Bây giờ mới thấy đau, nhưng tim còn đau hơn gấp bội. Tôi ngủ thiếp đi. Sau đó xảy ra chuyện gì, tôi cũng không biết.

34. Chương 34

Chương 34

Lách tách lách tách...

Tiếng gì thế nhỉ? -_-; Tôi choàng tỉnh. Toàn thân đau nhức, tôi ngẩng đầu lên tìm Trí Anh và Tiểu Mẫn, nhưng không thấy đâu. Mà các bạn khác cũng đi đâu rồi nhỉ? Chuyện gì thế này? -_-a Tôi nhìn lên bảng đen thấy dòng chữ của lớp trưởng ngoặc ngoặc xiêu vẹo để lại:

Hôm nay hội thảo nghiên cứu của giáo viên kéo dài nên chỉ học buổi sáng. Về nhà được rồi.

Thì ra là thế. Chắc phải về thôi... nhưng chẳng có chút xíu sức lực nào.

“Khụ khụ khụ khụ...”

Bình!!!

“Tuấn Hỷ!!”

Ai đây? Xuất hiện trước mặt tôi là Khương Cẩm Thánh. Anh nhìn thấy tôi bị thương, vẻ mặt đờ đờ sứt khí như sắp giết người đến nơi, nhưng nhìn thấy anh tôi càng cảm thấy đau lòng hơn, đau đến mức không thể thở nổi.

“Về nhà thôi.”

“Không, anh đừng đụng vào tôi. Phác Tuấn Anh. Tuấn Anh đến đây, đưa ta về nhà, được không?”

Nước mắt tự dưng trào ra. Câu nói cuối cùng của Phác Na Lệ và Y Giang Yến đang đập chồn bên tai tôi: Nhục nhã, Cẩm Thánh và Giang Yến từng cặp với nhau!!

Cặp với nhau... Khương Cẩm Thánh và Y Giang Yến... Ý gì chứ! Chẳng lẽ nói tôi là kẻ thứ ba? Khương Cẩm Thánh, tại sao anh lại khiến tôi khổ sở thế này?

“Phác Na Lệ và Y Giang Yến tại sao lại đối xử với em như thế hả?”

Khương Cẩm Thánh tức giận bừng bừng nhìn tôi chằm chằm. Nhưng giờ tôi rất lười trả lời bất cứ câu hỏi nào.

“Sao bà lại ngốc nghếch để bọn nó đánh hả? Mẹ kiếp! Bà bị sao thế hả?”

“Tuấn Anh, dìu cô ấy đứng dậy, anh công.”

Tuấn Anh đỡ tôi dậy, tôi muốn hét ra nhưng chẳng có chút sức lực nào, thấy choáng váng quá.

“Ngốc, đừng khóc. Bà không phải khóc, biết chưa? Tôi sẽ thay bà đánh cho bọn rác rưởi đó tàn phế luôn... bà nhẩn nhện đã, biết chưa hả?”

Hình như giọng Tuấn Anh tức đến nỗi run rẩy. Người vẫn quan tâm đến bà chị này. Phác Tuấn Anh, cảm ơn...

“Khương Cẩm Thánh, anh đi đi!”

“Em bị sao thế hả?”

Nhìn thấy thái độ tôi rõ ràng khác hẳn với sáng nay, anh đau khổ nhìn theo.

“Hình như là Na Lệ nói với bạn ấy chuyện gì đó, cậu với Giang Yến...”

“Thôi đi, Tiểu Mẫn, đừng nói nữa...”

“Nói gì hả?! Tiểu Mẫn! Tóm lại là nói gì?”

“Chuyện trước đây cậu với Y Giang Yến từng có quan hệ với nhau... hình như Y Giang Yến nói bậy bạ về chuyện đó với Tuấn Hỷ đó.”

Loảng xoảng!!!

Tấm gương trong lớp học vỡ nát. Tay Khương Cẩm Thánh đầm đìa máu.

“Làm sao đây...”

“Đội trưởng, không sao chứ?! Chí Hồi, mau đưa tờ khăn tay trong túi ra đưa cho hắn. Chí Hồi hét lên với Khương Cẩm Thánh:

Vân Quân đứng bên hoảng hốt hét to, Chí Hồi móc khăn tay trong túi ra đưa cho hắn. Chí Hồi hét lên với Khương Cẩm Thánh:

“Nhóc, có tức giận cũng đừng thế này chứ.”

“Y Giang Yến, con nhỏ đó có phải bị thần kinh rồi không? Chẳng phải gần như uy hiếp cậu, cậu mới qua lại với nó sao? Phác Tuấn Hỷ, đừng tin lời con điên đó, nếu cậu tin thì cậu là đồ ngốc. Trước đây cậu làm gì thì bây giờ cứ làm thế đi.”

Thái Dân gào lên với tôi, thực ra tôi đã nghe Trí Anh và Tiểu Mẫn nói rồi, có phải bị uy hiếp rồi mới qua lại hay không thực ra đã chẳng còn quan trọng nữa, tôi ghét vì mình bị kẹp giữa Khương Cẩm Thánh và Y Giang Yến. Vân Quân và Chí Hồi dùng khăn tay băng vết thương lại cho anh, nhưng máu vẫn không ngừng chảy, vải đã nhuộm thành màu đỏ. Khương Cẩm Thánh lẳng lặng công tôi lên. Ghét quá, tôi căm ghét bản thân mình bây giờ chỉ biết tuôn nước mắt không ngừng.

35. Chương 35

Chương 35

“Anh, đến nhà anh đi, em sẽ nói với nhà em sau, chứ bộ dạng này mà về nhà thì chắc chắn bố mẹ sẽ hốt hoảng lắm, bị thương nặng thế mà. Tuấn Hỷ trước giờ chưa từng về nhà trong bộ dạng này, nếu giờ mà về thẳng nhà thì náo loạn lên mất.”

“Biết rồi, mọi người mau về lớp học đi.”

Cẩm Thánh lặng lẽ công tôi về, “Giờ học của anh thì sao?”, “Tay anh bị sao rồi?”... dù tôi hỏi thế nào, anh cũng không trả lời.

“Đừng thế nữa... em mệt lắm...”

Vẫn không trả lời. Khương Cẩm Thánh... tại sao chúng ta không thể qua lại tốt đẹp với nhau được? Tại sao chúng ta phải thế này... tại sao... tại sao...

Tôi không rõ tại sao mình lại đột nhiên cảm thấy thương hại lẫn căm ghét Y Giang Yến thế này. Tất cả những gì cô ta làm cũng chẳng qua vì quá yêu thích Cẩm Thánh mà thôi.

Trước kia chẳng phải tôi cũng yêu mến một người như Y Giang Yến sao? Dân Hữu... đúng, là Dân Hữu, tôi rất muốn gặp Dân Hữu. Cứ nghĩ đến chuyện Giang Yến nói không thích Dân Hữu, tim tôi lại thấy đau nhói, vậy Dân Hữu... Dân Hữu thế nào đây? Tại sao mọi chuyện lúc nào cũng không suôn sẻ thế này?

Chúng tôi đã về đến nhà Cẩm Thánh. Anh không nói tiếng nào, cứ thế này thì thà nổi giận một trận còn hơn, như thế tôi cũng sẽ làm loạn một phen. Tại sao anh lại qua lại với Y Giang Yến chứ? Tại sao? Em đặc biệt căm ghét cái sự thực anh và cô ta từng qua lại với nhau... Tại sao cứ phải là cô ta?... Tôi rất muốn hỏi anh những điều đó, nhưng anh cứ mãi im lặng.

Anh mang áo pull và quần short đến cho tôi thay, sau đó lặng lẽ ra ngoài ban công. Mệt quá, toàn thân tôi rã rời đau nhức, a~ Bị đánh nặng thế này, sao tôi có thể chịu đựng được đây?

Tôi thay quần áo xong nằm xuống giường, nước mắt không ngừng trào ra. Phác Tuấn Hỷ vốn rất mạnh mẽ mà... thật là... sao nước mắt cứ tuôn mãi thế này? Tôi lấy tay che mắt mình lại... khóc một trận đã đời...

36. Chương 36

Chương 36

“Anh, đến nhà anh đi, em sẽ nói với nhà em sau, chứ bộ dạng này mà về nhà thì chắc chắn bố mẹ sẽ hốt hoảng lắm, bị thương nặng thế mà. Tuấn Hỷ trước giờ chưa từng về nhà trong bộ dạng này, nếu giờ mà về thẳng nhà thì náo loạn lên mất.”

“Biết rồi, mọi người mau về lớp học đi.”

Cẩm Thánh lặng lẽ công tôi về, “Giờ học của anh thì sao?”, “Tay anh bị sao rồi?”... dù tôi hỏi thế nào, anh cũng không trả lời.

“Đừng thế nữa... em mệt lắm...”

Vẫn không trả lời. Khương Cẩm Thánh... tại sao chúng ta không thể qua lại tốt đẹp với nhau được? Tại sao chúng ta phải thế này... tại sao... tại sao...

Tôi không rõ tại sao mình lại đột nhiên cảm thấy thương hại lẫn căm ghét Y Giang Yến thế này. Tất cả những gì cô ta làm cũng chẳng qua vì quá yêu thích Cẩm Thánh mà thôi.

Trước kia chẳng phải tôi cũng yêu mến một người như Y Giang Yên sao? Dân Hữu... đúng, là Dân Hữu, tôi rất muốn gặp Dân Hữu. Cứ nghĩ đến chuyện Giang Yên nói không thích Dân Hữu, tim tôi lại thấy đau nhói, vậy Dân Hữu... Dân Hữu thế nào đây? Tại sao mọi chuyện lúc nào cũng không suôn sẻ thế này?

Chúng tôi đã về đến nhà Cẩm Thánh. Anh không nói tiếng nào, cứ thế này thì thà nổi giận một trận còn hơn, như thế tôi cũng sẽ làm loạn một phen. Tại sao anh lại qua lại với Y Giang Yên chứ? Tại sao? Em đặc biệt căm ghét cái sự thực anh và cô ta từng qua lại với nhau... Tại sao cứ phải là cô ta?... Tôi rất muốn hỏi anh những điều đó, nhưng anh cứ mãi im lặng.

Anh mang áo pull và quần short đến cho tôi thay, sau đó lặng lẽ ra ngoài ban công. Một quá, toàn thân tôi rã rời đau nhức, a~ Bị đánh nặng thế này, sao tôi có thể chịu đựng được đây?

Tôi thay quần áo xong nằm xuống giường, nước mắt không ngừng trào ra. Phác Tuấn Hỷ vốn rất mạnh mẽ mà... thật là... sao nước mắt cứ tuôn mãi thế này? Tôi lấy tay che mắt mình lại... khóc một trận đã đời...

37. Chương 37

Chương 37

Sáng sớm. Ôi, toàn thân đau nhức. -_-;; Quả thực còn đau hơn hôm qua, cứ như bị đâm vài ngàn nhát dao vậy... Đánh tao ra nông nỗi này, bọn mày chết chắc rồi. Ôi chao, người tôi... T_T

“Dậy rồi hả?”

“Ừ. Sao anh dậy sớm thế?”

“Ăn cơm thôi.”

Cẩm Thánh bế tôi cẩn thận như bế một đứa bé sơ sinh vào phòng ăn, rồi lại dè dặt đặt tôi ngồi lên ghế, làm tôi cảm thấy cứ kỳ kỳ thế nào í... *_-*

“Anh không đi học hả?”

“Không.”

“Còn em?”

“Em cũng không được đi.”

“Tại sao? - -;;”

“Bảo em đừng đi mà.”

“Tại sao? - -;;”

Cẩm Thánh tự tay nấu thức ăn cho tôi. Tên này hóa ra còn biết nấu cả cháo... mà tay nghề còn rất khá nữa cơ chứ. +_+

“Anh... tay không sao chứ?”

“Không sao.”

“... Sau này em chỉ tin mỗi anh thôi.”

Tôi khó khăn lắm mới nói ra câu này. Vì tôi đã nhìn thấy anh suốt đêm túc trực bên giường tôi nên quyết định như thế. Nghe câu trả lời này của tôi, anh mới lộ ra nụ cười. Được, sau này em sẽ chỉ tin mỗi anh thôi, được chưa hả?

Tôi và Cẩm Thánh rúc ở trong nhà cả ngày. Vết thương cũng đã khá hơn, không còn đau nhiều nữa. May thật. Không bỏ công chăm sóc của anh.

Trong sự chăm sóc cẩn thận chu đáo của Cẩm Thánh, tôi bắt taxi trở về nhà, anh tận mắt nhìn thấy tôi vào phòng, cho đến khi tôi bật đèn anh mới chịu về. Tuyệt quá.

“Được rồi, anh về đi.”

“Ngủ ngon nhé... chỉ được nghĩ đến chuyện vui, biết chưa?”

“Ừ, em biết rồi.”

“Trước khi ngủ nhớ uống thuốc, bôi thuốc.”

“Ừ, nhớ rồi mà. Yên tâm đi.”

“Lát nữa anh về nhà rồi sẽ gọi điện cho em.”

“Được, anh về cẩn thận nhé.”

“Không, nếu em muốn ngủ thì nhắn tin cho anh, nhận được tin anh sẽ không gọi cho em nữa.”

“Không, gọi đi. Em chờ điện thoại của anh.”

“Em chờ anh gọi?”

“Ừ.”

“Anh biết rồi, vậy em nằm cho yên lành nhé, đợi điện thoại của anh, anh sẽ cố gắng về nhà thật nhanh để gọi cho em.”

“Ừ. Tạm biệt.”

“Nhớ đóng cửa, gió vào đó. Anh đi đây.”

“Ừ.”

Tại sao chứ... tự nhiên muốn khóc quá! Tôi vội vã đóng cửa lại. Nước mắt lại rơi ra. Sao anh lại tuyệt như thế? -_-;; Sự quan tâm chăm sóc vô bờ của anh khiến tôi cảm động đến mức nước mắt cứ chảy mãi không ngừng. Thế gian này còn ai tốt hơn anh nữa không? Không, không có, chắc chắn là thế. Nếu em thật lòng yêu anh rồi thì phải làm sao đây? Thật đó, nếu không có anh, em sẽ chẳng còn ai để đùa giỡn, để đánh nĩa rồi. Cẩm Thánh à. ^.^;;

Tôi nằm trên giường... chắc khoảng 20' sau, di động réo vang. Màn hình di động hiện ra mặt anh và tên: “Tên đẹp trai”. Tốc độ về nhà của anh nhanh thật, tóm lại là đi xe kiểu nào mà về đến nhà sớm thế nhỉ? Đúng là thần kỳ.

“Alo.”

[Anh về nhà rồi. Em mau ngủ đi.]

“Em biết rồi, anh cũng ngủ đi nhé.”

[Tuấn Hỷ...]

“Hử?”

[... Ngủ ngon nhé.]

“... Ồ...”

Chết tiệt, cứ tưởng sẽ được nghe câu “anh yêu em” chứ. Từ lúc bắt đầu tới giờ anh chưa hề nói với tôi 3 chữ này, thậm chí là chưa nghe cả nói thích tôi. Ghét quá, tên đáng chết này. Tôi quả thực muốn nghe anh nói 3 chữ đó quá, muốn nghe lắm lắm. Ôi~ -_-;; Ngày mai lại phải đi học, ghét quá đi... -_-^ Haizzz...

38. Chương 38

Chương 38

Tôi và Cẩm Thánh đi cùng nhau đến cổng trường. Thấy bộ dạng anh chăm sóc tôi chu đáo thế, Vân Quân cứ cười suốt. Tên này đúng là bó tay với hắn thật. --; Hôm nay không thấy Thái Dân đâu. Chí Hối nói Thái Dân và Phác Na Lệ sắp chia tay rồi. Họ sắp chia tay thật ư? Tuy nghĩ thế này là không đúng nhưng quả thực tôi thấy Thái Dân chia tay Na Lệ là phải đạo rồi. Qua lại với loại người như Na Lệ thì tôi thấy thật tiếc cho Thái Dân. Mong rằng Thái Dân sẽ mau chóng quên phứt con bé đó đi để quay trở về con người trước kia của cậu ấy...

“Tuấn Hỷ, thấy thế nào?”

Là Tiểu Mẫn.

“Ừ, tạm tạm. ^^”

Nghe Tiểu Mẫn kể tôi mới biết được mọi việc sau khi tôi ngất đi trong lớp hôm ấy. Trí Anh đã đánh nhau với Phác Na Lệ... Thế Y Giang Yến với Phác Na Lệ giờ đang ở đâu?

“Trí Anh đâu?”

“Vẫn chưa đến.”

“Chưa đến?”

Tôi kéo Tiểu Mẫn vào hàng bán đồ ăn để khiến cậu ấy vui hơn. Lúc buồn thì ăn cái gì đó mới là thượng sách. -- Tiểu Mẫn nhận ra tôi đang cố gắng tươi cười thì cũng cười theo tôi. Để cậu ấy không vui thế này đều là do tôi cả. Cẩm thấy có lỗi quá. - -;;

“Tuấn Hỷ!”

“Hử? À Dân Hữu hả?”

“Sao trên mặt lại bị thương thế kia? Có chuyện gì thế?”

“Hả? À, cái này... hôm qua trên đường về nhà không cẩn thận nên bị ngã thôi. ^^;;”

“Thì ra là thế. Sao lại sơ sẩy quá vậy! Vết thương thế nào rồi?”

“Ừ, không sao.”

“Tuấn Hỷ, tớ vào lớp trước. Các cậu nói chuyện đi nhé. ^^;;”

Tiểu Mẫn chắc cảm thấy ngại nên vào lớp trước rồi. Tôi và Dân Hữu chuyển chỗ sang ngồi trên dãy ghế băng trên sân vận động.

“Haizzz...”

“Chuyện gì thế?”

“Mấy hôm nay Y Giang Yến kỳ lạ lắm...”

“Sao?”

“Điện thoại không nghe, thái độ với tớ cũng khác trước. Kỳ lạ, có khi nào một ngày nào đó cô ấy chia tay với tớ không? Nói thực, giờ tớ thấy mệt lắm.”

Trong lòng cảm thấy thật kỳ lạ, tôi nghe cậu ta kể thế thì cảm thấy là lạ, mấy tháng trước đâu có cảm giác này.

“Hôm qua tớ bỗng nhớ đến cậu, nghĩ chắc trước kia cậu cũng buồn lắm. Lúc đó tự nhiên tớ lại vô duyên vô cớ tránh né cậu, cũng không nghe điện thoại cậu gọi, chia tay mà chẳng có lý do gì, thậm chí còn chuyển trường... Bây giờ nói tuy đã muộn rồi... nhưng tớ vẫn phải xin lỗi, có lẽ ông trời đang trừng phạt tớ đây mà.”

Lúc nói những lời này, Dân Hữu có vẻ rất đau khổ. Tại sao kia chứ? Dân Hữu... bây giờ chắc cũng tan nát cõi lòng như tôi trước khi gặp Cẩm Thánh vậy.

Tôi nghĩ đến lời Y Giang Yến nói, cô ta bảo không thích Dân Hữu, vậy Dân Hữu phải làm sao? Nếu cô ta vì chia tay với Cẩm Thánh mà xem Dân Hữu như vật thể thân, vậy Dân Hữu là gì trong mắt cô ta chứ? Gì thế này, vậy chẳng lẽ tóm lại Dân Hữu vẫn là tay trắng vẫn hoàn trắng tay?

“... Chuông reng rồi. Dân Hữu, nếu cảm thấy không vui thì cứ gọi điện thoại cho tớ. Lúc nào tớ cũng sẵn sàng nghe cậu tâm sự.”

Xem ra tôi vẫn còn giữ lại chút tình cảm một năm với cậu ấy, dù gì tình cảm trong một năm trời không thể nói quên là quên được. Nhìn thấy Dân Hữu đau khổ thế, tôi cũng cảm thấy đau lòng. Thậm chí tôi còn nghĩ nếu không rời xa tôi thì cậu ấy đâu phải thành ra thế này. Cậu rời bỏ tôi để ra đi thì nên hạnh phúc chứ... Bây giờ tôi đang rất hạnh phúc, mà tại sao người vứt bỏ tôi là cậu lại không may mắn như vậy? Gì chứ... như thế không công bằng... thật sự quá bất công! Dân Hữu... Kim Dân Hữu... sao cậu lại trở thành thế này? Hả???

39. Chương 39

Chương 39

Từ sau chuyện đó xảy ra tôi không còn gặp Y Giang Yến và Phác Na Lệ trong trường nữa, nghe Trí Anh nói hai đứa đã bỏ nhà đi với nhau rồi. Mấy đứa điên này. Vốn còn định gặp bọn nó để dạy ột bài học nhớ đời, vậy mà giờ lại chẳng tìm được ai. T^T Bọn rác rưởi!!!

Sau khi Y Giang Yến bỏ đi, số lần Dân Hữu đến lớp chúng tôi cũng thưa dần. Tôi vẫn lo cho cậu ấy... nhưng cũng bất lực thôi. Hừ ~

“Tuần Hỷ, hôm nay đi xem phim nhé?”

“Hử? Hôm nay?”

“Ừ, hôm nay. Cậu bận à?”

Hôm nay vốn định đến chỗ Khương Cẩm Thánh nấu cho anh ít món ngon mà. Làm sao đây? Làm sao đây? Hu~ Lần sau nấu chắc không sao chứ nhỉ? - -;; Phải rồi, lần sau nấu cho anh ăn vậy. >.<>

“Được rồi, đi xem phim vậy. Có lẽ tớ đến muộn một chút. Lớp các cậu tan rồi thì mua sẵn vé đợi tớ nhé. Tớ sẽ đến ngay. *^^*”

“Biết rồi. Đến nhanh nhé. ^^”

“Ừ. ^^”

Tuy trả lời rất sáng khoái nhưng trong lòng đâu vui dữ vậy. Haizzz~ phải! Tôi và Dân Hữu luôn chỉ là bạn mà thôi! Có quan hệ gì đặc biệt đâu! ^^

Vừa tan học là tôi chạy ngay ra cổng trường tìm Dân Hữu.

Giật mình! Sao... sao... sao... sao lại có chuyện này nhỉ!! Khương Cẩm Thánh đang đứng ở cổng trường đợi tôi. Thật là, hai trường gần nhau quá cũng không tốt tí nào. -_- Bỏ tay!!!

“Đi thôi.”

“A... a... chuyện đó...”

“Gì thế?”

“Em...”

Thấy có lỗi với anh quá. T^T

“Hôm nay em có việc gấp. Lần sau nấu ăn cho anh được không?”

“Chuyện gì thế?”

“Hả? Ừ... bạn cũ đến tìm em đi chơi chung í mà.”

Nếu tôi nói anh biết là đi xem film với Dân Hữu, chắc chắn anh sẽ nghĩ bậy bạ lung tung. Không được! Không thể nói ra.

“Vậy à? Anh đưa em cùng đi nhé?”

“Hả? Không được... bạn đó... sợ người lạ, thấy anh rồi chắc chắn sẽ ngượng ngập lúng túng, ha ha. ^^”

Đột nhiên thấy nóng quá. Nóng thật đó. Xem ra nói dối đầu phải là chuyện dễ dàng gì. -_-;;

“Vậy hả, hiểu rồi.”

“Xin lỗi nhé.”

Xin lỗi thật mà, xin lỗi xin lỗi xin lỗi. Mấy hôm nay Dân Hữu cứ buồn bã suốt... cho nên... cho nên... cho nên...

“Có gì mà xin lỗi chứ. Chơi vui nhé, nhớ gọi điện cho anh.”

“Ừ, em sẽ gọi.”

“Đi đi, không thì sẽ trễ giờ đó.”

“Anh không đi à?”

“Anh đợi bọn Tuấn Anh.”

“Vậy em đi nhé.”

“Tạm biệt.”

Trong lòng khó chịu quá, thật đấy! Hu~ Lúc tôi nói nấu món gì ngon ngon là anh tỏ ra đặc biệt vui sướng... nhưng mà... tôi lại làm trò gì đây... Hu... T_T

Tôi bỏ lại Cẩm Thánh sau lưng để đến rạp chiếu phim nơi Dân Hữu đang đứng đợi tôi. Nếu tôi về chỗ Cẩm Thánh nấu ăn cho anh thì lại cảm thấy Dân Hữu quá đáng thương, nên cuối cùng cũng đến chỗ cậu ta rồi.

40. Chương 40

Chương 40

“Phim tuyệt quá, nhỉ?”

“Hơ... ừ... Hay lắm.”

“Giờ hai đứa mình làm gì đây? Cậu muốn đi đâu chơi?”

“Hử? Không có. -_-”

“Vậy đi cà phê nhé?”

“Ừ, đi thôi.”

Chúng tôi vào quán cà phê. Dân Hữu lúc nào mặt cũng buồn rầu. Chắc là do Y Giang Yến đây mà.

“Còn nhớ không?”

“Gì cơ?”

“Nhớ năm ngoái có lần tụi mình vào quán cà phê ngồi từ sáng sớm đến khi quán đóng cửa mới chịu về.”

“Ừ, nhớ chứ. Lúc đó tụi mình không có tiền chỉ chọn hai ly cà phê, đúng chưa? Hei hei~ Hôm đó ông chủ với mấy người phục vụ bị chọc tức điên lên. ^^”

“Ừ. Giờ nghỉ lại lúc đó vui thật. Đúng không?”

“Ừ.”

“Thật muốn quay lại thời đó quá.”

“Hả?”

Nhất định là tôi nghe nhầm rồi. Dân Hữu, đừng như thế. Đừng làm tớ dao động.

“Không phải, không có gì. ^^ Tuấn Hỷ, tớ muốn nhờ cậu một việc.”

“Chuyện gì?”

“Thứ 7 tuần sau chúng ta đi Incheon (Nhân Xuyên) đi.”

“Incheon?”

“Ừ. Đi Incheon có thể gặp lại nhiều bạn cũ, vui lắm. Còn nữa, chúng ta đến quán cà phê đó xem sao.”

“.....”

“Sao vậy? Không muốn à? Có việc hả?”

“Không có không có, được rồi. Đi thì đi. Chắc vui lắm đây! Tụ họp với bạn bè cũ nhất định rất vui!”

“Ha ha, chính thế. ^^ Gọi Thực Uyển và Chính Hỷ đi. Nếu bọn họ mà thấy hai đứa mình đi với nhau chắc chắn sẽ kinh ngạc cho xem, đúng không?”

“Ừ, chắc vậy. ^^”

“Chắc chắn thứ 7 tuần sau rồi đó. Không được hẹn với người khác nhé.”

“Đương nhiên rồi!”

“Vậy 4 giờ tụi mình gặp nhau ở trạm xe điện ngầm nhé!”

“Ok.”

Vì cũng không có chuyện gì đặc biệt nên tôi đã nhận lời với cậu ấy. Lâu quá không về Incheon rồi. -O-

A~ Chính Hỷ vẫn khỏe chứ nhỉ? Thực Uyển chắc cũng rất ổn. ^^ Nhớ bọn nó quá, trước đây 4 đứa chúng tôi rất vui vẻ bên nhau. Lúc đó ngày nào cũng ôm lấy Nguyệt Mỹ Đào luyện giọng hát, đến quen cả mặt ông chủ ở đó, rất vui vẻ... Nhớ quãng thời gian ấy thật!

“Tuấn Hỷ, chúng ta đi uống rượu đi.”

“Rượu?”

“Ồ, phải rồi, cậu không biết uống rượu, vậy theo nói chuyện với tớ là được.”

“Sao vậy, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Tớ chỉ muốn uống rượu thôi mà..”

Chúng tôi ra khỏi quán cà phê, Dân Hữu đưa tôi đến quán ăn mà cậu ấy thường hay lui tới.

Tôi cảm thấy nhất định là cậu ấy có chuyện gì đó. Uống liền một lúc mấy ly, bắt đầu có biểu hiện ủ rũ.

Dân Hữu đã uống cạn hai chai, lúc này còn nói để tôi ngồi nói chuyện với cậu ta, nhưng chính cậu lại ngồi uống rượu mãi không nói lời nào.

“Cậu ở với tớ thế này bạn trai có giận không?”

“Không sao, sẽ không giận đâu. Bọn mình là bạn thôi mà.”

“Nói đúng lắm, chúng ta là bạn mà.”

Dân Hữu hôm nay đúng là hơi kỳ quặc, mấy ngày nay đều kỳ lạ thế. Có phải Y Giang Yến đã nói gì với cậu ta rồi không?

41. Chương 41

Chương 41

“Hôm qua tớ tìm gặp Giang Yến rồi.”

“Thật à? Thế tại sao cô ta không đi học?”

“Cô ấy nói không muốn.”

“Tại sao...???”

“... Đừng trách tớ nói câu này nhé.”

“Là gì?”

Tôi cũng có thể đoán ra Dân Hữu sắp nói gì rồi, chắc có liên quan đến Cẩm Thánh đây mà.

“Tại thằng Cẩm Thánh chết tiết ấy. Mẹ kiếp.”

Tôi đã hi vọng biết mấy là mình sẽ đoán sai. Nhưng nghe Dân Hữu nói vậy vẫn cảm thấy đau quá. Tôi không biết nên nói sao cho phải. Thì ra Dân Hữu cũng biết chuyện Y Giang Yến thích Khương Cẩm Thánh, hơn nữa hai người từng có quan hệ với nhau. Xem ra sự việc càng lúc càng phức tạp rồi. Giống như tớ ghét Y Giang Yến, chắc cậu cũng ghét Cẩm Thánh y như vậy nhỉ. Thực ra Cẩm Thánh là người rất tốt mà...
—;;

“Thế cô ta đang ở đâu?”

“Ở nhà.”

“Nhà?”

“Ừ. Cứ ở nhà thôi, không chịu đi học.”

“Vậy cậu đến khuyên đi.”

Dân Hữu hình như vẫn chưa biết chuyện tôi và cô ta đánh nhau, phải, có lẽ không biết thì tốt hơn. Dân Hữu không biết chuyện này có lẽ sẽ tốt hơn cho cậu ấy.

“Hà, Y Giang Yến mà chịu nghe lời tớ à? Không bao giờ. Tớ hiểu Giang Yến, nếu cô ấy mà chịu nghe lời người khác, cho dù cậu không muốn cũng phải thừa nhận rằng cô ấy chỉ nghe lời một mình Khương Cẩm Thánh thôi.”

“Hư...”

“Biết từ lâu rồi, Y Giang Yến thích Khương Cẩm Thánh còn cố tình nói muốn qua lại với tớ, tớ đã biết. Đối với cô ấy thì tớ chỉ thực sự tồn tại khi muốn níu kéo sự chú ý của Cẩm Thánh mà thôi.”

“Không đâu, Dân Hữu sao cậu lại nghĩ thế được?”

“Từ khi Phác Na Lệ gặp với Thái Dân thì Giang Yến cũng quen với đám đó luôn. Lúc tớ vừa chuyển đến đây thì quan hệ bọn họ cực tốt. Giang Yến nói đó là khoảng thời gian cô ấy cảm thấy hạnh phúc nhất, muốn quay trở về lúc ấy. Nhưng chẳng biết từ khi nào hai người họ càng lúc càng cách xa nhau, trở nên xa lạ hẳn, sau đó Cẩm Thánh bắt đầu qua lại với cậu.”

Trước khi tôi đến, giữa hai người đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tóm lại tôi nên tin ai đây? Hư... làm gì thế, sao phức tạp vậy nè? Không phải... không phải!!! Cẩm Thánh nói chỉ muốn tôi tin lời mình anh thôi. Rõ ràng là đã nói thế! Vậy giờ tôi chỉ cần tin anh ấy là được rồi!

“... Thực ra hôm qua tớ và Giang Yến chia tay rồi!”

Chuyện tôi không hi vọng nhất đã xảy ra rồi. Là tổn thương. Đối với cậu ấy, cả đối với cô ta... đều bị tổn thương.

“Thực ra cũng chẳng phải. Là tớ bị cô ấy đá.”

Không có gì để nói. Phải, tôi còn biết nói gì với Dân Hữu đây.

“Mẹ nó! Tớ thích cô ấy đến thế, chỉ tại thằng khốn Cẩm Thánh đó mà chuyện gì cũng không thuận lợi! Tớ hận thằng đó!!!”

Lúc này điện thoại tôi réo vang.

[Tên đẹp trai]

Cẩm Thánh gọi điện đến, nhưng tôi không bắt máy. Anh lại gọi lại, tôi lại không nghe. Can đảm bỏ điện thoại vào túi xách luôn.

Dân Hữu uống rất nhiều, khó khăn lắm tôi mới dìu cậu ấy trong tình trạng say khướt về nhà được. - -;; Cuối cùng Dân Hữu đã khóc... cậu ấy đã khóc...

“Dân Hữu, cậu mau vào nhà đi.”

“....”

Đừng khóc nữa. Xin cậu làm ơn đừng lộ vẻ yếu đuối ra trước mặt tớ, khó khăn lắm mới quên được cậu, vẫn sẽ đau đớn mất. Tớ... mới vừa đón nhận tình yêu mới. Lúc đang khó nhọc quên dần dần mọi thứ về cậu, cậu lại xuất hiện trước tớ với dáng vẻ này, tớ phải làm sao đây.

“Tớ về đây.”

Dân Hữu chộp lấy tay tôi khi tôi vừa quay người đi.

“Cậu đừng đi, Tuấn Hỷ... đến cả cậu cũng tới bên Cẩm Thánh... đừng đi đừng đi. Giang Yến cô ấy sẽ quay về bên Cẩm Thánh, chỉ cần Cẩm Thánh bảo cô ấy quay về trường, cô ấy lập tức sẽ đi học trở lại! Cô ấy không bao giờ còn trở về bên tớ nữa!”

Dân Hữu... xin cậu đừng nói những lời đó. Tớ cũng thích Cẩm Thánh mà. Giống như Y Giang Yến cần có anh ấy, hiện giờ tớ cũng rất cần anh ấy. Cậu đừng chỉ nói đến tình yêu của Giang Yến chứ.

“Giang Yến không có bố, khi cô ấy còn nhỏ bố đã qua đời, cậu không biết đúng không? Giờ chỉ có cô ấy và mẹ, hai người sống với nhau, nhưng mẹ cô ấy làm việc ở khách sạn, tối khuya mới về nhà. Bố mẹ của Na Lệ cũng ly hôn rồi, nên hai người họ mới bảo vệ lẫn nhau thế. Cho dù biết bạn mình sai lầm cũng bảo vệ lẫn nhau. Chia tay với Thái Dân? Hừ, họ lại làm lành rồi. Thái Dân cậu ta tuyệt đối không bỏ được Phác Na Lệ đâu. Chắc chắn.”

Buồn quá. Chỉ có thể thở dài.

“Tớ muốn mang đến hạnh phúc cho Giang Yến. Nhưng có cố gắng thế nào cũng vô ích. Hôm qua Y Giang Yến cũng đã nói, chỉ khi ở bên Cẩm Thánh cô ấy mới cảm thấy hạnh phúc. Khương Cẩm Thánh chỉ xem cô ấy là bạn cũng được, thế nào cũng được, chỉ cần cười với cô ấy là đủ rồi. Cô ấy nói... van xin tớ... Cậu bảo tớ phải làm sao đây?”

“Dân Hữu. Xin lỗi. Tớ phải về rồi.”

Không biết tôi đã chạy qua bao con đường. Nước mắt không ngừng rơi, như hạt chuỗi trên châu bị đứt không ngừng rơi xuống. Có phải tôi đã quá ích kỷ chỉ nghĩ cho hạnh phúc của chính mình rồi không... ích kỷ quá phải không... tôi phải làm sao đây? Nhưng tôi, tôi cũng thích Cẩm Thánh mà. Không... không... tôi đã yêu anh rồi. Nhưng Y Giang Yến quá đáng thương. Tôi cũng từng đau khổ rơi lệ vì một người như cô ta, lúc đó tôi cũng cảm thấy chỉ cần ở bên người ấy là quá đủ rồi. Y Giang Yến có thể bước qua cuộc sống khó khăn đến nhường ấy, chắc là vì bên cạnh có Khương Cẩm Thánh chẳng?

42. Chương 42

Chương 42

Sáng sớm tinh mơ đã ra khỏi nhà, mắt sưng húp như cá Kim Ngư, chạy đến trường học như một con điên.
-_-;;

Hôm qua lúc về nhà rồi mở điện thoại, éc -_- hộp thư thoại 5 cái, tin nhắn 10 cái, cuộc gọi nhỡ 17 cuộc đang đợi chờ tôi. Nhưng tôi không thể gọi cho anh. Và cũng bắt đầu thấy ảo giác với gương mặt anh phớt qua trước mắt. Nếu không thì len lén đến lớp anh ấy nhìn trộm một cái cũng được? -O- Con ngốc hết thuốc chữa Phác Tuấn Hỷ! Bạn trai của tôi mà... Khương Cẩm Thánh chẳng phải bạn trai tôi sao? Tóm lại là đang lo lắng gì chứ, hả? Là bạn gái của anh, đến gặp mặt một cái có vấn đề gì sao? Ủ, quyết định rồi! Tôi phải đi gặp Khương Cẩm Thánh. >_<>

Học sinh của Đại Lâm Công Cao đang lũ lượt kéo nhau đi về phía cổng trường, tôi cũng đứng ở đó đợi tên ấy. Đợi khoảng 10 phút, sau đó từ xa đã nhìn thấy bộ dạng đi học không giống ai của anh. Nhớ anh quá đi
--^

”Em nhớ anh. >_<>

“Mắt em bị sao vậy?”

“Ừ hả?”

“Mắt sao lại bị sưng đến thế này?”

“Hôm qua trước khi đi ngủ ăn mì gói ấy mà.”

“Vậy tại sao không nghe điện thoại anh gọi?”

“Hử? À lúc em định nhắc máy thì pin không đủ nên tự tắt.”

“Thế hả? Chơi với bạn vui chứ?”

“Ừ. ”

“Thứ 7 tuần sau nhớ đừng làm việc gì khác nhé, rảnh đi với anh.”

“Ừ! Em biết rồi, học vui nhé. ^^”

“Ừ.”

Gặp mặt anh rồi tự nhiên thấy tâm trạng cũng tốt hơn. Xem ra thứ 7 tuần sau muốn hẹn hò với mình đây mà. Hei hei. Thứ 7 tuần sau. Hi hi. ^O^ Thứ 7 tuần sau... thứ 7... tuần sau... Ối, trời ơi!!! Thần thánh ơi! Hành hạ con đến thế sao!! -O-

“Thứ 7 tuần sau! Phải hủy bỏ các cuộc hẹn khác đó!”

Cuộc hẹn với Dân Hữu!! Tôi túm lấy đầu lắc qua lắc lại một lúc lâu. Đầu tôi bị úng nước hay tôi bị điên rồi? Tôi không gạt đi được hình ảnh tươi cười của Dân Hữu! Cùng đi Incheon nhé! Dân Hữu cười với tôi rất rạng rỡ. Đạo này Dân Hữu đang đau lòng lắm... Đau khổ quá , hu hu, T^T Vậy Cẩm Thánh thì sao đây... Đồ ngốc, đồ ngu, đồ dần, dần thối, ngu muội, ngốc nghếch ...

Ồi, xem ra phải hẹn lại Dân Hữu lần sau đi vậy. Không thể cứ lùì cuộc hẹn với Cẩm Thánh được nữa.

43. Chương 43

Chương 43

Hơ, nghe đồn hôm nay là lễ Pretz . Tôi vốn không rành về khoản này. Đã có lễ Tình nhân rồi còn chưa đủ hay sao mà phải có thêm lễ Pretz nữa. -_- Nhưng tôi không tặng Pretz cho Cẩm Thánh, anh có thất vọng không nhỉ? Đợi lát nữa chuẩn bị Pretz rồi đứng đợi anh trước cổng vậy. Chắc chắn rất vui sướng nhỉ? ^O^

(Nói đôi điều về lễ Pretz của Hàn ^O^:

Pretz là một loại Pocky, ở Nhật đã phát triển ra rất nhiều mùi vị, chẳng hạn như: chocolate, dâu, hạnh nhân, xoài, grape (Nagano), yubari melon (Hokkaido), giant mikan (lemony, sold in Kyushu), powdered tea azuki bean (Kyoto), Kobe wine (Kobe), chuối, cafe, caramen v.v...

Vừa vào đến phòng học tôi đã phát hiện ra bốn con gái đang “điên” lên. Dù chẳng phải là Lễ Tình Nhân nhưng có một số người đã chuẩn bị những hộp rất to, bên trong đủ loại quà. Nói là quà dành cho nam sinh Đại Lâm Công Cao. -_-;; Thần thánh ơi! Van xin ngài đừng để Khương Cẩm Thánh nhìn thấy đám quà này. Tên ấy tuy ngoài mặt nói là không quan tâm mấy trò vật vãnh này nhưng trong bụng thì sướng rơn lên, không khoái chí mới lạ, cho dù có nhắm mắt lại cũng tưởng tượng ra điệu bộ đó, van xin ngài bịt mắt hẳn lại đừng để hắn nhìn thấy đồng quà này. A men! Ôi~ A di đà Phật!

Ding dang ~

[Tuấn Hỷ cậu thật là hạnh phúc!!! >_<>

Gì thế này, chẳng phải là tên Lý Vân Quân đó sao? Hạnh phúc cái đầu cậu á? Hơ, tên này không chịu vào bệnh viện tâm thần, còn ở đây làm gì?

Ding dang~

[Ngốc. Đần. Ngu.]

Hả. Thế gian này làm gì có thằng em nào khốn nạn thế cơ chứ. Phác Tuấn Anh! Cái thằng này gửi tin nhắn làm người ta tức điên lên! Chẳng lẽ nó điên rồi? A, tức chết đi.-_-^ Hừ, đây là gì? ++ Dưới gầm ghế của Tiểu Mẫn đang có cái gì đó, một cái túi rất to. Chẳng lẽ là...

“Hàn Mẫn!!!”

“A! Giật mình chết đi!!!”

“Cái gì dưới chân cậu thế hả?”

“Hừ? A, cái đó... cái đó...”

“Cho tớ xem cái nào!!!”

“A... không được! không được!”

Trước khi được sự đồng ý, tôi đã mở tung ra. Thì ra bên trong có một chiếc hộp nho nhỏ. -_-^ Một chiếc hộp rất đẹp.

“Cái này~ Có phải chuẩn bị tặng Phác Tuấn Anh không? Hei hei~”

“Ừ... à... muốn tặng Phác Tuấn Anh. /- /- /-”

“Ha ha ha~ đẹp thật đó! Nhưng lúc cậu tặng món này thì đừng để Cẩm Thánh nhìn thấy nhé.”

“Tại sao?”

“Tại sao hả? Hơ hơ~ vì tớ chẳng tặng anh ấy cái gì cả!”

“Thật à? Trời~ bạn gái mà như cậu đúng là quá đáng thật!”

“-_-;; Thế sao?”

“Ừ. Hay là chia cái này cho cậu nhé?”

“Hả? Không không không không cần đâu. (- -) (- -) (- -)”

Nói thực là tôi cũng muốn có một ít của Tiểu Mẫn, tuy biết chắc cậu ấy sẽ không từ chối tôi, nhưng thế nào sau đó cũng chạy ra ngoài khóc thầm một mình. Vậy thì ngại quá, Hư. Cái ngày này do đứa nào sáng chế ra vậy!!

Tên ngốc Khương Cẩm Thánh có đau lòng không nhỉ? Có lẽ, dù gì thì những đứa con trai nhận được quà đều vui sướng hơn hờ, nếu là thế thì... A... -_-;; Không phải! Khương Cẩm Thánh anh cứ cố chờ đến ngày Tình Nhân là được! Em đây sẽ cho anh một bất ngờ thú vị. Ha ha~

Nhưng nói đi nói lại thì cuối cùng tôi cũng ra cửa hàng mua một đồng Pretz về rồi dùng hộp quà xinh xắn Tiểu Mẫn cho để gói lại! -_-^ Hei hei~ Một tiếng đồng hồ nữa là có thể ra về rồi. Thật muốn nhanh nhanh đến tặng cho anh quá!

Cách-

Đúng lúc này có một chú đẩy cửa phòng học bước vào. Gì thế này!! +_+ Nhìn giống người chuyển phát nhanh... không phải, đúng là người chuyển phát nhanh mà! Đến thời điểm này, tôi còn tưởng đó là do một chàng trai người yêu một cô bạn nào đó trong lớp phái người đến chứ... tuy không biết nàng công chúa đó là ai nhưng cô ta đúng là hạnh phúc quá! - - ^

“Woa~ ai thế nhỉ? Hạnh phúc thật!”

“Ừ... tóm lại là ai nhỉ?”

Ba đứa chúng tôi rất hiếu kỳ không biết nàng công chúa đó là ai, thế là cứ đảo mắt nhìn khắp một lượt trong phòng. Rốt cuộc là ai vậy? -_-

“Xin hỏi cô Phác Tuấn Hỷ là ai?”

“Ai cơ???”

Tôi hơi ngớ ngẩn không biết nên phản ứng thế nào. Phác Tuấn Hỷ!! Tôi chính là Phác Tuấn Hỷ mà, chẳng lẽ trong trường ngoài tôi ra còn có người khác tên Phác Tuấn Hỷ hay sao? -_- Hơ, lạ thật đấy!

“Là cô Phác Tuấn Hỷ phải không?”

“Hử? Ồ... phải! - - *”

“Xin mời nhận món quà này!”

“Quà á?”

Chẳng lẽ đúng là mình sao? Hiện tại đang xảy ra một chuyện khiến người ta khó tin được thế này, trong mắt tôi chỉ có hình ảnh Trí Anh và Tiểu Mẫn còn sung sướng hơn tôi.

“Chúc cô ngày lễ vui vẻ.”

“A. Vâng.”

Chú chuyển phát nhanh đưa cho tôi Pretz và lẵng hoa xong thì lui ra. Gì thế này? Cố gắng kiềm giữ nhịp tim đang đập cuồn cuộn, không được để Trí Anh và Hàn Mẫn bị kích động thêm. Toàn bộ nữ sinh trong lớp đều vây quanh tôi tò mò nhìn đồng quà. Mẹ ơi! Tôi sắp xỉu mất thôi! >_< tuy=“” tôi=“” cố=“” gắng=“” không=“” để=“” lộ=“” niềm=“” vui=“” sướng=“” ra=“” ngoài=“” mặt,=“” nhưng=“” quả=“” thật=“” quá=“” tuyệt=“” vui!=“” ha=“” ha=“” ha!=“” hei=“” hei=“” hei!=“”>

“Tuấn Hỷ, còn có thiệp nữa kìa! Mau xem xem nào! Là ai nhỉ? Cẩm Thánh?”

“Không phải chứ! -_-;;”

Tên Khương Cẩm Thánh đó mà biết nghĩ đến những thứ này sao? Đó là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra, nhưng đúng khoảnh khắc tôi mở thiệp ra đã bị giật mình một phen. Quả thực đây đúng là chuyện lãng mạn nhất mà 18 năm nay chưa từng xảy ra. Đây là lần đầu tiên. Lần nào xảy ra chuyện thế này tôi cũng chỉ là cái bóng và là người xem, nhưng bây giờ đã xảy ra với chính tôi, thật không dám tin! Ngày mai nếu mà mặt trời không mọc từ phía Tây thì tôi sẽ rất cảm ơn đó. ^O^;;

44. Chương 44

Chương 44

TO: Tuấn Hỷ

Em sẽ không nói nổi da gà chứ? Nghe bọn kia nói hôm nay là ngày lễ mà các cặp tình nhân thường tặng Pretz cho nhau, trên đường vừa hay nhìn thấy cửa hàng bán Pretz nên anh đã mua cho em. Không biết em có thích hay không. Từ lúc bắt đầu quen nhau chỉ tặng hoa, chắc đây là món quà đầu tiên nhỉ. Có lẽ chính vì thế mà càng muốn tặng cho em hơn. Tên diên Vân Quân lại đang lằm nhằm bên tai anh rồi, xem ra chỉ có thể viết đến đây thôi. Tuấn Hỷ, em phải mãi mãi ở bên anh như bây giờ nhé.

From: Cẩm Thánh

Không biết từ khi nào, nước mắt đã làm mờ đôi mắt, sắp sửa trào ra ngoài rồi. Tên này xem ra ghiền phim quá rồi nên mới chọn làm một chuyện lãng mạn thế này. TT_TT Đối với em, anh là độc nhất vô nhị. Chuyện này khiến tôi nghĩ đến lời trong một CF quảng cáo nào đó - “Hãy để chúng ta yêu nhau nhé”, chính là điều tôi đang muốn nói bây giờ đó. T_T Dân Hữu, Y Giang Yên có thể tha cho chúng tôi, không chen vào nữa không? Hu hu.

Vừa tan học là tôi lập tức từ chối ngay lời mời đi ăn của Trí Anh, chạy đến cổng trường Công Cao đợi anh. Trong lúc đợi tôi đã nghĩ ra một chuyện, cảm thấy giống như lần tặng hoa và thiệp trước kia, chắc chắn đằng sau chuyện tặng Pretz này lại là một câu chuyện rất thú vị đây. Ha ha~ Vui thật! +_+ Về nhà phải hỏi Phác Tuấn Anh mới được! Đúng rồi, tên nhóc đó hôm nay chắc cũng đã nhận được Pretz rồi nhỉ. A! Tên đó ra rồi kìa. ^^

Những người khác chẳng biết đã chạy đâu mất tiêu rồi, chỉ có Vân Quân và Cẩm Thánh, hai tên đang lững thững bước ra. Lý Vân Quân, cậu làm ơn đừng có chạy kiểu đó được không. Khó coi quá đi! Có phải là trẻ con hai tuổi đâu mà chạy nhảy tung tăng kiểu đó chứ! Hic... -_-;;

Cẩm Thánh thấy tay tôi cầm lẵng hoa thì đỏ mặt lên. Hei hei hei! Buồn cười thật! >.<>

“Tuấn Hỷ, nhận được món quà kia rồi chứ hả? Ha ha ha~ Hôm qua tớ và Cẩm Thánh lượn lờ cả ngày mới mua được đó!! Hờ hờ!!”

“Lý Vân Quân, cậu không về nhà hả? Nói ít lại rồi về nhanh giùm, về ngay!!!”

“Ặc ặc... đau chết mất, tớ cứ tưởng bị bóp cổ chết rồi chứ. Đội trưởng cậu muốn mưu sát người tài như tớ hả? >_< tuy=” nói=” vợ=” nhỏ=” có=” tốt=” cỡ=” nào=” cũng=” đâu=” cần=” đối=” xử=” thế=” với=” tớ.=” ặc!=” biết=” rồi!!!=” tớ=” về=” là=” được=” chứ=” gì.=” tuần=” hỷ.=” bye=” bye~=” a,=” đúng=” rồi.=” đội=” trưởng~=” buổi=” tối=” tớ=” sẽ=” chuẩn=” bị=” rượu=” nho=” đội=” cậu=” trở=” về=” đó.=”>_<>

“Này! Thằng này cậu muốn chết hả? Còn chưa về đi?”

“Woa~ cậu yêu tớ đến thế sao?”

“Lý Vân Quân!”

“Biết rồi mà, đội trưởng. Tớ về tắm rửa đợi cậu nhé.”

Đồ nhiều chuyện. Chỉ cần nhìn thấy Lý Vân Quân, trong đầu tôi chỉ hiện lên một từ duy nhất là NHIỀU CHUYỆN. Sao lại có từ thích hợp với hẳn thế nhỉ? Lợi hại. +_+

Khương Cẩm Thánh không nói gì chỉ lẳng lặng đi men theo đường về. Xem ra lại mắc cỡ không dám lên tiếng trước rồi.

Hic, đúng là quái thai!!! Cái tên chuyên gia mắc cỡ đỏ mặt này sao lại biết hôn thế nhỉ? Quái thai. -_-

“Em chẳng chuẩn bị quà gì đẹp cả...”

“Hả? Anh cũng có quà à?”

“Ồ ừ. Nhưng mà... cái này. Xin lỗi, không có gì đặc biệt cả.”

“Ôi chao~ Thật là tặng anh chứ? Mua cho anh hả?”

“Hử? Ừ. Tặng cho anh đó. T_T”

Bàn tay đưa Pretz cho anh trong chốc lát chợt trở nên nhỏ bé. Dáng điệu vui sướng quá đáng của tên này khiến tôi bỗng cảm thấy hổ thẹn. Quả thật tôi không xứng với cái chức bạn gái này, hu hu TT_TT

“Anh vốn không hề nghĩ rằng em sẽ tặng quà cho anh.”

“Nhưng mà... anh cũng đừng vui thế chứ.”

Tôi thật muốn đào hố chui xuống cho rồi.

“Nghe Tuấn Anh nói em không coi trọng ngày lễ này lắm. Vậy nên anh cũng không hi vọng gì được em tặng quà, nhưng bây giờ thì có vẻ em đã thật sự coi anh là chồng yêu của em rồi. Ha ha~”

Nói đi nói lại thì tôi cũng chưa từng làm gì cho Cẩm Thánh, thấy nợ anh nhiều quá. Việc với Dân Hữu cũng thế, quá là bất công với anh. Tôi phải đối tốt với anh hơn... Có lẽ không thể tìm đâu ra người tốt như anh nữa đâu. Nhưng... sao cứ mỗi lần tôi muốn tiến thêm một bước gần anh hơn lại xảy ra chuyện hoài vậy? Tại sao chứ... tôi cũng muốn hạnh phúc bên anh lắm...

“Cẩm Thánh, món quà nhỏ xíu xiu thế này mà cũng khiến anh vui vậy sao?”

Tôi hỏi tên ngốc đang vui đến độ miệng toét đến mang tai này... và thế là...

“Thế em nói xem có thằng nào không vui khi nhận được quà của bạn gái mình tặng?”

Nói thế thì...

“Vậy sao. Nếu thế thì, lần sau em sẽ tặng anh... món quà... đẹp hơn đẹp hơn nữa...”

Nghe tôi nói xong, tên này nói ra một câu càng khiến người ta cảm động hơn.

“Không cần. Những thứ đó không quan trọng. Quan trọng nhất là em đã chuẩn bị những thứ này cho anh, là tấm lòng của em.”

Xem ra kiếp trước Khương Cẩm Thánh đến tám phần là thiên sứ rồi, cho dù những thằng con trai khác không thích anh, coi anh là đồ xui xẻo, ghét bỏ anh, nhưng trong mắt tôi anh là thiên sứ. Sao có thể bày tỏ tình cảm một cách tự nhiên như một đứa trẻ lương thiện thuần khiết đến thế cơ chứ? Tôi vừa đi vừa liếc trộm gương mặt tên ngốc đang cười đến nỗi miệng ngoác ra, cảm thấy có phần hổ thẹn, cầu mong sau này đừng bao giờ xảy ra chuyện khiến tôi thấy có lỗi với anh nữa.

Lần đầu tiên tôi chủ động khoác tay anh. Có lẽ cử chỉ này của tôi đã khiến anh giật mình, phản xạ đầu tiên là cúi đầu xuống nhìn tôi rồi lập tức nở nụ cười. Sau đó siết thật mạnh tay tôi. Cẩm Thánh, em yêu anh, thật lòng rất yêu anh.

“Tuấn Hỷ, em đã xem truyện ‘Khăn tay vàng’ chưa?”

Tự nhiên đâu ra lại có khăn tay vàng thế này? -_-;;

“Có một người chồng phạm tội phải đi tù 4 năm. Khi sắp mãn hạn tù, anh ta viết thư cho vợ, nếu có thể tha thứ cho người chồng vì không thể chăm sóc con trẻ trong những năm vừa rồi, cũng không thể ở bên vợ mình, thì hãy thắt khăn vàng lên những cành cây dọc con đường làng về nhà được không? Ngày được trả tự do, khi anh ngồi xe về làng, anh nhìn thấy rất nhiều khăn tay vàng được thắt đầy trên những cành cây dọc đường! Quá cảm động phải không? Người vợ đó có phải quá tuyệt vời không?”

“Khăn tay vàng” khiến người ta cảm động bao nhiêu lại từ miệng anh thốt ra khiến tôi cảm thấy bất an căng thẳng bấy nhiêu. -_-;; Sao kể chuyện này mà cứ như đang nói về mình vậy kia? Cuối cùng tôi cũng hiểu ra lý do tại sao anh và Vân Quân lại trở thành anh em tốt của nhau rồi. -,-

“Tuấn Hỷ, nếu có ngày nào đó anh cũng phạm tội phải đi tù 4 năm, thì em có làm như người vợ kia không?”

Bốp!

Tôi đánh mạnh vào đầu anh. Tên chết tiệt! -_-^ Sao có thể nói mình thế được.

“Đầu anh bị úng nước rồi hả? Điên à? Sao có thể nói mình thế được? Hả?”

“Ha ha~ chỉ nói thế thôi mà! Đừng xúc động vậy chứ. ^^*”

Tôi có thể không xúc động được sao! Hừ. -O-

“Tuấn Hỷ, anh sẽ làm thế. Sẽ yêu em giống như người vợ ấy đã chờ đợi chồng mình 4 năm vậy.”

“Nếu em ngoại tình +__+ anh cũng sẽ yêu em như bây giờ chứ?”

“Nếu đùa vui nhất thời thì được. Đừng lo! Anh không nhỏ mọn quá đâu! Ha ha ~ anh chỉ đi xử lý thằng cha đó, xin nó cái chân để khỏi đi gặp em là xong! Ha ha~”

“Mẹ ơi, anh nói gì thế hả.”

“Tuấn Hỷ vậy thế này đi. Nếu em thấy có lỗi với anh mà không chịu quay về thì anh sẽ thắt hàng loạt khăn tay vàng lên những gốc cây trước nhà chúng ta. Thế nào? Ý kiến này hay chứ? Chỉ cần em thấy những chiếc khăn tay vàng này là biết anh đã tha thứ cho em rồi, vì vậy lúc đó phải trở về bên anh. Hiểu chưa?”

“Hơ~ ngốc quá. Tại mình đâu phải đang đóng phim. Buồn cười thật!”

“Anh nói thật mà. Có bao giờ em thấy anh nói xạo chưa?”

“Biết rồi, biết rồi. Vậy thì chỉ cần em nhìn thấy khăn tay vàng thì sẽ biết là anh đã tha thứ cho em rồi, sau đó cười toe toét với anh rồi chạy đến chứ gì? Phải thế không?”

“Đương nhiên rồi, em thật là! Em chẳng cần làm gì cả, chỉ cần ngoan ngoãn quay về là được!”

Hay cứ thử xem sao. Hơ hơ. Không được, không thể vì tôi mà để một sinh mệnh bất hạnh biến mất trên thế gian được. Tên này nói là làm được, vậy nên nói không chừng dám đánh cho tên đàn ông kia một trận sống dở chết dở lắm, -_- tuyệt đối không thể nói giỡn thế được, ha ha ha, nhưng vẫn khiến tôi cảm động quá chừng chừng. ^O^

45. Chương 45

Chương 45

Nghe nói Thái Dân và Phác Na Lệ làm lành với nhau rồi. Dù tôi biết rõ chuyện mình hi vọng hai người họ chia tay nhau là không đúng, nhưng tôi vẫn mong hai đứa nó chia tay sớm cho rồi. Thái Dân dạo gần đây không hay cười nữa, cũng không còn kể chuyện hài hước như xưa, mà còn thường xuyên xụ mặt không nói năng gì. Nhưng càng kỳ lạ hơn là từ hôm đó Trí Anh cũng không cười nhiều nữa. Hừ. -_- Tình hình có lẽ còn tệ hại hơn tôi tưởng tượng nhiều.

“Trí Anh, cảm thấy khó chịu ở đâu hả?”

“Không phải.”

“Vậy thì có chuyện gì xảy ra à?”

“Đâu có.”

“Thế sao cậu cứ buồn bã không vui vậy?”

“Tớ thì có thể xảy ra chuyện gì chứ. Vết thương cậu khỏi hẳn chưa?”

“Ừ, vết thương nhỏ nhất này thì đáng gì. Nhưng cậu và Thái Dân hai người dạo này bị sao vậy?”

“Thái Dân bị sao? Chẳng phải đã hòa với Phác Na lệ rồi à? Vậy tốt quá rồi còn gì.”

“Ừ. Nhưng xem ra có vẻ có tâm sự gì đó.”

“Tâm sự... ừ, có lẽ là có.”

“Hình như toàn bộ chuyện này đều do tớ mà ra, chỉ trách tớ thôi. Hu~”

“Nếu không tối nay bọn mình đi uống đi?”

“Phải đó~ gọi thêm Hàn Mẫn, 3 người bọn mình cạn một ly đi!”

Chúng tôi hẹn nhau tan học xong sẽ gặp nhau ở cổng Nam. Tôi vội trở về nhà để thay quần áo, vừa bước vào đã nghe chuông điện thoại reo ầm ỹ, Dân Hữu gọi điện tới.

“Alo? Dân Hữu hả?”

[Cậu về nhà rồi à?]

“Ừ. Nhưng có chút việc phải ra ngoài bây giờ.”

[Thế hả. Tổ vừa gọi điện cho Thực Uyển và Chính Hỷ nói tuần sau có thể sắp xếp thời gian đi chơi với bọn mình không. Cô bạn Chính Hỷ nghe nói có thể gặp được cậu thì vui mừng đến muốn điên lên luôn.]

“Hả? Ừ ừ... thế sao?”

[Này, cậu không thấy hồi hộp à? Tổ nghĩ sẽ thú vị lắm đây.]

Chịu thôi. Tôi đành nói thật vậy, bảo là có chuyện gấp không đi được. --

“Dân Hữu, thực xin lỗi cậu quá. Thứ 7 tới tớ có...”

[Alo? Tuần Hỷ, tớ nghe không rõ...]

“Hả?”

[Ôi. Bây giờ tốt rồi. Vừa nãy cậu nói gì thế?]

Làm sao đây, làm sao bây giờ. Tôi muốn nói sự thực nhưng cái di động chết tiệt này tự dưng lại bị nhiễu sóng. -- Cố gắng lắm mới nói ra được mà. ****. - - ^

[Chính Hỷ giờ đang bị bố bạn ấy cấm túc đó. Nhưng để gặp chúng ta đã mạo hiểm với tính mạng mà chuồn ra ngoài đấy.]

“Thật hả?”

Chính Hỷ, cấm túc rồi thì nói không ra ngoài được là xong mà? Làm gì mà phải mạo hiểm để ra ngoài gặp bọn mình chứ? Ôi chao, Chính Hỷ. - -;;

[Này! Không thấy là rất vĩ đại hả?]

“Ừ...”

Vĩ đại, vì quá vĩ đại, vậy nên tôi chịu không nổi nữa rồi. Thực ra đâu cần phải nói tới nghĩa khí như vậy chứ.

[Chơi vui vẻ một tí, thứ 7 tuần sau đó nha! Đừng quên!]

“Ừ. Phải, biết rồi.”

Tệ quá! Vẫn chưa nói được. Bố của Chính Hỷ quả thực rất đáng sợ, cô bạn đã nói sẽ mạo hiểm với tính mạng để đi gặp chúng tôi, tôi biết phải làm sao đây? Ai ya, xem ra không ổn rồi. Chỉ có thể lùi lại cuộc hẹn với Cẩm Thánh tới tuần sau sau nữa vậy. --;; A, sao tôi không nghĩ ra cách đơn giản như thế này nhỉ? Ha ha ^^;;

Tám giờ hơn một chút tôi đến cổng Nam. Hàn Mẫn và Trí Anh đã đứng trước nhà hát kịch mà chúng tôi hẹn nhau để đợi tôi. Sắc mặt Trí Anh vẫn xấu lắm, cười với nhau mà rất gượng gạo, hai chúng tôi quyết định sẽ cẩn thận để không chọc giận cậu ta.

Vào quán rượu rồi, thấy Trí Anh muốn ngồi xuống chọn đồ uống ngay, tôi và Hàn Mẫn cũng hiểu ý lập tức tìm chỗ ngồi để chọn món ăn. Rượu vừa lên là Trí Anh bắt đầu uống như điên.

Một lúc sau... tôi và Hàn Mẫn đã nghe được câu chuyện tình của Trí Anh, đó là một câu chuyện vô cùng thương tâm.

46. Chương 46

Chương 46

Trên mặt bàn đầy những vỏ chai rỗng lăn qua lăn lại. Đã 11 giờ rồi, Trí Anh mãi không nói gì mà chỉ uống rượu. Nếu nói khoảng thời gian đó chỉ có tôi và Hàn Mặc ẩm ỉ cũng không phải là quá đáng. Giữa chừng tôi nghe điện thoại của Khương Cẩm Thánh mấy lần, và Hàn Mặc cũng gọi điện cho Tuấn Anh vài lần. Cứ thế hai tiếng đã trôi qua.

“Tớ thật ra... thật ra...”

Sau một lúc lâu Trí Anh cuối cùng cũng chịu mở miệng. Rốt cuộc là chuyện gì mà khó nói thế chứ?

“Trí Anh, chúng mình là bạn thân mà. Nên nói gì cũng không sao đâu. Tóm lại là chuyện gì? Cậu cố gắng nói hết cho nhẹ nhõm. Được chứ?”

Hàn Mặc khích lệ như thế nên Trí Anh mới từ từ kể.

“Khi tớ học cấp 2, tính cách tớ lúc ấy khác hẳn bây giờ, là một đứa trầm lặng ít nói, lúc nào cũng u sầu. Lúc ấy tớ đã thích một người... nhưng cậu ấy thường chơi với đám bạn cậu ta, nên tớ không thể nào tiếp cận được, chỉ có thể đứng đằng sau len lén nhìn theo... Đó là tất cả những gì tớ có thể làm được. Chỉ có thể thế thôi... có lẽ... Nhưng có một ngày nọ, khi tớ bị mấy học sinh cấp 3 muốn cướp ví tiền của tớ, đánh tớ thì cậu ấy vừa hay đi ngang qua và nhìn thấy, thế là đã đánh ấy đứa đó một trận nhớ đời, sau đó cậu ấy nói với tớ nếu để bọn nó đánh cậu thì cậu đúng là đồ ngốc... Nếu cậu cứ im lặng tiêu cực thế thì bọn nó sẽ coi thường cậu, lừa gạt cậu, nên sau này nên cởi mở hơn, tích cực hơn chút đi... Cho tớ một lời khuyên như thế, nên về sau tớ càng thích cậu ấy hơn. Sau đó tớ càng cởi mở tích cực hơn xưa. Để thay đổi bản thân hoàn toàn, tớ cũng đã cắt phăng mái tóc dài, để tóc ngắn... Tớ đã hoàn toàn thay đổi... Cậu có biết cái ngày khiến tớ đau lòng nhất không?”

Trí Anh cuối cùng không nhịn nổi đã bật khóc.

“Hôm tốt nghiệp, là ngày mà tớ và cậu ấy phải chia tay... Hôm đó... tớ không nói là thích cậu ấy một lần nào cả, còn chưa kịp tỏ tình thì đã phải tốt nghiệp, sau đó học lên cấp 3. Có một ngày tớ thấy cậu ấy khoác đồng phục Đại Lâm Công Cao đang chơi đùa với đám bạn, lúc đó tớ vui đến mức muốn bay lên trời, ý nghĩ sẽ tiếp tục được nhìn và quan tâm đến cậu ấy đã khiến tớ rất vui sướng, một tư tưởng mới xuất hiện khi tớ muốn cậu ấy biết đến sự tồn tại của mình, đó là tớ đã tham gia hoạt động văn nghệ, sau đó gắng sức tập nhảy. Dịp lễ đó vì được lên sân khấu biểu diễn nên cậu ấy cuối cùng đã phát hiện ra, về sau lúc gặp nhau tớ đã có thể chào cậu ấy rồi, vui sướng quá chừng. Tớ muốn nói thật tình cảm của mình... luôn luôn muốn thế, nhưng cứ đứng trước mặt cậu ấy là tớ lại không nói ra nổi... Tớ cũng tự cảm thấy mình rất giống con ngốc.”

Càng nghe tôi càng cảm thấy cậu ấy mà Trí Anh đang nói là Cẩm Thánh. Tim đập dữ dội.

“Nhưng có lẽ tớ và cậu ấy có duyên vô phận thôi, ha, rồi cậu ấy có bạn gái. Tớ rất ghét con nhỏ học cùng trường đó, cô ta là người rất hoạt bát cởi mở, rất thú vị. Không biết từ lúc nào, cậu ấy bắt đầu buồn phiền vì cô ta, tớ thấy đáng về cậu ấy một mối chán nản, nên tớ rất ghét con nhỏ đó, đứa con gái đã khiến cậu ấy đau lòng buồn bã... Phải, rất ghét rất ghét.”

Trí Anh đã ôm mặt khóc hu hu rồi. Tôi cũng suýt chút nữa khóc theo, mắt đã ướt đẫm. Phải làm sao đây? Trí Anh quá đáng thương!

“Trí Anh, tớ chỉ tiện đoán thôi... cậu ấy mà cậu nói có phải là Thái Dân không?”

Hàn Mặc đột ngột nói. Thái Dân? Tôi vốn không hề nghĩ đó là Thái Dân. Phải rồi, Thái Dân... nói vậy Trí Anh cãi nhau với Na Lệ, ghét cay ghét đắng Na Lệ đều là vì Thái Dân ư?

“Ừ. Cậu ấy... là Thái Dân, Hy Thái Dân.”

Thì ra là cậu ấy. Thái Dân, là Thái Dân. Làm sao đây? Bạn mình khó khăn lắm mới mở lòng bộc bạch tâm sự, nhưng tôi chẳng thể giúp được gì, chỉ càng ghét Phác Na Lệ hơn. Bạn không thể có được tình yêu... hừ... câu này đặc biệt dùng cho ngày hôm nay càng khiến người ta đau lòng...

Yêu... rất yêu người ta nhưng lại không thể chạm đến nỗi khổ của người ấy, hình như tôi cũng có thể từ từ hiểu ra rồi.

“Lúc Thái Dân đánh Na Lệ nói muốn chia tay với cô, thực ra tớ cũng thấy vui sướng chút ít. Tớ hư quá phải không? Thậm chí tớ đã nghĩ đến chuyện Thái Dân sẽ không buồn lòng vì Na Lệ nữa, sẽ hồi phục lại tự do xưa. Trong một năm rưỡi trở lại đây, Na Lệ ngày ngày hẹn hò với những đứa con trai khác nhưng không chịu buông tha cho Thái Dân. Cứ viện cớ bố mẹ ly hôn, nói nếu anh xa em thì em sẽ chết mất để làm lý do túm chặt lấy Thái Dân không chịu buông. Các cậu đã biết vì sao tớ ghét Phác Na Lệ rồi chứ?”

Ồi... =_ = Lúc này tốt nhất là nên ngậm miệng giả giấc thôi.

“Phải, tớ cũng hiểu Phác Na Lệ... bố mẹ ly hôn đã khiến cô ta rất đau khổ, nhưng chỉ vì chuyện này mà dựa dẫm, ỷ lại và đòi hỏi Thái Dân, thì cũng nên đối xử với Thái Dân tốt hơn chút chứ! Tại sao cứ toàn làm những chuyện ngốc nghếch để Thái Dân phát hiện ra rồi đau lòng? Nên tớ rất ghét cô ta, còn cả Thái Dân không thể xa cô ta nữa tớ nhìn thấy thế là đau lòng. Đau đến muốn chết đi...”

Tôi cảm thấy rượu đúng là thứ không tốt tí nào. Trí Anh lại uống thêm một chai rồi bắt chập hình tượng khóc gào ầm ĩ, Hàn Mẫn ngồi cạnh cũng khóc theo.

Nước mắt tôi suýt nữa cũng rơi ra, nhưng thấy dáng điệu hai người đang khóc lóc thế cũng nén nhịn lại! Tệ thật! -_-; Tình yêu của Trí Anh quá bi thương. Giờ phải làm sao đây? Ồi...

47. Chương 47

Chương 47

“Hu hu - hu hu - hu hu - con khốn Phác Na Lệ, đồ yêu quái, đồ quỷ xui xẻo, đồ nhục nhả! Hu hu~”

“Trí Anh, khóc mãi sắp khô họng rồi kìa.”

“Hu~ Tuần Hỷ, tớ đau khổ quá. Hu hu...”

“Tớ biết, tớ biết cậu rất đau khổ. Cậu một mình chịu đựng nỗi đau lớn thế trong bao nhiêu năm chắc mệt lắm phải không!”

Tiếng khóc của Trí Anh kinh động đến bà chủ quán, bà liếc một cái sắc lém. Tôi dọn dẹp đồng hồ loạn này cũng mệt dừ người luôn. T_T

“Hừ hừ - Trí Anh, có cần tớ gọi Thái Dân tới không?”

Tiểu Mẫn uống say rồi cũng bắt đầu làm loạn. -_-;;

Giờ phải làm sao đây! Ồi trời ơi...

“Được thôi được thôi! Kêu cậu ta tới đây! Mẹ nó! Tớ phải nói ra hết! Tớ, hu hu - đã thích cậu từ năm cấp 2, bây giờ cũng vẫn thích, tớ phải nói hết cho cậu ấy biết. Không không, tớ phải nói là tớ yêu cậu ấy! Hu hu~”

“Rồi rồi, biết rồi! Na Lệ hư hỏng! Nhục nhả! Hạnh phúc bây giờ phải thuộc về cậu rồi!”

Điệu bộ Tiểu Mẫn và Trí Anh khóc đến đỏ cả mắt đang ôm nhau ngồi bên kia đúng là khiến người ta không thể chịu nổi, may mà còn có tôi vẫn còn chút lý trí. Xiiii~ TOT

“Tuấn Anh, là tớ, Tiểu Mẫn!”

Hả!!! Tiểu Mẫn cuối cùng đã gây chuyện rồi.

“Tiểu Mẫn, giờ cậu gọi điện thoại sao được! Mau đưa cho tớ!”

“Không! Tớ muốn gọi điện thoại. >_< nếu=”” cậu=”” mà=”” cướp=”” điện=”” thoại=”” là=”” tớ=”” hận=”” cậu=””>

Tuy chỉ là một nét thoáng qua của Tiểu Mẫn thôi, nhưng sao lại khiến tôi liên tưởng đến con quạ đen Lý Vân Quân kia thế, suýt nữa tôi đã kêu lên rồi! - - ^ Tiểu Mẫn, cậu đừng có vẻ mặt đó chứ, sẽ khiến tớ nghĩ đến tên gốc Vân Quân kia đó.

“Ừ! Tuấn Anh, tớ ở Nam Môn đó! Ừ ừ, dẫn mấy bạn kia đến đi! Ừ, nhanh lên nghe chưa!”

Thật hết hiểu nổi! =_= Hai người này bắt đầu thân thiết từ hồi nào vậy, hay là Tiểu Mẫn vờ uống say rồi làm ra vẻ cứng rắn? Haizzz, dù sao đi nữa thì giờ nên làm gì đây? -_- Giúp tôi với, ôi!!! Thương đề ơi! Hai đứa này sắp điên mất rồi! Rốt cuộc là nước mắt hay là đại hồng thủy đây, sao lại khóc được như thế nhỉ? Kỳ lạ thật!

Đồng nước mắt~ một mình tôi lau nước mắt cho hai đứa nó cũng chảy cả mồ hôi, -_- mẹ ơi~ giờ làm sao đây. Hai đứa đó thấy tôi thì đột nhiên ôm chầm lấy, có lẽ nhìn thấy tôi càng muốn khóc hơn chẳng. -_-; Sao bây giờ? Chẳng còn cách nào khác, đành phải ngồi với bọn nó vậy...

Tuy không khóc lóc nhưng đúng thật là hôm nay có lỗi với bà chủ quán quá...

“Hu hu~ Thái Dân... hu hu...”

“Đừng khóc, đừng khóc mà. Nhóc à, đừng khóc...”

Tôi chỉ biết khuyên Trí Anh thôi. Nếu không ngày mai cổ họng nó thế nào cũng khản đặc cho xem. Nói thật thì cũng tội quá, chuyện mà mãi đến bây giờ vẫn không nói ra được, những giọt nước mắt cố gắng nín nhịn, hôm nay cuối cùng đã bùng phát, nên càng khiến người ta thương tâm hơn. Những điều này tôi đã có thể hiểu ra.

Trí Anh vẫn dựa vào tôi và khóc, Tiểu Mẫn lại nằm lên đùi tôi ngủ mất. -_-+ Mấy tên bạn vừa bước vào quán hôm nay xem ra đặc biệt thân thiết.

“Ô? Đến rồi? ^^;;”

Năm tên kinh hoàng không biết đường đâu mà lần.

“Úi chao! Các bạn vừa uống rượu vừa làm loạn à. >_<>

Cút! Tên này vừa cất tiếng đã nói nhảm.

Lý Vân Quân đếm đồng vỏ rỗng trên bàn, Tuấn Anh lại nhìn chằm chằm Tiểu Mẫn đang say ngủ, cười bất lực, Cẩm Thánh và Thái Dân sợ tôi mệt nên kéo Trí Anh ra, còn Chí Hồi thì thất nghiệp đành gọi rượu.

“Xảy ra chuyện gì thế?”

Cẩm Thánh lo lắng hỏi tôi.

“Không có... chỉ uống chơi thôi.”

“Uống chơi mà uống nhiều thế này à?”

“Em có uống đâu, toàn Trí Anh và Tiểu Mẫn uống mà. -_-;;”

Thái Dân lặng lẽ uống rượu. Tình là cái gì. Tuổi rong chơi như chúng tôi sao lại buồn phiền và ưu tư nhiều thế chứ. Hu. - -;;

“Thái Dân, uống ít thôi, nãy uống nhiều rồi.”

“Phải! Phải đó, anh Gấu. >_< quên=”” phút=”” na=”” lệ=”” cho=”” xong=”” cô=”” ta=”” chỉ=”” biết=”” làm=”” cậu=”” đau=”” lòng=”” tớ=”” ghét=”” na=”” lệ=”” ghét=”” thật=”” đó!=””>_<>

Anh Gấu từ đâu ra vậy trời. -_-; Chẳng có câu nào nói cho đàn hoàng. Lạ thì cũng lạ đến một mức độ nào thôi, càng kỳ cục hơn là cái đám kết anh em với Vân Quân đó. Có khi nào làm chuyện giống vậy sau lưng tôi không ta? Đừng mà! -O- Nhưng lúc nãy tên gốc Vân Quân nói gì đó? Rõ ràng nói quên phút

cô ta cho rồi... chẳng phải đã làm hòa rồi hay sao? Tôi cảm thấy tò mò quá nên len lén thì thầm với Cẩm Thánh sau lưng họ:

“Thái Dân chia tay với Na Lệ rồi?”

“Ừ.”

“Làm lành rồi mà?”

“Na Lệ xin hán cho thêm một cơ hội nên làm hòa. Nhưng Thái Dân nói mệt quá rồi, muốn tìm lại tự do, bọn anh khuyên hán chia tay dứt khoát cho xong.”

“Thì ra là thế.”

“Nói thì nói thế thôi, hán cũng không bỏ được, thật chẳng hiểu tình là gì nữa.”

Lúc đó, quán rượu đang yên tĩnh bỗng ồn ào trở lại.

“Hu hu - Tuấn Hỷ, Thái Dân - gọi Thái Dân tới đây cho tớ - hu hu”

Trong phút chốc tôi bắt đầu hoảng hốt, vội vã bịt miệng Trí Anh lại, nhưng đã quá muộn, Thái Dân và Vân Quân, cả Cẩm Thánh nữa, đều nghe thấy hết. Ánh mắt sáng rực của Vân Quân lần đầu tiên khiến tôi cảm thấy sợ hãi. -O-;;

“Woa a! Tuấn Hỷ, có phải Trí Anh thích Thái Dân không? Phải vậy không?”

“Này, cậu nói nhảm gì đó! Không phải! Tớ chẳng hiểu cậu đang nói gì cả!”

“Làm gì có! Lúc này Trí Anh vừa bảo cậu gọi Thái Dân tới mà? Cậu tưởng lỗ tai tớ là gì, cậu nghĩ đó là cái mũi à? Lỗ tai tớ là lỗ tai lừa! Tai của vua là tai lừa, cậu nghe chuyện đó chưa?”

“Này, nói vậy chẳng lẽ cậu là vua à?”

“Tất nhiên~ Tớ là vua của Đại Lâm Công Cao mà. >_< cậu=”” không=”” biết=”” hả?”=”” cậu=”” thật=”” chưa=”” nghe=”” bao=””>

Không được, đây không phải lúc đầu khẩu. Bình tĩnh nào, Phác Tuấn Hỷ. Đừng nói với Lý Vân Quân nữa, cứ vậy đi.

“Trở lại vấn đề đi! Trí Anh thích anh Gấu hả? Phải không?”

“Cậu ấy gọi Thái Nhân, chứ có phải Thái Dân đâu! Tai cậu là tai lừa hả? Nghe mà cũng nghe không rõ nữa.”

“Ờ ha ha! Coi dáng Tuấn Hỷ nói dối kìa! Tớ biết rồi nhé! Đừng hòng lừa tớ! >_< cậu=”” tưởng=”” cậu=”” nói=”” dối=”” dễ=”” tin=”” lắm=”” à?”=”” ha=”” ha=””>

Sao xui xẻo thế này! Muốn đánh hán một trận quá, nhưng vẫn phải nhịn thôi. Tên đó có biết tôi đang nóng máu sôi sục như nồi lẩu đây không? Đồ phản ứng chậm chạp. -.- Nếu hán là em trai tôi là xong rồi, có thể đánh ột trận nhớ đời. Thái Dân đứng dậy đến bên Trí Anh, sau đó dìu Trí Anh đứng dậy.

“Tuấn Hỷ, tớ biết nhà Trí Anh, tớ sẽ đưa cậu ấy về nhà an toàn, cậu đừng lo. Bọn tớ đi trước đây. Mai gặp nhé.”

“Ồ ừ. Được không đó? Vậy cảm ơn cậu nha.”

“Bye bye~”

Thái Dân dìu Trí Anh đang loạng choạng đứng không vững về rồi. Trí Anh, giờ đây người ở bên cạnh cậu là Thái Dân đó. Ngốc ả, người cậu yêu, Hy Thái Dân, đang ở cạnh cậu đây. TT_TT

Đợi tính tiền xong chúng tôi cũng ra về. Tuấn Anh công Tiểu Mẫn đang ngủ say gọi xe taxi cùng về với Vân Quân. Có lẽ cùng đưa Tiểu Mẫn về chẳng? Chí Hối cũng về nhà rồi, chỉ còn lại tôi và Cẩm Thánh, chúng tôi chậm chậm thả bước...

48. Chương 48

Chương 48

“Sắp đến thứ 7 rồi nhỉ!”

A! Lại quên mất. -O- Xem ra đầu tôi đúng là ngốc thật mà.

“Nhớ đó chứ?”

“Ồ... ừ...”

“Sao trả lời ậm ừ vậy?”

“Đâu có, em vẫn nhớ mà.”

“Hôm đó chỉ muốn ở riêng với em thôi, xa cái bọn nhóc kia, chỉ có hai chúng ta.”

“Tại sao? Đi chơi chung với các bạn đi.”

“Không được! Chỉ muốn ở riêng với em thôi.”

“Thế ... thứ 7 em phải đi Incheon một chuyến rồi. -_-a”

Cuối cùng cũng nói ra rồi. Uớt cả mồ hôi -_-;;;

“Có chuyện gì à?”

“Bạn bè tụ họp... xin lỗi anh!”

“Về sớm là được mà, về sớm nhé!”

“Không phải, cái đó, ơ, cái đó...”

“Anh đợi em về!”

Bắt đầu mất bình tĩnh với cái tên suốt ngày thúc ép tôi rồi đây! Ai cha! Thật chẳng hiểu tại sao tên này cứ phải sắp xếp cuộc hẹn này vào thứ 7 nữa. Nhưng cũng đầu cần nói vậy... khiến người ta thấy thương...

“Lần sau hẹn cũng được mà. Ngoài hôm đó ra, chẳng phải mấy ngày khác đều gặp nhau sao. Không chừng hôm đó em chơi với đám bạn về muộn lắm, đợi hay không là tùy anh. Em đi đây!”

Người vốn đang tức giận thì cổ họng cũng to ra. Tôi biết rõ không nên cáu với hắn mà vẫn cứ... Nói xong mấy lời đó, quay lưng đi tôi mới thấy hối hận. T_T Nhưng Khương Cẩm Thánh cũng không đuổi theo tôi. Chắc nhất thời anh cũng cảm thấy ngỡ ngàng lắm. Nhưng lại ngại quay lại xin lỗi, cũng chẳng mặt mũi nào tổn thương lòng tự trọng, vậy nên tôi đã ngồi xe taxi về nhà. Giờ suy nghĩ lại hôm đó Cẩm Thánh nghe tôi nói xong không động dậy gì mà cứ đứng nguyên chỗ cũ... Giận rồi sao? Lần sau sẽ hẹn hò với anh, sẽ ở bên anh vậy...

Sau đó mấy ngày nữa lại trôi qua. Hai ngày sau đã là thứ 7 rồi. Tối qua Dân Hữu còn điện thoại tới, rất hào hứng nói cậu ta rất mong chờ cuộc tụ tập bạn bè này. Tuy tôi cũng háo hức nhưng vẫn lo lắng cho Cẩm Thánh lắm. Thôi đi, chẳng lẽ nào thì cũng có thời gian hẹn hò với anh ấy mà. Đúng không. -O- Phải đó phải đó, phải vậy đó.

Tan học xong ra Nam Môn chơi với Trí Anh và Tiểu Mẫn. Ồ, Trí Anh được Thái Dân đưa về mà, nên đương nhiên là tôi không biết rồi. Trí Anh lo lắng bảo hình như hôm đó mình đã nói những lời không nên nói. Chúng tôi hỏi vì sao, Trí Anh nói sau hôm đó Thái Dân thường xuyên gọi điện thoại cho nó, hơn nữa còn cố gắng thay đổi thái độ với nó nữa. Ui cha, tốt quá rồi! Chúc mừng cậu!! Chưa hiểu rõ đã vui mừng gì, kết quả là bị nó đánh ột phát. T_T Nếu tình trạng này đúng theo dự đoán của tôi thì, đó chính là vì Thái Dân thấy tự trách mình nên mới đối xử với nó tốt vậy. Trí Anh không muốn bắt Thái Dân gánh trách nhiệm, thà tự mình đau khổ còn hơn.

Trí Anh thật vĩ đại. Vì một người mà có thể hy sinh nhiều như thế. -_-;; Trí Anh cũng tốt, Tiểu Mẫn cũng tốt, bọn nó có thể trả giá tất cả vì người mình yêu. Còn tôi thì sao? Hừ... Cho dù tự mình nhận xét thì cũng... ôi chào. - -;;

Ding ling ling ling...

Di động tôi réo vang. Ô~ là tên ấy. ^O^

“Alo.”

[Em ở đâu thế?]

“Đang đi chơi với các bạn ở Nam Môn. Còn anh?”

[Đang ở chung với Vân Quân.]

“Ừ.”

[Này, thứ 7 em phải đi Incheon thật sao?]

“Tất nhiên rồi! Em phải đi.”

[Này, hôm đó anh...]

“Được rồi được rồi! Em mặc kệ em mặc kệ! Chủ nhật gặp nhau chẳng phải ổn sao? Sao cứ lải nhải mãi thế!”

[... Biết rồi.]

Bách!

Tên này sao cứng đầu cứng cổ thế nhỉ. Tên gốc đẹp trai ạ, thứ 7 chị đây phải đi chơi thật vui rồi mới quay về. Cho nên, chủ nhật chúng ta gặp nhau vậy! Hờ hờ. ^O^

49. Chương 49

Chương 49

Hôm nay là thứ 7!

Hôm qua nhận được điện thoại của Chính Hỷ, đó là cuộc điện thoại đầu tiên kể từ khi tôi chuyển trường, chúng tôi kể lể với nhau suốt 3 tiếng đồng hồ liền, tôi còn nói cho cô ấy nghe về bạn trai tôi, Khương Cẩm Thánh nữa, kết quả là sau khi nghe tôi kể xong, Chính Hỷ còn hào hứng hơn cả tôi, liên tục khen anh đẹp trai phong độ -_-; . Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của tôi mà.

Cả ngày hôm nay chẳng nhìn thấy Khương Cẩm Thánh đâu, cũng không có tin tức gì. Được thôi, anh đang giận em chứ gì? Đang thị uy với em chứ gì? Tốt, ai sợ ai chứ, đợi đấy mà xem! Hừ! Em cũng không gọi điện cho anh đâu! Hừ!

Tôi chạy đến trạm xe điện ngầm để gặp Dân Hữu.

“Tuấn Hỷ!”

“Ừ, Dân Hữu. ^^”

Thế là cả hai cùng lên tàu hỏa đi đến Incheon. Trên đường nói với Dân Hữu rất nhiều chuyện, nói một hồi lại chuyển đề tài đến Y Giang Yến, nói là tuần sau sẽ cùng Phác Na Lệ đi học lại. Đạo gần đây sau khi Na Lệ chia tay Thái Dân thì suốt ngày bận rộn hẹn hò với những nam sinh khác. Đúng là con người không thể hiểu nổi, giết đứt da đầu cũng không hiểu nổi.

Nửa tiếng hơn sau đã đến Phú Bình. ^^

“Ôi, Kim Dân Hữu! Phác Tuấn Hỷ!”

Thục Uyển và Chính Hỷ! Bọn họ vẫn thân mật thế đấy... -_-;;

“Cái tên này, Phác Thục Uyển! Vẫn khỏe chứ hả?”

“Đào, Kim Dân Hữu!! Đẹp trai hơn trước nữa rồi? Vui thật! Lâu quá chúng ta không gặp nhau nhỉ?”

Lúc Thục Uyển và Dân Hữu chào hỏi nhau thì tôi và Chính Hỷ cũng vui đến không chịu nổi. -O- Chính Hỷ trở nên đáng yêu hơn nhiều. Bốn đứa chúng tôi như những đứa điên đứng ở cửa trạm huyện náo nhảm ầm ĩ một lúc lâu mới cảm thấy thế này mà ở nơi công cộng thì mất mặt quá, thế là đến thẳng quán bar gần đó. - -;;

“Dân Hữu và Tuấn Hỷ quả nhiên có duyên ghê, chuyển trường rồi mà vẫn gặp lại nhau.”

“Phải đó, tuyệt thật. ^^ Hai cậu cho dù là trước đây hay bây giờ vẫn luôn~ xứng đôi đó.”

Nghe Chính Hỷ nói vậy, Dân Hữu nhìn tôi cười. Không hợp đâu. -_-;;;

“Thế à? Ha ha ha.”

“Thục Uyển, tớ có bạn trai rồi. ^^”

“Thật hả? Học cùng trường à?”

“Không, trường bên cạnh...”

“Trường cạnh đó à? Cậu nói trường các cậu là Hữu Lâm đúng không? Vậy trường kia tên gì?”

“Đại Lâm Công Cao.”

“Đại Lâm?”

“Ừ. Sao vậy? Cậu biết hả?”

“Đương nhiên là biết Đại Lâm rồi. Cậu không biết chân tớ dài lắm à? Ở trường đó tớ có quen một đàn anh. Bạn trai cậu tên gì nhỉ?”

“Khương Cẩm Thánh.”

“Khương Cẩm Thánh? Hiểu rồi. Tớ đi hỏi thăm chút rồi về, mọi người nói chuyện đi nhé.”

Thục Uyển nói xong liền cầm điện thoại đi ra ngoài. Dân Hữu, Chính Hỷ và tôi vừa hát vừa trò chuyện không biết đã bao lâu. Cuối cùng Thục Uyển cũng trở lại.

“Tuấn Hỷ, xem ra cậu đã tìm được một người bạn trai rất~ tốt mà!”

“Sao cơ?”

“Đàn anh mà tớ nói ban nãy đó, tớ nhắc đến tên Khương Cẩm Thánh với anh ta, anh ta nói Khương Cẩm Thánh là tên mà con trai ở cạnh như anh ta cũng cảm thấy rất tuyệt~ Tuấn Hỷ hay thật đó~”

“Thục Uyển, thật hả? Ôi chao~ Tuấn Hỷ, tốt quá rồi. >_<>

“Lúc nào dẫn đến ra mắt bọn tớ nhé. Biết chưa?”

“Ừ. *^^*”

Woa ha ha ha~ Vui quá đi mất. Bạn trai tôi được người ta ca tụng khiến tôi tự hào quá chừng. Nhưng Dân Hữu hình như không được vui lắm. -_-;; A tẻ thật! Dân Hữu vốn không thích Cẩm Thánh mà. Cẩm Thánh anh ấy thực ra là người rất tốt mà. Làm thế này cũng không được, làm thế kia cũng chẳng xong, ôi tôi sắp bị làm cho phát điên lên mất thôi!

50. Chương 50

Chương 50

Đã 10 giờ rồi, thế mà chẳng thấy tăm hơi Khương Cẩm Thánh đâu cả, tin nhắn thường ngày anh gửi cũng không có. Cẩm thấy hơi bất an rồi. Lúc ngồi nói chuyện uống rượu với đám bạn cũng chỉ cần nghe thấy “ding doong” là lại nghĩ anh gửi tin đến, lần nào cũng vậy, điện thoại ai đó mà reo lên thì tôi lại lập tức lôi điện thoại mình ra kiểm tra, nhưng chẳng phải. Ngón tay gầy rồi chắc. Hừ.

Ai ya ya, uống xong vài ly là đầu bắt đầu choáng váng, xem ra hơi say rồi, chắc hôm nay phải ngủ lại nhà Chính Hỷ thôi.

“Hừ, Tuấn Hỷ, bốn chúng ta quay trở về hồi đó thì hay quá. Dân Hữu và cậu nếu có thể bắt đầu lại từ đầu thì tốt biết mấy. Lúc đó chúng ta thật hạnh phúc. Tại sao cứ phải làm ầm ĩ lên rồi đòi chia tay?”

Chính Hỷ say rồi bắt đầu nói nhảm. Tôi cười gượng gạo. Thục Uyển nở nụ cười thông cảm rồi kéo Chính Hỷ vào lòng, nhẹ nhàng ôm cô bạn. Nghe Chính Hỷ nói, Dân Hữu cũng cười, hình như nghĩ đến điều gì đó thì phải.

“Sắp 11 giờ rồi nhỉ?”

“Ừ. Thời gian trôi nhanh thật. Kim Dân Hữu sau này nhớ đến đây chơi thường xuyên nhé.”

“Thằng nhóc này, đừng thúc giục tớ hoài, cậu cũng đến thăm tớ chứ. Biết chưa?”

“Ha ha ha, biết rồi.”

Lúc này, điện thoại sau cả một tối ngóng đợi cuối cùng cũng réo vang. Xin mày đó, làm ơn là anh ấy nha. Huh u. T_T Phác Tuấn Hỷ bị ối. Nhưng lại là Phác Tuấn Anh gọi. ****!!!

“Gì vậy?”

[Bà là đồ ngu! Bà điên rồi hả bà?]

Hở! Đồ điên này đang nói nhảm gì thế! Mới gọi điện chưa gì đã mở miệng ra chửi người ta! A!!

“Người làm trò gì thế hả? Mới gọi điện đã kiếm chuyện cãi nhau?”

[Có phải giờ bà đang ở chung với tên Kim Dân Hữu không hả]

Oái, tên này đoán hay quá vậy. -- Nhất định phải cương quyết bảo không phải mới được.

“Không phải, người nói linh tinh gì vậy?”

Có đánh chết cũng không được nói đang ở chung với Dân Hữu. Chỉ cần tôi nói thì tên Phác Tuấn Anh nhất định sẽ kể cho Cẩm Thánh nghe.

[Muốn chết hả? Tôi đã nghe điện thoại mách tội rồi.]

“Điện thoại gì chứ?”

[Bà không biết bạn tôi làm thêm ở gần trạm xe hả? Bà ngốc à?]

“Cái gì, alo, sóng không tốt, nghe không rõ, không rõ.”

Không thể để hần hủ dọa được. Lấy cớ sóng không tốt rồi cúp máy đi là xong... Nhưng sau đó mấy giây tôi nghe thấy Tuấn Anh nói lý do, mà khiến tôi cảm thấy mình thật đáng căm ghét đến cỡ nào. Tôi thật đáng chết mà!

[Bà thật không có lương tâm. Bà có phải bạn gái anh ấy thật không hả, sau này đừng có nói với người khác bà là chị tôi nữa! Nếu không tôi giết bà!! Hôm nay là sinh nhật của anh Cẩm Thánh, bà là đồ con gái hư đốn, nghe rõ chưa hả, ôi tức chết đi được, không nói nổi nữa.]

Cách!

Trong tích tắc hình như xung quanh đều ngừng lại. Có khi nào tôi nghe nhầm không. Tôi cố gắng kìm nén nhịp tim đang đập loạn, chạy ra ngoài gọi điện lại cho Tuấn Anh. Không thể, chắc tên này muốn hù dọa tôi nên nói nhảm vậy thôi. Chắc chắn thế... chắc chắn...

[Gọi lại làm gì?]

“Thật hả? Là thật sao?”

[Diên à, cái gì là thật với giả?]

“Hôm nay là sinh nhật Cẩm Thánh thật hả?”

[Nếu không thì sao, tôi đâu có rảnh đi gọi điện thoại cho bà làm gì. Hừ!]

“Bây giờ Cẩm Thánh đang ở đâu?”

[Sao tôi biết được?]

“Phác Tuấn Anh, giờ ta đâu có tâm trạng giỡn, Cẩm Thánh đang ở đâu?”

[Sao lại hét lên với tôi? Bệnh thần kinh!!]

“Anh ấy ở đâu? Nói ta biết! Mau lên!!”

[Nếu biết anh ấy ở đâu thì bà có về không? Đã muộn thế này rồi, từ Incheon về Suwon xa thế bà về nổi không?]

“Ta về! Chắc chắn! Nhất định sẽ về! Mau nói ta biết anh ấy đang ở đâu?”

Từng thầm cầu khẩn nhiều lần... thành tâm cầu nguyện ... sẽ không làm chuyện gì có lỗi với anh nữa... nhưng... tại sao chứ???

51. Chương 51

Chương 51

Chạy ra khỏi quán rượu như con điên, vùng thoát ra khỏi Dân Hữu cố níu kéo tôi lại, bất chấp mọi thứ và lần đầu tiên tôi nói với Dân Hữu những lời thật lòng:

“Trước kia tớ có thích cậu nhưng giờ thì không phải. Người quan trọng nhất với tớ hiện nay không phải cậu, mà là Khương Cẩm Thánh. Đừng cản tớ. Không, cho dù cậu có cản trở tớ cũng sẽ về. Khương Cẩm Thánh đang đợi tớ. Người tớ yêu đang đợi tớ. Tớ phải về đây. Gặp lại ở trường sau nhé.”

Sau đó leo lên xe taxi về. Cho dù tốn bao nhiêu tiền cũng mặc, phải về bên anh trước 12 giờ tối nay, tôi chỉ nghĩ được như thế.

“Tôi cũng không biết anh ấy đang ở đâu nữa. Trước đó còn uống rượu chung ở đường Anh Thông nhưng chia tay ai về nhà nấy rồi. Anh Cẩm Thánh có vẻ rất mong chờ. Hình như chuẩn bị hôm sinh nhật sẽ mở party riêng với bà thôi. Bà đúng là đồ khôn!”

Phải, tôi đúng là đồ khôn như Phác Tuấn Anh mắng, hư đồn thật! Làm bạn gái sao có thể thế được? Đúng là khôn mà! Cho dù Dân Hữu nói sao, tôi cũng không nên hủy bỏ cuộc hẹn với Cẩm Thánh mới đúng, cuộc hẹn này dù thế nào tôi cũng phải bù đắp lại cho anh. Phải như thế mới được!

“Sắp đến thứ bảy rồi ha!”

“Hôm đó chỉ muốn ở bên em, xa cái đám lóc chóc kia, chỉ có hai chúng ta thôi.”

“Không được, chỉ muốn ở riêng bên em.”

“Anh đợi em về.”

Anh đã nói thế đó... và tôi đã đáp lại bằng những lời tổn thương anh.

“Lần sau hẹn cũng được mà. Ngoài hôm đó ra thì chẳng phải ngày nào cũng gặp nhau sao? Không chừng em chơi với đám bạn rất khuya mới về, đợi hay không thì tùy anh, em đi đây.”

Làm sao đây, làm sao đây. TOT Khóc nức nở, và lên xe taxi.

“Chú ơi, đến đường Anh Thông! Nhanh lên giùm, nhanh lên!”

Hối hận rồi, hối hận thật rồi! Nếu hôm đó nhần nại lắng nghe anh nói hết thì đâu đến nỗi xảy ra chuyện thế này... Chắc anh đau lòng lắm? Tại sao tôi chỉ làm những việc thế này với Khương Cẩm Thánh chứ? Tại sao tôi lại chỉ có thể làm một cô bạn gái tệ hại thế này? Tại sao tôi... tại sao tôi chỉ nghĩ đến mình mà không lo nghĩ cho anh? Không phải, tôi cũng yêu anh... cũng rất yêu anh, nhưng tại sao không làm tốt được? Đau lòng quá! Tôi hư quá... hư quá...

“Này, thứ 7 em phải đi Incheon thật sao?”

“Đương nhiên rồi! Phải đi!”

“Này, hôm đó anh...”

“Được rồi được rồi, em mặc kệ em mặc kệ, chủ nhật gặp nhau bộ không được à? Sao cứ lảm nhảm mãi thế?”

“...Biết rồi!”

Chính tôi đã chặn ngang khi anh muốn nói về ngày sinh nhật, nếu hôm đó nhần nại nghe anh nói hết, hôm nay sẽ không để anh mừng sinh nhật một mình thế này... Sắp đến mất thôi, chắc anh phải đau lòng lắm? Trên xe tôi cứ sĩ vả mình, chảy những giọt nước mắt hối hận. Tôi khóc thổn thức, xin lỗi anh, Cẩm Thánh, xin lỗi... Xin lỗi, em sai rồi. Xin lỗi... xin lỗi...

52. Chương 52

Chương 52

Chú tài xế có lẽ bị tiếng khóc của tôi làm cho giật mình một phen, vội vã lái xe thật nhanh.

“Cô bé này, chú sẽ đưa cháu về nhà nhanh thôi mà, đừng khóc nữa!”

Nhưng tôi giờ lại không cầm nổi nước mắt. Quả thực rất xin lỗi, con người tôi chỉ luôn làm chuyện có lỗi với anh thực đáng ghét. Nếu nói xin lỗi anh, bảo rằng tôi không biết hôm nay là sinh nhật anh thì liệu anh có nói rằng “không sao đâu, đừng lo” không? Anh sẽ an ủi tôi rằng anh đã cùng đám bạn chúc mừng sinh nhật rồi chứ?...

[Câu chuyện hôm nay rất buồn. Đây là bức thư mà cô Giang Ngọc Châu ở Hán Thành viết cho bạn trai. Nhưng, vì là thư yêu cầu chia tay nên tôi thấy rất đau lòng. Xin được đọc cho quý vị cùng nghe.]

Sau khi trấn tĩnh được chút ít, tôi lắng nghe chương trình radio phát trên xe trên đường quay về Suwon.

[Dân Hoán, em là Ngọc Châu. Lá thư này được viết lúc đã trở về nhà sau khi chia tay với anh. Anh không thể hiểu được em, phải không? Xin lỗi, lại nói xin lỗi với anh nữa rồi, hình như em luôn chỉ nói xin lỗi với anh. Anh đau khổ phiền lòng vì em, em lại chẳng làm được gì cho anh, người như em quá ích kỷ. Dần dần cũng hiểu ra, vì em... nếu vì em mà khiến anh phải khổ sở đau lòng như thế, vậy đó chẳng phải là tình yêu mà chỉ là sự chiếm hữu, vậy nên em đã chọn một quyết định thật khó khăn. Không phải vì em, mà là vì anh... Đừng tìm người con gái nào như em nữa, người ích kỷ chỉ biết nghĩ đến mình như em... đừng nên gặp một người như vậy nữa. Như thế em mới không cảm thấy hổ thẹn. Thật lòng rất yêu anh, nhưng ở bên em, anh sẽ thấy mệt mỏi lắm. Vậy nên em sẽ để anh ra đi. Dân Hoán, Ngọc Châu rất yêu anh. Anh nhất định phải sống thật hạnh phúc. Được chứ?]

Trời! Ôi ôi! Ngọc Châu có lẽ là tuýp người giống tôi, Cẩm Thánh chắc cũng rất mệt mỏi vì tôi rồi. Cô bạn gái chỉ biết nghĩ đến mình sẽ khiến người ta rất đau lòng. Khi Cẩm Thánh ở bên tôi chắc cũng cảm thấy cô đơn lắm. Tôi cũng nên để anh ra đi, nhưng tôi không đủ can đảm. Từ khi qua lại với Cẩm Thánh, tôi chưa hề làm một điều gì cho anh, chưa một lần nào. Cẩm Thánh đã làm rất nhiều cho tôi, khiến tôi có những hồi ức đẹp dễ... Nếu một ngày nào đó chúng tôi chia tay nhau, mà Cẩm Thánh chẳng lưu giữ lại được gì về tôi thì phải làm sao? Tôi quả thật quá hư đốn. Tôi lại nghĩ đến hình ảnh anh cầm hộp Pretz nho nhỏ tôi tặng, cười sung sướng như một đứa trẻ. Gương mặt Cẩm Thánh khi nhận được món quà dù rất nhỏ nhưng vẫn cười vui vẻ như thế... Cẩm Thánh là thế đấy... Tôi lại làm những việc quá đáng với một Cẩm Thánh như thế đấy...

11 giờ 50 phút.

Cẩm Thánh, xin anh hãy ở nhà đợi em. Được không, xin anh đó...

Xuống xe đến khu nhà Cẩm Thánh ở, đúng lúc chuẩn bị bước vào thì đằng sau cổng chính vang lên một giọng nói quen thuộc. Tôi khựng lại, đứng im tại chỗ. Không, là không có can đảm bước tiếp.

“Khi nào cậu mới đi học lại?”

“Ngày mai.”

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì đây? Xin cậu đó, đi học đàng hoàng đi.”

“Ừ, biết rồi. Bắt đầu ngày mai em sẽ đi học đàng hoàng mà. Em biết là em sai rồi. Ngày mai nhất định phải mặc đồ em tặng đó. Biết chưa?”

“Được rồi, cậu mau về nhà đi.”

“Cẩm Thánh, sinh nhật vui vẻ nhé. ^^*”

“Ừ, biết rồi. Nhưng sao cậu biết được hôm nay là sinh nhật tớ?”

“Ngốc ạ, chẳng lẽ em còn không hiểu anh à? Có chuyện gì về anh mà em không biết chứ.”

“Vây à, cảm ơn cậu. Mau về nhà đi.”

“Ừ, em về đây.”

Là Y Giang Yến. Sự thực ngày hôm nay người đứng ở đó là Y Giang Yến chứ không phải tôi khiến tôi đau lòng quá.

53. Chương 53

Chương 53

Y Giang Yến còn hiểu anh ấy hơn cả tôi, thậm chí cô ta còn biết những chuyện mà tôi không biết, dù Cẩm Thánh không nói thì cô ta vẫn rõ được.

Đó là sự quan tâm rất lớn. Không, muốn hiểu người mình yêu hơn, muốn biết tất cả về đối phương cũng là chuyện đương nhiên. Vậy nên Y Giang Yến đã sớm biết được mọi thứ.

“Cẩm Thánh, em có thể gọi điện cho anh không?”

Cẩm Thánh không nói gì cả. Lần đầu thấy biểu hiện như vậy của Y Giang Yến, trước kia luôn cho rằng cô ta mạnh mẽ, lạnh lùng, vậy mà có lúc lại để lộ ra mặt mềm yếu bất lực trước một người nào đó.

“Cũng tốt, cố gắng đừng nói gì là hơn, vậy em có thể gọi điện, nếu anh không cần em gọi thì em cũng chẳng có can đảm, nên anh dứt khoát không nói gì, vậy em đi đây.”

Khi quay lưng đi, đôi vai Y Giang Yến hình như đang run rẩy. Cẩm Thánh lặng lẽ nhìn bóng cô ta đi xa dần, chậm chậm rút một miếng thuốc ra ngậm trên môi.

11 giờ 58 phút.

“Cẩm... Cẩm Thánh...”

Cẩm Thánh quay đầu lại, thấy tôi đang đứng sau lưng, có lẽ hơi bất ngờ.

“Em đang làm gì thế?”

“Em vừa từ Incheon về.”

“Thì ra thế, tự nhiên đứng sau lưng làm anh giật mình. ^^;;”

Đừng cười, đồ ngốc. Đừng cười ngốc ghêch với em thế. Nụ cười của anh càng khiến em thấy đau lòng hơn. Cứ nổi giận với em là được... Tại sao lại cười như tên ngốc với em thế hả...

“Xin lỗi. Cẩm Thánh, chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

Vừa nói xong câu chúc mừng thì nước mắt tôi cũng tí tách rơi xuống. Nước mắt không thể gạt sạch đang xóa nhòa tầm nhìn, khiến tôi chẳng thể nhìn rõ gương mặt anh. Tôi sợ tôi hư hỏng sẽ khiến anh đau khổ.

“Xin lỗi... xin lỗi...”

“Em sao vậy, có chuyện gì xảy ra hả?”

“Thực lòng rất xin lỗi anh.”

“Em thế này là vì không cùng anh mừng sinh nhật nên xin lỗi à. Được rồi, được rồi mà, anh cùng bọn nó vui chơi rồi. Trước đó anh cũng đâu nói cho em biết.”

Quả nhiên như tôi nghĩ, tên này vẫn luôn an ủi tôi.

“Tuấn Hỷ, đừng khóc nữa.”

“Em thực đối xử với anh không tốt, xin lỗi anh.”

“Đâu có.”

“Em đúng là một đứa con gái hư, ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến bản thân mình.”

“Em không phải con gái hư, sao có thể nói mình thế được?”

“Không phải, em thật rất hư đốn. Xin lỗi. Cẩm Thánh, thực lòng xin lỗi anh.”

Trước kia em nói dối anh để đi xem film với Dân Hữu. Lần này hủy bỏ cuộc hẹn với anh để đi gặp một người cũng là Dân Hữu. Cẩm Thánh bước lại gần kéo vai tôi lại rồi ôm tôi vào lòng.

“Lúc nhìn em như thế này, anh luôn có dự cảm rằng sẽ có ngày nào đó em rời xa anh và biến mất, nên anh thường cảm thấy bất an lắm.”

“Cẩm Thánh...”

“Đừng tự sỉ vả mình nữa, chẳng ai trách gì em đâu, chẳng phải anh đã nói không sao rồi mà.”

“Nếu có người nào đó yêu anh hơn em thì tốt rồi.”

“Dù có người đó thật thì anh cũng không cần. Người đó không phải em, chẳng có ý nghĩa gì với anh cả.”

“Cẩm Thánh, em chẳng cho anh được gì, cũng chẳng làm được gì vì anh.”

“Anh chẳng cần gì hết. Đừng lo, cũng đừng nghĩ ngợi lung tung. Tặng người ta nhiều quà hoàn toàn không nói lên được điều gì, đó chẳng phải là tất cả trong tình yêu. Em đừng hiểu lầm đó là tình yêu.”

“Xin lỗi.”

“Tuấn Hỷ, nếu yêu sâu sắc và tình yêu trở nên vĩ đại, em nghĩ nó sẽ thế nào?”

Cẩm Thánh đã hiểu rõ tôi. Không biết anh đã làm thế nào để khiến con tim tôi rung động, an ủi tôi đừng lo lắng và giúp tôi giữ chặt con tim đang còn e ngại phân vân.

“Tình yêu với người ấy trở nên sâu sắc rồi, thì cho dù người xung quanh có chỉ trích người kia hư hỏng, sỉ nhục người đó, em cũng có thể hiểu được người đó. Đau khổ buồn bã vì người đó chắc cảm thấy rất ghét người ta, nhưng chỉ cần nhìn thấy người đó là có thể hiểu được người ta chẳng qua cũng chỉ vì có việc bất đắc dĩ mới thế thôi, sẽ không trách móc gì người ta cả.”

“Hu hu.... hu...”

“Anh có thể hiểu em.”

Giờ tôi còn có thể nói được gì? Trên đời này có lời bạch nào đáng giá hơn lời nói có thể hiểu được tôi của Cẩm Thánh không chứ? Cảm ơn anh... thực lòng cảm ơn anh... nhưng tình yêu em dành cho anh càng

nhìn càng thấy ít ỏi, nên em càng cảm thấy em không có tư cách gì hưởng thụ tình yêu của anh cả, quá nặng, tình yêu của anh quá nặng!

54. Chương 54

Chương 54

Tôi muốn hôm nay về nhà một mình nên ngăn Cẩm Thánh không cho anh đưa về. Nhưng rất bất ngờ, có một người đang đứng đợi tôi trước cửa nhà.

“Cậu đi đâu thế?”

Tôi không trả lời, chỉ lặng lẽ nhìn cô ta. Sao có thể, không phải, tại sao lại đứng đây chờ tôi?

“Lâu quá không gặp rồi.”

Y Giang Yến, tại sao lại đợi tôi... Muốn nói gì chẳng?

“Chuyện hồi đó, xin lỗi nhé. Tôi cũng rất hối hận, không bao giờ lặp lại nữa, xin lỗi.”

Y Giang Yến đang xin lỗi tôi lúc này không giống Y Giang Yến tôi biết trước đây. Và những lời cô ta nói có vẻ như đã suy nghĩ rất nhiều, khổ sở rất lâu mới quyết định nói ra, và tuy rằng có vẻ ngạo mạn vô lễ, nhưng tôi cảm thấy đây mới chính là Y Giang Yến thật sự.

“Hôm nay là sinh nhật Cẩm Thánh nên tôi mới đến nhà anh ấy đợi rất lâu, mãi rồi mới thấy anh ấy trở về. Nhưng Cẩm Thánh vốn nên mừng sinh nhật rất vui vẻ thì sắc mặt lại rất khó coi... xem dáng điệu rất hệt hăng. Nên tôi đã quay người đi ngược lại hướng Cẩm Thánh về, sau đó gọi điện cho Dân Hữu. Tôi chỉ tiện miệng hỏi thăm về cậu thôi, có phải... có phải Tuấn Hỷ giờ đang ở cạnh cậu không. Tôi đã hy vọng biết bao cậu ấy sẽ nói không, nhưng cậu ấy đã thừa nhận. Lúc đó tôi đã hiểu ra, vì sao Cẩm Thánh lại hệt hăng thất vọng đến thế. Nếu là tôi... nếu đổi lại tôi là cậu, tôi sẽ không bao giờ làm thế. Không, sẽ không để chuyện đó xảy ra. Rốt cuộc cậu muốn làm gì? Nếu đã có được trái tim Cẩm Thánh thì không thể làm vậy chứ! Cho dù là một lần, cậu đã bao giờ nghĩ cho Cẩm Thánh, cố gắng để hiểu anh ấy hơn chưa? Có quý trọng Cẩm Thánh hơn chính mình không? Tôi rất hiểu loại người như cậu. Loại người ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân mình như mẹ tôi, tôi quá hiểu rồi! Cậu cũng thế! Chẳng có gì khác biệt!

Lời của Y Giang Yến khiến tôi cảm lạnh, nói đúng quá, nên tôi chẳng thể phản ứng lại nhận xét của cô ta về mình.

“Cậu có biết không, Cẩm Thánh đã chuẩn bị bánh kem đợi cậu để cùng cậu mừng sinh nhật, tại sao cậu lại làm anh ấy tổn thương?”

Chóng mặt quá. Mọi thứ trước mắt tôi bắt đầu dao động. Dù trước mặt cô ta tôi không muốn khóc nhưng mọi thứ trước mắt cứ lay động không ngừng.

“Tại sao trong mắt cậu lại có bóng hình người khác ngoài Cẩm Thánh ra hả? Tại sao không quý trọng Cẩm Thánh hơn?! Tại sao?!”

Tôi cũng muốn tự hỏi mình, nhưng lúc nào cũng bị những suy nghĩ ích kỷ khổng chế... tôi muốn hỏi chính bản thân tôi...

“Cậu nên dứt khoát trở về bên Dân Hữu đi. Không, cậu quay lại đi. Tôi cầu xin cậu đấy. Cậu trở về bên cậu ấy đi.”

Y Giang Yến bước đến quỳ xuống trước mặt tôi.

“Tuấn Hỷ, cậu quay về đi, được không, cho dù Cẩm Thánh chỉ coi tôi là bạn, tôi cũng nguyện làm tất cả vì anh ấy. Tôi tự tin rằng tôi sẽ không làm tổn thương anh ấy như cậu. Chẳng phải bên cậu còn có Dân Hữu à? Tôi thì chỉ có Cẩm Thánh thôi. Xa anh ấy đi. Tôi xin cậu!”

“Giang Yến... cậu đứng dậy đi, đừng như thế. Đứng dậy đi!”

Tôi có lỗi với mọi người xung quanh. Nhìn Y Giang Yến như vậy, giờ tôi mới hiểu rõ tôi và cô ấy khác nhau thế nào, tình yêu cần sự quan tâm và nhiệt tình, Giang Yến cô ấy có lòng quan tâm chăm sóc đối phương. Nhưng tôi lại thiếu những điều ấy khi ở bên Cẩm Thánh. Trong khoảnh khắc nhận rõ điều đó, tôi cũng biết mình chẳng còn tư cách nào ở lại bên anh nữa.

“Tôi cũng muốn yêu Cẩm Thánh như cậu yêu anh ấy.”

“Là ý gì?”

“Nhưng hình như lực bất tòng tâm... phải... như lời cậu nói, tôi rất ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến bản thân mình. Cậu nhận xét rất đúng.”

“Tuấn Hỷ...”

“Không nên làm thế, nhưng tôi... Tôi xa Cẩm Thánh rồi, liệu anh ấy có đau lòng không?”

“Tôi sẽ ở bên anh ấy, lúc nào cũng ở bên an ủi, như trước kia... cậu không cần lo lắng!”

Không cần lo... không cần lo... Cậu nói đó chính thẳng vào trái tim tôi. Cũng tốt, tôi sẽ không phải lo...

“Xa anh ấy đi, đừng làm anh ấy đau lòng nữa. Cậu chẳng hiểu gì anh ấy. Không hiểu được tấm lòng anh ấy.”

Cũng phải, tôi chẳng hiểu gì anh ấy, thậm chí cả chuyện anh ấy thích gì, ghét gì, tại sao lại đau lòng. Chỉ thế... những gì tôi biết chỉ là ba chữ tên anh ấy. Quả thực chẳng có gì cả.

Y Giang Yến, tôi thua rồi, trả lại cậu... trả Khương Cẩm Thánh lại cho cậu. Xem ra bắt đầu đã là sai lầm. Tôi đã không còn tự tin. Phải, thực ra như thế cũng tốt. Nhưng phải rời xa anh, tôi đau lòng quá, đúng là người ích kỷ mà.

Vào phòng rồi, nhìn thấy đĩa CD trước kia anh tặng tôi. Khi nghe lại bài “Tình yêu cuối cùng”, tôi khóc cho đến khi mười bài hát đã chạy hết. Xin lỗi, em phải để anh đi. Vì đã tìm ra được người yêu anh hơn em, cô ấy sẽ không khiến anh đau lòng. Em không tự tin nữa rồi, không tự tin rằng em yêu anh hơn cô ấy, sau đó không bao giờ làm chuyện gì khiến anh khổ sở nữa. Giang Yến nói cô ấy có lòng tin, em hâm mộ lắm, vì em cũng muốn nói được như thế. Em cũng muốn yêu anh như cô ấy yêu anh... Xem ra em không đủ tốt. Cẩm Thánh... xin lỗi... chỉ có thể làm một cô bạn gái kém cỏi thực có lỗi với anh.

55. Chương 55

Chương 55

Mấy ngày liền trốn tránh Cẩm Thánh. Anh gọi điện tôi không nghe, nhắn tin tôi cũng không trả lời. Mau nói rõ cho anh biết mới được, nhưng chẳng thể nào nghĩ ra nổi lời tuyên bố chia tay. Không được, phải nói ra, không thể để anh đau lòng nữa. Anh của tôi phải được hưởng hạnh phúc.

Ding—

Hộp thư thoại. Bàn tay tôi run run nhấp mật mã.

[Có một tin nhắn thoại mới.]

Trái tim đập dữ dội.

[Hử... rốt cuộc em đang nghĩ gì thế hả, Tuấn Hỷ? Đạo này anh còn nhớ em hơn trước nữa... Đừng thế nữa. Đừng thế mà. Mẹ nó, anh sắp điên rồi. Sắp điên mất thôi!]

“Hu...”

Trước mắt bắt đầu mờ mịt, chẳng nhìn thấy gì, chẳng nhìn thấy gì nữa. Thế này... trước kia cũng từng khóc như vậy sao? Tại sao tôi lại khóc dữ dội đến thế? Có lẽ là vì tổn thương anh nên tôi cảm thấy hổ thẹn chẳng?

56. Chương 56

Chương 56

Trước cửa nhà anh.

Trước mặt anh, tôi nhất định không được khóc, tuyệt đối, nếu tôi khóc anh sẽ biết ngay sự thật, và do đó người bị tổn thương nhiều hơn sẽ lại là anh. Sao tay tôi không nhấn nổi chuông cửa thế này... Tôi phải làm thế... phải nhấn chuông anh mới ra mà. ****, tay tôi... Tay tôi từ chối không chịu làm việc đó, mấy lần đã đưa lên nhưng lại chẳng có can đảm nhấn chuông. Đấu tranh hơn mấy trăm lần... cuối cùng... đã nhấn tiếng chuông báo hiệu chia tay. Cẩm Thánh... đây là lần cuối chúng mình gặp nhau...

Dìng doang—

“Ai đó?”

“Em... em đây.”

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Nghe tôi nói xong, tiếng chân gấp gấp chạy ra.

Cạch!

Từ khe cửa mới hé mở một nửa có thể thấy anh đang luống cuống vội vã. Thấy được sự vui mừng trong mắt anh, nhưng tại sao lại tiêu tụy thế... Bệnh rồi sao?

“Vào đi, bên ngoài lạnh lắm hả? Anh lấy nước cho em nhé?”

Giọng nói không kèm được sự vui sướng. Tôi có thể nói chia tay với anh không? Phác Tuấn Hỷ, mày có nhấn tâm được không? Thật có thể nói ra được chứ? Nếu lỡ anh hỏi mày có bao giờ thích anh chưa, mày phải làm sao? Nói những lời tàn nhẫn để khiến anh tổn thương ư? Nói ra những lời hèn hạ kiểu như vì yêu anh nên phải để anh đi sao? Không, không thể nói thế được, dù anh có hỏi cũng không thể trả lời như vậy, phải lạnh nhạt, lạnh nhạt vô tình... để anh có thể ghét tôi cả đời, hận tôi cả đời, phải gắng được thế để anh mau chóng quên tôi đi. Đó mới là vì anh thật sự...

57. Chương 57

Chương 57

Chuyện đau buồn nhất trên đời là biết được bản thân mình đã không còn khả năng làm gì cho người mình yêu nữa. Yêu rất sâu đậm, rất sâu sắc... đã từng cố gắng vì người đó, nhưng lại lực bất tòng tâm, đó là chuyện đau khổ nhất trên đời.

Nhưng anh có biết không? Anh thật sự biết chứ? Bỏ rơi anh như thế... nói ra lời chia tay... Tôi đang giấu mình sau từng lớp nguy trang, những lời lạnh lùng vô tình, tất cả những nét mặt hờ hững bây giờ đều là do tôi cố tình tạo nên, liệu anh có biết không? Chắc là không. Trái tim bị dần vặt từng chút từng chút một, anh có chết cũng không biết được đâu.

Hôm nay tôi phải rời xa anh, làm tổn thương anh bằng chính tay mình. Dùng cách tàn nhẫn nhất thế giới để khiến anh đau khổ.

“Em cứ không nghe máy, làm anh tưởng xảy ra chuyện gì rồi chứ. Hối nhóc Tuấn Anh, nó cũng không nói rõ...”

“Không có chuyện gì.”

“Ồ, thế à...”

Tâm trạng trong khoảnh khắc quyết tâm nói ra lời chia tay... những người chưa từng trải qua những chuyện này sẽ không thể nào hiểu được. Rốt cuộc là cảm giác thế nào... đó là cảm giác một người cam tâm tình nguyện bị thiêu rụi hoàn toàn...

“Em quyết định làm lại từ đầu với Dân Hữu rồi.”

Đã nói đến nước này thì... chắc là ghét tôi lắm, Kim Dân Hữu cậu vẫn giúp được tôi. Có cậu thêm vào lý do để khiến anh ấy cảm ghét tôi, tôi nên cảm ơn cậu mới phải nhỉ? Hu...

Khi nói câu này tôi chẳng chần chờ một giây nào. Cẩm Thánh bị giật mình bởi câu nói của tôi.

Cẩm Thánh... thực ra em đang dối anh đó... đang lừa anh đó. Em chưa bao giờ nghĩ sẽ làm lại từ đầu với cậu ta. Thật mà! Nước mắt bắt đầu lưng tròng rồi. Quả thực phải nhẫn nhịn rất khổ sở. Không được khóc ở đây... không được khóc trước mặt anh. Quả thực không được... không được... không được. Không được nói... không được... ngốc ơi, em sẽ không bao giờ còn yêu người khác được, không, không thể yêu người khác được nữa.

“Em đang nói gì vậy hả? Gì chứ? Nói lại xem!”

“Xem ra anh vẫn chưa nghe rõ, em và Dân Hữu bắt đầu lại rồi. Nên chúng ta...”

“Ha — cái gì? Giờ em đang nói thật lòng với anh đó à?”

“Ừ, thật lòng. Tính cách em vốn không phải loại thích nói lòng vòng, chẳng phải anh cũng biết rồi sao.”

“Anh biết, anh biết em sẽ không làm chuyện đó... Hơn nữa anh cũng biết, sao em có thể nói ra một cách hồ hững như thế? Anh chẳng là gì với em ư? Hai chúng ta chỉ có thể đến thế thôi à?”

“Vậy anh mong là đến đâu chứ?”

Đừng tìm người như em nữa. Cẩm Thánh, tuyệt đối không nên tìm loại người hư hỏng như em. Rõ ràng tôi không khóc... nhưng trái tim thì không hiểu vì sao cứ rỏ nước mắt không ngừng, như mưa. Chắc đây là thứ gọi là “bão lòng” đây mà...

“Nên bắt đầu lại với Dân Hữu rồi?”

“Ừ.”

Không, không bao giờ có chuyện đó. Chuyện em rời xa anh rồi lại quay về bên Dân Hữu... Tuyệt đối không thể có. Cho dù như thế, em vẫn phải đau lòng chọn rời xa anh. Có lẽ là em ích kỷ...

“Trong lòng em, anh chẳng qua chỉ là kẻ thứ hai thôi à? Biết lâu rồi... đã sớm đoán được chuyện đó nhưng không ngờ lại đoán đúng, cứ hy vọng là mình đoán sai biết mấy...”

“Em thật sự không thể quên được Dân Hữu. Rời xa Dân Hữu em không thể sống nổi. Lần nào gặp anh cũng nhớ đến Dân Hữu. Vốn nghĩ rằng cậu ấy đã quên em, không ngờ lại muốn em làm lại từ đầu. Bây giờ anh nghe rõ rồi chứ?”

Ngốc ơi, bây giờ đã nghe rõ rồi... vậy thì, bây giờ anh bắt đầu nói ghét em hận em rồi. Anh phải làm thế, hiểu chứ? Nhất định phải thế... như vậy em mới không thấy dần vật. Ngốc ạ, chúng ta đều đau lòng, phải làm sao đây? Cho dù... cho dù như thế em vẫn sẽ nhớ đến anh. Cười rạn rở như một đứa trẻ, chắc chắn sẽ nhớ; gương mặt anh khi nhận món quà nho nhỏ mà như ôm cả thế giới vào lòng, em cũng sẽ nhớ mãi; đứng trước cửa nhà em lo lắng cho em, em cũng sẽ ghi nhớ; dáng điệu anh xấu hổ đến không biết làm sao, em cũng sẽ không quên được; vẻ mặt hài lòng hạnh phúc của anh khi giới thiệu em là bạn gái trước mặt bạn bè, vẻ mặt khi nói chuyện... giọng nói của anh... ngữ điệu của anh... em sẽ nhớ mãi mãi.

“Em đi đây, tạm biệt.”

Cầm Thánh, phải ăn cơm đúng giờ giữ gìn sức khỏe đó. Cứ ăn mì gói như bây giờ sẽ hại người lắm. Nếu ngày nào đó bị bệnh ... a... phải rồi, còn có Y Giang Yến mà, ha... tôi cũng thật là...

“Anh chỉ hỏi em một câu.”

“Gi cơ?”

“Em đã từng thích anh chứ?”

Không thể trả lời, “từng thích anh chứ” là câu quỷ gì chứ, sao lại không thích được? Nhưng...

“Bây giờ hỏi chuyện đó thì còn có tác dụng gì? Em thấy không cần phải trả lời, anh không thấy thế là buồn cười à?”

Hãy căm ghét con người nhẵn tâm như em đi. Nhưng chuyện khiến tôi càng đau lòng hơn là khi đã quay người bỏ đi, tôi đã hiểu ra một điều. Anh có biết là gì không? Em lúc đó mới hiểu ra em thật sự rất yêu rất yêu anh, giờ mới hiểu ra như một con ngốc, nếu biết sớm hơn thì đã tốt biết bao... Khi hiểu ra đã quá muộn rồi...

“Mẹ nó! Em đừng nói dối nữa! Phác Tuấn Hỷ!! Đừng có nói dối anh!”

“Nói thật lòng đó!”

Cách!

Chạy ra khỏi nhà anh ấy, bắt chấp mọi thứ, chạy như điên cuồng... cho đến khi chạy đến nơi anh không thể nhìn thấy tôi, không thể nhìn nổi nữa mà khóc òa lên.

Thực ra tôi cũng muốn đối xử tốt với anh, dù một lần cũng được, cho dù là lần cuối cũng được, nói ra lời thật lòng khiến anh mãi mãi không quên được tôi. Rất yêu anh, nhưng chẳng cho anh được gì... nên vì anh, phải chia tay... Nhưng không thể vì nói ra những điều này lại làm anh tổn thương hơn nữa. Chắc rất căm ghét tôi nhỉ, không chừng đã thấy sợ hãi lùi bước trước sự lạnh đậm vô tình của tôi rồi.

Cũng được, có thể khiến anh ghét em hận em. Hận em sẽ tốt hơn nhiều so với nhớ em... Vì ghét mà trách mắng em sẽ khiến trái tim nhẹ nhõm hơn, nhưng nhớ nhung chỉ khiến rơi nước mắt... Nếu như nhớ em quá, anh chỉ nhớ những chuyện vui, như thế sẽ khiến anh càng đau lòng hơn. Hãy chỉ nhớ đến em lần cuối gặp mặt đi, sau đó ghét em hận em, không, nguyên rửa em cũng được, nguyên rửa em sẽ nhận phải sự đau đớn như anh cũng được. Em tình nguyện... tình nguyện nhận chịu những sự đau khổ anh đã từng trải qua...

58. Chương 58

Chương 58

Tất cả, em sẽ nhớ mãi... xin anh hãy quên đi nhé. Quên đi người không biết làm nũng lại không nhẽo trước mặt anh để khiến anh vui như em, quên đi em đã từng khoác tay và nhìn anh chăm chú, quên đi những lời em nói khi hát karaoke rằng bài hát này nhân vật chính là anh, quên đi em đã từng nhìn thấy nụ cười anh nở ra hạnh phúc, quên đi em đã từng đứng trước cổng trường đợi anh, hãy quét sạch những ký ức về em trong anh, hãy quên sạch sẽ. Đó là điều báo đáp đầu tiên anh cho em... Để em có thể chúc phúc cho anh và Y Giang Yến. Đó là điều thứ hai. Nhất định phải quên em.

“Ngốc ơi, nếu như anh làm thế... nếu anh đối xử với cô ta như với em, thì anh có chia tay với Y Giang Yến không? Nếu yêu cô ta như thế thì anh chia tay làm gì? Vừa nghe tin em bị thương là anh rụng rời tay chân, hoảng loạn không yên, nếu thích cô ta thì anh chia tay cô ta làm gì... hể em khóc là anh lại đau lòng, đau đến mức sắp chết đi, nếu thích cô ta... anh chia tay làm gì chứ, nếu anh thật lòng yêu cô ta thì sao anh có thể chia tay được... Em còn chưa rõ tấm lòng anh sao?”

“Tình yêu với người ấy trở nên sâu sắc rồi, thì cho dù người xung quanh có chỉ trích người kia hư hỏng, sỉ nhục người đó, em cũng có thể hiểu được người đó. Đau khổ buồn bã vì người đó chắc cảm thấy rất ghét

người ta, nhưng chỉ cần nhìn thấy người đó là có thể hiểu được người ta chẳng qua cũng chỉ vì có việc bất đắc dĩ mới thế thôi, sẽ không trách móc gì người ta cả.”

Em sẽ nhớ, sẽ không bao giờ quên. Cẩm Thánh... tạm biệt!

Nếu có ai đó hỏi tôi ngày nào mà tôi thấy hối hận nhất trong cuộc đời, tôi sẽ nói là hôm nay. Hỏi tôi ngày nào mà tôi cảm thấy căm ghét bản thân, thù hận bản thân nhất trong đời, tôi cũng sẽ trả lời là hôm nay. Hỏi tôi rằng trong cuộc đời đã bao giờ có người nào khiến tôi khó quên nhất hoặc nhớ nhung nhất mà chỉ cần nhắm mắt lại cũng đủ rơi lệ, tôi sẽ không do dự gì mà đáp rằng chính là anh... người đã từng là bạn trai tôi.

Vì tình yêu quá nhỏ bé... cuối cùng tôi cũng đã phải chịu thua. Điều tiếc nuối duy nhất là chưa một lần nào tôi nói rằng tôi yêu anh... Đó sẽ trở thành sự đau khổ lớn nhất trong đời tôi.

59. Chương 59

Chương 59

Mở mắt ra nhìn đồng hồ đã thấy sáng hẳn, chuyện không hy vọng gì nó sẽ đến cuối cùng cũng đã đến. Tối qua nằm lẫn lộn mãi một đêm mất ngủ, lúc trời tờ mờ sáng tôi mới ngủ thiếp đi được. Gần đây hình như đã chảy hết toàn bộ nước mắt trong đời mình rồi. Tôi lặng lẽ ngồi im, nước mắt lại rơi ra. Anh có đau khổ như tôi không? Chắc là tôi buồn hơn mới được, để tôi chịu tội mới đúng. Phải nên như thế...

Hôm nay từ sáng sớm đã đổ mưa. Nhìn những giọt mưa bên ngoài cửa sổ lại nhớ đến anh, tôi chỉ có thể quay người nhìn đi chỗ khác.

“Con đi học đây.”

Tuy là ra khỏi nhà nhưng cuối cùng cũng không đi học, không đi nổi. Tự nhiên lại có một suy nghĩ thật lạ lùng trong cơn mưa đột ngột ập đến này. Không biết vì sao tôi thấy mình nên khóc một trận thật đã đời đi. Có lẽ đây chính là ly biệt chẳng? Lúc có được thì không biết, chỉ khi rời xa nhau, mất nhau rồi mới cảm thấy hối hận vì nhớ nhung và luyến tiếc nhau nhiều hơn. Đó chính là ly biệt chẳng. Sự đau khổ lớn hơn cả chia tay là ly biệt chẳng.

Đi cả ngày trời, qua biết bao con đường mà trong đầu vẫn chỉ xuất hiện bóng hình Khương Cẩm Thánh. Không biết kiểu gì mà từ đầu tới cuối chỉ nghĩ đến anh. Đôi chân không chịu nghe lời đang dừng lại ở gần nhà anh. Suýt nữa tôi đã gọi to tên anh rồi. Bây giờ không được... không ích gì... lại mỉm cười với anh bảo rằng chẳng qua là tôi nói dối, tại sao đôi chân tôi vẫn tiến về phía trước...

Đến dưới lầu nhà anh tôi không đi nổi nữa, ngồi bệt ngay xuống đất.

“Cẩm Thánh... anh là đồ gốc... Cẩm Thánh... huhu...”

“Tuấn Hỷ vậy thế này đi. Nếu em thấy có lỗi với anh mà không chịu quay về thì anh sẽ thắt hàng loạt khăn tay vàng lên những gốc cây trước nhà chúng ta. Thế nào? Ý kiến này hay chứ? Chỉ cần em thấy những chiếc khăn tay vàng này là biết anh đã tha thứ cho em rồi, vì vậy lúc đó phải trở về bên anh. Hiểu chưa?”

“Hơ~ gốc quá. Tội mình đâu phải đang đóng phim. Buồn cười thật!”

“Anh nói thật mà. Có bao giờ em thấy anh nói xạo chưa?”

“Biết rồi, biết rồi. Vậy thì chỉ cần em nhìn thấy khăn tay vàng thì sẽ biết là anh đã tha thứ cho em rồi, sau đó cười toe toét với anh rồi chạy đến chứ gì? Phải thế không?”

“Đương nhiên rồi, em thật là! Em chẳng cần làm gì cả, chỉ cần ngoan ngoãn quay về là được!”

Vậy mà Cẩm Thánh lại thất hàng loạt khăn tay vàng như những quả vàng mọng ươm trên tán cây trước tòa nhà anh ở. Tôi đau lòng đến mức muốn điên lên. Nước mắt chùi thế nào cũng không khô, khiến tôi phát điên, tấm lòng Cẩm Thánh đối với tôi, mong ước tôi quay về đang dần vật con tim đau khổ của tôi.

Không thể quay về... Cẩm Thánh, em không thể... đừng đợi nữa... đừng đợi như đứa ngốc nữa. Vì một người như em... không xứng để anh làm thế!

60. Chương 60

Chương 60

Cốc cốc...

“Tuấn Hỷ, mẹ đây.”

“Dạ...”

“Con khỏe hơn chưa?”

“Sao ạ?”

“Nửa đêm qua con bị bệnh, lại còn sốt cao, mẹ lo quá, sao lại dầm mưa ướt hết thế chứ!”

“Chỉ là...”

“Thôi được rồi, đến bệnh viện đi!”

“Không cần đâu mẹ, nghỉ ngơi một lát là khỏe thôi mà.”

“Vậy thì uống thuốc đi. Mẹ đã gọi điện cho chủ nhiệm lớp con rồi. Mẹ phải đi ra cửa hàng đây. Có gì cứ gọi ẹ nhé. Biết chưa?”

“Con biết rồi.”

Thì ra tôi đã bị bệnh, như một đứa ngốc nghếch...

“Mẹ ơi!”

“Sao?”

“Tuấn Anh đâu rồi ạ?”

“Đi học rồi. Mà con với nó cãi nhau à?”

“Dạ không, không có. Mẹ đừng lo, không phải cãi nhau đâu. ^^*”

Chuyện chia tay với anh, chắc Tuấn Anh cũng biết rồi. Hôm qua, hôm nay không nói được câu nào với nó. Tôi trốn nó, nó cũng tránh tôi. Tôi sợ nhìn thấy nó lại nhớ đến anh. Cả người mệt nhừ. Hư~ tôi đâu nghĩ rằng mình lại ngốc như thế... Đây đâu phải lần đầu, nhưng dường như là lần đầu tôi cảm thấy mình buồn bã đau khổ đến vậy. Giờ đây tôi rời xa anh còn đau hơn, mệt hơn khi bị Dân Hữu bỏ rơi nữa. Đến nằm mơ cũng không nghĩ rằng lại có lúc tôi đau khổ buồn thương vì anh như thế... có lẽ tình yêu thay đổi con người chẳng... vì anh nên mới thấy đau khổ?

Nhắm nghiền mắt. Vì không muốn mở mắt ra lại nhớ đến anh nên đành nhắm mắt lại. Cho dù là lúc ngủ... cũng muốn quên anh đi.

Đang nằm trên giường cố ru mình vào giấc ngủ thì di động réo vang.

“Alo, chào!”

[Tớ đây, Dân Hữu đây. Giờ tớ đang đứng trước cửa nhà cậu, ra ngoài chút được không?]

“Xin lỗi, Dân Hữu. Tôi đang mệt, không ra ngoài được.”

[Vậy thì tớ vào nhà nhé. Cậu mở cửa cho tớ được không?]

“Ừ được.”

Thời gian qua nhanh thật. Đã hơn 5 giờ rồi.

“Vào đi.”

Dân Hữu thấy bộ dạng tôi thì do dự một lúc rồi mới chịu vào. Cậu ta bị sao thế nhỉ...

“Vào đi, sao lại đứng đó làm gì thế?”

“Ừ.”

Chúng tôi cùng ngồi trên ghế salon, nhưng chẳng ai nói với ai câu nào. Giờ cũng lười nói chuyện nữa, chỉ muốn được ở một mình. Cảm thấy mọi thứ xung quanh đều quá phiền phức.

“Cậu nhìn tiều tụy quá.”

“Tạm tạm thôi.”

“Cậu và Cẩm Thánh...”

“Ừ, chia tay rồi.”

“Tại sao?”

“Chẳng tại sao cả. Thay lòng đổi dạ, thế thôi... Chuyện này ở tuổi chúng ta là bình thường mà.”

Tình yêu luôn thay đổi đến chóng mặt... nhưng xem ra lần này có vẻ không phải là loại tình yêu mà lứa tuổi chúng tôi thường trải qua. Luôn cho rằng sẽ dễ dàng lãng quên, không ngờ lại dần vật hành hạ tôi đến thế.

“Chẳng phải cậu từng nói rất thích hắn ta sao?”

“Chỉ là rung động nhất thời thôi.”

“Tuấn Hỷ, chắc không phải chia tay vì tớ chứ?”

“Không phải đâu, cậu đừng hiểu lầm.”

“Thật à, tớ cũng nghĩ chắc sẽ không có chuyện đó đâu. Nếu thực là chia tay vì tớ thì không chừng tớ sẽ thấy hạnh phúc lắm. Nếu bây giờ vẫn chưa được... thế thì qua một thời gian nữa, tớ và cậu trở lại như xưa được không?”

Có thể không? Dân Hữu đang hỏi tôi câu đó. Tôi đã từng mong mỗi nghe Dân Hữu nói thế, nhưng giờ thì đã quá muộn rồi. Ý nghĩ quay về thời đó đã không còn tồn tại nữa.

“Không được, không thể, tớ không muốn quay lại như trước kia nữa.”

“Vậy sao...”

Tình cảm hiện giờ của tôi đã quá sâu sắc rồi. Tôi đang đau khổ vì những thứ mình từng có mà không biết yêu quý. Vết thương lòng quá lớn khiến tôi chẳng thể chấp nhận bất kỳ ai khác nữa.

“Dân Hữu, tớ muốn nghỉ ngơi, cậu có thể về được không?”

“Ừ, tớ về đây, nghỉ ngơi đi nhé.”

“Ừ.”

Đầu đau quá, chóng mặt quá... thế xác cũng... tim cũng... đau đến nỗi muốn gục ngã, thật mệt mỏi!

“Cậu biết không? Cũng như cậu đó, không, không chừng... Khương Cẩm Thánh có vẻ còn thâm hơn cả cậu... Tớ không tin là cậu đã thay lòng. Tớ không hiểu vì sao cậu lại làm thế, nhưng mong cậu đừng lường lự bần khoản nữa, hãy trở về nơi thuộc về cậu. Nếu đã yêu thì đừng tránh né nữa, cậu mà thế thì cậu là kẻ ngu ngốc nhất thiên hạ!”

Dân Hữu vừa đi, những giọt nước mắt cổ kiềm chế từ nãy giờ đã tuôn xuống như mưa.

“Huhu... huhuhuhu...”

Dân Hữu, anh ấy thê thảm lắm sao? Y Giang Yến sẽ ở bên anh ấy chứ... chắc thế... Giang Yến từng nói sẽ luôn ở cạnh anh... như thế tôi mới yên tâm được... Nếu chẳng ai ở bên anh, tôi sẽ đau lòng lắm. Mà nếu thế thật thì tôi biết làm sao đây?

Có lẽ, giờ đây tôi đang làm một chuyện ngu ngốc nhất trên đời. Vốn quyết định nắm chặt tay anh không buông rời thì sẽ giải quyết được mọi chuyện, nhưng tôi lại ngu muội từ chối cơ hội đó rồi.

Trong ký ức tôi chỉ còn là gương mặt anh và vô số khăn tay vàng, còn có cả sự thực rằng tôi sẽ không quay về bên anh được nữa. Cả đời tôi sẽ biết ơn thế giới này đã cho tôi được gặp anh. Tôi... sẽ làm thế...

61. Chương 61

Chương 61

Ba ngày liên tiếp sau đó, bệnh tôi trở nặng đến mức đành phải đi bệnh viện. Chắc chẳng có ai hiểu tôi đau nhĩ? Trí Anh và Tiểu Mẫn đã đến thăm tôi. Tiểu Mẫn nhìn tôi đang nằm trên giường bằng ánh mắt buồn bã, cuối cùng không kiềm nổi mà khóc hỏi tôi tại sao lại chia tay Cẩm Thánh. Nhưng tôi không thể nói rõ lý do vì sao rời xa anh. Lúc hỏi tôi sẽ làm gì khi Y Giang Yến giờ luôn ở cạnh Cẩm Thánh, tôi chỉ có thể cười gượng mà thôi. Nhìn thấy bộ dạng tôi thế này, Trí Anh tức giận đùng đùng rồi bỏ đi. Cổ chịu đựng thì sẽ quên được thôi mà...

“Ê.”

Là Tuấn Anh, cả tuần nay chưa nói với tôi câu nào, cuối cùng đã mở miệng, chuyện gì nữa đây?

“Ê! Bà có gì mà phải đau khổ buồn bã vậy chứ, hả? Anh Cẩm Thánh kiên cường chịu đựng tất cả, bà có tư cách gì mà đau lòng???”

“Xin lỗi.”

“Làm gì mà phải xin lỗi tôi? Hả?! Phác Tuấn Hỷ bà tưởng tôi không hiểu bà hả?”

“Hiểu gì chứ?”

“Chỉ cần bà bắt đầu lại từ đầu với tên Kim Dân Hữu đó thì hai người chết chắc rồi! Đợi mà xem! Đến lúc đó tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho các người đâu! ***** thật!! Đừng có để tôi nhìn thấy! Nghe rõ chưa hả? Còn nữa, bà không được xuất hiện trước mặt anh Cẩm Thánh nữa. So với bà, Y Giang Yến còn tốt hơn bao nhiêu. ***** thật, phiền chết được!”

Ầm!

Đừng khóc, Phác Tuấn Hỷ, không được khóc, đâu phải là chuyện bất ngờ. Đã đoán trước được từ lâu rồi mà. Đừng khóc. Tuấn Anh, người nói người hiểu ta. Không, làm sao người hiểu ta được? Cho dù người có nói hiểu ta thì đã chắc gì hiểu thật sự chứ?

Tôi lại nhắm nghiền mắt. Rất muốn ngủ thiếp đi cho nhanh, sau đó lúc mở mắt ra là đã sáng sớm. Ghét nhất những đêm sâu tĩnh lặng thế này, những đêm yên tĩnh đến mức khiến tôi chìm sâu vào nỗi nhớ anh thật đáng ghét quá chừng!

Di động réo vang, một số lạ... Ai thế nhĩ?

“Alo?”

[.....]

“Alo, xin chào?”

Nhưng bên kia vẫn không nói gì. Có phải gọi nhầm số không, vừa đúng lúc định cúp máy thì...

[... Em đừng bị bệnh nữa.]

Giật mình, suýt nữa di động rớt xuống đất. Cẩm Thánh... Cẩm Thánh của tôi, Cẩm Thánh... Cẩm Thánh, sao anh lại gọi điện thoại. Em phải làm sao, phải làm sao đây... Anh không nên gọi cho em... Ngốc quá, sao anh lại có thể gọi chứ. Em phải chịu đựng bao nhiêu đau khổ, anh có biết không... Giờ anh lại gọi điện thì bảo em phải làm sao đây?

“.....”

Miệng khô đắng vội liếm môi, sau đó cố gắng kiềm chế nước mắt.

[Em đừng để bị bệnh.]

Hình như anh uống hơi nhiều rồi. Tôi thật lòng rất muốn ngay bây giờ chạy đến bên anh.

“Anh uống rượu hả?”

[Ừ, anh uống rượu, uống nhiều lắm.]

“Sao anh uống rượu hoài vậy? Đừng uống nữa.”

[Vì nhớ em quá, nên uống một ít, không ngờ càng uống càng nhớ hơn. Uống đến bây giờ lại không nhin nổi mà gọi điện cho em rồi. ... Xin lỗi, đã làm phiền em!]

“Nếu anh thấy có lỗi thì sau này đừng gọi đến nữa!”

[... Ừ, anh biết rồi... anh cúp đây!]

Giọng nói như đũa ngọc của anh đang run rẩy, giọng nói đó khiến tôi càng đau đớn hơn gấp bội. Đây là thứ gọi là ly biệt chẳng, sự ly biệt không thể chọn lựa.

[Tuấn Hỷ, em đừng bao giờ uống rượu, đừng bao giờ, sẽ khiến đau khổ nhiều hơn, đừng bao giờ uống rượu, còn nữa...]

“... ”

Điều khiến tôi thấy đau lòng hơn cả sự ly biệt đó là giọng nói muốn khóc mà phải gắng nhẫn nhịn của anh.

[Đừng bệnh nữa nhé, biết chưa? Tạm biệt.]

Tôi ôm chặt ống nghe khóc một lúc lâu. Tôi nói đừng gọi điện cho tôi, tôi nói nếu anh thấy có lỗi thì đừng gọi nữa. Tôi hự quá, nhưng nếu anh lại gọi điện như hôm nay, lúc đó tôi sợ sẽ kiềm chế không nổi mà chạy đến bên anh mất. Nhưng không thể... Bây giờ mà quay trở lại thì xem như mọi chuyện khó khăn lắm mới hạ quyết tâm làm nổi sẽ trở thành công cốc... Nếu như thế, tôi và anh sẽ càng đau khổ hơn.

Yêu nhau sâu đậm, yêu quý lẫn nhau, luôn mong muốn có được nhau, dù biết rõ mà vẫn không thể ở bên nhau. Có lúc lại không nhìn thấy tương lai tốt đẹp. Tôi và anh... có lẽ cũng biết rõ rất khó khăn, nhưng lại chọn con đường đó. Tự cảm thấy đó là vì người ấy... vì người ấy...

62. Chương 62

Chương 62

“Khỏe hơn chưa?”

“Ừ, khỏe hơn nhiều rồi, làm cậu lo lắng quá nhỉ.”

“Chứ gì nữa, lo chết đi được, hu~ Tuấn Hỷ cậu nhìn mặt cậu trắng bệch kìa, tội nghiệp quá. Trí Anh cũng lo cho cậu lắm. Hôm đó giận cậu chạy ra ngoài xong còn hồi hận bảo lẽ ra không nên giận cậu mới phải. Nói rằng cậu đã đau lòng rồi mà còn khiến cậu đau khổ hơn. Đợi lát nữa Trí Anh đến, cậu nói chuyện với cậu ấy trước nhé, được không?”

“Ừ, tất nhiên rồi.”

Tôi có thể hiểu nỗi khổ tâm của bọn bạn, Tiểu Mẫn đã khóc vì tôi... nỗi lòng của Trí Anh khi giận tôi...

Trí Anh đã đến. Thấy tôi rồi thì có vẻ do dự.

“Tớ trở lại rồi đây. ^^*”

“Ừ, tốt quá rồi. Nhớ cậu chết được.”

“Tớ cũng nhớ cậu lắm. ^^*”

“Ai da~ cậu gầy đi rồi? Thôi tiện giảm cân luôn cũng tốt~ hihi~”

“Ừ thế đấy.”

Trí Anh có thể cười tươi vui vẻ như trước là tốt rồi. Anh ấy cũng nên cười vui như tôi mới được... a~ lại bắt đầu lo cho anh rồi.

Đến giờ ăn trưa, khi tôi cùng Tiểu Mẫn, Trí Anh đi ăn cơm, nghe thấy vài học sinh cũng khá có tiếng trong trường đi ngang qua chúng tôi nói chuyện.

“Chà! ***** thật! Nghe nói Đại Lâm và Hữu Hàn sắp có một trận to lắm đấy!”

“Thật sao?”

“Ừ, không hôm nay thì ngày mai thôi. Chắc không phải chúng ta cũng phải tham gia đó chứ? Mẹ kiếp.”

“Nếu Hữu Hàn thua thì chắc cũng đến chúng ta í nhỉ.”

“Này, cậu cứ nghĩ thử xem, Hữu Hàn làm sao thắng nổi Đại Lâm, Phác Dân Thọ và Lưu Xướng Thạch, thêm Kim Nạp Triết nữa cũng chẳng phải là đối thủ của Vân Quân hay Thái Dân đầu, vả lại hình như người mới đến tên gì mà Phác Tuấn Anh đó, cũng đâu phải loại tầm thường.”

“*****, mẹ nó chứ, bên đó còn có Khương Cẩm Thánh nữa mà.”

“Thì tớ chẳng phải nói rồi sao. Cho dù Dân Hữu có thêm vào cũng vậy cả thôi.”

“Thằng nhóc Dân Thọ đó nói sao mà tự tin thế không biết.”

“Xùy! Chẳng qua thằng đó chỉ tự mình giỏi thôi.”

Không biết hai học sinh nam kia có biết rằng chúng tôi đang nghe lỏm bọn hần bàn tán hay không, mà cứ to tiếng nói chẳng cần biết đến ai. Đánh nhau? Hữu Hàn và Đại Lâm đánh nhau? Làm sao đây?

“Ê ê!”

Một tên nam sinh vội vã chạy đến bên hai tên kia.

“Ê!! Hôm nay, hôm nay đó!!”

“Cái gì?”

“Bọn trường Hữu Hàn cuối cùng đã gây sự rồi.”

“Cái gì? Sao thế được?”

“Cậu có quen Thiết Hựu năm 1 trường Đại Lâm không?”

“Ừ, biết.”

“Bên Hữu Hàn đập mấy thằng nhóc do Thiết Hựu cầm đầu một trận suýt chết kìa. Bây giờ bên Đại Lâm loạn lắm rồi.”

“Thật hả? Làm sao đây? Mẹ nó chứ.”

“Tên Cẩm Thánh đó chẳng phải là loại luôn điếm tính, không dễ động thủ à? Nhưng lần này hình như cũng phải nói là không thể tha cho chúng được.”

“Lớn chuyện rồi! Ê, đi xem xem.”

“Đương nhiên rồi.”

“Đánh nhau ở đâu?”

“Nghe nói đằng sau núi trường Đại Lâm đó.”

Tôi, Trí Anh, Tiểu Mẫn đều trở về phòng học. Tôi lo lắng đến nỗi sắp điên lên. Trí Anh và Tiểu Mẫn cũng rất lo lắng. Biết rằng chuyện này rồi sẽ xảy ra, nhưng không ngờ lại nhanh đến thế... Tay cầm di động cứ nhún số rồi lại dập máy. Đã tan học rồi nhưng tôi không muốn về nhà chút nào.

“Tớ phải về trước đây.”

Nghe thấy tôi nói thế, Trí Anh và Tiểu Mẫn kích động hét lớn.

“Tuấn Hỷ! Tuấn Hỷ! Cậu về nhà thật à? Đó là Cẩm Thánh chứ không phải ai khác đâu! Cẩm Thánh từng là bạn trai của cậu bây giờ đang đánh nhau, cậu không quan tâm nữa sao?!! Chẳng lẽ Cẩm Thánh với cậu chỉ là thế thôi à?”

“Là chuyện của Khương Cẩm Thánh! Là chuyện của Cẩm Thánh! Tuấn Hỷ Tuấn Hỷ cậu tỉnh táo lại đi!”

Lúc này giờ này mà về nhà thì e rằng cả đời này tôi sẽ hối hận suốt thôi. Không, chắc chắn sẽ hối hận đến chết.

“Tớ phải đi, tớ phải đi xem Cẩm Thánh thế nào.”

“Hu ra... hay lắm Tuấn Hỷ!!! Hay lắm!”

Lúc mọi học sinh khác đều về nhà, ba chúng tôi vội chạy đi, nhưng lúc chúng tôi đến nơi thì đã muộn rồi. Không kịp khuyên ngăn gì bọn hấn đã bắt đầu đánh nhau. Tất cả học sinh năm nhất túm một bên, năm ba của Hữu Hàn và Đại Lâm đứng một bên lặng lẽ nhìn. Đúng là một bọn khôn, cũng không thêm ngăn cản nữa, chỉ có học sinh năm 2 đang đánh nhau. Nhìn thấy anh rồi, nhìn thấy anh đang đứng giữa Phác Dân Thọ, Lưu Xướng Thạch và Kim Nạp Triết rồi.

63. Chương 63

Chương 63

“Xướng Thạch, cho tên này đi đời đi! Mẹ kiếp! Thằng thối tha, Khương Cẩm Thánh, hôm nay là ngày giỗ của mày đó!”

Bốp!

Nắm đấm của Cẩm Thánh vung lên.

“Dân Thọ, mày nói nhiều quá!”

Cảnh tượng bây giờ như trong phim điện ảnh ấy, cảnh đánh nhau giữa con trai với nhau thật kinh dị. Tôi cứ tưởng rằng con gái đánh nhau đã dã man, nhưng so với tụi con trai thì quả thật là chuyện nhỏ như con thỏ thôi, sát khí đằng đằng thực đáng sợ. -O- Ở đâu cũng thấy những cẳng chân đạp qua đạp lại. Có lúc ba người vây đánh một, một số người đã chảy máu. Bọn này, bọn này, bọn này!! Đồ điên. T_T

Chí Hối gục rồi, bọn học sinh năm nhất chạy tới đưa Chí Hối ra, công sang một bên lau máu. Cẩm Thánh... Cẩm Thánh... Cẩm Thánh?...

“Trí Anh, sao bây giờ? Làm sao đây?”

“Đừng khóc, Tuấn Hỷ, Tiểu Mẫn, đừng khóc nữa. Đại Lâm chắc chắn sẽ thắng mà! Bọn khốn Hữu Hàn!”

Bên Hữu Hàn cũng đã có rất nhiều người bị thương. Trên đầu Thái Dân cũng bị đánh nặng. Trí Anh không nhìn nổi nữa bèn quay đi chỗ khác, cuối cùng cũng khóc nức nở. Tôi muốn lại gần can ngăn nhưng quả thực không có can đảm. Bên Hữu Hàn có Phác Dân Thọ, Lưu Xương Thạch, Kim Nạp Triết; Đại Lâm bên này Khương Cẩm Thánh, Phác Tuấn Anh, Lý Vân Quân, chỉ có mấy người đó là chưa bị thương. Vân Quân giận dữ hét to tên Dân Thọ. Dáng điệu của Xương Sườn lúc này đúng là hôm nay tôi mới được nhìn thấy lần đầu.

“Phác Dân Thọ, mày là đồ dê tiện, đồ bỉ ổi, bao nhiêu người mà đánh một! Mày có còn là đàn ông không? Muốn đánh thì đường đường chính chính mà đánh chứ! Mày là đồ khốn kiếp!!”

“Khà khà~ Tao vốn thích đánh nhanh rút gọn đó! Bây giờ chúng ta ba chọi ba rồi, thế này mới công bằng chứ!!”

“Ngu! Nói mà cũng ngu nữa! Ồ, tao hiểu rồi! Chẳng trách bọn trường Hữu Hàn chúng mày chẳng đứa nào ra hồn, thì ra có dạng như mày đứng đầu! Ai da~ thì ra là thế >_

Tôi vừa nãy còn muốn biểu dương Lý Vân Quân nữa chứ. Lý Vân Quân -_-;; đánh nhau thật đó hả? Gan lì khiêu khích thế rồi lỡ bị đánh thì làm sao đây?

“Lý Vân Quân, mày vừa nói gì đó, mày dám chửi Hữu Hàn chúng tao hả?”

Đám học sinh năm 3 đứng phía sau nhìn đám đánh nhau lên tiếng. Tôi sớm biết thế nào cũng vậy rồi mà. -_-^ Cứ thế này thì học sinh năm 3 cũng tham gia mất. Nhưng tên nhóc Vân Quân này chẳng sợ chút nào mà vẫn đứng cười. Tên này điên rồi chắc? Có khi nào bị đánh đến nỗi loạn thần kinh rồi không? -O- Vân Quân, lo cho cậu quá!

“Ai da! Đại ca, anh muốn đánh tôi hả? >_< vừa=”” nãy=”” muốn=”” đánh=”” tôi=”” nên=”” động=”” tay=”” chân=”” rồi=”” nhỉ?”” phải=”” không?”” nhưng=”” mà=”” chỉ=”” cần=”” tôi=”” điên=”” lên=”” thì=”” chẳng=”” nhìn=”” thấy=”” gì=”” nữa=”” đầu=””>

Oái!! -O- Tôi điên mất!! Mà nguyên nhân khiến tôi cứ đổ mồ hôi lạnh là vì nhìn thấy nụ cười đầy chất “thần kinh” của Vân Quân. Trong tình huống này sao có thể toét miệng cười thế kia cơ chứ? A!!

“Cái thằng này, muốn chết hả!!”

Lúc này có người gầm lên.

“Anh Hồi Thạch à, tôi thấy anh có lẽ nên im lặng chút thì hơn! Anh có biết hậu quả khi bọn anh đánh nhau với chúng tôi là gì không? Chuyện năm 3 của Hữu Hàn đều là đồ bỏ đi ở Suwon này mà truyền đến tai mọi người ấy, các anh không muốn mất mặt thì cứ ngoan ngoãn mà đứng đó thôi!”

Là Cẩm Thánh, Cẩm Thánh với gương mặt khủng khiếp.

“Vân Quân và tôi mà điên lên thì không còn coi anh Hồi Thạch là đàn anh nữa đâu. Còn có một điều đáng tiếc nữa là, nhóc Tuấn Anh đang đứng cạnh tôi đây cũng giống vậy, cũng là dạng chỉ cần điên lên là chẳng cần biết đến ai nữa! Tiếc thật đấy!!”

Cẩm Thánh hình như lửa giận bốc lên đỉnh đầu rồi. Nghe thấy Cẩm Thánh nói vậy, bọn năm 3 trường Hữu Hàn tuy về mặt nhìn như có vẻ đập phải một bãi phân, nhưng chẳng ai dám bước ra. Nhìn thấy lá gan chuột nhắt của bọn hèn như thế, đám trường Đại Lâm rất đắc ý...

Nhưng đúng lúc này, một tình huống bất ngờ đã xảy ra. Dân Thọ, Xương Thạch và Nạp Triết nhân lúc Cẩm Thánh không để ý đã đồng loạt nhào tới. Quả thực quá đột ngột, Vân Quân đã gục xuống rồi.

Có thể thấy rõ lần này bọn chúng chỉ vậy đánh Cẩm Thánh.

“Trời ơi!!”

Cơ thể tôi còn phản ứng nhanh hơn, phản ứng quá nhanh như một con cóc. Trong tích tắc Vân Quân ngã xuống đã thấy tôi đang nhào tới phía đó. Cẩm Thánh lập tức hét to dừng tôi lại.

“Đừng đến đây! Mau về đi! Đừng ở lại đây nữa, mau về đi!!”

Cầm Thánh, sao em có thể về được...

“Bọn điên này!!”

“Woa wo— Tuấn Anh, anh điên lên trước đó một phút, còn cậu?”

“Em thì trước đó 30 giây.”

“Trời ạ— nhóc chết tiệt. Anh là anh mày, mày phải chậm tí chứ.”

“Được được, vậy thì em là 1 phút 39 giây.”

“Woa ha ha~ Dân Thọ, anh mày phải đến bên mày đây!!”

Tôi bị đoạn đối thoại giữa Lý Vân Quân và Phác Tuấn Anh làm cho khờ ra mất rồi, xem ra Vân Quân đúng điên thật, tình hình giờ mà còn nhí nhảnh (?) như vậy được nữa. Tuấn Anh và Vân Quân nhảm nhí một hồi rồi nhào đến bắt đầu đánh loạn xạ. Dù bị đối thủ đánh cũng vung nắm đấm trả miếng lại, té ngã xuống lại bò dậy đánh tiếp. Vân Quân quả nhiên làm đúng như lời cậu ta nói, xem ra trong mắt cậu ta chẳng nhìn thấy gì nữa. Xương Sườn gục rồi, đám đàn em năm một vội khiêng hất ta ra ngoài.

“Đây là kết cuộc vì chúng mày dám đánh thủ lĩnh chúng tao đấy! Hôm nay bọn mày chết chắc rồi!”

“Nè nè. Dân Thọ, mày cũng phải biết chọn người mà đánh chứ. Nếu mày không biết trời cao đất dày thế nào mà đánh đội trưởng bọn tao thì mày vốn đã bị người ta khinh ghét rồi, thế nào sau này cũng có thêm kẻ thù nữa cho xem.”

Vân Quân nhào tới dùng chân đạp vào mặt Dân Thọ. Lần nào nhìn cũng cảm thấy cẳng chân cậu ta hơi bị ngắn, biết ngay thế nào cũng -- như dự đoán lại ngắn một khúc rồi. Nhưng mà!!

“Oác!!!”

Xương Sườn lúc này còn đang phấn khích đột nhiên dùng tay che miệng lại kêu quàng quạc ồm ồm cả lên. Xem ra kích động quá độ nên quần bị toạc ra rồi đây. --;; Tên đó mãi mãi lảm chuyện như thế! Vốn là nghĩ lần sau nếu gặp cậu ta sẽ khen hất thật oai, nhưng giờ thấy không cần thiết rồi. Trong thoáng chốc không khí lúc đó trở nên thật kỳ diệu. Trong tình cảnh này thì càng không nên cười. Nhưng thấy mọi người rúng nện thật đau khổ quá. --;; Được~ Lý Vân Quân đã phá nát không khí đầu trường rồi.

“Mẹ nó~ đội trưởng! Quần tớ rách rồi! Đúng tên Phác Dân Thọ là đồ sao chổi xui xẻo! Mẹ nó~ Tuấn Anh, nhìn đằng sau cho anh xem. Thấy gì không?”

Tên Xương Sườn này rốt cuộc có hiểu biết không trời, lúc này mà còn nói tự nhiên thế, nhưng dù gì Lý Vân Quân cũng rất cá tính.

“Ha ha ha~ tên đó tếu thật!!”

Cầm Thánh vừa chồm dậy là nhào đến bên Kim Nạp Triết.

Bốp — Bình —

“Hậu quả của việc khiêu chiến không biết trời cao đất dày là như thế nào thì bây giờ rõ rồi chứ hả?”

“Ặc... mẹ kiếp!!”

“Các anh trưởng Hữu Hàn Công Cao, bây giờ đã kết thúc rồi. Nếu các anh không muốn tìm rắc rối nữa thì đừng chọc tới bọn tôi. Đừng kéo đuôi con sư tử đang ngủ say. Nếu chuyện này mà còn xảy ra, lần sau bọn tôi sẽ không nể mặt nữa đâu! Nghe rõ đây, tốt nhất mọi người nên nhớ cho kỹ! Phác Dân Thọ, lần sau có đánh nữa thì cậu cũng nên học chút cách đánh nhau của đàn ông. Cậu có biết tại sao đàn ông được gọi là đàn ông không? Cho dù có ghét người nào đi nữa, đánh nhau với người đó đi nữa, thì xong cuộc có thể bắt tay mà cười với nhau mới gọi là đàn ông. Cho dù đánh nhau ghê gớm thế nào, đến nỗi toạc đầu chảy máu thì xong cuộc chỉ cần một ly rượu cười với nhau, thế mới là đàn ông! Nghe rõ chưa hả? Người như cậu muốn thành đàn ông thì còn xa lắm!!”

Đó mới là Cẩm Thính. Quá tuyệt vời!! ++ Làm sao đây! Tôi không cách nào rời mắt khỏi Cẩm Thính rồi.

“Ai cha~ em bắt chập. >_< làm=”” sao=”” giờ!!=”” đội=”” trưởng=”” chúng=”” ta=”” quá=”” tuyệt=””
vời!=”” hu=”” hu~=”” sao=”” bây=”” giờ!!=”” em=”” muốn=”” cưới=”” đội=”” trưởng!=””>_<>

“Ngốc ạ, tớ là con gái à?”

“Ừ zời~ thế thì tớ gả cho cậu là được. *^^*”

“Đừng gớm ghê nữa. Đi thôi, tớ công Thái Dân, cậu và Tuấn Anh dìu Chí Hồi đi!”

“Ừ, biết rồi!! Tuấn Anh, đến đây đi!!”

Cẩm Thính phục Thái Dân lên lưng rồi nói với đàn anh năm 3:

“Các anh, lần sau đừng đánh nhau nữa! Xem bọn họ ra nông nổi nào rồi kìa! Lần này là do tên khốn Dân Thọ cố ý gây sự nên mới bắt đắc dĩ mà đánh thôi, chúng ta sau này đừng đánh nhau nữa.”

“Ừ, được. Hôm nay mệt rồi, mau về nhà nghỉ ngơi sớm đi.”

Mọi người bắt đầu lục tục kéo xuống núi. Sao bây giờ? Có nên lại gần hỏi thăm? Đến hỏi anh ổn không chắc không sao chứ?

“Tuấn Hỷ, cậu làm gì thế? Mau đi, hả? Đến chỗ bọn họ đi.”

Tôi muốn đi. Định đến hỏi thăm xem anh có khỏe không, bị thương có đau không. Nhưng mà...

“Cẩm Thính! Cẩm Thính!”

Tôi đã nhìn thấy Y Giang Yến.

“Có sao không? Hả? Anh có biết em lo thế nào không? Tại sao lại đánh nhau?!”

“Không sao.”

“Huh u..... đừng đánh nhau nữa. Anh nhìn xem anh ra nông nổi thế nào rồi?”

Hà, đúng rồi, đã nói rồi mà, tôi đã giao Cẩm Thính lại cho Y Giang Yến rồi. Đúng, đã nói thế đấy. Tôi cũng thật là... Tại sao không nghĩ đến đó nhỉ, chỉ muốn chạy đến hỏi thăm anh, rõ ràng biết bây giờ không thể... Giờ nhìn thấy Y Giang Yến mới cảm thấy cô ta hợp với vị trí đó.

“Tuấn Hỷ, cậu đi đâu?”

“Trí Anh, Tiểu Mẫn, Cẩm Thính sẽ không sao đâu.”

“Tuấn Hỷ, cậu không cần để ý Y Giang Yến!!”

“Không, Cẩm Thính giờ không sao rồi. Tớ đi trước đây, tạm biệt!”

“Tuấn Hỷ!!”

Tôi bỏ mặc Trí Anh và Tiểu Mẫn đang kêu gọi mình mà đi xuống trước. Ừ... trên đường về nhà cứ nghĩ, nghĩ mãi, người tôi yêu còn tuyệt vời và hấp dẫn hơn cả tôi tưởng tượng. Được một người tuyệt như thế yêu, à không, đã từng được yêu... thì cũng rất hạnh phúc rồi.

64. Chương 64

Chương 64

Tôi đã hẹn với mẹ buổi tối cùng đi dạo phố mua sắm ở Nam Môn, sau đó ăn cơm với nhau. Mẹ nói nhìn tôi mấy hôm nay có vẻ ủ rũ nên chỉ bằng ra ngoài dạo bộ thả lỏng tâm tình một chút. Nam Môn đông thật.

Khi nhìn thấy những học sinh nam nữ mặc đồng phục nắm tay nhau, tự nhiên tôi cảm thấy tim mình đau nhói. Một tuần trước tôi còn... hu...

“Tuấn Hỷ, chiếc áo này thế nào?”

“Uhm, đẹp lắm.”

“Thế còn cái này thì sao? Da trắng thì mặc cái nào cũng đẹp.”

“Uhm, cũng đẹp lắm.”

Đi ngang qua cửa hàng nhỏ trước kia đã ăn cùng với Cẩm Thánh. Lần sau không đến những nơi như Nam Môn nữa, trong đầu toàn là những chuyện có liên quan đến Cẩm Thánh thôi. Con phố Nam Môn đã từng cùng anh vai sát vai dạo phố... khắp nơi đều nhìn thấy hình bóng anh khiến tôi đau khổ.

Tôi lại đến trước cửa nhà Cẩm Thánh lần nữa. Trước cánh cổng đó vẫn những chiếc khăn tay vàng đang bay phấp phới như anh đang đứng nhìn tôi vậy.

“Biết rồi, biết rồi. Vậy thì chỉ cần em nhìn thấy khăn tay vàng thì sẽ biết là anh đã tha thứ cho em rồi, sau đó cười toe toét với anh rồi chạy đến chứ gì? Phải thế không?”

“Đương nhiên rồi, em thật là! Em chẳng cần làm gì cả, chỉ cần ngoan ngoãn quay về là được!”

Cứ quay về như thế là được rồi, em sẽ cười với anh và chạy về bên anh là được. Nhưng nếu như em nói rằng lý do em không thể quay về bên anh là vì muốn tốt cho anh, anh có giận em không? Nhưng bây giờ muốn quay về cũng... không thể được nữa rồi! Vì anh, em không thể quay về... em chẳng có cách nào giữ được lời hứa nữa, xin lỗi.

65. Chương 65

Chương 65

“Tớ về trước đây.”

“Ừ, cẩn thận nhé, mai gặp.”

“Tuấn Hỷ, vui lên đi, về nhà cẩn thận nha.”

“Ừ.”

Tối qua lại khóc cả đêm, dạo này khóc đến sưng cả mặt mũi. Hu..... T_T mắt sưng đến độ y như mắt cá Kim ngư. Chẳng biết từ khi nào tôi lại thành ra thế này nữa. Lúc ra khỏi phòng học đi đến cổng trường, tôi thấy những gương mặt thân quen. Tại sao lại đứng ở đây? Đến đánh tôi phải không? Giả vờ như không biết rồi đi ngang qua là xong, nói chuyện với bọn hấn mệt lắm!

“Phác Tuấn Hỷ! Đi đâu thế?”

Lý Vân Quân gọi tôi lại, tôi đã từng vui vẻ vì tên này đấy...

“Gì thế? Kiểm tra có việc gì à?”

Xem ra muốn đánh tôi thật đấy. Được, tôi sẽ không phản kháng đâu. Nếu đánh tôi có thể khiến các cậu giải được mối hận thì tôi sẽ không kháng cự đâu mà.

“Bắt đầu từ bây giờ hãy nghe kỹ những lời tớ nói đây!”

“Nói gì chứ?”

“Cậu có biết bây giờ Cẩm Thánh sắp đi đâu không?”

“.....”

Chắc không đến nỗi phải vào trại giam giữ thanh thiếu niên vì chuyện đánh nhau hôm qua đó chứ? Sao thế được!! -O-

“Sắp đi đâu?”

“Trước khi nói chuyện này tớ phải hỏi cậu một câu trước đã. Cậu thích Cẩm Thánh chứ?”

Rất nghiêm túc. Lý Vân Quân nghiêm túc quá. =__=

“Cậu nói nhằm gì vậy? Được rồi đó.”

“Cẩm Thánh hôm nay phải đi Mỹ rồi.”

“Cái gì?? Đi Mỹ?!”

“Ừ. Bay lúc 6 giờ chiều nay.”

“Vậy à? Thôi để anh ấy đi chơi vui vẻ rồi quay về.”

Đi Mỹ à. Sao tự nhiên lại đi Mỹ chứ? Hu... chơi đã rồi quay về nhé.

“Này! Không về nữa đâu!! Cậu ta đi di dân đó! Khương Cẩm Thánh! Sau này cậu ấy sẽ sống ở Mỹ đó! Thế này mà cậu cũng không chịu nắm giữ cậu ta nữa hả? Hả?? Tớ nói là Cẩm Thánh sẽ không về nữa!! Dứt khoát sống cùng mấy đứa con gái tóc vàng không về đây nữa đâu!!”

Ầm!! Trong tích tắc như bị ai đó thụi một quả trời giáng.

“Cậu nói gì thế? Vừa nãy cậu nói anh ấy đi di dân? Di dân hả?”

“Phải. Mẹ Cẩm Thánh sống một mình bên Mỹ, nên nhân cơ hội này đã dứt khoát qua Mỹ sống rồi, hôm nay đi đó!”

“Bọn tớ núm kéo thế nào cũng vô ích, nhưng cậu có thể làm được!”

Đến Thái Dân cũng nói thế.... Di dân? Khương Cẩm Thánh sắp đi rồi sao? Không bao giờ quay về Hàn quốc nữa! Không bao giờ còn gặp mặt nữa! Thật sao?

“Phải đó, Tuấn Hỷ. Chẳng phải cậu rất thích Cẩm Thánh sao? Đừng chối nữa, bọn này biết hết rồi. Rõ ràng thích người ta mà lại bỏ cuộc thì yếu đuối quá, tình yêu không cần thiết phải cho quá nhiều thứ đâu.”

Cẩm Thánh sắp đi rồi? Đi Mỹ? Không trở về? Không còn được nhìn thấy anh nữa? Không! Đừng! Tôi không muốn xa anh...

Lần đầu tiên tôi khóc trước mặt người khác. Nếu Cẩm Thánh đi Mỹ thật thì phải làm sao đây. Phải làm sao đây chứ? Xem ra tôi yêu anh ấy quá nhiều rồi, bây giờ không có anh ấy thì không ổn rồi.

“Tuấn Hỷ, giữ đội trưởng lại đi.”

“Phải đó, chỉ có cậu mới làm được. Nhé?”

“Tớ... tớ đi thì có thể giữ anh ấy lại không? Chuyện các cậu đều không làm nổi, nếu tớ muốn anh ấy đừng đi, Cẩm Thánh sẽ ở lại thật chứ?”

Chí Hối nghe tôi nói xong liền mỉm cười vỗ vỗ vai tôi.

“Ngốc ạ, đương nhiên là thế rồi! Cậu không biết Cẩm Thánh thích cậu thế nào đâu!”

“Tớ đã làm quá nhiều việc có lỗi với Cẩm Thánh, anh ấy sẽ tha thứ cho tớ chứ?”

“Ngốc quá, không chừng đã tha thứ từ lâu rồi.”

“Hu hu — hu hu — tớ phải đi. Tớ phải ra sân bay. Đưa tớ đi!! Nhanh lên!! Hu hu!! Tớ phải nói với Cẩm Thánh đừng đi. Cẩm Thánh đi rồi tớ sẽ không sống nổi!”

Mặc kệ bọn hăn nói tôi xấu xí hay thế nào, tôi khóc òa lên nước nỏ.

“Ya~ baby~ ya~”

Lý Vân Quân đứng bên hồ hét vang trời tuy có hơi đáng ghét nhưng bây giờ khẩn cấp nhất là phải giữ Cẩm Thánh ở lại, cho nên...

“Mau đưa tớ đi!! Hu hu~!”

66. Chương 66

Chương 66

Tôi đi theo bốn người bọn hắn ra ngoài đường lớn. Rồi cưỡi xe máy trực chỉ hướng sân bay. Tôi cứ khóc mãi vì cảm nhận được một nỗi bất an khó nói thành lời. Lỡ như chúng tôi không đuổi kịp, Cẩm Thánh đi thật thì sao... Nếu cứ thế rồi không gặp được nhau nữa... Cứ nghĩ đến những điều đó là tôi như sắp điên lên. Giờ mới hiểu ra tôi cần phải nói anh nghe tình yêu tôi dành cho anh, để anh ở lại... Nếu anh vẫn quyết ý đi, thì tôi sẽ bảo với anh rằng tôi sẽ đợi anh đợi cho đến khi nào trở thành bà già chống gậy run rẩy mới thôi. T_T

Tuấn Anh lái xe máy, tôi ngồi sau lưng nó, Vân Quân thì đằng sau lưng tôi.

“A ha! Đợi đó đi! Năm anh em đại bàng xuất phát nào! A ha...”

Tuấn Anh cười ha ha chọc ghẹo tên Vân Quân đang phát cuồng. Thực ra tôi cũng rất muốn cười, nhưng lại ngượng ngùng không cười nổi, nên rốt cuộc thấy buồn rầu quá.

“Tuấn Hỷ, cậu thích Cẩm Thánh lắm phải không?”

“..... ừ.”

“Nhất định phải giữ cậu ta lại, biết chưa? Vì là cậu nên tớ mới chịu nhường đội trưởng đó. >_<>

“Nhưng mà Lý Vân Quân, anh ấy sẽ không đi thật chứ? Nếu chúng ta không kịp giờ, Cẩm Thánh đi mất thì phải làm sao đây?”

“Đừng lo. Tuấn Anh sẽ kịp mà. Cậu phải tin tưởng em trai mình chứ. Anh chàng đẹp zai >_< nhưng=”
cậu=“” có=“” biết=“” chuyện=“” cảm=“” thánh=“” trong=“” thời=“” gian=“” này=“” rất=“” đau=“”
lòng=“”>

“Đau lòng thật không?”

“Chứ gì nữa. Vì vậy từ bây giờ trở đi cậu phải đối xử tốt với cậu hơn, biết chưa hả?”

“Hu hu – hu hu – Tớ không biết nữa!”

Cẩm Thánh, đừng đi, được không? Đừng đi nhé, đừng đi mà, xin anh đó, đừng đi. Em vẫn còn nhiều thứ phải nói anh nghe, vì quá nhiều nên em không biết phải bắt đầu nói từ đâu, vậy nên xin anh đừng đi. Đừng đi Mỹ, đừng bỏ em lại một mình. Em sẽ không hèn nhát trốn tránh anh nữa đâu. Bây giờ em đã hiểu được rồi, hiểu rằng anh là người quan trọng với em biết bao. Thật đó, sau này không bao giờ xa anh nữa. Mặc kệ ai nói gì, em cũng sẽ ở bên anh. Thật đó, nên anh phải cho em cơ hội! Anh đừng đi mà, nhất định em sẽ nói với anh, nên anh đừng đi nhé, em yêu anh... Cẩm Thánh!

“Chị.”

Cái gì thế? Vì quá đột ngột nên tôi không rõ Tuấn Anh đang nói với tôi hay là nói với người khác nữa.

“Mẹ nó chứ! Chị!!!”

“Ồ hả?”

Lại rơi nước mắt cảm động. Ồi chào~ Tuấn Anh gọi tôi là chị rồi. T_T Nếu đây là mơ thì nhất quyết không được tỉnh dậy! Tuấn Anh 18 năm trời lần đầu tiên gọi tôi là chị. Tôi cảm động đến mức lóng ngóng mắt rồi.

“Mấy hôm trước chắc chị mệt mỏi lắm? Biết rõ chị rất đau khổ mà em chẳng thể an ủi, xin lỗi, chị cũng biết là tính cách em vốn không biết an ủi người khác, thực ra em rất hiểu là chị đau khổ lắm, bắt đầu từ giờ em sẽ thay đổi từ từ. Xin lỗi, thật đó.”

“Không, Tuấn Anh, không sao đâu. Chị hiểu em mà. Huhu – huhu – huhuhu...”

“Woa~ Mấy người có phải đang quay phim không? Tớ phải khóc chứ nhỉ? >_< vui=”” thật=”” đấy!==”” a=”” ha=”” ha!==”” các=”” cậu=”” không=”” cảm=”” thấy=”” sống=”” là=”” rất=”” thú=”” vị=”” sao?=”” a,=”” quá=”” thú=”” vị!==””>_<>

“Có gì mà vui đâu chứ? Cậu thấy tớ khóc là hay lắm à? Hừ~”

“Không phải chuyện đó... chuyện đó... ha ha ha!”

Đi bao lâu rồi nhỉ? Tôi cứ nhìn đồng hồ mãi, căng thẳng quá, vì con đường lần đầu đi xa lạ quá, bây giờ đã gần 5 giờ rồi.

“Năm giờ rồi, làm sao đây? Còn xa không?”

“Không đâu, đừng lo, sẽ kịp mà.”

“Tuấn Anh, nhất định phải đuổi kịp đó. Chị có rất nhiều điều muốn nói với anh ấy, phải nói mới được.”

Chiếc xe chở chúng tôi bắt đầu tăng tốc.

Không bao giờ để anh đau lòng nữa, không bao giờ nói lời chia tay nữa, giống như anh đã nói anh hoàn toàn hiểu được em, sau này em cũng phải hiểu rõ tất cả về anh. Trên thế gian cười mà cũng không trọn vẹn này, chúng ta... đã sống quá mệt rồi. Bắt đầu từ giờ em sẽ khiến anh sống thật hạnh phúc, bồi đắp những vết thương lòng em đã gây ra cho anh. Em sẽ để anh thấy em cười. Em sẽ khiến anh nói rằng vì có em nên anh mới cảm thấy sống có ý nghĩa. Chúng ta sau này không làm tổn thương nhau nữa. Không bao giờ khóc nữa. Em bảo đảm... chắc chắn! Giờ đây em không thể không có anh, Cẩm Thánh, nếu không có anh, em không thể sống nổi.

67. Chương 67

Chương 67

5 giờ 20 phút, khó khăn lắm mới đến được sân bay, tôi vội vã chạy vào trong. Tôi chạy phía trước, đằng sau bốn người kia chạy theo, chỉ sợ trễ một chút thôi thì tôi sẽ...

“Chỉ cần Tuấn Hỷ chạy là được rồi! Chúng ta không cần đâu. Thật là! T_T”

“***** thật!”

“Hừ, mệt chết đi thôi.”

Bọn hắn đang nói gì thế? Sao lại chỉ có mình tôi chạy? Nên cùng nhau chạy vào đó chứ! -_-^ Đồ điên Lý Vân Quân! Hừ hừ. Nhưng mà sao chẳng thấy Cẩm Thánh đâu cả? Không ngờ sân bay lại rộng đến thế. Tôi quỳnh quàng đến sắp điên lên rồi!

“Đi đâu đây? Tớ không biết! Làm sao giờ? Chúng ta phải đi đâu?”

Tôi luyến quỳnh giậm chân tại chỗ khóc toáng lên. Tôi hối hận cho hành động ngu ngốc mấy ngày nay của mình quá. TT_TT

“Phải đi đâu nhỉ? Đây là lần đầu tớ đến sân bay mà. >_< sao=”” mà=”” rộng=”” thế=””>

“Hăng... hăng ... hăng nào í nhỉ?”

“Là LY hay là LA?”

Bọn gốc này! =_;; Còn chưa biết máy bay của hãng nào đã đưa tôi đến đây rồi? Tôi quá tin tưởng mà đi theo bọn hăn kể ra cũng thật là ngu! T__T

“Mẹ nó! Chúng ta lên tầng 2 xem sao!”

“Đến đó thì tìm được anh Cẩm Thánh à?”

“Anh có biết đâu! Thì thấy trong mấy phim truyền hình dài tập đó, hề tìm người là đều chạy lên tầng 2 mà. >_< ha=””>

Chúng tôi mặc kệ tên Vân Quân nói nhảm, tự tỏa ra đi tìm Cẩm Thánh. Nhưng sân bay to như thế này mà đi tìm một người nào có dễ dàng, quả thực khó ngang với việc hái sao trên trời.

Chừng 5 giờ 35 phút. Mội đã khô ran. Sân bay rộng mênh mông vắng vẻ chỉ còn 5 đứa chúng tôi chạy lên chạy xuống, nhìn đông ngó tây, một người trong đó còn khóc đỏ cả mũi. Nhưng vẫn không tìm ra, chỉ còn cách nghe lời Vân Quân chạy lên lầu. Cẩm Thánh... Cẩm Thánh... anh ở đâu? Hả? Anh không thể đi. TOT Nhưng lầu trên đó cũng chẳng thấy bóng Cẩm Thánh đâu cả. Chúng tôi đã sức cùng lực kiệt rồi. Không được! Không thể để Cẩm Thánh đi như thế! Tuyệt đối không thể... tuyệt đối không ...

“Cẩm Thánh! Khương Cẩm Thánh! Anh là đồ khốn!! Rốt cuộc anh đang ở đâu hả? Cẩm Thánh!!”

Trong dòng người đông đúc thế, tôi vẫn bất chấp mà khóc òa lên. Tiếng tôi vọng to, khiến bốn tên còn lại suýt nữa bị dọa ngất xỉu. Bọn điên này giết mình gì chứ -__;; chẳng phải bọn hăn nói muốn tôi nhất định phải giữ chặt anh ấy sao? Thế thì về mặt đó là gì! Người khác có lẽ nghĩ rằng cái người tên Khương Cẩm Thánh kia cướp tiền của tôi rồi đào thoát mất nhĩ. Thấy bộ dạng tôi khóc lóc âm ỉ như thế, đã có người xì xào bàn tán bảo cô gái kia thật đáng thương. Nhưng tôi đâu dư hơi quan tâm mấy chuyện đó nữa.

“Làm gì có chuyện đó! Sao lại thế chứ! Hu... Khương Cẩm Thánh anh là đồ hư đốn, sao anh có thể như thế được!”

“Tuấn Hỷ...”

Tôi vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ngay Cẩm Thánh, anh đang thở hổn hển, hình như vừa chạy đến. Thật là... thật là Cẩm Thánh rồi, người tôi yêu nhất trên thế giới này... Khương Cẩm Thánh đang ở trước mặt, không nghĩ được gì, không thể tin nổi, thật đó, tôi ngốc mất rồi, thậm chí còn không nói nổi lời nào. Khương Cẩm Thánh... đúng là Khương Cẩm Thánh rồi.

“Tuấn Hỷ, chuyện gì xảy ra thế? Sao em lại khóc?”

Tôi có bao nhiêu lời muốn nói, nhưng cổ họng như có thứ gì chặn cứng lại, không thốt ra nổi câu nào.

“Tại sao lại khóc? Sao lại khóc thê thảm thế kia?”

“Em... em... em sợ anh đi rồi. Sợ anh bỏ em lại rồi đi mất tiêu. Nên... nên em sợ lắm...”

“Em nói vậy là sao?”

Tôi cố gắng hết sức mình ôm lấy Cẩm Thánh đang nhìn tôi chăm chú. Nếu nói giờ này phút này là thời khắc hạnh phúc nhất của tôi cũng không phải là quá đáng. Giống như niềm vui đánh mất một thứ gì đó mà giờ đã tìm lại được, tôi ôm chặt lấy người tôi yêu thương nhất... rất lâu... rất lâu sau cũng không buông tay ra.

“Đừng đi, Cẩm Thánh. Đừng bỏ em lại một mình. Xin lỗi, em sai rồi... xin anh đừng đi, đừng đi...”

Bắt đầu từ giờ tôi sẽ không che giấu con tim mình nữa, dù chết cũng không lấp lại sai lầm nữa. Từ bây giờ tôi sẽ đối xử với anh thật thành thực.

“Cẩm Thánh, xin anh, nghe em nói, em, thực tế là, chuyện em và Dân Hữu tình cũ nổi lại là giả, thực ra là... thực ra là em đã rất sợ rằng mình không giúp được gì cho anh. Anh đối với em tốt thế, cho em tất cả những gì anh có, nhưng em lại chẳng cho anh được gì. Em cảm thấy có lỗi với anh, em ghét bản thân như vậy, thấy mình thật đáng ghét, rất hận mình như thế! ... Vậy nên, muốn để anh đi, nhưng lúc quay đi mới phát hiện ra, em quá ngu ngốc! Em ngu ngốc như thế đó, nói lời chia tay rồi mới tỉnh ngộ! Em... thật sự rất yêu anh. Nên anh đừng bỏ em lại, đừng rời xa em!”

Cầm Thánh ra sức ôm lấy tôi, ôm chặt như những lần trước kia. Tôi hạnh phúc đến mức... giống như trong giấc mơ, cảm tưởng như chỉ cần mở mắt ra là tất cả sẽ vụt biến mất, nên tôi nhắm chặt mắt lại. Và như thế, lúc này mới rõ ràng rằng, những hành động suy nghĩ trong thời gian qua của tôi mâu thuẫn biết bao, ấu trĩ biết bao!

Người mà tôi luôn muốn ôm lấy anh mãi mãi, không muốn để anh đi, vậy mà lại ngu muội đẩy anh ra và từ chối anh! Hôm nay tôi mới nói cho anh biết tình cảm thực sự của mình. Lúc này mới khiến anh thực sự nhìn thấy nơi sâu thẳm nhất trong trái tim mình. Cầm Thánh, anh có biết không? Sau khi em gặp anh đã học được rằng tình yêu cần sự thành thực, đó chính là tình yêu mà anh đã dạy em, em yêu anh!

Chúng tôi ôm chặt lấy nhau rất lâu. Nhưng lại có người phá hoạt không khí hạnh phúc thế này. Vật chướng ngại đó chẳng phải ai khác, mà là chị họ của Cầm Thánh. -_-;

Sao mà đến giây phút chia tay nhanh thế chứ. TT_TT Quá ngắn ngủi, Cầm Thánh vẫy tay chào chúng tôi rồi bước vào bên trong, tôi nhìn theo bóng Cầm Thánh mà không cảm nổi nước mắt lưng tròng.

“Cuối cùng em cũng nói ra rồi, anh yêu em. Rất, rất yêu em. Nếu anh nói em là tất cả của anh, em có tin không? Có lẽ em sẽ cảm thấy câu này bình thường quá, chỉ là nói thể mà thôi. Nhưng có lúc những câu nói bình thường nhất lại nói hộ cho thành tâm thành ý của mình. Cảm ơn em đã trở về bên anh.”

Tôi hạnh phúc đến mức bật khóc! Lần này tôi mới thật sự nắm giữ được tay anh! Hình như sự căng thẳng bất an vì lúc nào cũng có thể nói lời chia tay đã mất đi rồi. Bàn tay của chúng tôi cuối cùng đã nắm chặt lấy nhau rồi.

68. Chương 68

Chương 68

Cầm Thánh đi rồi, tôi đứng thẫn thờ nhìn về phía hướng Cầm Thánh biến mất rất lâu, hoàn toàn dờ dẩn.

Cầm thấy thời gian quả thực quá ngắn ngủi, TOT Cầm Thánh em sẽ đợi anh. Anh phải quay về thật nhanh đó. Biết chưa hả? Bây giờ mới là hạnh phúc thật sự đây! Hạnh phúc quá, hạnh phúc đến nổi văng vất. Huhu TT

Tôi còn nhận ra một điều này... tình yêu không cần lòng tự trọng, cần bản điều đó không cần thiết. Sau này tôi sẽ không tỏ ra ái quá mức trước Cầm Thánh nữa, chỉ có như thế mới có thể có được hạnh phúc thực sự... Bỗng nhiên tôi nhớ đến lời Cầm Thánh nói khi nãy:

“Không phải anh đi định cư luôn đâu, anh sẽ quay lại, nhiều nhất là một tuần thôi.”

Ôi! -_-;; Thì ra là thế, tôi còn tưởng anh sẽ ở luôn bên đó không quay về nữa chứ! Khóc lóc âm ỉ trước mặt bàn dân thiên hạ trong sân bay, mắt mặt quá trời ơi! Hic... mắt mặt quá đi mất! Chết tiệt. Mấy đứa khốn các người chết chắc rồi! Tôi quay người lại nhìn thấy bốn tên gương mặt đang nở nụ cười thật kỳ cục. Mấy người hôm nay xong đời rồi! Ta quyết không tha cho các người!! Mẹ ơi!! >_<>

“Mấy người còn chưa tới đây? Dám nói di dân nước ngoài hả? Thật là, mấy người chết chắc rồi!!”

“Haha! Các anh em, nên về nhà rồi nhỉ? Tổ thấy chúng ta nên về thôi.”

“Ừ phải đó, hình như chúng ta ở sân bay lâu quá rồi đó. ^^;;”

Thái Dân và Chí Hồi đang len lén bước lùi, -_-^ Muốn chạy hả? Không có cửa đâu!!

“Chết phứt đi, dám nói chỉ có tổ mới níu kéo được anh ấy? Mấy người giỏi lắm... mấy lời nói dối xạo sự đó mà cũng nói như thật ấy, diễn hay quá nhỉ!”

“Haha! Còn nói là nói dối xạo sự nữa à? Chẳng phải cậu tin mấy lời xạo sự đó hả~ Cậu tin rồi~ Còn nói không có Cẩm Thánh thì không sống nổi nữa chứ~ Cậu không biết là lời nói ra như nước đã bắt đi rồi sao? Còn khóc lóc ngốc nghếch nữa chứ!!”

Lý Vân Quân chết tiệt. -_-^ Lúc tên đó cười đầy lạ lùng, tôi đã đoán ra rồi mà. Chết tiệt, tôi quá tin tưởng vào nhân phẩm của hắn rồi. Hừ! -O- Tôi đúng là ngu thật!

“Cậu tới đây cho tớ! Tới đây!”

Tên Vân Quân vốn muốn cao bay xa chạy rời khỏi đây, nghĩ đến lúc này trong sân bay hành động hơi quá đáng nên đứng lại, rồi bước thật nhanh, xem ra phải để tên này về đến Suwon rồi tính sổ sau.

“Tuấn Hỷ, cảm ơn cậu nhé >_< hôm=”” nay=”” nhờ=”” cậu=”” mà=”” tớ=”” thưởng=”” thức=”” được=”” một=”” bộ=”” phim=”” hay=”” quá,=”” sau=”” này=”” phải=”” quan=”” tâm=”” hơn=”” nhé.=”” cô=”” gái=”” hoang=”” dã=”” mất=”” mặt=”” hoàn=”” toàn!=”” diễn=”” viên=”” chính=”” phác=”” tuần=”” hỷ!=”” tuyệt!=””>

Không được, không tha được cho hắn! Nếu tôi tha thì tôi sẽ chết ngay! Chết tiệt! Nếu đã mất mặt này giờ rồi thì ắt luôn. Dù gì mấy người kia cũng chỉ gặp một lần thôi mà, lo lắng làm chi! Tên thối tha!! Cậu đợi đó!! Tôi bỏ lại ba tên đang quan sát cuộc chiến mà chạy đuổi theo Vân Quân. Không ngờ Lý Vân Quân chạy không hề nhanh chút nào. Phải rồi, cặp chân ngắn ngủn thế mà chạy thì phí công là đúng. Haha~

“Lý Vân Quân, cậu cút ngay cho tớ! Để tớ bắt được thì cậu đừng hòng sống!!”

“Ai da! Các bạn, ở đây có diễn viên điện ảnh nè, mau chạy đến xin chữ ký!”

Oạch!

Đúng là trời xanh có mắt mà. Một tràng cười lập tức nổ ra khi Vân Quân té oạch xuống đất. Tôi quá yêu thế giới này mất rồi. ^O^

“Tuyệt! Hahaha!”

“Tớ đã đoán là tên này sẽ gặp báo ứng rồi mà, sao mà linh thế nhỉ. Ôi chao!”

Vân Quân ngã thành hình chữ “đại” to khủng bố ngay cửa vào lầu một với bốn chân chĩa thẳng lên trời, không biết vì cảm thấy mất mặt quá hay đau quá nên hắn cứ nằm dài trên đất, không có chút phản ứng nào.

“A, hahaha! Đau bụng quá! A, cứu cứu tớ với! TOT”

Bụng đau quá đi mất, tên này mất mặt quá đi mất.

“Vân Quân, đau không? Đứng dậy xem nào!”

Vân Quân nắm lấy tay Chí Hối, “huyếch” một phát đứng phắt dậy, không dám ngẩng đầu lên, thì quá mất mặt rồi còn gì, hahaha!!

“Chí Hối giúp tớ che mặt!”

“Ôi chao...”

“Đừng cười, mau lên, ra khỏi cửa là xong... Mất mặt thật, mẹ nó!!”

Chí Hối chỉ che mắt tên Vân Quân, đi thẳng đến đám xe máy. Hôm nay vì bọn hắn mà tôi bị mất mặt, tên Vân Quân cũng thế thôi. Tôi cố ý để hắn ngồi sau lưng Tuấn Anh, còn tôi ngồi sau hắn. Cả đoạn đường tôi cứ chọc chọc vào lưng hắn. ^-^ Ôi tôi độc ác quá! Tên Xương Sườn đáng thương!!

“Ai da! Đau quá! Đau thật đó!! A! A!”

“Chuyện lần này là do cậu gây ra chứ bộ! Chính là cậu, phải không nào?”

“Không phải mà! A, đau chết tôi mất thôi, không phải tớ! Đầu tớ làm sao nghĩ ra được thứ chuyện bất công thế này chứ! Tuyệt đối không phải tớ!”

“Đừng có giỡn!! Nói được mấy câu xạo sự trẻ con buồn cười đó, ngoài cậu ra thì còn ai?”

“Không phải mà! Cậu phải tin tớ chứ!!”

“Tên này! Đến thế này rồi còn chối nữa hả?”

“Ui cha! Là tớ! Là tớ nghĩ ra! Đừng hận tớ, trách thì trách tớ quá thông minh, ở đất nước ta, quá thông minh cũng là vấn đề sao?”

“A! Thật là, tức đến nỗi tớ không nói nổi luôn đây nè! Cậu mà thông minh thì chẳng lẽ mọi người đều vào bệnh viện tâm thần hết rồi à? Ai ôi~ tên này! Lúc cậu nói sống chung với đám con gái tóc vàng đến hết đời cũng phải nghĩ tới rồi chứ!”

“hi~ yellow~ e on baby~ ya~”

Nói chuyện với thằng đàn thì chẳng hóa ra tôi cũng đàn sao? -_-;; Nghĩ đi nghĩ lại thì cũng nên tha cho hắn đi, nếu tên Xương Sườn không lừa gạt tôi thì chẳng biết tôi còn tự dày vò mình đến bao giờ! Nghĩ đến đây tôi liền bỏ qua cho hắn ^_ ^;;

“Thái Dân! Chí Hò! Quạ đen! Tuấn Anh!”

Thái Dân cười xe máy chạy ngay cạnh tôi gọi lớn, để cả đám đều nghe thấy.

“Không chịu! Không chịu! Sao gọi tớ là quạ đen!! TOT”

“Hôm nay chúng ta đi uống rượu đi! Tớ vui quá, tâm trạng rất tốt, muốn uống một chút!”

“Đương nhiên!”

“Chắc chắn phải thế rồi!”

“Các anh em , bữa rượu hôm nay là do Xương Sườn mời >_<, có=” phải=” tốt=” quá=” rồi=”>

“Hu ra~”

“Không được, không được, TT_TT Đội trưởng ơi!! Cậu đang ở đâu hả? Huhu... Phụ nhân đội trưởng đang làm khó tớ kìa! Mau tới cứu tớ! Huhu!”

“Cũng gọi Tiểu Mẫn đến luôn đi!”

Trong tích tắc tôi tưởng mình nghe lộn, không dám tin vào tai mình nữa... Tuấn Anh vừa nãy... rõ ràng nói với tôi là gọi Tiểu Mẫn đến. Nó thật lòng chứ? Đúng là một kết quả không nghĩ tới nổi. Giữa hai đứa nó đã xảy ra chuyện gì trọng đại rồi... haha~ Thú vị rồi đây. ^^*

69. Chương 69

Chương 69

Sai khi về Thủy Nguyên, việc đầu tiên là đến siêu thị gần nhà Vân Quân để mua những thứ cần thiết cho buổi tụ họp. Mua xong, ^^* Vân Quân đau buồn nói tiên tiêu vật tuần này thế là đi tong. Mọi người thấy tội nghiệp, mỗi người đưa cho hắn mười ngàn won, lúc đó hắn mới sung sướng cười toe toét.

“Này! Phác Tuấn Hỷ! Tiểu Mẫn sẽ đến chứ?”

“Này! Sao người không gọi ta là chị nữa hả?”

“Tôi làm nhiều thứ cho bà như thế, bà còn muốn tôi thế nào nữa?”

Hứ! -_-;; Sớm đoán biết tên này rồi mà! Không hổ là tên điên. Phác Tuấn Anh là tên điên đầu phải ngày một ngày hai. Hứ! Tôi chăm chỉ xào đồ ăn với Chí Hò, Thái Dân cũng tỉ mỉ trộn các món lạnh. Cái tướng to đùng của Thái Dân lại ngồi một đống tỉ mỉ dùng dao cắt trái cây đúng là khiến người ta tức cười, suýt chút nữa Chí Hò làm đổ cả chảo thức ăn. ^^;;

Cốc...cốc!

“Ô? Có lẽ là Tiểu Mẫn và Trí Anh đó! Tuấn Anh, mở cửa đi!”

“Khắc khắc.”

Chắc Thái Dân thấy dáng điệu mình nấu ăn có vẻ không tự nhiên cho lắm.

“Thái Dân, đâu cần ngại như thế? Chắc lúng túng hả?”

“Buồn cười lắm, phải không?”

“Ừ. Mà bây giờ Cẩm Thánh đang làm gì nhỉ?”

“Phải đó, chỉ thiếu mỗi cậu ấy, tiếc thật. Đợi Cẩm Thánh về rồi chúng ta lại tụ tập ở nhà Vân Quân nhé!”

“Ừ.”

Mới có mấy tiếng đồng hồ mà tôi thấy nhớ anh rồi. Sao vậy kìa? Có một thời gian không gặp anh cũng không ôm anh, hôm nay gặp được rồi, thổ lộ rằng tôi yêu anh rồi còn được anh ôm, vì thế càng nhớ anh hơn. Vậy cái quãng thời gian đó sao tôi có thể ráng chịu đựng được nhỉ? Thật không tin nổi. ^^*

Vào phòng khách, tôi đã thấy Trí Anh và Tiểu Mẫn ở đó. Nhìn thấy tôi, Trí Anh liền gào to:

“Má già! Nghe nói hôm nay thành công rồi?”

“Hề hề. ^-^V”

Tôi làm biểu tượng chiến thắng hình chữ V với Trí Anh.

“Nghe nói hôm nay cậu đã biểu diễn một vở vô cùng cảm động hả?”

“Xi! Ai nói chứ? Là ai? Lý Vân Quân, là cậu phải không? Cậu cút ngay cho tớ nhờ!”

Chúng tôi dọn lên một bàn đầy thức ăn, thứ gì cũng có. -_-;; Tuy đơn giản hơn nhưng mùi vị cũng khá. Trên thực tế để tăng thêm mùi vị đã cho thêm gia vị của mỳ cay, lúc mọi người ăn cứ bảo rằng có mùi vị của mỳ cay, thật khiến tôi với Chí Hồi bực mình, suýt chút nữa nói cho bọn họ chết luôn.

“Tuy là vở kịch do Vân Quân tạo ra nhưng kết quả rất tốt. Mọi người nói xem phải không?”

“Mỗi một lần đau là một lần trưởng thành mà. Ha ha...”

Thái Dân liếc Trí Anh đang nói rồi dốc một ly rượu vào miệng. Không khí này thật là! Tóm lại là giữa Thái Dân và Trí Anh, Tuấn Anh và Tiểu Mẫn đã xảy ra chuyện gì chứ?

“Phác Tuấn Hỷ, kính cậu một ly”

“Được, biết rồi, nhóc! Tiểu Mẫn cạn ly nhá!”

“Ừ. ^^*”

Tiểu Mẫn đã uống một lượng kha khá rồi, Phác Tuấn Anh nhìn bằng cặp mắt không tán đồng.

“Này, uống ít thôi, không lại gây chuyện nữa”

“Không! Không thể nữa đâu. =_;;”

“Ặc.”

Tôi ngạc nhiên, lại gây chuyện nữa? Có lẽ ý nói Tiểu Mẫn uống say rồi sẽ gây ra chuyện gì sao? Ôi thối mắc quá, muốn điên lên rồi đây. Hic. TT_TT Có hỏi thì cũng không chịu nói tôi nghe đâu. Ừ!

Uống một ly rồi lại thêm một ly nữa, cứ uống đến lúc bắt đầu thấy say.

“Này, nước Mỹ có xa lắm không?”

Mọi người đều gật đầu xác nhận, xa lắm! Ôi! Sao lại xa chứ! Nhớ anh quá. Có lẽ nhận ra tâm trạng tôi hăng đi, tài tử Xương Sườn của chúng tôi đứng dậy đi vào trong phòng. Vào đó làm gì vậy? Hắn lấy cà vạt ra thắt quanh đầu. Nghĩ ra cảnh này rồi -_-;; Lúc truxocs say rượu ở quán hắn đã hát bài “Tạm biệt” với

điệu bộ như thế đấy, đúng là phá cách mà. Hôm nay, hần muốn hát bài gì đây? Tâm trạng tệ quá thì chơi cho đã vậy, hic. T_T

Hôm nay mới được thưởng thức no mắt màn trình diễn phong phú mang tính lịch sử của Vân Quân và Thái Dân sau khi uống say.

“Này! Ban nhạc phải có chỉ huy chứ, trước khi hát phải có nhịp mà!”

“Biết rồi! Không phải lo, cứ để đó cho tót. Nhìn tót đây!”

Tất cả ánh mắt dồn vào cậu ta. Tôi cũng nhìn cậu ta đầy tò mò, Thái Dân cũng được mong đợi luôn. +_+

“Nghỉ! Một nè! Tạm dừng hai phách, hít thở sâu ba phách, một... hai... ba... bốn!”

Mọi người bị cậu ta chọc cười lẫn lộn, có người còn ôm bụng ngã xuống đất.

“Mười lăm nè, mặt trắng sáng quá! Cao cao trên bầu trời ~ ai da da ~ không thể ngừng suy nghĩ, nhớ mong nàng, mắt ngủ cả đêm ~ da da. ~ Nơi nào vắng đến tiếng sáo quen thuộc? Người tôi yêu đã cho tôi một mối tình, hãy vui vẻ cất lên tiếng sáo, không thể khiến tim thôi ngừng đập. Ai cha. ~”

Tức cười thật. Hai người đi qua đi lại, nhảy điệu múa cổ, thêm dáng điệu kỳ cục, vẻ mặt kỳ cục, xem ra Vân Quân rất có vẻ “tài tử”, động tác tay của Thái Dân, cả động tác thân người kỳ lạ... thật khiến người ta cười đến đau bụng. Màn biểu diễn của hai tên này kéo dài một lúc lâu.

“Nhớ đại ca hả? Phải chịu đựng thôi, biết chưa? >_< tót=”” sẽ=”” làm=”” cậu=”” cười=”” ở=”” đây=”” ha=””>

Vân Quân. không, hần là tên khiến người ta muốn ghét mà không nỡ lòng nào ghét được. Lời quạ đen nói khiến tôi vui trở lại rồi. ^_^ Tên này cũng nên có bạn gái rồi... Như thế mới giải phóng được hần ra khỏi bầy quạ chứ.

“Tớ sẽ khiến cậu cười mỗi ngày như thế này nhưng cậu không được quyền thích tớ, nếu không tớ sẽ khó xử đó. >_< nói=”” thể=”” nào=”” thì=”” tót=”” cũng=”” xứng=”” với=”” đại=”” ca=””>

Tôi thật sự hy vọng Vân Quân nhanh chóng có người yêu!!! Tôi nói thật đó...! -_-

70. Chương 70

Chương 70

Một ngày... hai ngày... ba ngày... một tuần... vẫn chưa về, Cẩm Thánh vẫn chưa về. Nếu có một tin tức nào đó thì hay biết mấy! Nhưng chẳng có chút xúu nào cả. Lúc nào tôi cũng nghĩ có khi nào anh không bao giờ trở về nữa không? T_T Nhớ anh quá, là tôi ngốc ư? Nhưng quả thực rất nhớ anh, mong anh, tôi đau lòng quá, ngày nào cũng mở điện thoại ra xem... Lại tắt máy, cả ngày cứ nghĩ ngợi vẩn vơ. Yixiiiiiii, có cần rút điện thoại đi không! -_-” Chắc sẽ không có chuyện như Vân Quân nói chứ, đã nhắm trúng một em tóc vàng nào đó rồi không về nữa. Không đúng, không thể thế, có một người bạn gái xinh đẹp như tôi thì sao thể được? -_-;;

Mười ngày đã trôi qua nhưng vẫn không có một tin tức gì, làm sao đây?

“Đừng khóc, anh ấy sẽ quay về mà, chắc có chuyện gì làm chậm trễ thôi.”

Trí Anh thấy tôi khóc cũng quỳnh quáng lên... Phì, thật buồn phiền. A. thì ra, trong tim tôi Cẩm Thánh đã chiếm một vị trí quan trọng như thế! Phác Tuấn Hỷ, ngốc, IQ thấp, ngu, vô liêm sỉ, bệnh thần kinh, đàn...

Tan học rồi, mẹ ơi! Hôm nay phải đi uống rượu thôi, uống nhiều vào, cứ nghĩ đến Cẩm Thánh là khóc... khóc cho đã đi.

Hừ! Yixiiiiiii! Nước mắt lại rơi tí tách...

Ra đến cổng trường có một tên mặc sơ mi trắng, thắt cà vạt đen, mặc áo jacker nhìn rất đẹp trai đứng ở đó.... Sao mà nhìn tên này giống Cẩm Thánh thể không biết. Đau lòng quá, nhớ anh đến nỗi bị ảo giác mất rồi.

“Tuấn Hỷ, mau đi đi, đó chẳng phải là Cẩm Thánh ư?”

Trí Anh và Tiểu Mẫn cũng thấy rồi! Không phải là mơ sao?

Tên đẹp trai này đang vẫy tay và cười với tôi bằng nụ cười phóng điện kinh hoàng. Tôi bắt đầu chạy! Không phải, phải nói là bay đến trước mặt anh mới đúng.

Có lúc vì yêu anh mà cố lãng quên anh, nhưng thế này sẽ để lại vết thương lòng không thể trị dứt cho cả hai, em sẽ bắt đầu lại từ đầu. Đó là một thành phố nhỏ, chẳng ngờ em lại hối hận đến thế, vì anh đã an ủi em rằng hãy để anh ra đi. Không đúng, không phải do lỗi của anh mà vì anh đã quá mệt. Nhìn thấy anh, em đã rơi nước mắt, phải quay về rồi. Thời gian cũng không thể khiến em quên anh, khi anh đi rồi em mới nhận ra điều đó. Thời gian ở bên nhau em đã lừa dối anh nhưng đối với em điều quý giá nhất đó chính là anh. Chẳng còn gì đau khổ hơn cuộc chia ly này. My Darling You. Em sẽ không bao giờ để anh đi nữa. Em biết rõ trong quãng thời gian đau khổ vừa qua, anh là sự chờ đợi duy nhất.

— “Love Again” của Cool

Tôi chạy về phía anh, sau đó lại khóc nức nở. Nhớ anh quá rồi... Tôi cần anh quá rồi... tôi yêu anh quá rồi...

“Tại sao lâu thế hả? Chẳng có chút tin tức nào... Anh có biết người ta đợi anh mà sợ hãi đến mức nào không? Em cứ nghĩ rằng anh đã bị con nhỏ tóc vàng nào quán lấy rồi! Em lo thế nào anh có biết không hả?”

“Hà hà! Anh muốn nhìn xem họ xinh đẹp thế nào nên đã ngắm một lúc nhưng với anh thì có đẹp đến cỡ nào cũng chẳng bằng những cô gái tóc đen, vậy nên đã trở về sớm hơn để gặp em nè.”

“Sau này không cần đi Mỹ nữa chứ?”

“Ừ, để em đợi lâu quá, xin lỗi.”

“Không, không sao đâu. Anh về rồi mà.”

Hu hu, nước mắt cứ chảy hoài không ngừng, chuyện gì thế này?

Tôi và Cẩm Thánh nắm tay nhau về nhà. Đến nhà thay quần áo, chúng tôi đi đến Nam Môn mà trước kia từng đi, ăn món Tokbokki mà tôi thích. Sau đó còn chui hình Sticker mà Cẩm Thánh ghét nhất, lần này anh cười rất đẹp. Tôi cũng cười, quá đẹp, quả thực quá đẹp nên tuyệt đối không thể để người khác xem được vì tôi sợ rằng người ta nhìn thấy sẽ nói, cười đẹp quá... quá đẹp trai, quá ưu mỹ. Tôi chỉ muốn mình tôi ngắm nó mỗi ngày thôi.

Tôi và Cẩm Thánh cùng đến quán cà phê. Tôi ngồi đối diện, cứ nhìn chăm chăm làm anh có chút không tự nhiên. Anh đăng hăng suốt nên tôi đã chuyển sang ngồi kế bên anh. Tôi đã chịu đựng bao lâu rồi? Thời gian qua đã quá đau lòng, quá mệt mỏi. Mỗi sáng bắt đầu ngày mới như địa ngục nhưng bây giờ chúng tôi đã ổn rồi. Cảm ơn trời đất đã cho con được cười vui vẻ như thế này... Thật hạnh phúc. Chúng tôi đã lại bắt đầu như thế đó!

“Mẹ anh làm phẫu thuật nên anh đến thăm bà. Bà khỏe rồi anh mới về được!”

“Thế ư! Bệnh nặng lắm hả?”

“Giuf cũng tạm ổn nhưng mẹ nói muốn anh đến Mỹ sống cùng bà.”

Sao thế được? Tôi chẳng biết nói gì. Làm sao mới được đây.

“Nhưng anh nói với mẹ là không muốn, không đúng, anh nói là không được. Ở Hàn Quốc, anh có một bảo bối quá quý giá nên không thể đi được... Có một bảo bối quý giá như thế, bỏ cô ấy thì con sẽ hối hận cả đời. Nên con không thể rời Hàn Quốc được.”

“Wuxiiiiiii... hu...”

“Ồi trời, lại khóc?”

“Sao lại dọa em hả? Thật khiến em giật mình! Suýt nữa là tim ngừng đập luôn rồi... hu...”

Tên này thật hư quá! Dọa tôi suýt chút nữa buồn chết mất

“Tuấn Hỷ?”

“Hả?”

“Lúc ở bên mẹ, anh cứ nhớ em mãi, không biết làm sao mới thôi nhớ em đây. Em có nhớ anh không, dù chút chút cũng được?”

“Một chút chút?”

“Sao không nhớ gì hết vậy?”

Anh mở to mắt, tôi dọa anh rồi sao. Mối tôi đã đặt lên mối anh rồi. Ngưỡng mộ chưa? Từ lúc quen anh tới giờ thì đây là lần đầu đó. Quá... quá nhớ anh rồi nên mới...

“Câu trả lời thế nào?”

“Ồ...”

“Trả lời thế này hài lòng rồi chứ?”

“Thì ra nhớ anh đến thế hả?”

“Ừ”

Cái anh này, sao không nhớ chứ? Chuyện đó thì chỉ cần anh đến phòng rồi nhìn lên trần là rõ thôi. Trần phòng tôi chỉ để cho những người lòng dạ lương thiện xem thôi, ha ha. ~ Trên trần nhà có gì ấy à? Là gương mặt của anh to như cánh cửa dán trên đó! Vì quá nhớ anh nên mới có đó, hi hi.

71. Chương 71

Chương 71

Cách —

“Phác Tuấn hỷ đâu?”

Không lên tiếng. Đang ngủ nhưng tôi vẫn nghe thấy có ai đó đang gọi tên mình.

“Là tôi đây.”

Tôi đang bò ra ngủ mà. Tỉnh dậy quay đầu lại nhìn thấy các tiền bối năm thứ ba. Tiền bối năm thứ ba sao lại đến tìm tôi thế này?

“Chính xác. Người này chính là Tuấn Hỷ”

Tiền bối năm thứ ba mang bảng tên Lý Mỹ Doanh nhìn tôi cười. Gì thế này, bầu không khí này là sao? tiền bối Lý Mỹ Doanh đang nhìn tôi cười cười.

“Còn đẹp hơn tưởng tượng nhiều, là người Lý Mỹ Doanh đề cử có khác.”

“Hả? Gì cơ?”

Tiền bối năm thứ ba tiếp tục nhìn tôi, bọn họ đang bàn tán gì thế nhỉ? Thật như biến thành con ngốc vậy. Muốn thì thăm gì thì các chị cứ tự nhiên đi nhé. Ngó lơ tôi, làm tôi thấy căng thẳng quá.

“Ai da! Ai da! Chào các chị!!”

Trí Anh đột nhiên tỉnh dậy, hình như quen biết họ nên chào hỏi rất nhiệt tình. Người Trí Anh quen chắc hẳn phải là người tốt rồi. Ặc! Tôi còn tưởng mấy người này vì Cẩm Thánh đến để gây chuyện chứ. Ha ha ~ làm tôi chẳng thắng này giờ.

”Ui cha? Trí Anh cũng học lớp năm này à? Có rõ về Tuấn Hỷ không?”

“Tất nhiên rồi. ~ Là bạn thân của em mà.”

“A, thật không?”

Trời, nói gì vậy, buồn ngủ quá, gọi tôi dậy để làm gì chứ?

“Tuấn Hỷ, bạn có nghe nói về lễ Nữ thần của trường chúng ta chưa?”

Nghe đến lễ Nữ thần, Trí Anh kích động đến mức nhảy chồm lên nắm lấy các chị mà hét.

“Ôi trời mẹ ơi! Tuấn Hỷ được đề cử phải không?”

“Ừ, có tới mười người đề cử bạn ấy đó.”

Trí Anh đã kể tôi nghe chuyện về lễ Nữ thần nên tôi cũng hiểu đôi chút. Năm ngoái Y Giang Yến được bình danh... , năm nay tôi được đề cử.

“Tuấn Hỷ, chị là Hội trưởng Hội học sinh, tên Trương Mẫn Trân. Em cũng biết tháng sau phải chọn Nữ thần chứ? Lần trước sau đợt hoạt động của trường, em có rất nhiều người đề cử nên hôm nay mới đến đây tìm đó. Ngày kia có hoạt động bình chọn Nữ thần, bọn trẻ tranh giải rất đông, em nhất định phải đến nhé! Biết chưa hả?”

“Y Giang Yến chắc cũng trong số đó ạ?”

“Ừ! Đúng, Y Giang Yến cũng được nhiều người đề cử. Nói gì thì nói cũng là Nữ thần của năm ngoái mà, quả thực rất xinh đẹp nên đã để lại kỷ niệm rất tuyệt vời. Bọn chị về đây, ngày mai bốn rưỡi chiều sau khi tan học xong phải đến phòng Hội học sinh đó. Đi nhé!”

“Dạ, ngày mai gặp lại.”

Y Giang Yến cũng tham gia à? Hu ~ từ khi làm lành với Cẩm Thánh thì tôi cảm thấy hơi ngại với cô ta. Cô ta cũng không sai, lần này tôi lại làm nhiều chuyện có lỗi, phải xin lỗi trước mới phải...

“Này ~ các em ~ đứng dậy nào!”

Oạch ~! Oạch ~!

Trí Anh vô cùng vui sướng bước lên bục giảng gõ gõ vào bảng đen la hét mọi người đứng dậy, xem ra còn vui mừng hơn cả tôi nữa. Tôi cũng cảm thấy vui hơn nhiều, dù gì Trí Anh cũng là bậc thầy trong chuyện lôi kéo mọi người vui theo mà!

“Đứng dậy đi! Tuấn Hỷ lớp đã được đề cử cho lễ Nữ thần đó, ngày mai, ngày kia là tham gia bình chọn! Mọi người cùng cổ vũ bạn ấy nhé!”

Vừa nghe đến lễ Nữ thần, từng đứa trong lớp đang nằm ngủ gà gật tỉnh ngay dậy reo hò, xem ra lễ Nữ thần rất nổi tiếng trong trường. Hình như tụi bạn còn vui mừng hơn cả tôi nữa.

“Í cha ~ lần này nam diễn chính cùng biểu diễn là ai đây? Nếu là anh chàng siêu đẹp trai thì tuyệt!”

“Tuấn Hỷ, tốt quá rồi.~”

“Tuấn Hỷ, nếu là trai đẹp thì phải nhường cho tớ đấy!”

Ặc, hóa ra bọn nó quan tâm đến nhân vật nam xuất hiện lúc cuối cùng.

Ừ. thực thế thì tôi cũng có đôi chút tò mò. À không, phải là vô cùng tò mò mới đúng.

Tan học, tôi cùng Cẩm Thánh đến nhà Vân Quân chơi. Chị Hối xắn tay áo làm món “bột chiên” chỉ chúng tôi ăn, tuy không chờ đợi gì lâu... nhưng trong nhà bếp đã tỏa ra một mùi hương hấp dẫn. Không phải, chắc

do tôi quá đói nên mới có ảo giác thế này. Nhưng cái tên quạ đen Lý Vân Quân cứ quần lấy Chí Hồi trong bếp để cản trở cậu ta nấu ăn.

Tôi đã dặn trước với Trí Anh và Tiểu Mẫn là không nói cho Cẩm Thánh biết chuyện tôi được chọn đề cử Nữ thần. Là vì ~ hi hi, đến lúc đó, tôi cho anh một sự bất ngờ, từ hôm nay trở đi phải chấn sóc thân thể cho tốt rồi ~ da!

Nếu thế thì ai có thể trở thành Nữ thần nhỉ? Không phải là Y Giang Yến nữa chứ... Xì! Không quan tâm.

Mãi một tiếng sau, Tuấn Anh và Tiểu Mẫn mới cùng nhau đến. Sao mà nhìn hai đứa nó thấy có gì không đúng. Hơi kỳ quái, Tuấn Anh thì không nhìn ra nhưng Tiểu Mẫn thì khác, tỏ ra vô cùng vui sướng. Vì cái gì nhỉ?

“Cẩm Thánh, Tuấn Anh và Tiểu Mẫn có phải hơi kỳ lạ không?”

“Đâu?”

“Không giống với hồi đó, anh không nhận ra hả?”

“Này, Phác Tuấn Anh! Lại đây!”

Ai cha, làm tôi giật mình. Sao lại gọi nó đột ngột vậy.

“Sao thế anh?”

“Cậu và Tiểu Mẫn sao vậy?”

“Cái gì mà sao vậy?”

“Đang quen nhau hả?”

“Ừ”

Ồi! Ồi chào! Phác Tuấn Anh trả lời rất thẳng thắn! Trong tích tắc cả đám bỗng ngẩn ra, sau đó phản ứng bắt đầu lúng túng hẳn. Cẩm Thánh cũng có vẻ bất ngờ nhưng càng bất ngờ hơn là gương mặt không biểu cảm của Phác Tuấn Anh.

“Này, sao người không nói ọi người biết?”

“Đây đâu phải chuyện đáng để nói, cứ phải hô hào lung tung à?”

“Thật là, hai người quen nhau đương nhiên đáng để nói rồi!”

“Tôi là bà à? Tôi là tôi”

“Wuxiiiiiiii.”

“Tuấn Anh, đừng có quá đáng thế, anh sẽ đánh cậu đấy!”

“Trời! Bây giờ bắt đầu bảo vệ bà ấy à?”

Nghe Cẩm Thánh hù dọa, mặt Tuấn Anh đầy vẻ không vui. Hừ hừ ~ sau này người đừng hòng đắc tội với ta, thỏ nhép!

Tên Tuấn Anh đó thì có thể cho qua. Tôi và Trí Anh mỗi đứa lén thui vào Tiểu Mẫn này giờ không dám lên tiếng một cái. Trí Anh vui sướng đến nỗi nắm tay cứ nắm liên hồi vào gối. Tiểu Mẫn nín cười nói chưa kịp chúng tôi nghe thật có lỗi, sẽ khao bọn tôi ăn thịt nướng. Lúc đó, Trí Anh mới chịu thôi... Thực tế thì... nó vui sướng cũng hơi quá đáng rồi.

72. Chương 72

Chương 72

Vừa tan học xong là tôi chạy đến phòng Hội học sinh ngay, Ra trễ quá nên tôi đã đến muộn hơn mọi người. Hình như đều đến đủ cả rồi.

Cách —

“Tuấn Hỷ, đến rồi hả? Vào đây đi”

Đó là vị tiền bối tôi gặp hôm qua, tên Trương Mẫn Trân. Tôi vừa bước vào thì mọi cặp mắt đều dồn vào với vẻ ghét bỏ. Y Giang Yến cũng đến rồi, ánh mắt cô ta cũng không tốt đẹp gì cho lắm. Chẳng sao cả, có gì chứ? Trong dự đoán của tôi thôi mà.

“Có vẻ mọi người đến đủ cả rồi, sau đây xin mời Hội trưởng phát biểu, xin mọi người chú ý một chút.”

”Chào các bạn! Tôi là Hội trưởng Hội học sinh Trương Mẫn Trân. Hiện nay từ khối một đến khối ba có tất cả hai mươi người đẹp được tiến cử nhưng trong số đó chỉ một người được trở thành Nữ thần. Mọi người đều biết rồi chứ?

Người được chọn làm Nữ thần sẽ xuất hiện vào phút cuối cùng, còn mười chín người đẹp còn lại sẽ phối hợp trong các phần được chỉ định như áo cưới, trang phục công sở, thường phục. Phần áo cưới sẽ có 6 nam sinh trường ta tham gia. Tháng sau là lễ Nữ thần nên dự định tuần sau sẽ tiến hành bình chọn. Các bạn có thắc mắc gì cứ hỏi!”

A ôi, chơi gì mà phức tạp thế, chỉ ngồi nghe không mà cũng buồn ngủ như lúc lên lớp. Trong này sao mà ảm áp thế, càng buồn ngủ hơn.

“Đã quyết định nam sinh xuất hiện cuối cùng chưa?”

“Vẫn chưa, tò mò hả? Thực tế thì có một người. Bây giờ đang làm công tác tư tưởng với cậu ấy. Không dễ chút nào. Vốn bản tính cố chấp nên không chịu đóng vai trò này.”

“Là ai thế?”

“Bí mật. Mấy ngày nữa các bạn sẽ biết, đợi hai ngày nữa nhé. Tất nhiên cũng sẽ là nam sinh trường khác như trước giờ. Cứ theo truyền thống lễ Nữ thần thì đây không phải chỉ là tiết mục riêng của trường ta, chính vì lý do này mà nam sinh đó chắc chắn phải là nhân vật của trường khác, vậy nên học sinh các trường khác cũng rất quan tâm. Những điều này chắc các bạn cũng biết rồi nên các bạn ngồi đây hãy chuẩn bị sẵn sàng làm những công việc của mình, được chứ?”

“Được!”

Cuộc họp kết thúc, trên đường về lớp, tôi gặp Dân Hữu, hình như cậu ta cũng tham gia hoạt động lần này.

“Tuấn Hỷ... lâu quá không gặp! Cậu khỏe chứ?”

“Ừ, cậu cũng tham gia hoạt động hả?”

“Ừ, vốn không thích nhưng tớ không tham gia thì... Tớ phải lo phần áo cưới đó.”

“Thế à, chắc chắn tuyệt lắm nhỉ?”

“Hay! có gì mà tuyệt! Tuấn Hỷ cậu không biết chứ nhân duyên của cậu tốt ghê! Lớp bọn tớ bao nhiêu thằng đang yêu thầm cậu đó.”

“Oạch! Thật hả? Không ngờ!”

Đang đi cùng Dân Hữu thì bất ngờ tôi gặp Y Giang Yến, nhân vật mà tôi đặc biệt không thích gặp chút nào.

“Con nhỏ hư đồn!”

Cũng lại là câu đó, cũng phải thôi, lần này bị cô ta mắng thế cũng đáng đời.

“Tuyệt đối không tha cho cậu, đồ hư đồn! Lễ Nữ thần cứ đợi đó mà xem!”

Giang Yến quay phắt người đi, lời tuyên chiến đầy mùi thuốc súng thật hoàn mỹ, trong lòng tôi hơi bất an, quay người đi mà mặt mày biến sắc.

“Giang Yến, Y Giang Yến! Tuần Hỷ, xin lỗi, tớ đi trước đây!!”

Tôi thấy hơi khó chịu khi thấy bóng Dân Hữu đang hấp tấp đuổi theo Y Giang Yến. Tên này... đáng thương thật. con nhỏ hư đồn, phải thôi. Đối với cậu thì tôi là con nhỏ hư đồn chứ gì? Nhưng từ giờ cậu có nói gì thì tôi cũng không bỏ Cẩm Thánh đâu. Giờ tôi sẽ tuyệt đối không buông tình yêu này nữa, không bao giờ có lần thứ hai... Tôi vẫn có anh ấy luôn bên cạnh tôi. Y Giang Yến, vậy nên, bây giờ tôi có thể đường đường chính chính trước mặt cậu rồi. Nhưng cậu nói hôm lễ Nữ thần đợi đó mà xem?? sao lại dọa tôi?

73. Chương 73

Chương 73

Cuối cùng, cuộc bình chọn cũng kết thúc. Bình chọn gì mà lâu thế không biết? Đã tám giờ rồi, Wuxiiii, trời cũng tối rồi. Thế nào rồi cũng bị Cẩm Thánh lên lớp vì đã tắt máy, không chừng giờ tên ấy đang điên lên cũng nên... Vừa thông qua bình chọn kiểm tra của năm mươi ủy viên... Không khí khá ngưng ngập và lúng túng này đúng là lạ lùng thật. có lẽ là do năm ngoái Y Giang Yến cũng tham gia chẳng? Cô ta cũng gần như là người mẫu mà, hoặc có thể ý nghĩa của việc bảo tôi “cứ đợi đó mà xem” là tạo cho tôi chút áp lực chẳng?

Buồn ngủ quá, mau về nhà thôi. Hội trưởng nói trưa mai sẽ công bố kết quả trên đài! Sao cũng được, Nữ thần thì hơi hy vọng, còn áo cưới các loại thì cũng có thể.... Hà hà ~ tôi còn sợ cả đời mình sẽ không mặc nổi áo cưới, giờ lại thêm việc này thì càng sợ hơn.

Trường quả là rất gần nhà, tôi xuống bến xe rồi ngân nga hát trên đường về nhà.

“Này!”

Úi!! Mẹ ơi T_T làm tôi giật mình quá chừng, Khương Cẩm Thánh...

”Ôi... có chuyện gì thế? >_<>

Tôi thấp giọng hỏi rồi gượng cười nhưng tên này vẫn nổi giận. Chắc là vì tôi tắt máy nên đến tìm tôi chẳng?

“Chuyện gì thế?”

Cẩm Thánh nhìn tôi bằng vẻ mặt khó hiểu.

“Ừ, chuyện gì í mà. ^_~;;”

Vẫn là câu trả lời vô duyên hết sức. T_T Bó tay thôi, là tôi sai mà!

“Tại sao lại tắt máy hả? Cũng không về nhà đúng giờ? Em muốn anh lo chết phải không? ^_~;;”

“Đâu có, em cũng không thể cố ý tắt máy chỉ vì muốn anh chết đúng không?”

“Không được cười!”

“Ừ”

“Ăn cơm chưa?”

“Chưa”

“Đến giờ mà vẫn chưa ăn cơm làm gì thế hả? A ~ tăng huyết áp mắt thôi. Đi!”

“Đi đâu?”

“Đi đâu? Đi đâu cái gì mà đi đâu? Đi ăn cơm! Không đói bụng hả?”

“Ừ, đói thật.”

Tôi nắm tay ngoan ngoãn đi theo anh. Tôi vốn chẳng bao giờ thấp giọng năn nỉ nhưng lần này thì tôi sai nên mới làm vậy thôi hoặc cũng có thể vì sắc mặt tên này quá khó coi chẳng? Còn nhớ không? Thiết Hựu nói Cẩm Thánh mà nổi giận thì khiến người ta sợ tới nổi vãi ra quần luôn nên không cần nhìn cũng biết rồi chứ.

Tên này dẫn tôi đến một quán ăn đắt tiền, quả thực rất ngon. Anh chọn món khá đắt tiền nên ngon quá chừng luôn. Tôi ăn không còn biết kiêng kị gì nữa, Cẩm Thánh nhìn điệu bộ ăn như rồng cuốn của tôi liền mắng tôi đói thế này mà còn không chịu ăn. Bị anh lên lớp đến nỗi ăn mà cũng suýt bị ghen nữa.

“Mau vào đi!”

“Ừ, cẩn thận nhé!”

“Được rồi.”

Bóng anh nhìn thật là đẹp trai! Hí ~ tôi lau vệt nước miếng. Đứng nhìn bóng anh thật lâu, thật lâu, sau đó vui vẻ hí hửng vào nhà. Tên đẹp trai à, đi đường cẩn thận nhé.

74. Chương 74

Chương 74

[Hội học sinh thông báo]

Buổi trưa, sau mười phút phát nhạc, cuối cùng cũng sắp công bố kết quả rồi. Ai cha ~ căng thẳng quá! Mấy đứa con gái trong lớp đều coi như chuyện của mình, vây quanh loa đồng tai lên nghe. Thực tế thì bọn nó cũng không phải là xem là chuyện của mình mà chỉ quan tâm tới tên nam sinh sẽ xuất hiện sau Nữ thần mà thôi... Trên thực tế tôi cũng biết chuyện gì rồi. Hi.

[Tôi là Hội trưởng Trương Mẫn Trân. Mọi người đều biết rồi nhỉ? Chỉ còn hai mươi ngày nữa là đến lễ Nữ thần quan trọng của trường chúng ta, mọi người chắc cũng rất bận rộn vì lo chuẩn bị công việc của mình phải không? Mọi người trong Hội cũng rất bận. Kết quả bình chọn hai mươi người đẹp trong lễ Nữ thần mà mọi người tiền cử và chờ đợi sắp được công bố. Hôm qua, hai mươi người đẹp đã thông qua kiểm tra và bình chọn, một người trong đó đã được chọn là Nữ thần!]

“Woa!!!”

“Năm nay sẽ là ai đây nhỉ?”

“A, mau nói nhanh! Cứ lấp la lấp lửng, hồi hộp muốn chết!”

Chị Hội trưởng càng nói càng khiến tôi căng thẳng! Đột nhiên tay chân tôi lạnh cóng, cả người run rẩy, vậy là sao nhỉ?

[Nữ thần năm nay tôi thấy cũng rất xinh đẹp, rất nữ tính, Vậy thì, giờ nên công bố chứ nhỉ?]

“Wuxiiiiii, cái gì mà nên công bố chứ, phải là lập tức công bố ngay!”

“Bọn họ làm cái quái gì thế nhỉ?”

Hình như bọn nhóc lớp tôi tinh thần bất thường hết rồi. Tôi sợ bọn nó đang đập đập vào loa, càng sợ hơn là Trí Anh và Tiểu Mẫn đã kéo ghế đến bên cạnh thùng loa, đứng trên đó la hét rất hứng chí. Nếu bọn nó mà điên lên thì ai cản nổi chứ.

[Công bố đây! Nữ thần năm nay của chúng ta là bạn Phác Tuấn Hỷ của lớp năm, năm thứ hai! Chúc mừng bạn Phác Tuấn Hỷ!]

“Ui chào!”

“Yeah~!”

“Tên nam sinh sau đó là của tớ rồi.”

Tôi ngốc mất rồi. Là tôi thật sao? Không dám tin. Tôi thật à? Đúng không? Nhưng nhìn bọn nó hứng chí, lại trêu Trí Anh và Tiểu Mẫn phần khởi nhảy nhót bên đó thì chắc là thật rồi?

[Các bạn lớp năm chắc phá sập lớp học rồi nhỉ, haha, hãy chúc mừng bạn Phác Tuấn Hỷ nhé! Mười chín bạn hỗ trợ cho Nữ thần từ hôm nay sẽ bước vào tập luyện nên sau khi tan học hãy đến hội trường tập hợp. Đây là thông báo của Hội học sinh.]

Phát thanh vừa ngừng, Trí Anh và Tiểu Mẫn ôm lấy tôi.

“Làm sao đây! Tuấn Hỷ, chúc mừng cậu, tốt quá rồi”

“Tuấn Hỷ, chúc mừng cậu, thành công rồi.”

Tâm trạng lúc này của tôi thật khó tả. Xem ra đúng là tôi thật rồi.

“Ha... ha...”

Tôi không nhịn được đành phì cười. Tuy rất ngượng ngùng nhưng lại không thể nhưng cười được. Đúng là khó hiểu!

Học xong, trong sự huyền não nước mắt lưng tròng và phát điên của bọn trong lớp, tôi đã thoát ra khỏi một cách an toàn và đến hội trường.

Nguyên nhân bọn con gái phát điên chắc cũng như Trí Anh đã nói, là do tên nam sinh đẹp trai hôm nay cũng sẽ đến luyện tập. Xì! Tôi phải xem hán đẹp tria cỡ nào. Có đẹp thì cũng không bằng tên ấy của tôi nhỉ? Xì!

“Tuấn Hỷ đến rồi?”

“Dạ.”

“Các bạn lớp em chắc điên hết nhỉ?”

”Đúng vậy nhưng không phải do em mà là vì anh đẹp trai kia, haha!

“Haha! Trước kia cũng thế!”

“Hôm nay có đến không? Bạn nam ấy?”

“Ừ. Mẫn Trân đã dẫn theo mấy tên nam sinh đi đón rồi. Cậu ấy không phải đẹp trai bình thường đâu nhé. Từ năm ngoái cũng bảo là không làm. Mẫn Trân năn nỉ là chỉ làm một lần thôi... nhưng mà... cũng không chắc chắn, không chắc là nhận lời đâu.”

“Chảnh vậy sao?”

“Hi hi! Rất đẹp trai. Em mà gặp thì cũng mê luôn đó.”

“Không đâu. Em có bạn trai rồi.”

“Ồi trời, thật không?”

“Dạ, bạn trai em còn đẹp trai hơn.”

“A! Thật à! Có cơ hội cho chị xem mặt với.~”

“Tất nhiên rồi!”

Tôi nói chuyện với chị Mỹ Doanh trong lúc đợi Hội trưởng đến. Y Giang Yến cũng đến rồi, Dân Hữu cũng vậy.... Y Giang Yến vẫn là một người đáng sợ.

“Mẹ nó! Tôi không làm! Mấy người làm trò gì vậy?”

Tiếng kêu của ai vậy ta?

“Tuấn Hỷ, hình như đến rồi đó!”

“Vừa vào đã náo loạn vậy rồi.”

“Tính cách tên ấy không đơn giản để thuyết phục đâu! Ha ha.”

Nghe giọng nói bên ấy vắng đến, tên ấy đang giở trò trẻ con ra để từ chối. Rốt cuộc là tên nào vậy nhỉ. Vinh dự thế mà cũng không cần. Thật là.

“Không làm cũng được, cậu nhìn Nữ thần của bọn tôi thế nào cũng sẽ hài lòng mà.”

“Không! Tôi không làm đâu!”

“Một lần thôi.~”

“Hội trưởng, tuyệt quá nhỉ!”

“Năm nay thôi.”

“A! Tôi có bạn gái rồi!”

Có bạn gái rồi? Hử. Tôi cũng có bạn trai chứ bộ! Chỉ mỗi cậu có à? Đúng là một tên buồn cười.

Cạch!

Ba vị tiền bối đang cố gắng hết sức lôi kéo tên nam sinh chống cự quyết liệt vào.

“Ai cha ~ chị Hội trưởng! Bạn gái tôi cũng học trường này, thấy bạn trai của mình lại khoác tay đứa con gái khác, ai mà chịu nổi chứ!”

“Mẹ ơi ~ thật hả? Vậy càng phải làm!”

“Xiiiiii!!”

Oái!! tôi ngẩn ra. Đây là sao?

“Cái gì? Chị hội trưởng, Nữ thần năm nay là cô ấy hả?”

Một ngón tay chỉ thẳng vào tôi.

“Phải đó. Rồi sao?”

“Hà hà ~ vừa hay!!”

75. Chương 75

Chương 75

Tôi cảm thấy vừa đột ngột lại kỳ lạ. Tuy rất vui khi bạn trai tôi được yêu mến đến thế, nhưng một mặt cũng lo anh như thế thì sau này khó tránh khỏi chuyện đào hoa. Tên đẹp trai mà các chị nói lại là anh... A, khó chịu quá!

“Mẹ ơi... đây không phải là Khương Cẩm Thánh sao?”

“A ~ tập luyện với Cẩm Thánh đến lễ Nữ thần ư?”

“Ôi, Tuấn Hỷ, ngưỡng mộ chết được. Ặc.”

Xì xào, rì rầm. Nhưng tai tôi thính quá, nghe hết rõ mồn một. Tự nhiên tôi hy vọng anh không chịu làm.

“Cẩm Thánh, hài lòng chứ?”

“Được. Hội trưởng, quả thực quá hài lòng! Hi!”

“Thế à? Còn bạn gái thì sao đây?”

“Không sao. Ngược lại tôi còn phải cảm ơn Hội trưởng ấy chứ.”

“Tốt thế kia à?”

“Để tôi được nhìn thấy cô ấy mỗi ngày, he he...”

“Hả? Lời gì thế này?”

“Gì chứ, cái gì mà lời gì, chính là lời của Khương Cẩm Thánh.”

“Ai da, ai chẳng biết là lời cậu nói”

“Ừ trời, sao chị lại làm Hội trưởng thế? Sao mà chậm hiểu quá vậy?”

Không chỉ chị Hội trưởng mà những người khác cũng không hiểu. Đương nhiên, tên Cẩm Thánh này nói mơ hồ như thế, tôi muốn thẳng thắn nói ra luôn anh là bạn trai tôi... nhưng lại sợ đám kia đánh ột trận... nên nhin thôi...

“Tuấn Hỷ, sao làm Nữ thần mà không nói câu nào thế? Biết là em thì anh đâu có lãng phí thời gian mà đã tới sớm rồi.”

“À, chuyện đó...”

Nhìn thấy dáng điệu thân thiết của Cẩm Thánh, đám kia đều mở to mắt nhìn tôi! tên này đúng là bó tay thật.

“Cẩm Thánh... cậu nói bạn gái cậu chắc không phải là...”

“Ừ, là Tuấn Hỷ, Tuấn Hỷ, hello! w~”

Sau câu anh nói là một loạt ánh nhìn đáng sợ mà tôi phải chịu đựng. Ánh mắt đó nói lên điều gì? Thật là quái lạ. Không hợp, quá lãng phí... chẳng? Ghét thật!! Tôi cảm thấy rồi. Cái tên phản ứng chậm chạp này. Dù gì thì Cẩm Thánh xuất hiện đã khiến tôi gặp nhiều rắc rối.

Sau đó bắt đầu tập luyện. Năm người một tốp học cách đi. Nhưng anh không muốn tôi tiếp xúc với sáu tên nam sinh kia nên cứ đi theo tôi bên gót. Vì thế mà tôi lại phải chịu đựng mấy cái liếc sắc lém của bọn con gái.

“Này, anh ra đằng kia đi.”

“Không thể được.”

“Ôi chào! ~ Không thấy ánh mắt bọn kia liếc em à?”

“Rồi chứ sao? Nếu ngưỡng mộ thì cũng tìm bạn trai đi.”

“Không phải ý đó đâu.”

“Này, sao em đi kém thế nhỉ?”

“Xì! Em là người mẫu chắc? Làm sao đi đẹp được? Lần đầu học thì tất nhiên là kém rồi.”

“Này, thế mấy đứa kia thì sao? Sao họ lại đi đẹp thế?”

“Không biết, chắc kiếp trước là người mẫu.”

“Kiếp trước có người mẫu hả?”

“Anh thật là! Này!! Anh thử xem sao!!! Xem anh đẹp tới cỡ nào, cho em thưởng thức một chút!!”

“Không được, bây giờ không thể thể hiện bản lĩnh thực sự được”

Xì, tên này nhìn thì chắc đi đẹp lắm? Xì!!! Phải rồi, cái gì tôi cũng không xong cả. Thường thức xem anh có khá gì hơn. Hư đồn. Xì! Đã mất mặt rồi mà còn không an ủi tôi thì thôi, nỡ nào buộc đá ném xuống giếng.

“Cẩm Thánh cậu cũng đi vài bước xem.”

Cuối cùng, Hội trưởng đã bắt anh phải đi dáng người mẫu rồi. Chị ơi, hay lắm!! Mạnh thêm chút nữa đo.

“Không đi.”

“Này, cậu cũng phải tập đó. Làm gì mà không chịu?”

“Không tập, bản thân tôi là người nhiều kinh nghiệm thực chiến, hôm đó biểu diễn luôn là được rồi.”

“Gì nữa ~ không nghe lời Hội trưởng hả?”

“Không nghe!”

“Mau tập! Không chịu? Thật à? Thật à?”

Chị Mẫn Trân tay cầm cây chọc chọc vào anh, ha ha, đáng đời lắm. Còn giả thối ương bướng lười biếng nữa hả, giống y như đứa trẻ bị mẹ bắt đi rửa tay vậy.

“Biết rồi, biết rồi, tôi làm là được chứ gì! Tôi làm mà! Đau chết đi! Sao lại chọc tôi!!”

“Mau đi xem nào!”

Cuối cùng cũng chịu đi rồi đấy. Oái! Trời ơi, đột nhiên toàn thân tôi vã cả mồ hôi, sau đó không nhịn được cười lớn, ôm bụng bò lăn ra cười, cười đến chảy cả nước mắt. Tên này có phải đồ ngốc không vậy? Đường như Khương Cẩm Thánh không thèm quan tâm, cứ tiếp tục đi dáng người mẫu nhưng những người đang ở đó cũng nhìn đến ngẩn người, thực sự là dở khóc dở cười.

Tên này.... bước đi bình thường đã ngoạc thành hình chữ bát! Nhìn thì cũng giống như đang quay phim võ thuật, bộ mặt gian ác, dáng người cao to, đôi vai rộng, hai tay đút vào túi, bước đi chữ bát mang theo sát khí, lúc đi tới đi lui, hai hàng lông mày nhướn lên kỳ cục!!! Đúng là đáng để xem mà.

76. Chương 76

Chương 76

“Ôi chào! Khương Cẩm Thánh đúng là đồ đại ngốc! Ha ha, đó là gì vậy hả?”

Đúng thật là bị anh chọc cho thiếu điều chết vì cười. Ai da, buồn cười chết mất nhưng tôi cười quá đáng rồi hay sao ấy.

“Thật là, mình đi thì đẹp lắm chắc!”

“Hừ, tự mình còn chẳng ra sao lại đi cười anh ấy.”

“Gì chứ? Còn nói là bạn gái nữa. Đúng là buồn cười.”

Ở đây hình như toàn những người ghét tôi nhất hay sao ấy. Đúng thật tôi là người không được hoan nghênh mà. Hừ, buồn cười thì bảo tôi phải làm sao đây chứ?

Cẩm Thánh biểu diễn xong liền đến gần tôi, nhìn gần càng thấy buồn cười, hic! Sắp điên mất. Đã cười thì không nín nổi. Làm sao đây? Cười chảy nước mắt rồi. Nhất định phải kể cho Trí Anh và Tiểu Mẫn nghe mới được.

“Có gì mà cười vui thế?”

“Này, chẳng phải anh bảo anh đi rất đẹp sao? Còn bảo là hay lắm ỉ! Bộ tính quay phim mafia hả?”

“Trời sinh ra đã đi kiểu chữ bát đó rồi làm sao được?”

“Thì anh đừng giả bộ là biết nữa, ôi ha ha ha!”

“Này! Không biết thù cũng phải giả vờ là biết chứ!”

“Thành thực thì vẫn hơn mà. Anh không thấy buồn cười lắm hả?”

“Em không biết khí chất, phong độ của người đàn ông à?”

“Nói thực đi nào, anh cũng thấy mắt mặt phải không?”

“Không.”

“Có! Có, có.”

“Hừ, em càng ngày càng giống Lý Vân Quân rồi!”

“Úi!”

Nói như thế làm tôi bắt đầu hoảng. Bình thường trêu đùa với tên quạ đen, tôi cũng đã đạt đến trình độ này mất rồi. Dừng lại, trở về trạng thái cũ. Tôi đúng là điên rồi, trước mặt Cẩm Thánh mà còn như thế. Sau này phải chú ý thôi. Bó tay thật, lần sau không thế nữa.

Đã chín giờ rồi, vì chị Hội trưởng hét rằng: Đây là phần rất quan trọng nên xin mọi người hãy tập nhiều hơn chút nên tôi không thể về nhà, cứ phải tập mãi cách đi trên sàn catwalk, chân tôi đau không chịu nổi nữa rồi. Các chị nhìn chúng tôi vẻ rất tội nghiệp. Chắc cũng vì thế mà các chị bảo đến đây tạm dừng vậy.

Khó khăn lắm tôi mới kiên trì được đến cùng để cùng Cẩm Thánh về nhà

“Chúc mừng em.”

“Hử? Gì cơ?”

“Được làm Nữ thần.”

“Cảm ơn!”

“Có phải em vui cả ngày rồi không?”

“Anh lại cố tình chọc em đó hả?”

“Hừ, anh thì lại thấy phiền chết đi được.”

“Tại sao thế?”

“Thì bọn nhóc tập chung đó. Bọn thỏ nhép, dám theo đuổi em thử đi rồi biết! Đập gãy chân ngay!”

Nhìn sắc mặt anh, tôi sợ đến phát khiếp. Ai da, xấu tính thật đó.

Từ đó chúng tôi tập xong đến chín giờ là cùng nhau về nhà. Nghĩ thì đơn giản lắm nhưng hoạt động này của trường là mang tính đại diện nên tuy chưa đạt đến đẳng cấp người mẫu chuyên nghiệp nhưng vẫn phải biểu hiện tốt một chút mới được. Lúc mới bắt đầu tôi và Cẩm Thánh đều không mấy nghiêm túc, không xem trọng việc này, cố trốn ánh mắt mọi người để lười biếng nhưng về sau thái độ nghiêm túc của mọi người đã khiến chúng tôi bắt đầu chăm chỉ theo. Đặc biệt là Y Giang Yến,. Cô ta rất nghiêm túc, luôn chăm chỉ tập dáng đi người mẫu... cùng Dân Hữu.

“Vẫn ổn chứ?”

Úi! Là Y Giang Yến. Sao lại nói chuyện với tôi chứ?

“Tớ rất chăm chỉ... nhưng động tác khó nắm bắt quá.”

“Phải. Năm nay cậu là Nữ thần nên càng phải cố gắng hơn.”

“Ừ, chắc chắn rồi.”

“Cậu có biết hôm đó các tiên bối đều đến cả không?”

“Vậy sao?”

“Đương nhiên là thế rồi. Hôm đó, chắc cùng phải vài ngàn người đến đấy”

“Thật hả?”

“Ừ.”

Thì ra thế. Bao nhiêu người tham gia lễ Nữ thần như vậy, thảo nào mọi người chăm chỉ đến thế. Tôi nhất định phải làm tốt hơn.

“Cẩm Thánh vẫn đẹp trai như thế. Quá đẹp. Ha ha!”

Hả? Y Giang Yến bộ quên tôi là bạn gái của Khương Cẩm Thánh rồi sao? Hic.

“Tuấn Hỷ!”

“Hả?”

“Cậu đừng nghĩ người nào ở bên cậu cũng là của cậu nhé. Cái dễ dàng thay đổi nhất là tình yêu đấy. Nhé ~ cố lên!!!”

A ôi! A! Y Giang Yến cậu nói thế làm lòng tôi rối bời đây này. Thảo nào lại nói chuyện với tôi.

“Không phải tớ đang tự khen mình đâu nhưng năm ngoái tớ làm Nữ thần đã nâng cao danh tiếng của trường không ít nên các tiền bối và thầy cô đều vô cùng sung sướng, cậu đó, phải nghiêm túc hơn mới được! Nhưng mà, điều bộ bây giờ thì có vượt qua tớ được không? Cứ trình độ này thì có được gọi là Nữ thần hay không? Lo thật đó, haizzz.”

Con nhỏ này biết nghĩ thật nhỉ! Hừ! Ai cha! Phác Tuấn Hỷ, tính mày dạo này ôn hòa gớm, thật là, con nhỏ này lại nói với giọng tự nhiên càng khiến tôi chịu không nổi. Tôi điên rồi đây. Phác Tuấn Hỷ!!

77. Chương 77

Chương 77

Đúng là không chăm chỉ tập luyện thì không được nên tôi đã cùng Cẩm Thánh đến nhà Vân Quân.

“Cẩm Thánh, năm ngoái Giang Yến biểu diễn tốt lắm hả?”

“Chắc là vậy đó. Anh không xem nên không biết nhưng nghe nói rất tuyệt.”

“Vậy à, đẹp lắm nhỉ.”

“Sao nhìn em có vẻ ủ rũ quá vậy? Giang Yến ngoài mặt thì làm như không luyện tập gì nhưng chắc chắn bao giờ nghỉ ngơi đâu, Chúng mình không nhìn kết quả thì cũng phải xem quá trình chứ, đúng không? Tuấn Hỷ, em nhất định sẽ làm được mà.”

Đây không phải là Cẩm Thánh bình thường, không ngờ anh lại nói những câu như vậy. Lời nói dịu dàng của anh đã khiến tôi cảm động đến mức tim cứ đập thình thịch, muốn khóc luôn. Thực tế thì hai ngày nay, tôi luyện tập không tốt lắm, cứ phải đứng nhìn người ta tập như một con ngốc. Lúc nhìn Giang Yến tập thì trong lòng rất hâm mộ mà bản thân thì lại không chịu nghiêm túc. Lúc này, Cẩm Thánh lại nói thế... quả khiến tôi cảm kích đến suýt rơi nước mắt.

“Làm gì có chuyện không học mà biết, đúng không? Chúng ta cũng nên luyện tập nhiều vào nhé. Đừng nghĩ mình không được như một đứa ngốc nữa.”

Tôi hiểu, Cẩm Thánh đang động viên mình đây mà. Hôm nay tôi rất biết ơn anh, và cũng vì có anh là bạn trai nên tôi càng thấy hạnh phúc gấp bội.

Chúng tôi vào siêu thị mua thức ăn vặt và nước uống, trái cây, sau đó đến nhà Vân Quân. Nếu không mua gì thì Vân Quân sẽ làm chúng tôi chịu không nổi.

“Mâu đến đây.”

Đến nơi, tôi thấy có thịt nướng và cơm, còn ... năm đứa bạn hình như đang đợi, cứ nhìn chúng tôi chăm chú.

“Hôm nay, các bạn làm gì ở đây thế?”

“Mệt lắm nhỉ? Ngày nào cũng phải tập luyện vất vả. Mau đến đây, bọn này chuẩn bị thịt nướng rồi. Ha ha.”

Chí Hối vui vẻ tiếp đón chúng tôi, thật cảm ơn họ quá. Đột nhiên tôi thấy mũi cay cay, khó khăn lắm mới kìm nén lại được.

“Đại ca, cậu phải thương tớ đấy nhé. Vụ này là do tớ nghĩ ra đấy...”

Chát!

Thái Dân đánh mạnh vào sau ót Vân Quân một cái. Đáng đời.

“Này! Chịu cậu hết nổi! Ai nói họ đến trễ nên cứ ăn trước hả?”

“Đại ca! Nhiều người ghen tỵ với tình cảm của chúng ta quá kìa! Hu hu! Chúng ta yêu nhau nữa đi!”

“Tên... tên này, lại bị sao nữa à? Các người, này, cậu lại uống nhầm thuốc hả? Thái Dân, cậu đưa Vân Quân vào phòng đi, đừng để hắn nói diên khùng mãi thế.”

Cẩm Thánh vừa đẩy Vân Quân ra vừa lau bầu.

“Ha ha ~ anh Vân Quân, vui thật đó, ha ha.~”

“Ngày nào cũng bị đánh mà vẫn kích thích, đúng là người đặc biệt.”

Vân Quân nghịch phá thì đâu phải chuyện ngày một ngày hai nên không cần so đo với cậu ấy, Tôi bắt đầu thấy hơi tội nghiệp cậu ấy.

Chúng tôi ngồi vòng tròn quanh bàn bắt đầu bữa tiệc thịt nướng. Có lẽ vì đã lâu chưa ăn món này, và mọi người đều ở bên nhau nên lần này ăn thật ngon lành, ngon đến nỗi chịu không nổi luôn! Vẫn là vì mọi người bên nhau chẳng?

Sau khi kết thúc bữa tiệc thịt nướng, chúng tôi bắt đầu tập đi. Chí Hối hình như đã học qua nên đi rất đẹp, chúng tôi đều ngăn người tán dương cậu ta mấy câu khiến cậu ta đắc ý bảo phải đi làm người mẫu thôi! Thấy cậu ta đắc ý như vậy chúng tôi bèn nhìn đi chỗ khác.

Vốn định mở nhạc để tập, thế mà Thái Dân và Vân Quân cứ đòi hát, nói thế nào cũng không nghe nên cuối cùng đành vậy. Bọn này đúng là không thể khuyên giải gì. Hồi đó bọn họ hát “mười lăm” xong thì cứ nghĩ mình là ca sĩ cơ đấy. Thế là, Cẩm Thánh vì chưa nhìn thấy bao giờ nên nói bọn họ hát lại lần nữa và bị anh đánh ấy phát, thật là ngại quá!

“Này, hát phách tụng một lần đi! Tuấn Hỷ, lần này cùng hát chung chứ hả?”

Tôi lần lượt nhìn về mặt của bọn họ. Phách tụng hả, cái đám này.

“Òa!!”

Lý Vân Quân chờ người ra.

“Khụ khụ”

Thái Dân nhìn xung quanh.

Lát sau, hai tên này bá vai rí tai nhau một cách nhiệt tình.

“Tuấn Hỷ, cậu xem bọn họ đúng là biết hát phách tụng mà”

“Ồ... có lẽ thế.”

“Ha ha ~ tuyệt đối không thể nào, chỉ chọc bọn họ thôi.”

Cẩm Thánh hoàn toàn không để ý gì đến bọn kia, chỉ mãi mê tập luyện với Chí Hồi. Tôi vẫn thầm kỳ vọng vào họ. Ồ? Xem dáng điệu thì cuối cùng bắt đầu rồi. Căng thẳng!

“Khục khục, bắt đầu rồi.”

Vân Quân ho khan rồi hát phách tụng.

“I love you... I love you... I love you...”

“Phụt!!! Ha ha ha...”

Chí Hồi đang dạy Cẩm Thánh luyện tập cùng cười lẫn cười bò.

“Điên mất thôi, thật là, ha ha ha...”

Quả thực, bọn họ luôn khiến chúng tôi cười vui vẻ.

Cười một trận đã đời rồi tiếp tục luyện tập. Nhưng trong lúc tập cứ nghĩ đến dáng điệu của bọn họ cũng khiến chúng tôi không nhịn được cười. “I love you” của Tấn Trí Hiền, chỉ hát được nghiêm túc có mỗi câu đầu... hay thật! Có lẽ lúc bọn họ hát cũng cảm thấy có lỗi chẳng. Hay...

Tập xong trở về nhà, Tuấn Anh đã đưa Tiểu Mẫn về trước. Oạch ~ có thể thấy Tuấn Anh rất quan tâm đến Tiểu Mẫn.

“Em xem đó! Chỉ cần luyện tập là được mà!”

“Ừ, phải gấp rút mới xong, giờ chỉ còn lại mười ngày thôi!”

“Phải rồi, lo mà chuẩn bị thôi, em và anh phải thay tới ba lần trang phục đó. À không! Em thay nhiều hơn hai lần nữa.”

“Đúng rồi. Thật là, năm ngoái Y Giang Yến chỉ biểu diễn áo cưới nhưng biểu diễn tốt quá nên các tiền bối mới để cô ấy diễn thêm phần trang phục công sở và trang phục thời trang.”

Chỉ nghĩ đến Y Giang Yến là tôi đã thấy không vui. Con nhỏ Y Giang Yến này chẳng có lần nào nhìn tôi cho đảng hoàng, về mặt cô ta thì vốn chỉ nghĩ đã không muốn nghĩ đến.

“Mau vào phòng đi, hôm nay không cần nghĩ gì nhiều, ngủ một giấc cho khỏe nhé, biết chưa?”

“Em biết rồi, anh đi cẩn thận nhé.”

Cẩm Thánh mỉm cười với tôi rồi bước đi. Tôi nhìn theo anh đi, đi mãi nhưng vẫn quay lại nhìn tôi có vẻ bất an, cuối cùng anh lại quay trở lại ôm chặt lấy tôi.

“Về mặt em như sắp khóc đến nơi ấy... anh không đi được.”

“Xin lỗi...”

Tôi vờ làm ra vẻ vui tươi nhưng có bị anh phát hiện không nhỉ? Tôi cố gắng giả như không có chuyện gì xảy ra.

“Cảm thấy trách nhiệm nặng nề quá hả? Đặc biệt là khi so sánh với Y Giang Yến năm ngoái đã từng làm thì càng... Phải làm sao để có thể khiến Tuấn Hỷ của chúng ta làm tốt hơn đây?”

Bà ơi! Nước mắt cố nhẫn nhịn từ nãy giờ cuối cùng đã vỡ òa ra như mưa bão.

“Cố lên! Muốn khóc thì cứ khóc đi, có anh rồi thì còn cố nhịn làm gì? Trước mặt anh có thể khóc bất cứ lúc nào mà. Nếu có anh mà còn khóc trước mặt người khác hay lên khóc một mình là anh giận đó.”

“Hu... hu...”

“Nếu mệt quá thì hãy tự động viên mình, không ngừng nói với bản thân rằng: Mình có thể làm tốt, nhất định mình sẽ làm được... phải lặp đi lặp lại như vậy. Chỉ cần tự tin thì sẽ làm được, chắc chắn sẽ làm được. Tất cả đều phụ thuộc vào việc có chuyên tâm hay không, biết chưa?”

Cẩm Thánh vừa nói vừa khẽ dụi cằm vào tóc tôi. Cảm ơn anh, nhất định em sẽ cố gắng, dốc toàn lực cố gắng hơn...

Sau khi khóc đã đời trong vòng tay Cẩm Thánh, tôi thấy... Y Giang Yến đang nói chuyện với những đứa khác.

Có phải Tuấn Hỷ kém quá không?

Ừ, bước chân quá cứng nhắc, Y Giang Yến đi thì rất đẹp, tại sao lại chọn cô ta nhỉ? Muốn mất mặt hay sao?

Tuấn Hỷ dựa vào Cẩm Thánh mà đắc ý quá rồi!

Giang Yến làm tốt hơn cô ta nhiều!

Tôi không thể nào quên được vẻ mặt đắc ý của Y Giang Yến sau khi nghe bọn họ bàn tán. Tôi đã rất cố gắng nhưng sao lại thành ra như vậy? Vào phòng rồi, tôi lại soi gương tập đi tiếp.

Học thật tốt... luyện thật tốt... nhất định sẽ làm được... nhất định sẽ làm được... nhất định sẽ làm được... nhất định tôi sẽ làm được...

Đến bốn giờ sáng tôi mới ngủ thiếp đi.

78. Chương 78

Chương 78

Dù ngủ được mấy tiếng đồng hồ nhưng tôi chẳng thấy mệt mỗi chút nào, ngược lại tôi còn mong tan học sớm để tiếp tục tập luyện. Còn bao lâu nữa nhỉ? tôi cứ nhìn đồng hồ, bị cô giáo phát hiện cốc vào đầu mấy cái.

“Nghiem, chào!”

“Cảm ơn.”

Cuối cùng cũng tan học, tôi chạy như điên tới hội trường. Thời gian luyện tập tôi chờ đợi này giờ cũng đã đến. Tuy rất ghét Y Giang Yến nhưng cô ta biểu diễn đúng là tốt. Đến tôi rồi... hơi căng thẳng chút!

Châm rãi... dịu dàng... tự tin... quay về... giữ nguyên tư thế và quay trở lại chỗ cũ.

“Ôi mẹ ời! Tuấn Hỷ tập nhiều lắm nhỉ? Tốt quá, phải không? Mỹ Doanh?”

“Ừ. Tuấn Hỷ. Tốt lắm.”

“Hi hi...”

Chị Mẫn Trân và Mỹ Doanh khen tôi quá chừng. Bây giờ tôi có rất nhiều sức lực mà chưa sử dụng hết. Lời của Cẩm Thánh đã giúp tôi rất nhiều.

Lúc mệt quá thì cứ động viên mình, luôn nói với bản thân mình rằng: mình có thể làm tốt... nhất định mình sẽ làm được... Lặp đi lặp lại như vậy, chỉ cần có lòng tự tin thì có thể làm được, nhất định sẽ làm được tất cả, đều phụ thuộc vào mình có chuyên tâm hay không thôi, biết chưa?

Tôi nở một nụ cười tươi rói với Cẩm Thanh. Vẻ mặt anh có vẻ rất hài lòng. Khương Cẩm Thánh, anh có biết, chỉ cần anh cười thôi đã cho em sức mạnh to lớn nhường nào không? Mỗi khi em khóc anh luôn mỉm cười, không biết vì sao nhưng... em càng muốn khóc hơn. Chắc anh không biết chuyện này đâu nhỉ? Mỗi

lần nhìn thấy nụ cười ấm áp của anh, em càng yên tâm khóc hơn. Khóc một trận thỏa thuê trong vòng tay anh, tâm trạng em sẽ tốt hơn rất nhiều. Anh biết những điều này chứ?

“Các em, nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục tập nhé, đây là nước khoáng, đến đây lấy đi!”

Nghe lời chị Mỹ Doanh, chúng tôi có dịp nghỉ ngơi một chút. Tâm trạng hôm nay tốt thật, vô cùng nhẹ nhõm thoải mái.

“Từ hôm nay chỉ còn chín ngày nữa. Giờ thì ở đâu cũng ngập tràn quảng cáo về lễ Nữ thần, mọi người cố gắng nhé.”

“Dạ!”

Chắc chị Mẫn Trân cũng rất mệt,. Không, chị ấy còn căng thẳng, gấp gáp hơn tôi. Chị à, em sẽ cố gắng làm tốt, xin chị cứ yên tâm.

“Thay quần áo rồi tập một lần là được, nhưng phục trang thì phải ba, bốn ngày nữa mới tới, cho đến ngày đó thì cứ mặc đồng phục tập thôi, hiểu chưa?”

“Dạ!”

Hôm nay cũng hơn chín giờ tôi mới được về. Tuy được khen ngợi nhưng vẫn không thể yên tâm nên tôi tập thêm mấy lần nữa rồi mới ngủ. Từ đó, tôi luôn luyện tập tới nửa đêm, do đó trình độ cũng cao hơn rất nhiều. Ánh mắt của mấy đứa con gái hay chê bai sau lưng tôi dường như cũng đã thay đổi. Có người mỉm cười với tôi, cũng có người mua sữa cho nữa.

Thấy thế, Cẩm Thánh vẫn xì mặt ra, bắt chị Mẫn Trân dừng tập luyện, cứ than vãn là không thể, thật bướng bỉnh.

Thật là, hình như Cẩm Thánh cũng luyện tập khá nhiều nên biểu diễn rất tốt. Đại khái là qua mắt được mấy tên nam sinh cùng tập.

“Nếu tớ nhỏ hơn một tuổi thì tốt”

“Mẫn Trân, đừng nói nữa, Tuấn Hỷ đang nhìn cậu kìa.”

“Ha ha.”

Mấy hôm sau phục trang cũng đến, tôi phải mặc tất cả năm bộ, kể cả áo cưới. Phục trang đẹp quá chừng, hu ra ~ yeah!

“Hình như trang phục năm nay đẹp hơn năm ngoái nhỉ?”

Chị Mẫn Trân xem qua rồi nói, sau đó bắt chúng tôi mặc thử. Lúc đó, tôi căng thẳng đến mức sợ mình sẽ làm rách trang phục nên dè dặt mặc thử. Trong đám đồ của tôi có bộ váy công sở màu đen, còn xé một đường nữa chứ, gợi cảm cô cùng.

“Hội trưởng! Thay bộ này đi, cái này là gì chứ!”

“Sao nữa đây? Đẹp thế này mà.”

“Đồ Tuấn Hỷ ặc quần hết đi!!”

“A ối!”

Bộ dạng Cẩm Thánh tức giận thật đáng yêu. Đồ của Giang Yến là bộ váy công sở màu xám tinh xảo, rất hài hòa, xinh xắn. Mấy hôm trước cô ta đã cắt tóc ngang vai khiến gương mặt nhỏ đi nhiều, càng xinh đẹp hơn. Tôi liếc một cái. Hừ.

“Mời ~ Tuấn Hỷ, Cẩm Thánh, trang phục hôn lễ của hai bạn.”

“Hãy hãy!”

Đẹp thật, đẹp quá! Tôi vui tới nỗi mồm không khép lại được. Áo cưới trắng như tuyết không có điểm khuyết thêm trang sức lộng lẫy nhưng bản thân cô dâu mặc đã đủ đẹp, đủ hoàn mỹ rồi. Cái này là của tôi, còn

trang phục của Cẩm Thánh cũng rất đẹp! Màu đen, cà vạt, lễ phục dạ hội, rất hài hòa, hợp điệu với dáng người cao lớn của anh.

“Mặc thử xem sao!”

Vì trang phục rất to nên chị Mẫn Trân và Mỹ Doanh cũng theo tôi vào phòng thay đồ để giúp đỡ.

“Mẹ ơi ~ lần này hơi bị hở nhỉ, hi hi!”

“Chứ sao, Cẩm Thánh chắc lại điên mất rồi!”

Chiếc váy cưới này là loại hở lưng. Tôi không biết đâu ~ làm sao khuyên được Cẩm Thánh đây, Đây là chiếc váy cưới với cổ yếm, đẹp thì đẹp nhưng hở quá!

“Không sao đâu, Tuấn Hỷ, choàng khăn voan lên là che được mà.”

“Ừ, áo cưới đẹp quá!”

“Em và Cẩm Thánh kết hôn ngay ở lễ Nữ thần luôn đi!”

“Gì cơ? Em ngại lắm chị ơi!”

“Tổ chức hôn lễ cho em sau khi chương trình kết thúc nhé”

“Chị này, thật là.”

Phần cổ phải cài chặt vào, nếu lỏng ra thì... mẹ ôi! Không dám nghĩ tới luôn. Ghê thật, oạch! Lúc mặc áo cưới hình như không cần mặc áo lót. Ai cha ~ phải cẩn thận!

Cuối cùng, cuối cùng, lễ Nữ thần của chúng tôi đã đến rồi.

79. Chương 79

Chương 79

“Tuấn Hỷ!!! Dậy mau đi!!! Tám giờ rồi kìa!!!”

Oái! Tám giờ?! Chết rồi, chuyện lớn rồi!! Mau lên!!

Cộp cộp, ùng ùng —

Thật là, hôm nay là lễ Nữ thần mà, hừ, trễ chút có sao đâu, đúng là tự mình hù dọa mình. Chín giờ đến trường vẫn được, không trễ. Hôm nay, tôi phải chuyên tã, chuẩn bị. Hôm nay, là hôm nay! Oái, tóm lại vẫn quá căng thẳng, tim cũng run rẩy theo. Chắc sẽ không xảy ra sự cố chứ? Ha ha, không phải thế chứ?

“Tuấn Anh!! Đi không!!”

Tôi kéo Tuấn Anh vẫn còn ngái ngủ để lên xe buýt. Hôm nay, bóng tôi trong gương đặc biệt xinh đẹp. Thượng đế hãy phù hộ cho con.

“Nè, hôm nay căng thẳng lắm nhỉ?”

“Ừ, tất nhiên rồi. Người cũng phát run lên.”

“Nếu thế thì cứ nắm tay anh Cẩm Thánh thật chặt vào. Tôi gọi cho anh ấy rồi, anh nói cũng hơi căng thẳng.”

“Tại sao?”

“Anh nói không ngủ nổi, hic!”

Cẩm Thánh cũng căng thẳng giống tôi, có lẽ. Ai da ~ tiểu tử tốt. Vì tôi mà bản thân căng thẳng cũng không nói, tự chịu khổ. Đúng là tên đẹp trai.

Sau khi làm lễ một cách đơn giản xong, tất cả đều đến chỗ biểu diễn, chỉ còn các tiểu thư Nữ thần ở lại trong phòng họp, nói về các điểm quan trọng cuối cùng. Tiết mục của chúng tôi diễn ra lúc ba giờ chiều nhưng hiện giờ đã có rất nhiều người thúc giục chúng tôi biểu diễn, đúng là náo nhiệt thật.

“Sao tay lạnh thế này?”

Cầm Thánh nắm tay tôi hỏi với vẻ quan tâm khiến tôi căng thẳng hơn. Wuxiiii. Anh mân mê tay tôi một lúc, kết quả cả hai tay chúng tôi đều cùng dút vào túi áo đồng phục của anh. Quả thật ấm áp hơn nhiều.

“Nghe đồn áo cưới em mặc lúc biểu diễn hở lấm hả?”

Sao anh biết được vậy? Lại chịu đủ một trận rồi đây. Hic.

“Đội khăn voan là che được mà, không thấy đâu. Yên tâm đi”

“Xiiiiiiiiiiiiiii!! Hội trưởng chết bầm!”

“Có phải chị Mẫn Trân chọn đâu!”

“Mặc kệ!”

Tên này lại lên cơn rồi, nhưng cũng may anh vẫn luôn nắm chặt lấy tay tôi...

“Anh vốn đã phong độ lắm rồi, lần này còn phong độ hơn thì biết làm sao đây?”

“Oạch! Ồi ~ sao vậy? Ha ha.”

“Hi, lần này cười rồi nhé! Đừng có quá căng thẳng, thả lỏng một chút, có anh rất rắn chắc đứng bên cạnh phối hợp rồi.”

“Rắn chắc gì chứ?”

“Cái gì?? Cơ bắp anh nảy nở thế này cơ mà! Sờ thử xem!! Mau!!”

Tên này hào hứng chỉ vào ngực mình nói.

Chẳng biết tại sao hề nhắc đến cơ bắp là con trai lại hào hứng đến thế? Tôi không muốn nhưng sợ anh giận đành nhẹ nhàng nhưng tốc độ cực nhanh sờ một cái rồi làm ra vẻ khinh ngạc với anh.

“Mẹ ơi!! Quả đúng như vậy!! Ôi woa! Tuyệt quá chừng.”

“Ha ha. ~ Bạn trai em là người như thế mà.”

“Mẹ ơi!! Phải đó. Chẳng trách đẹp trai thế.”

“Sao anh lại cảm thấy câu nói vừa rồi hơi châm chích nhỉ?”

“Không phải đâu. Là do em vui quá đó mà.”

Tôi đang chuẩn bị ôm anh một cái thì...

“Khục khục...”

Giang Yến và Dân Hữu. Ui chao, bị phát hiện rồi! Mất mặt quá.

“Làm gì thế hả?”

“Mới sáng sớm đã diễn kịch tình ái rồi à?”

Giang Yến thì ngẩn ra, còn Dân Hữu có vẻ rất thú vị.

“Khục khục, Tuấn Hỷ, chúng ta mau đi tập thôi.”

Tên này chắc cũng cảm thấy hơi ngại nên nắm tay tôi kéo đi.

Lần tập cuối cùng đã kết thúc. Chuyên gia hóa trang bắt đầu trang điểm cho chúng tôi nhưng Cầm Thánh cứ nhìn gương mặt đã trang điểm của tôi khiến tôi ngượng chết đi được. Đúng là không biết xấu hổ! Quả nhiên được chuyên gia hóa trang có khác. Ya a ~ đây là tôi sao? Đúng là có chút nghi ngờ... Ui chao ~ mặc kệ vậy. Dù gì đẹp là được rồi. Hây hây.

Kết thúc màn trang điểm, nghỉ ngơi chừng một tiếng đồng hồ. tuy cả đám đều ngồi túm tụm lại trò chuyện không ngớt nhưng tâm trạng ai cũng rất hồi hộp.

“Cẩm Thánh, Tuấn Hỷ, ngoài kia có bạn tìm hai người đó.”

Chúng tôi chạy ra ngoài thì đã thấy Vân Quân, Thái Dân, Chí Hồi, Trí Anh, Tiểu Mẫn đều ở đó cả. Thấy dáng vẻ của bọn tôi, bọn chúng đều ngẩn người. A~ Ngại chết đi!

“A! Hóa trang quý à! Hóa trang quý đáng ghét này, còn không mau trả Tuấn Hỷ lại cho ta!”

Tôi thật muốn... cho tên thô nhép này một trận! Hứ... nhịn đi, nhịn là tốt hơn cả.

“Í da ~ Tuấn Hỷ, cậu đẹp quá!”

“Ôi chào ~ mê mất rồi.”

“Ha ha ~ Tuấn Hỷ của bọn tôi vốn xinh đẹp thế mà, các bạn không biết hả?”

“Vậy thì, đại ca, cậu cần Tuấn Hỷ mặc mặc, vậy Tuấn Hỷ thiếu nữa hóa trang này là của tớ”

Bốp —!

Biết ngay mà. Cậu không bị Cẩm Thánh đánh mới lạ đó!

“Hu! Đại ca ghen tỵ rồi hả? Phụt ~ yên tâm đi, nói sao thì tớ vẫn là người hợp với cậu nhất mà.”

“A ~ Mình đúng thật là! Chịu đựng tên này muốn điên mất thôi~”

“Ai da ~ vẫn dễ thương thế này mà. ~”

Phì ~ không có Xương Sườn thì chúng tôi có còn lý do nào để cười vui vẻ thế này nữa đâu. Đúng là một tên giỏi chọc cười thiên hạ.

Xương Sườn và Chí Hồi làm một tấm poster vừa vừa đưa lên trưng đưa cho chúng tôi xem. Xem tấm poster đó chúng tôi thấy tâm trạng mình cũng tốt hơn.

“Tuấn Hỷ, bình tĩnh, phải nghiêm chỉnh cẩn thận mà làm cho tốt, hiểu chưa?”

“Ừ. Trí Anh, Tiểu Mẫn, các cậu ngồi phía trước đi được không?”

“Biết rồi, bọn mình ngồi hàng đầu tiên, đừng căng thẳng nhé, làm cho tốt vào!”

“Ừ!”

“Cậu và Cẩm Thánh chắc chắn là xinh gái, đẹp trai nhất. Làm tốt nhé! Cố lên!”

Nhờ sự cổ vũ của cả bọn, chúng tôi đã có được sức mạnh. bọn con gái nhận ra Cẩm Thánh liền kêu gào tên anh làm tôi giật mình. Wuxiiiiiiii. Tên này đúng là vang danh bốn bể mà. Có đứa còn mang theo máy chụp hình nữa chứ và tất nhiên bọn họ không biết tôi là bạn gái của anh rồi.

Thấy Cẩm Thánh cứ từ chối không chịu chụp, tôi liền khuyên anh cứ để họ chụp một lát đi. Kết quả là bọn con gái đó sướng điên lên, hò hét ầm ĩ.

[Phát thanh thông báo: Chỉ còn ba mươi phút nữa là tiết mục đặc sắc nhất của lễ Nữ thần sẽ diễn ra. Đó là tiểu thư Nữ thần của chúng ta sẽ chính thức lên sân khấu, hy vọng các bạn còn trên sân vận động hoặc trong lớp học nhanh chóng đến hội trường lớn. Thông báo thêm lần nữa, tiểu thư Nữ thần trong tiết mục đặc sắc nhất của lễ Nữ thần sắp lên sân khấu, xin mọi người nhanh chóng vào hội trường lớn.]

Tiếng nói của nhân viên phát thanh vang lên. Cuối cùng, chúng tôi cũng sắp phải lên diễn rồi!

Tiếng nhạc vui tươi và giọng MC giới thiệu tiết mục đầu tiên đã bắt đầu.

“Mọi người đừng căng thẳng, biểu diễn cho tốt nhé! Biết chưa hả? Hi, đến đây, bắt đầu rồi, bây giờ tổ một bắt đầu kên sân khấu. Cố lên!”

Tổ một biểu diễn trang phục thường ngày, Y Giang Yến cũng ở trong đó, tôi đứng cuối liếc cô ta một cái. Y Giang Yến quả rất xinh đẹp. Cô ta vốn xinh đẹp mà!

“Nào, tổ thứ hai, xong cái này là đến trang phục công sở. Chuẩn bị đi nhé!”

Trang phục công sở... đến lượt tôi rồi! Nhất định phải làm tốt, Phác Tuấn Hỷ, cố lên!

80. Chương 80

Chương 80

“Mỹ Doanh, có phải Giang Yến còn đẹp hơn năm ngoái không?”

“Ừ, năm nay biểu diễn cũng rất tốt.”

Chị Mỹ Doanh và chị Mẫn Trân đang nói về Y Giang Yến. Tôi cũng phải diễn tốt như cô ta mới được, tôi mặc váy công sở màu đen, chỉnh lại tóc cho đẹp. Giang Yến đã cởi bỏ áo thường ngày để mặc vào bộ váy công sở màu xám. Y Giang Yến và tôi... phải cùng lên sân khấu. Hu... căng thẳng quá.

“Tuấn Hỷ, cố lên! ^^*”

Đang sau, chị Mỹ Doanh đang khuyến khích tôi, tôi cũng thấy anh đang mỉm cười mắt dõi theo tôi như trước kia. Yên tâm đi, em nhất định sẽ diễn tốt mà. ^-^ Tôi và Y Giang Yến cùng ra sân khấu. Oái!! Người xem quá nhiều khiến tôi căng thẳng đến nổi suýt nữa khựng lại. Nguy quá! Nhưng tôi lập tức định thần lại, trấn tĩnh, lấy vẻ mặt xinh đẹp nhất, thần thái tự nhiên nhất uyển chuyển, tiến về phía trước.

Ôi chào! Woa!! Tiếng hoan hô...

Các học sinh và thầy cô giáo đều cười rất hài lòng! Thành công rồi! Không khí này, tuyệt! Thật may mắn.

Ra sân khấu một lần rồi cảm thấy rất tự tin, chỉ hai lần thôi mà tôi đã thấy tự tin lắm rồi... Hu ra! ~ Tôi nhìn thấy Trí Anh và Tiểu Mẫn, cả Xương Sườn đang ngồi hàng đầu giờ hai ngón tay chữ V lên với tôi. Các em, chị đây làm tốt chứ? Sau đó, tôi mặc áo liền váy ra sân khấu, làm một màn biểu diễn cực đẹp rồi trở về. Cuối cùng đã đến thời khắc diễn váy cưới rồi, Y Giang Yến búi tóc lại, sau đó chải tóc mái gọn về một bên. Cô nàng mặc một chiếc váy cưới màu trắng tinh khiết, quả thực rất đẹp, Dân Hữu cũng vô cùng đẹp trai. Trong phần áo cưới, họ đã có được tiếng vỗ tay hoan hô nồng nhiệt nhất.

“Sau đây, Nữ thần truyền thống của Hữu Lâm ta sắp ra sân khấu. Nữ thần năm ngoái chính là tiểu thư Y Giang Yến trong trang phục áo cưới, năm nay cô vẫn vô cùng xinh đẹp. Hy vọng sau này các vị vẫn luôn quan tâm. Trong thời gian Nữ thần chuẩn bị xin hãy tấu nhạc lên!”

Váy cưới trắng muốt vô cùng long lanh, còn có bó hoa cực kỳ rực rỡ, khoảnh khắc này thực khiến người ta run rẩy. Không phải vì người xem quá nhiều, mà là vì nghĩ đến chuyện đối diện với Cẩm Thánh cũng mặc trang phục hôn lễ thì trái tim đã rất hồi hộp... Âm nhạc vang lên, tôi bắt đầu trang điểm lại theo phong cách váy cưới, búi lại mái tóc dài óng mượt, sau đó tô lại mắt, chấm lại môi.

“Ôi chào! Mỹ Doanh, cậu tìm mục sư lại đây, chúng ta gả quách cô nàng này cho rồi!”

“Hi hi ~ chị này!”

“Mẫn Trân, yên tâm, còn có hiệu trưởng nữa mà!”

“Ha ha! Đúng rồi, không cần gọi mục sư nữa, hi hi.”

Tôi cẩn thận mặc váy cưới vào, thắt thắt lưng cho chặt. Thế này được rồi chứ?

“A? Tuấn Hỷ, đợi chút đã!”, Giang Yến nói.

“A? Sao vậy?”

“Sau lưng hình như hơi kỳ kỳ.”

“Váy hả? Cậu chỉnh lại giúp tớ được không?”

“Được, biết mà, đừng căng thẳng, cố lên.”

“Ừ, cảm ơn cậu.”

“Được rồi, cậu nhất định sẽ diễn tốt mà. Haha”

Đợi Giang Yên chỉnh lại áo xong, tôi đội khăn voan lên. Hoàn thành rồi, một lát nữa thôi, tôi sẽ đi ra từ cánh cửa này, và tôi sẽ thấy anh ấy đang cười với tôi. Cẩm Thánh, làm sao đây? Em thích anh quá rồi.

“Diễn xuất tốt quá đúng không? Sau đây là chàng trai đi cùng Nữ thần kết thúc buổi diễn, Khương Cẩm Thánh! Mời ra sân khấu!”

Cẩm Thánh ra rồi. Quá đẹp, quá tuyệt, quá oách! Bạn trai của tôi, trước mặt bao người, trong sự cổ vũ nồng nhiệt đã tham gia tiết mục đặc sắc nhất của lễ Nữ thần. Tuyệt quá! Chỉ có câu này, ngoài ra không có gì có thể diễn tả được. Gương mặt tôi hơi hồng lên, biểu cảm vô cùng dịu dàng và nghiêm túc... Thực ra vẻ mặt này thật quá lâu mới thấy vì lần nào nóng giận, tôi cũng chỉ muốn nhéo anh cho biết tay. Nhưng giờ thì, tôi chỉ muốn chạy ra để anh ôm tôi thôi.

Cẩm Thánh quay lưng lại phía sau, chìa tay ra phía tôi làm dáng vẻ mời tôi bước ra. Lần này đến lượt tôi xuất hiện rồi. Tôi chậm rãi bước đến trước mặt Cẩm Thánh. Cẩm Thánh, chúng ta phải làm tốt nhé, phải làm đẹp hơn năm ngoái. Tôi nắm lấy tay anh, Cẩm Thánh liếc tôi rồi nói nhỏ: “Có anh ở đây, đừng căng thẳng”.

81. Chương 81

Chương 81

Mọi người nín thở theo dõi. Vừa nãy hội trường còn huyền ảo, lúc này đã im bật không còn tiếng động. Không khí này thật kỳ diệu. Khoảnh khắc nắm lấy tay anh, nhớ đến những niềm vui khi ở bên nhau, tôi chỉ muốn cười. Cảm giác được yêu quá hạnh phúc! Thật muốn rơi nước mắt quá. Rồi mai đây khi trưởng thành hơn và có thể chịu trách nhiệm với tình yêu, lúc đó tôi muốn gả cho anh. Tôi tuyệt đối sẽ không nhường anh cho kẻ khác. Phải, tôi là một con quỷ tham lam!

Phụt...

Ồi! Kỳ quá. Sao lại có cảm giác phần cổ lỏng lẻo ra thế này. Không phải chứ, chẳng lẽ... tôi đã thắt chặt quá.

“A? Tuấn Hỷ, đợi một chút! Đằng sau hình như hơi kỳ kỳ...”

Chẳng lẽ... con ranh đó đã nói lỏng dây ra? Khốn nạn! “Đợi đến lễ Nữ thần mà xem” chính là ý này sao? Tôi nhìn thấy vẻ mặt đáng ghét đang cười giễu cợt tôi của Y Giang Yên. Con nhỏ chết tiệt! Ôi!! Bây giờ cũng chẳng thể đến giết nó ngay được. Làm sao đây? Còn phải diễn thêm một đoạn nữa, làm sao giờ? Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng. Làm thế nào đây, chẳng nghĩ nổi gì cả, sắp điên mất thôi. Rút lui cũng sẽ phá hoại hình tượng Nữ thần; tôi phải tiếp tục thôi nhưng sẽ khiến tôi xấu hổ mất. Chỉ một khoảnh khắc mà mọi thứ đều nghĩ đến cả. Chụp lấy áo phía trên sắp tuột xuống để chạy vào chẳng? Hay là tạm lui vào trước? Bao nhiêu người ở đây có ai biết nỗi khổ của tôi bây giờ không?

Phụt —

Tôi mặc kệ đó! Oái! Đáng ghét quá!

Nhưng mà... nhưng... nhưng... nhưng... chuyện vốn không nghĩ đến lại đang xảy ra. Cẩm Thánh sao anh ấy lại biết được? Anh nhanh chóng bước đến truwoacs mặt tôi che lại.

“Giữ chặt áo lại.”

Cũng may là có Cẩm Thánh đứng phía trước mà vẻ mặt thất thần hoảng loạn của tôi không bị ai phát hiện. Trông cảnh này, mọi người đều nghĩ là chúng tôi đang biểu diễn, thế nên đã vô cùng phấn khích.

“Ha ra!”

“Tuyệt quá!”

“Hai người này diễn như thật ấy!”

Các bạn có biết không, lúc này tôi và Cẩm Thánh muốn phát điên lên rồi.

“Nếu anh không kịp thấy, chắc em đã xảy ra chuyện lớn rồi.”

Trong đám người đông đúc thế này, hình như chỉ còn tôi và anh tồn tại. Dưới ánh nắng nghiêng nghiêng xuyên qua cửa sổ, Cẩm Thánh y như bạch mã hoàng tử. Trong tích tắc, sự căng thẳng, lo lắng, hồi hộp, sợ hãi của tôi đều biến mất sạch vì tôi đã có anh ở bên... Chúng tôi là một... Y Giang Yên, lần này tôi lại thắng rồi! Xin lỗi cậu nhé!

Cẩm Thánh cởi áo khoác ngoài của anh ra đưa cho tôi.

“A ~ không chịu nổi nữa. ~ Anh Cẩm Thánh tuyệt quá!”

“Siêu tuyệt vời! ~”

“Năm nay biểu diễn đẹp nhất đó. ~”

Trong hội trường cuộn lên bầu không khí phấn khích chưa từng có,. Mọi người đâu biết đây là màn kịch Cẩm Thánh vừa nghĩ ra tức thì, họ chỉ nghĩ là có sẵn trong kịch bản! Tốt thì tốt nhưng cứ thế mà đi thì không hề tự nhiên chút nào. Sao Cẩm Thánh lại đưa áo khoác ngoài cho tôi chứ? Tóm lại chắc là vì sợ tôi sẽ bị hở ra đây mà.

Nhưng Khương Cẩm Thánh, anh đúng là người tuyệt nhất, oai nhất trên thế gian này. Anh bế bồng tôi lên, mãi mãi tôi cũng không thể quên được khoảnh khắc này... Thật đó, dù thế nào đi nữa... tôi cũng sẽ không rời xa anh, nếu không tôi sẽ không sống nổi. Tất cả học sinh và thầy cô đều vỗ tay nhiệt liệt. Tôi nhìn thấy những anh chị đã cực khổ vì màn biểu diễn này của chúng tôi, chị Mẫn Trân và chị Mỹ Doanh đang cười rất rạng rỡ, đám bạn tốt đang phấn khích reo hò cổ vũ... Cảm động quá!

“Anh chẳng cần nói sẽ không để em lo lắng đó sao.”

“Ừ, em sẽ không lo gì đâu.”

“Em nghĩ anh không bảo vệ nổi em sao?”

“Ngốc ơi... đừng làm em khóc nữa.”

Thật sự, mười tám năm ngắn ngủi của tôi, bây giờ là khoảnh khắc hạnh phúc nhất!

Biểu diễn kết thúc, chúng tôi trở về phòng thay đồ. Tôi cứ nghĩ rằng họ sẽ thất vọng... nhưng...

Bốp bốp bốp bốp bốp!

“Quả thật là tuyệt vời!!! Tuyệt quá chừng!”

“Hai người đúng là một cặp tình nhân trong mơ!”

“Tôi đã thưởng thức lễ Nữ thần mười năm rồi, đây là lần đầu tiên hay đến vậy. Các em vất vả rồi!”

Tôi sắp khóc mất thôi. Hình như đang mơ, nghe những lời chúc mừng thành công mà hạnh phúc, hạnh phúc đến rơi nước mắt.

Trái tim tôi đang đập dữ dội.

“A!! Hội trường!! Hội trường đâu rồi? Tại sao lại lấy cái áo rách này để người ta suýt bị lộ hết thế này hả? A!! Hội trường!! Hội trường đi đâu rồi?”

Cẩm Thánh muốn tìm chị Mẫn Trân để tính sổ vụ quần áo của tôi nên đã làm náo loạn một phen. Chẳng sao cả, Cẩm Thánh, có anh rồi thì còn xảy ra việc gì được nữa.

Lễ Nữ thần kết thúc thành công, chúng tôi cùng chụp hình kỷ niệm với các thầy cô. Các thầy cô đều biết Cẩm Thánh là học sinh trường Công Cao nên tỏ ra rất hài lòng. Chúng tôi nhận được vòng hoa trân trọng nhất từ phía học sinh và rất nhiều hoa đẹp từ đám học sinh lớp dưới, lời chúc phúc nồng nhiệt từ bọn họ khiến tôi vô cùng hài lòng và vui sướng.

Tôi đã tìm con nhỏ đáng ghét Y Giang Yên nhưng không biết cô ta trốn đâu mà không thể tìm ra.

Vì cô ta mà suýt nữa tôi lộ hàng. Cứ nghĩ đến chuyện đó là tôi nổi giận run người!

Cuối cùng, tổ nhiếp ảnh chụp cho tôi và Cẩm Thánh rất nhiều hình, nói là muốn chọn ra một tấm đẹp nhất để giữ lại làm kỷ niệm lễ Nữ thần lần thứ mười một.

Tuy lễ Nữ thần đã kết thúc nhưng nó sẽ mãi lưu lại trong ký ức của tôi.

“Này!!”

Chúng tôi tập trung ở nhà Lý Vân Quân, mọi người đều nói lúc cuối cùng rất xúc động. Về sau còn nghe nói những người bình chọn và chị Mẫn Trân vì quá xúc động, suýt nữa đã chạy đến bên Cẩm Thánh. Cẩm Thánh là ai mà họ dám chạy đến chứ? Anh là bạn trai của tôi mà!! Thật là!!

“Này! Mười năm sau chúng ta kết hôn đi!”

Lời Thái Dân nói khiến cả đám trợn tròn mắt.

“Tự nhiên lại nói cái này?”

“Chẳng phải là kết hôn tập thể đó sao?”

Kết hôn tập thể? Ý là tất cả chúng tôi cùng kết hôn một lúc đó hả? Hình như Thái Dân hơi điên thì phải? Sao tự nhiên là nói chuyện kết hôn thể này? Đúng là không thể hiểu nổi.

“Được, được! OK!”

Nói OK gì vậy trời? Hôm nay, Cẩm Thánh đặc biệt vui sướng.

“Rất tiết kiệm tiền.”

Không hổ là lời nói của Phác Tuấn Anh.

“Mười năm sau? Hi hi, lúc đó chúng ta sẽ thế nào nhỉ?”

Hình như Tiểu Mẫn đang nghĩ đến hình ảnh chúng tôi mười năm sau nên cười rất sung sướng.

“Tất cả phải ghi nhớ kỹ đó, biết chưa hả? Chắc chắn!! Mười năm sau chúng ta sẽ cử hành hôn lễ tập thể! Nhất định nhé. Muộn cũng không được. Sớm cũng không được!”

“Này! Đến lúc đó nhớ chưa có bạn gái thì sao?”

Câu này của Chí Hồi làm chúng tôi nhín thình trong chốc lát. Cũng đúng, đến lúc đó mà không có bạn gái thì sao? Người khác thì không sao nhưng Vân Quân đúng là khiến người ta phải lo lắng. Lại một phát ngôn y như Phác Tuấn Anh.

“Bắt anh ấy phải chịu phí tổn du lịch của các cặp mới cưới!”

“Không hổ là lời người nói.”

Tôi vỗ tay khen Tuấn Anh, người mà không nỡ bỏ tiền đi xe buýt thì phải thế thôi.

“Í cha ~ đúng là một cách rất hay, he he.”

Khương Cẩm Thánh phấn chấn cực kỳ, sau đó là Lý Vân Quân hết sức phẫn nộ.

“Không làm, không làm!! Sao lại thế được! Thế thì phải tốn rất nhiều tiền còn gì!”

“Này! Ai cần cậu bỏ tiền! Không muốn chi thì mau tìm bạn gái đi!”

Vân Quân nghe lời Thái Dân nói xong liền mở to mắt hững hờ như thằn lằn.

“He he, ~ OK ~ ngày mai tớ sẽ làm việc đó!”

“Các em, đúng mười năm sau nhé!”

Và thế là chúng tôi đã quyết định đám cưới tập thể sau mười năm. Mười năm sau chúng tôi sẽ thay đổi thể nào nhỉ? Có thể kết hôn được như lời Thái Dân nói hay không, hay là chia tay rồi mạng ai nấy cưới? Thắc mắc quá. Nếu kết hôn tập thể, người không thể cưới là ai nhỉ? Không biết là ai nhưng chắc chắn người đó phải bỏ ra rất nhiều tiền. He he ~ chỉ là một tâm nguyện nho nhỏ của tôi thôi, lúc đó hy vọng sẽ chẳng ai phải chịu phí du lịch cả. Mười năm sau mọi người đều hạnh phúc là được. Tôi không biết được rằng mười năm sau anh ấy còn ở bên tôi nữa không, đến lúc đó tôi vẫn là tất cả của anh chứ? Mong là mười năm kể từ hôm nay sẽ trôi qua nhanh...

82. Chương 82

Chương 82

Thành công của lễ Nữ thần lại khiến tôi bị shock nặng hơn. Đó là vì, những đứa con gái cấp hai và cấp ba ngày nào cũng xếp hàng dài rồng rắn trước cửa trường Đại Lâm Cao Công để đợi Cẩm Thánh. Thật khiến người ta ghét! Nhưng nói đi nói lại thì cái tên mà xuất hiện trên sân khấu vào lúc cuối cùng ấy thật quá tuyệt vời.

Tuy Cẩm Thánh chẳng thêm đếm xỉa gì đến bọn họ nhưng tôi vẫn căng thẳng vô cùng.

“Tuấn Hỷ, đi thôi.”

Hôm nay, lớp chúng tôi đã tan học từ rất sớm nên tôi định cùng Trí Anh và Tiểu Mẫn đến cửa chính của trường đợi anh ấy. Trước cổng Công Cao vẫn có nhiều đứa con gái đang đợi Cẩm Thánh, có điều hình như ít hơn một chút. Là nhờ phúc không được giáo dục của tên ấy đấy. Hi hi

A!! Cẩm Thánh kìa!!

“Hi hi.”

“Tuấn Hỷ, gần đây thích Cẩm Thánh quá hả?”

“Ừ, thích, thích vô cùng.”

“Đừng có tỏ vẻ như thế chứ.”

“A ~ thích quá chừng.”

Thấy bộ điệu hí hửng của tôi, thần sắc Trí Anh có vẻ hơi hoảng hốt nhưng tôi thích thì làm thế nào được.”

“Tớ cũng thích Tuấn Anh quá chừng.”

“Xùy! Hai người hay nhỉ!! Thế còn người không có bạn trai thì phải buồn bã chắc?”

Phải rồi, câu đố chưa được giải của Trí Anh... với Thái Dân chung quy là thế nào? Trước mặt chúng tôi, quan hệ của họ có vẻ rất tốt nhưng tôi có thể cảm nhận được rằng, hai đứa nó như đang làm vậy cho chúng tôi xem. Tôi hiểu được tâm tư lúc này của Trí Anh, vì tôi đã từng như thế, tôi muốn nói cô ấy biết đừng bao giờ che giấu tình cảm của mình, vì hạnh phúc của đối phương mà can tâm bỏ đi chỉ là trò chơi của bọn con nít mà thôi. Chỉ cần yêu anh thì cho dù có bao nhiêu khó khăn vẫn không bỏ cuộc, luôn giữ chặt, hạnh phúc nhất định sẽ đến với mình. Phải nắm lấy tay anh, tuy có quá nhiều khó khăn... Nhưng đến cuối cùng sẽ là hạnh phúc và niềm vui...

Tôi muốn nói cô ấy biết đừng quên rằng con gái Phác Tuấn Hỷ đã nắm được tay tên đại ngốc Khương Cẩm Thánh thật chặt, thật chặt rồi.

“Hôm nay tan học sớm vậy?”

“Hôm nay, kiểm tra từ vựng tiếng Anh, sai mất một chút. Ha ha.”

“Ồ... anh mà cũng học cơ à?”

“A!! Thật là!! Anh cũng học!! Chỉ thỉnh thoảng học một chút nhưng lúc học thì rất nghiêm túc!”

“Hiểu rồi, coi như lúc học rất chăm chỉ đi.”

“Xùy!”

Thỉnh thoảng Khương Cẩm Thánh mới học thì ai cũng biết nhưng làm gì mà phải cường điệu lên thế? Phi phi. Tên này mà muốn đỗ đại học cũng phải vất vả lắm đây.

“Úi chao ! anh Cẩm Thánh!!”

Oái!! Bộ đồng phục đó rõ ràng là đồng phục của nữ sinh cấp hai trường Thượng Lâm, đám con gái đó rầm rầm kéo đến. Vừa nãy tôi còn hỏi sao mà yên tĩnh thế nhỉ. Thật là...

“Này, công nhận anh có duyên thật đấy, chắc vui lắm nhỉ?”

“Được rồi, chẳng cần thiết.”

“Anh Cẩm Thánh, chào anh? Em là Thẩm Chính Anh năm ba của khối sơ trung, quả thực anh quá ư là đẹp trai!”

“Vây sao?”

Cẩm Thánh nói xong liền quay người bỏ đi! Thấy cái duyên đó của Cẩm Thánh càng lúc càng tăng cao thật là vui mừng quá. Ha ha ha.

“Búp bê nhỏ à, anh Cẩm Thánh đã có bạn gái rồi. Là người đóng cặp với anh ấy trong lễ Nữ thần đó, em còn nhớ không? Đã muộn rồi. Cô nhóc à, cứ thế nhé, về học cho giỏi vào. Sắp tới còn phải thi lên cấp ba đó.”

Xương Sườn làm ra vẻ có chuyện gì gay go lắm, vừa giả vờ thương xót người ta vừa nói rõ tình hình, nhìn vẻ mặt nghệ thuật gia của hắn đúng là khiến người ta phải sướng điên lên. Cô bé đó nhìn tôi một cái rồi tỏ vẻ vô cùng thất vọng.

“Haizz ~ thế đấy. Chị đó đẹp quá chừng. Haizz ~ muộn quá rồi.”

Cô bé đó nước mắt lưng tròng nhìn thật đáng yêu. Tôi thật sự thấy hơi có lỗi với cô nhóc, hic hic.

“Chuyện gì thế này!! Anh này sao mà dễ thương thế không biết !!”

Chuyện xảy ra quá đột ngột, chúng tôi đứng đó cũng không biết nên đáp lại thế nào, chỉ biết trợn mắt nhìn, một cô bé rất dễ thương đứng cạnh cô bé là Chính Anh đã nói câu đó. Càng hoang đường hơn khi cô bé đó dùng đôi tay nhỏ nhắn của mình để ôm lấy mặt tên Lý Vân Quân!

Lý Vân Quân như phát điên lên.

“Ê, ê! Còn không mau buông tay ra! Em còn nhỏ mà làm gì thế!”

“Sao thế này, mắc cỡ cũng dễ thương nữa chứ?”

“Yixiiiiiii! Này! Anh mười tám tuổi đó.”

“Úi chao ~ vừa hay. Nghe nói kém hai tuổi có đặt đó cũng không nổi được.”

Ồ ~ sao câu này tôi chưa nghe qua bao giờ nhỉ? Tuy chẳng biết được cô bé đó rốt cuộc có động cơ nào để đối xử với Xương Sườn như thế nhưng tôi cảm thấy rất đáng yêu,

“Anh ơi! anh tên là gì thế?”

“Em không cần phải biết đâu!”

“Không cần biết á? Ai ya, làm sao đây? Em cần phải nghe mà!”

Thái Dân thấy thú vị quá nên nói cho cô bé ấy biết tên của Vân Quân.

“Tên là Lý Vân Quân. Em tên là gì? Vui thật đấy.”

“Em hả? Vui thật hả? Tên em là Ngô Diệp Ngân. Cũng có thể gọi là ”ô” được! Cũng hay đấy chứ, phải không?”

“Phụt!!”

“Ha ha!! Ô hô? Dễ thương thật!”

Cầm Thánh nãy giờ lặng lẽ đứng ở một bên cũng cảm thấy cô bé tên “Ô” này thật dễ thương nên bật cười. Cô bé tên Diệp Ngân bỏ tay xuống, đi vòng cong quanh Vân Quân rồi dừng lại đánh giá tỉ mỉ từ trên xuống dưới.

“Dáng người hơi nhỏ một chút nhưng cũng được. Dáng người hơi nhỏ một chút nhưng cũng được. Dáng em cũng nhỏ mà. Kiểu tóc thì tuyệt chết được, ừ... sao mà mông cũng dễ thương thế này!”

Nói xong, Diệp Ngân còn đưa tay sờ mông Vân Quân. Một đứa nhóc táo bạo làm sao!

“Á!! Em sờ mó gì đó? Đồ con nít hư hỏng!! Dám vô lễ với anh đây à?”

“Sao nổi giận cũng đáng yêu thế này!”

Sắp điên thật rồi. Cô bé tên Diệp Ngân thật không tầm thường. Một câu thôi, một đứa trẻ gọi là táo bạo thật không quá đáng chút nào. Vân Quân à, kỳ này xong đời cậu rồi. Ha ha! Tương lai sẽ có kịch hay để xem đây. Ha ha!! Đám bạn của Diệp Ngân như có vẻ biết trước nên cũng không cười, chỉ đứng nhìn chúng tôi. Vốn Chính Anh đến đây để gặp người ta nhưng Diệp Ngân lại thế nên đúng là hơi đường đột.

“Í... xin đợi một chút.”

Chúng tôi đều chăm chú nhìn xem Diệp Ngân muốn làm gì. Cô bé rút di động trong túi ra, chăm chú nhìn bàn phím. Lầm gì thế nhỉ?

“Hi hi... hôm nay em gặp được mẫu lý tưởng. Phải ghi lại trong mục nhật ký mới được.”

Lại không tầm thường nữa rồi.

“Anh Lý Vân Quân, cho em biết số di động đi.”

“Không mà!”

Vân Quân vừa thốt ra là Thái Dân liền nói ngay số điện thoại cậu ta mà không hề do dự.

“011-99XX-37XX”

“Mọi người đều giúp đỡ tình yêu và vị hôn phu của em, cảm ơn! Anh ơi anh tên gì thế?”

Cái gì? Vị hôn phu? ! Ha ha ha ... Hay ho thật.

“Bạn tốt nhất của vị hôn phu nhà em - Hy Thái Dân.”

“Mẹ ơi, thế à? Vậy sau này sẽ gặp mặt thường xuyên rồi. Anh Cầm Thánh đẹp trai quá, còn có bạn gái đẹp thế này. Chính anh, không ổn rồi, bỏ cuộc thôi. Cậu nên hạ thấp tiêu chuẩn xuống như tớ đây này, cậu xem người nhỏ nhắn xinh xắn thế kia có phải đáng yêu không nào? A, ừ ! thật muốn cắn ột phát!”

Sắp chết rồi, chúng tôi bị cô bé chọc cười sắp bò lăn ra đất mất thôi. Chỉ có mình Vân Quân tức giận nhưng chúng tôi thì cười đến chảy cả nước mắt ra.

“Đợi chút nữa em sẽ gọi điện cho anh.”

“Đừng! Có gọi cùng không nghe đâu!”

“Không nghe thì em tìm đến nhà anh!”

“Thật là, em biết nhà anh à? Chỉ được cái nói vớ vẩn!”

Ding ling ling...

Không biết Diệp Ngân đang gọi điện cho ai nhưng đúng là một cô bé thú vị.

“Đại Lâm Công Cao phải không ạ? Em muốn tìm địa chỉ một người, là anh họ em, chuyển nhà, đổi phòng nên không biết địa chỉ ạ.”

“Này! Em điên hả? Biết rồi! Anh nghe điện thoại là được chứ gì.”

“Sớm vậy mới phải chứ. Con trai chảnh quá là không tốt đâu.”

“Ôi!! Huyết áp của tôi!!”

“Em về đây. Tạm biệt mọi người nhé. Có tụ tập gì thì gọi em nhé.”

Sau đó, Diệp Ngân đưa mỗi người chúng tôi một tấm danh thiếp rồi đi về xúng đăm bạn.

Tôi rất muốn vỗ tay tán thưởng dáng điệu đường đường oai phong của cô bé này. Thú vị hết sức!! Một dáng vẻ tuyệt đẹp khi giành lấy tình yêu!! Woa ! đẹp biết bao!

“Ha ha ha! A~ buồn cười quá! Woa ! thật là, còn có đứa như vậy sao? Ha ha ha!!”

“Cô bé đó thật hay!! Vừa hợp với Lý Vân Quân.”

“Ê! Mẫn Chí Hồi! Được rồi đấy! Vừa cái gì mà vừa! Tổ đây không cần!”

Vân quân đang tức giận mà Thái Dân và Chí Hồi còn vỗ vỗ tay trêu ghẹo. Tuấn Anh cười hi hi nói với Vân Quân.

“Anh, nếu gọi điện đến thì nghe chứ?”

“Cái khỉ mốc ấy, nghe gì mà nghe.”

“Vậy tìm đến nhà thật thì làm sao? Phì...”

“Con nhóc ấy tìm đâu được chứ!”

Vân Quân kích động nói. Đừng có đá cái phước đã được dâng đến trước cửa chứ. Sẽ không có đứa nào còn thích cậu nữa đâu. Thôi đừng quá đáng, nên đường hoàng chấp nhận cô bé ấy đi. Người cứu được cậu chỉ có cô bé ấy thôi.

“Vân Quân, đáng yêu lắm mà, đối xử với cô bé tốt một chút, quá hợp với cậu đó!”

Tôi cố gắng thuyết phục cậu ta nhưng lời của chúng tôi càng khiến cậu ta nổi khùng lên.

“Xùy! Phác Tuấn Hỷ! Đừng nói nữa! Không cần, không cần!! Không cần!!”

Hình như tên nhóc Vân Quân này không thích thật, vừa nhảy vừa la oai oái. Tuy Vân Quân không thích nhưng bọn tôi đều thấy rất vui.

83. Chương 83

Chương 83

Sau sự kiện Diệp Ngân, Vân Quân ngày đêm bị cô bé dằn vặt. Thức dậy sẽ có điện thoại chào buổi sáng, ở trường thì nhận được tin nhắn, xóa rồi lại xóa, phải xóa đến hơn hai mươi cái! Lúc tan học, cô bé sẽ đứng ở cổng trường đợi cậu ta, cho dù Vân Quân tàn nhẫn thế nào vẫn cứ cười rạng rỡ, vẫn vui vẻ như cũ. Vân Quân gọi Diệp Ngân là kẻ hóng hớt. Mình là quạ đen nhiều chuyện mà còn kêu người ta hóng hớt, thật hoang đường hết sức. Còn không biết cảm tạ trời đất vì đã có đứa con gái chịu thích mình nữa chứ. Xì, chẳng biết trời cao đất dày là gì cả.

Tôi vẫn kiên trì khuyên giải cậu ta nhưng Lý Vân Quân sống chết không chịu nghe.

Diệp Ngân quả nhiên là không tầm thường, nếu đổi lại là tôi thì tôi sẽ không thể làm như thế vì nó quá mất tự trọng. Nhưng cô bé ấy, cho dù bị từ chối bao nhiêu lần, vẫn cứ cười hà hà. Vân Quân ghét bỏ bảo cô bé biến đi, co bé vẫn cười hi hi rạng rỡ còn nói ngày mai gặp lại. Xem ra Diệp Ngân hiền lành nên lúc Vân Quân nổi giận với Diệp Ngân, chúng tôi đều thấy rất có lỗi với cô bé.

“Ôi trời!! Phiền chết đi! Hai ngày nay chịu đựng áp lực, chỉ muốn uống rượu thôi.”

“Cậu không thấy Diệp Ngân rất đáng thương sao?”

Câu nói của Chí Hồi khiến Vân Quân nghệt mặt ra như sắp khóc.

“Đáng thương gì chứ? Tớ nói không cần rồi mà cứ đi theo làm phiền.”

“Nhóc con! Thì qua lại thử xem sao? Làm gì mà mới đầu đã từ chối?”

“Phải đồ, chưa thử đã từ chối người ta rồi?”

“Mẹ kiếp! Tớ không thích thì phải làm sao?”

Thấy Thái Dân và Tuấn Anh cùng chêm vào hai câu, Vân Quân liền gào lên. Tôi rất ngạc nhiên khi thấy bộ dạng tên nhóc bình thường không hề nổi giận bao giờ lại đang gào thét trước mặt chúng tôi. Hừ, ghét Diệp Ngân đến thế sao? Sao Vân Quân lại tức giận đến thế nhỉ?

Hôm nay, Vân Quân chỉ chăm chăm uống rượu, lần nào cũng đều do Vân Quân khuấy động không khí cho náo nhiệt, không khí hôm nay tẻ quá, thấy tình hình như vậy, Cẩm Thánh đã nói với mọi người một câu:

“Người ta đã nói là không thích thì mọi người bỏ qua đi.”

Vân Quân nghe thấy Cẩm Thánh nói vậy, bỗng nhiên nước mắt bắt đầu lưng tròng. Oái!! Quả nhiên là không thích thật sao. Lúc sau, Vân Quân cầm thuốc đi ra ngoài, không khí càng ảm đạm hơn.

“Cái tên Vân Quân này sao không chịu chấp nhận cô bé đó nhỉ? A chịu, không hiểu nổi.”

Thái Dân quả thực lực bất tòng tâm.

“Vân Quân chưa từng có bạn gái, đối xử với ai cũng như bạn bè, chắc vẫn chưa hiểu tình yêu nên lúc chấp nhận sẽ thấy khó khăn thôi. Tên này tuy rất nghịch ngợm, có vẻ cái gì cũng hiểu hết nhưng thực tế vẫn chỉ là đứa trẻ con thôi.”

Chỉ Cẩm Thánh mới hiểu Vân Quân, chẳng trách Vân Quân ngày nào cũng đòi gả cho Cẩm Thánh.

“Phụt, thảo nào anh Vân Quân thích anh. Anh hiểu Vân Quân quá rõ rồi.”

“Không đúng, Cẩm Thánh hiểu hết chúng ta mà! Không phải nói đùa đâu! Không phải Diệp Ngân là kẻ hóng hớt mà thực tế chính Cẩm Thánh mới là hóng hớt. Các bạn thấy đúng không? Ha ha.”

“Ặc! Không phải đâu!”

Mọi người đều liếc Cẩm Thánh, cười vui vẻ. Cẩm Thánh quả là như vậy. Nhìn thì có vẻ không quan tâm đến ai, nhưng thực tế lại quan tâm người khác hơn ai hết, chuyện nào cũng có thể phát hiện ra nhưng lại giữ bí mật cho người đó. Như thế thì xem ra đúng là một người rất tuyệt chứ? Đó là bạn trai tôi mà. Hề hề/

Mãi không thấy Vân Quân quay lại, Cẩm Thánh bèn đi ra tìm cậu ta. Bọn họ nói gì nhỉ. Tôi tò mò quá bèn rủ Trí Anh lén chuồn ra ngoài. A! Hai tên đó đang ngồi trên ban công trò chuyện. Tôi và Trí Anh lại gần để nghe trộm Bình - bình - bình (tiếng tim đập í)

“Cậu đang khóc à?”

“Giống như trở thành kẻ xấu xa rồi ấy.”

“Không phải ghét Diệp Ngân sao?”

“Không biết nữa, không có can đảm.”

“Gì chứ?”

“Tớ sẽ không thích ai, sẽ không...”

“Biết rồi, nhóc con.”

“Đại ca biết à? Đại ca biết tâm sự của tớ sao? Mẹ nó.”

Trời ạ, chuyện gì thế này. Lý Vân Quân đang khóc. Trời ơi, Lý Vân Quân mà cũng khóc á, phải là cậu ta thật không. Thấy đáng về Vân Quân khóc, tôi thấy vừa kỳ lạ vừa đáng yêu. Vân Quân phiền muộn vì không biết cách để yêu, cậu ta phải nhanh chóng được chỉ dạy ở phương diện tình yêu mới đúng.

“Đàn ông con trai, vì chút chuyện vặt vãnh này mà đã khóc lóc rồi à?”

“Tức giận mà, tớ quá ngốc phải không? Phải chứ? Mẹ nó.”

“Vân Quân.”

“Hử?”

“Bọn này có thể không biết nhưng cậu phải rõ bản thân mình hơn chứ, cậu cũng có những thứ hiểu được nhưng không thể chấp nhận được. Mở rộng lòng mình với người khác không phải là chuyện dễ dàng, điểm này thì tớ hiểu rõ lắm. Trên thực tế, lúc mới bắt đầu Tuấn Hỷ cũng như vậy, lúc ấy tớ chỉ muốn bảo vệ Tuấn Hỷ khỏi phiền muộn vì không quên được Dân Hữu. Tớ rất muốn để cô ấy trở thành bạn gái của mình, để có thể khiến cô ấy hạnh phúc nên tớ bất chấp mọi điều để theo đuổi cô ấy, cô ấy không muốn cũng hôn cho bằng được... Tớ giống một thằng điên nhưng tớ thà điên còn hơn phải nhường cho kẻ khác... Tớ thấy Diệp Ngân giống tớ ngày đó, thấy cô bé như thế tớ cũng sốt ruột lắm. Tớ nghĩ rằng cô bé ấy tỏ ra bất cần trước mặt cậu nhưng sau đó thế nào cũng rơi nước mắt...”

Thì ra anh là thế. Tôi bỗng nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy Cẩm Thánh. Lúc đó, tôi cũng cảm thấy mình không hề thích anh... Vân Quân cũng như vậy sao. Bây giờ Vân Quân có thể hiểu rồi chứ/

“Lúc mới bắt đầu với Tuấn Hỷ, cậu cũng mệt mỏi đến thế à?”

“Đương nhiên, nói không mệt mỏi thì là nói dối. Nhưng so với lúc chia tay thì chẳng là gì cả.”

“Lúc hai người muốn chia tay thì sao?”

“Tuấn Hỷ nói chia tay xong thì bỏ chạy, tớ chạy khắp nơi tìm, sợ cô ấy sẽ khóc. Có người như thế đũaas, lúc khóc thì không muốn để người khác thấy, chỉ khóc một mình thôi... Tuấn Hỷ là vậy đấy. Để cô ấy chạy như thế, hôm đó tớ không ngủ được chút nào, mở rồi tắt điện thoại vô số lần... vậy taxi rồi lại thôi không biết bao nhiêu lần, cứ để người ta chạy đi mất rồi lại chặn chiếc khác, lên xe, xuống xe, không viết là bao lần... Ha ha ~ tình yêu sẽ khiến người ta dở hơi thế đấy.”

Xiiiiiiii! Cẩm động quá đi mất. Tôi không biết đâu đấy.

“Đại ca rất thích Tuấn Hỷ đúng không? Tuấn Hỷ cũng vậy đó.”

“Nhóc con, chỉ là rất thích thôi à? Là yêu cô ấy điên cuồng. Ha ha.”

“Mẹ nó ~ tớ không làm được.”

“Nhóc, cậu nghĩ thế nào thì cứ làm thế ấy. Nhưng vì không thể yêu mà bỏ cuộc thì tớ sẽ không tha cho cậu đâu! Như thế chỉ làm tổn thương cậu và người ta thôi, phải nhớ rõ đấy.”

“Đại ca!! Wuxiiiiiiiiiiiiiiiiii!! Tớ yêu cậu không được hả?”

“Vân Quân, hôm nay tớ không muốn đánh cậu đâu, đừng có làm tớ sử dụng nắm đấm này chứ?”

Nói thế nào thì cũng là Lý Vân Quân, người không thể khuyên giải được. Ha ha. Khó khăn lắm tôi mới nhận được cười.

“Đại ca.”

“Gì đấy, nhóc con.”

“Chúng ta già rồi, bị bệnh rồi cũng phải bên nhau nhé.”

“Thần kinh.”

“Tớ già rồi, bị bệnh rồi, đến lúc đó không được bỏ tớ đâu đó.”

“Chuyện đó chỉ xảy ra khi mặt trời mọc từ phía tây thôi.”

“Ừ, cảm ơn cậu.”

“Làm gì mà lúc cười lúc khóc thế hả, tởm quá.”

“Hi hi.”

“Tên nhóc này.”

“Diệp Ngân sẽ đợi tớ chứ?”

“Cái gì?”

“Cho đến khi tớ chấp nhận.”

“Diệp Ngân thích cậu thật nên sẽ đợi cậu mà.”

“Thật à, vậy thì đại ca, tớ vô cùng yêu cậu, cậu có đợi tớ không?”

“A! Cái thằng nhóc này toàn nói những câu muốn ăn đập! Cậu không bị đánh thì không chịu được hả?”

“Hè hè.”

“Ha, nhóc, đừng có vội quá. Biết chưa hả? Không ai la mắng cậu đâu.”

Cẩm Thánh mỉm cười, vò vò đầu Vân Quân, tôi lại bị mê hoặc lần nữa rồi. Lại là một khoảnh khắc tự hào kiêu ngạo vì anh là bạn trai của mình. Còn gì mà không hài lòng? Vân Quân yêu quý Cẩm Thánh, Cẩm Thánh quý trọng Vân Quân. Thấy bọn họ yêu thương nhau như thế... giá trị tình bạn càng lớn hơn nhiều so với tưởng tượng. Tôi cảm thấy bọn họ càng đáng yêu hơn nữa rồi. Bạn bè... thật quá tuyệt vời!

Tâm trạng Trí Anh và tôi vô cùng thoải mái, nắm chặt tay nhau trở về chỗ cũ. Tớ sẽ ở bên cậu suốt đời. Tất nhiên, tình yêu của tôi cũng ở trong đó! Hi hi.

“Tuấn Hỷ, cậu có biết tớ yêu cậu vô cùng không?”

“Ừ, biết chứ.”

“Hôm nay tớ vô cùng vui sướng vì Cẩm Thánh là bạn tớ. Có thể ở bên Vân Quân, Thái Dân, Chí Hồi, Tuấn anh, Tiểu Mẫn thật tốt biết mấy.”

“Tớ cũng thế.”

Bạn bè, luôn luôn là thế, rất tốt. Không cần gì, vô điều kiện, im lặng hay mở lời, có tiền hay không... đều có thể nói với nhau, đi cùng nhau, có thể ở bên nhau đã là một chuyện rất tốt mà chẳng cần đến lý do. Đây chính là sự tồn tại của bạn bè. Hôm nay, tôi học được thêm một điều nữa ở anh. Bắt đầu là học được tình yêu, lần này là học được tình bạn đáng quý. quan trọng biết bao. Tên đẹp trai của tôi đến khi nào mới có thể không đẹp hơn nữa đây.

84. Chương 84

Chương 84

Tôi và tên ấy sống trong một thế giới chỉ có hai người. Hà hà. Đã bao lâu rồi nhỉ? ^-^ Món mỳ gói Cẩm Thánh nấu cho tôi, biết mùi vị thế nào không? Quá sức là ngon... ngon đến mức muốn chết luôn. >.

Ding ring ring...

Di động của Cẩm Thánh đang reo vang. -O- Có người gọi điện tới.

“A lô, ai đó?”

Tôi đóng tai lên nghe...

[Đại ca, tớ đây.]

Í ~ Lý Vân Quân, dù gì cũng là người mà cả đời chẳng giúp gì được cho tôi nhưng phá hoại không khí người khác thì lại là cao thủ. -__;

“Cậu à.”

[Đại ca! Tớ và Diệp Ngân quen nhau rồi.]

“Thật hả? Giải lắm”

Thật là. Bất lực toàn tập! -__- Quen với Diệp Ngân rồi cơ đấy!

“Đưa điện thoại cho em! Này ! Lý Vân Quân, đồ quạ đen chết thôi! Chẳng phải là cậu bảo không cần à? Nói quen nhau gì chứ? Cậu đến đây ngay cho tôi!”

[Ha ha ha! Tuấn Hỷ, cậu đang ở nhà Cẩm Thánh hả?]

“Ừ. Mau đến đây đi!”

[Biết rồi]

Vân Quân hứng chí đáp lại. Đến đây đi nhóc, chị đây sẽ dạy dỗ cẩn thận! Mới sáng sớm nay còn bảo không thèm, còn làm âm ỉ, quen nhau á? Dù sao trước kia tôi cũng biết tổng tên này rồi. Phì.

“Hà hà, sao xúc động quá thế?”

“Xương Sườn mà đến đây là chết chắc, em phải diệt hần!”

“Chúc mừng hần đi, đừng nói gì khác cả, tên Vân Quân ấy không rõ chuyện đó đâu.”

“Hiểu rồi, sẽ dạy dỗ lại vậy. ^-^”

“Ha ha, tốt.”

Tôi nhìn gương mặt Cẩm Thánh, nghĩ ngợi lung lăm...

“Cẩm Thánh...”

“Hử?”

“Sao anh lại đẹp trai thế?”

“Cái gì?”

“Không phải, quá đẹp trai. -__;; Có cần làm bộ mặt hóp hồn đó không?”

Mặt Cẩm Thánh lại đỏ lên. Ha ha! Vui chết đi được. Ngày nào tôi cũng được thấy vẻ mặt mạnh mẽ của anh, thỉnh thoảng lại đáng yêu đến mức chỉ muốn cắn cho anh một phát. -__^

Cốc cốc!

“Tớ đây, đến rồi đây, mở cửa ra cho tớ!”

“Đồ thô nhép! Không bấm chuông lại gõ cửa làm quái gì thế?? Ảnh hưởng đến hàng xóm!”

“Đại ca, tớ quen với Diệp Ngân rồi! ^O^”

“Thì cậu đã nói rồi đấy thôi.”

Xem ra Lý Vân Quân có vẻ vui lắm, Con người ấy mà, từ trước đến nay, nếu đã yêu thì phải thành thực, như thế mới hạnh phúc được. -__-^

“Lý Vân Quân, cậu đến đây. Đến đây!”

Tôi đến gần Vân Quân, đánh hấn liên tiếp. Hồi trước, hễ đánh là hấn chạy nhảy la lối um xùm, bây giờ lại ngoác miệng ra cười. Khùng rồi à? Nếu đã thích Diệp Ngân như thế thì từ chối làm quái gì? --+ Chúng tôi ở đó chơi đến gần nửa đêm, Vân Quân chọc cho chúng tôi cười đến chết sặc. Chuyện của Xương Sườn xem như đã ổn. May mắn thật ấy! Xương Sườn cũng tươi tỉnh hơn rồi. Hề hề.

Nhưng càng buồn cười hơn là Lý Vân Quân cố sống cố chết làm bộ ra vẻ đàn ông, trước mặt Diệp Ngân không bao giờ tỏ ra vui vẻ thái quá, khuyên không nổi hấn. Vậy nhưng Diệp Ngân lại vui sướng đến sắp điên. Đúng là một cặp man rợ.

Cuối cùng cũng chỉ còn một tuần nữa là đến kỳ nghỉ mà chúng tôi mong đợi bao lâu nay. Hu ra

vui quá trời!!! Kỳ nghỉ đông này, tôi sẽ cùng Cẩm Thánh và đám nhóc kia đến Đông Hải chơi, nếu được nghỉ nhanh nhanh một chút thì tốt biết mấy.

Sự kiện Lý Vân Quân đã lắng lại một khoảng thời gian, sau đó lại gặp vấn đề khác. Đối với chúng tôi thì đó là lần khảo nghiệm đầu tiên... Đó là Chí Hối, người luôn ở cạnh chúng tôi, luôn bên chúng tôi lặng lẽ, bỗng nhiên biến mất khi chỉ còn cách kỳ nghỉ đúng một tuần. Chí Hối không những nghỉ học mà cả điện thoại cũng không nghe, di động luôn trong trạng thái tắt máy suốt một tuần. Cẩm Thánh và Thái Dân, Vân Quân đều nóng ruột vì Chí Hối chưa từng làm thế bao giờ. Từ khi tôi quen biết Chí Hối, cậu ấy chưa hề biến mất tăm mất dạng như bây giờ. Phải làm sao bây giờ? Mẫn Chí Hối, cậu đang ở đâu?

“Mẹ kiếp!”

Di động vẫn tắt máy. Khương Cẩm Thánh tức giận đến mức ném cả điện thoại đi. Mọi người đều biết bạn trai tôi rất coi trọng bạn bè. Tuy về sau chúng tôi thân thiết hơn nhưng lần này, Chí Hối đã khiến Cẩm Thánh, Vân Quân, Tuấn Anh, không, tất cả chúng tôi đều lo lắng.

“Rốt cuộc là chuyện gì? Thật là!! Lo quá đi mất!”

“Cái tên chưa bao giờ vắng mặt hay rút lui, có chuyện gì kia chứ?”

“Hu ~ anh Chí Hối đang làm trò gì đây?”

Chúng tôi đều sốt ruột nên chẳng nói gì. Nếu biết có chuyện gì là tốt rồi... Vậy sẽ không buồn bực như thế nữa... Chúng tôi chẳng làm được gì.

“Đến nhà Chú Hối thử xem sao”

“Hôm qua đã đi rồi mà”

“Thì lại đi! Mẫn Chí Hối chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi. Cậu ấy không phải là người tùy tiện nghỉ học như thế. Chắc chắn! Nhất định là xảy ra chuyện gì rồi!”

Chúng tôi đến nhà Chí Hối. Gần đây, Cẩm Thánh có phần bất ổn. Anh cùng Thái Dân, Trí Anh, Vân Quân không kể ngày đêm đến nhà Chí Hối tìm kiếm. Họ đến Nam Môn, phố Nhân, bến xe... thậm chí cả Nhân Xuyên nữa nhưng không thể tìm đâu ra Chí Hối.

Trước cửa nhà Chí Hối chẳng có đèn đóm, hình như trong đó trống không nhưng chẳng ai muốn bỏ đi, tiếp tục quan sát cửa nhà Chí Hối.

Đến tờ mờ sáng, chúng tôi mới về nhà. Hôm nay không gặp Chí Hối, sắp nghỉ đông rồi... Chí Hối từng vui sướng nói sẽ đến chơi ở Đông Hải nhưng giờ chẳng thấy đâu. Chúng tôi đều không rõ đã có chuyện gì xảy ra nên chỉ còn cách tiếp tục đợi chờ.

85. Chương 85

Chương 85

Hôm nay, Cẩm Thánh và Vân Quân, Thái Dân lại đến nhà Chí Hồi. Vẫn tối om như cũ! Chẳng lẽ không gặp lại quay về ư? Lúc nào tôi cũng nhớ đến gương mặt tươi cười của Chí Hồi. Tôi đã nhớ đến vậy, thì chắc họ còn nhớ hơn... Chúng tôi khoác áo jacket, khoác thêm áo khoác to đùng, đứng đợi Chí Hồi ở Hồ Đông Lý nhưng tên ngốc. Lúc này...

“Ê! Đó chẳng phải là mẹ Chí Hồi sao?”

Nghe thấy tiếng hét của Vân Quân, Thái Dân vội vã chạy ngay lại.

“Đúng rồi! Là dì!”

Trong tích tắc sao lại vui đến thế. Cẩm Thánh vội cúi chào mẹ Chí Hồi.

“Dì ơi! Bọn cháu đến rồi đây!”

“Ôi chào! Đến tìn Chí Hồi à? Không lạnh sao? Đợi bao lâu rồi?”

“Chúng cháu không sao nhưng Chí Hồi đâu ạ?”

“Lạnh quá, vào nhà đi rồi hẵng nói, lạnh quá đúng không? Ôi chào, tay Tuấn Hỷ cóng rồi này, nhìn các cháu kìa!”

Tôi cảm thấy có gì đó bất thường, mẹ của chí Hòig gầy đi rất nhiều, như cso điều gì muốn nói. Sao nhìn bi thương đến thế?... Tóm lại đã xảy ra chuyện gì chứ?

“Cẩm Thánh, kỳ quá hả?”

“Đã có chuyện gì thế hả dì?”

“Cơ nghiệp của ba Chí Hồi sụp đổ nên mới thành ra thế này đây. Hư...”

Trong nhà có rất nhiều giấy niêm phong màu đỏ. Chúng tôi chỉ nghe nói niêm phong là chưa tịch thu tài sản nhưng chưa từng thấy bao giờ nên không biết phải nói lời gì để an ủi nữa.

“Trong lúc đó, ba Chí Hồi lại bị tai nạn giao thông phải vào bệnh viện phẫu thuật...hu...”

Thì ra là thế, Chí Hồi đã gặp phải bao chuyện thương tâm mà chúng tôi không hề hay biết, đau lòng quá...

“Có nặng lắm không ạ?”

“Hu... có lẽ tuần sao lại phải tiến hành phẫu thuật lần nữa. Không biết sao mà xảy ra quá nhiều chuyện đột ngột thế này.”

“Dì ơi, càng những lúc thế này càng phải bình tĩnh. Dì còn có bọn cháu mà, đừng lo lắng quá.”

“Dì ơi, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa.”

Tôi muốn nắm lấy tay mẹ Chí Hồi an ủi nhưng chỉ biết rơi nước mắt như một con ngốc.

“Thế Chí Hồi, Chí Yến đâu ạ?”

“Chí Yến còn nhỏ, không làm gì được nên gửi đến nhà chú nó rồi. Chí Hồi bảo nó lớn rồi, muốn đi làm kiếm tiền cho ba nó làm phẫu thuật nên đến Lanh Đông Quảng làm việc, khuyên nó cũng không ích gì, bảo nó đi học cũng không nghe. Có cách gì không? Lần đầu tiên đưa con ngoan ngoãn, hiền lành của dì phải làm như vậy. Dì phải làm cách nào để bảo nó đi học đây?”

Ngốc quá... khóc một mình... khắc phục khó khăn một mình... đau lòng cũng một mình... Nghĩ đến đây đã thấy buồn muốn chết.

“Lanh Đông Quảng ở đâu hả dì?”

“Muốn đến thăm hả? Nó sẽ không vui đâu...”

“Yên tâm, bọn cháu đều là bạn tốt mà dì.”

“Cảm ơn. Cảm ơn các cháu. Sau này nhà dì ổn địnhj trở lại sẽ không quên các cháu đâu. Giúp Chí Hồi của dì với, cháu biết Chí Hồi rồi chứ? Các cháu thân với nó nhất... biết Chí Hồi nhà dì là đứa trẻ như thế nào rồi phải không? Hu...”

“Dạ phải. Đương nhiên chúng cháu hiểu cậu ấy. Nhất định chúng cháu sẽ ở bên Chí Hồi, dì đừng lo lắng quá.”

Vân Quân nắm chặt bàn tay mẹ Chí Hồi cười khổ sở, mắt đỏ hoe.

“Chú sẽ khỏe lại mà, dì phải chú ý giữ gìn sức khỏe. Càng những lúc thế này thì càng phải chú ý.”

“Ừ, thật cảm ơn các cháu quá, đã ăn cơm chưa? Ăn đã rồi hãy đi.”

“Không cần đâu ạ, chúng cháu phải đi tìm tên kia đã, gặp hấn rồi cùng đi ăn luôn.”

“Chúng cháu đi đây.”

“Yên tâm dì nhé?”

“Ừ, tạm biệt.”

Chúng tôi ra khỏi nhà Chí Hồi, không chỉ tôi mà mọi người đều thấy buồn. Chí Hồi chắc là biết đầu tiên? Nhà cậu ấy xảy ra chuyện như thế... Chúng tôi đều hiểu, tai họa trên trời rơi xuống thế này sẽ để lại vết thương mãi không khép miệng.

Trên đường đi tìm Chí Hồi, Cẩm Thánh không nói năng gì, không biết anh đang nghĩ những gì, không một cảm xúc. Thực sự tôi sợ khi anh tức giận lên sẽ phạm phải lỗi gì đó.

“Con thả nhép, đồ đại ngốc!”

“Đồ ngu! Thả nhãi nhép mà nói với bọn mình thì ổn rồi còn gì!”

Dường như Vân Quân và Thái Dân quá tức giận nên co chân đá thùng rác.

Mẹ Chí Hồi đã nói địa chỉ Lãnh Đông Quảng cho chúng tôi biết. Chúng tôi thấy rất nhiều chú đang bận bịu làm việc, xem ra rất mệt nhọc, vẻ mặt không cảm xúc.

“Chú ơi, bọn cháu muốn tìm một người. Ở đây có học sinh nào tên Mẫn Chí Hồi không?”

Cẩm Thánh trịnh trọng hỏi một người khỏe mạnh không biết bao nhiêu tuổi.

“Mẫn Chí Hồi?”

“Phải.”

“A! Chắc là cậu thanh niên mấy hôm trước đến đây làm việc phải không. Cậu bé thư sinh nho nhã đeo mắt kính chứ gì?”

“Đúng rồi, cậu ấy giờ đang ở đâu ạ?”

“Cậu ấy ở kia, rẽ phải, cứ đi thẳng tới, phía kho đông lạnh lớn như một cái động kia kìa.”

“Cảm ơn chú nhiều lắm.”

Chúng tôi chạy đến hướng mà chú ấy vừa chỉ. Lúc này, tôi chẳng nghĩ được gì, chỉ thấy thương xót. Nhỡ gặp Chí Hồi lại khóc thì sao? Không được khóc!

Bốn người chúng tôi đều đứng đờ ra nhìn cậu ấy, trên gương mặt Chí Hồi mắt ngày đã không gập, giờ đây đã nhuộm rõ vẻ mệt mỏi và mất sức, lại không ăn cơm đúng bữa... Trời lạnh thế này mà Chí Hồi lại dùng khăn để lau mồ hôi.

“Này! Tiểu tử thôi!”

Giọng Thái Dân run run. Chí Hồi thấy chúng tôi thì mỉm cười... còn... còn... còn không quên mỉm cười lúc này nữa, xem như là may mắn, may mắn rồi...

“Muốn gọi điện thoại từ trước rồi... Sao tìm đến đây được vậy?”

“Đồ thô nhép! Đừng cười!! Cậu là đồ khốn! Không được cười!! Mẹ nó!! Hu...”

“Hy Thái Dân, khóc cái gì, thằng này!!”

“Mẹ nó!! Xiiiiii... Hu...”

“Í cha! Vân Quân cũng khóc à? A, bọn nhóc này, tự nhiên lại khóc? Nhớ tớ đến thế à!”

“Không phải, thằng nhóc này! Nhớ cậu đến mức muốn chết đây này!”

Tôi cố gắng kiềm chế để mình không khóc... cười đến phút cuối... kết quả là nước mắt vẫn không thềm nghe lời.

“Chí Hối đã ăn cơm chưa?”

“Lần này thì đến Tuấn Hỷ khóc? Ngốc quá! Bây giờ phải đi ăn cơm rồi.”

“Đi ăn thôi!”

Nụ cười của Chí Hối như che giấu nỗi đau trong lòng, cố gắng cười cho bọn tôi thấy, càng khiến chúng tôi đau lòng hơn.

Đến tiệm ăn, chúng tôi gọi năm bát canh sườn nóng hổi.

“Ui chao ~ ngon quá đi mất! Ăn nhanh đi! Woa ~ ngon thật đấy, thực sự, ngon quá sức tưởng tượng... Ăn ... phù...”

Chí Hối đặt bát đĩa xuống, cuối cùng đã rơi nước mắt... Chí Hối... Chí Hối...

“Mẹ nó... đúng là ngon thật... hu hu...”

Tuy nước mắt chúng tôi rơi hoài không dứt... nhưng món canh sườn này rất ngon! Chúng tôi khóc đến nỗi mũi đỏ ửng lên nhưng vẫn cười, đến cuối cùng đã để bát canh nguội lạnh cả.

Mọi người trong quán đều ngẩn người, lén liếc về phía chúng tôi, nhưng chúng tôi vừa gạt nước mắt vừa ăn... rất chi là thú vị và ngon lành.

Món canh sườn khiến người ta ăn ngon lành, ăn đến rơi nước mắt. Thực sự là lần đầu tiên, chúng tôi ăn ngon lành đến thế.

86. Chương 86

Chương 86

“Vốn cũng định gọi điện thoại nhưng công việc bận quá. Không phải viện cố đâu, thật sự có lỗi với mọi người, đã không liên lạc với các bạn!”

“Cậu hiểu là được rồi, thô nhép!”

“Hừ! ^-^”

“Đừng có cười, đồ khốn!”

“Tan học về, tớ bị dọa đến hoảng hốt. Vật dụng trong nhà đều bị niêm phong cả. Ôi, nhà tớ cũng xảy ra những chuyện như vậy nữa. Ai mà nghĩ được rằng nhà tớ lại ra nông nỗi này. Lúc ấy, tớ vẫn nghĩ bố sẽ có cách xử lý nhưng tối hôm ấy không ngờ ông lại gặp tai nạn giao thông, mẹ và Chí Yến lo lắng chạy đến bệnh viện. Lúc đó, tớ cảm thấy vô cùng có lỗi với bố khi tất cả trách nhiệm đều đổ dồn lên vai ông. Bác sĩ nói với mẹ và tớ rằng, nếu phẫu thuật lần này không thành công thì lần sau phải làm nữa... phải chuẩn bị đủ tiền phẫu thuật mới được.”

Chúng tôi chỉ lặng lẽ nghe Chí Hối nói, chỉ một mình cậu ấy, chắc chắn là rất vất vả...

“Lúc ấy, tớ không nghĩ gì mà chạy luôn đến đây, chỉ có một suy nghĩ là phải kiếm tiền thật nhanh. Khi ấy, tớ chỉ nghĩ mình là con cả trong nhà... Lúc đó, tớ mới nhận thức được những việc mà mình phải làm... ”

Đúng lúc ấy, Cẩm Thánh không nhìn được, đứng phắt dậy.

“Mẫn Chí Hồi, đứng dậy!”

“Cẩm Thánh, sao thế?”

Cẩm Thánh như thế thì Thái Dân có khuyên cũng vô ích.

“Đứng dậy!”

Chí Hồi đứng lên.

Bốp...!

Chí Hồi bị cú đấm đột ngột của Cẩm Thánh làm ngã nhào xuống đất.

“Đồ khốn! Trong mắt cậu bọn tôi là gì hả? Nói xem, chúng tôi là gì?! Trước giờ luôn là bọn này đi gây chuyện rồi cậu đến dàn hòa, thế chẳng phải đều là vì bọn này sao? Không phải hả? Hả? Nói xem nào! Trả lời đi!”

“Là vì các cậu, là vì muốn tốt cho các cậu nên mới làm thế. Các cậu là bạn của tớ mà... Chuyện ấy tớ có thể làm được, hơn nữa, các cậu là những người bạn mà tớ nguyện trả giá tất cả, thậm chí cả tính mạng để đổi lấy!”

“Đúng! Bọn này là bạn của cậu!! Đồ khốn!! Nhưng cậu không ăn uống gì, cũng không đi học... Mẹ nó, khổ như thế mà còn cười! Tên điên còn cười gì nữa!! Mẹ kiếp!!”

Vừa thấy Cẩm Thánh rơi nước mắt, tôi cũng khóc theo. “Đau quá... vô cùng thương xót” ... chắc là được dùng trong trường hợp như thế này chẳng.

“Đại ca... đừng khóc nữa!”

Lần đầu nhìn thấy nước mắt của Cẩm Thánh, thấy nước mắt của tên ấy, tôi càng khóc dữ hơn.

“Cẩm Thánh... Khương Cẩm Thánh... xin... lỗi... thật sự rất xin lỗi, đừng khóc nữa, là lỗi của tớ... xin lỗi cậu!”

“Đồ khốn! Bạn! Chúng ta là bạn!! Là mối quan hệ mà những lúc thế này có thể giúp đỡ lẫn nhau!! Bọn này là bạn cậu mà, cảm thấy mệt thì cứ nói mệt, có khó khăn thì nói có khó khăn để bọn này đến giúp cậu, đó mới là bạn! Chuyện khó khăn như vậy mà một mình cậu chịu được à? Cậu bảo bọn này đến giúp cậu, bọn này lại từ chối cậu mà bỏ chạy hết hả? Mẹ nó.”

“Không phải mà, không phải... không phải thế đâu. Tớ biết khi tớ cần giúp đỡ, các cậu sẽ dốc toàn tâm toàn lực. Biết rõ là thế nhưng lại thấy nếu làm vậy thì sẽ rất có lỗi nên không nhẫn tâm. Một mình tớ chịu đựng là đủ rồi, còn bắt cậu cũng... tớ sẽ càng đau hơn!”

“Bây giờ cậu thành ra thế này, bọn này có thể yên tâm thoải mái mà ngủ được à? Đồ khốn, cậu là người quan trọng của bọn này... không phải thế hả? Lý Văn Quân!”

“Tất nhiên rồi! Hu hu... mẹ nó! Có ai đang rắc gì vào mắt tớ thế này!!!”

Trong tích tắc, tất cả chúng tôi đều khóc toáng lên. Thái Dân và Văn Quân ôm lấy Chí Hồi, Cẩm Thánh quay người đi lặng lẽ khóc.

“Cảm ơn... cảm ơn các cậu... thật sự vô cùng cảm ơn mọi người. Bạn bè là thế sao? Thật không ngờ!!! Bây giờ tớ cảm thấy sức lực tràn trề, như thế bất kỳ việc gì cũng có thể làm được. Thật sự cảm ơn các cậu, Khương Cẩm Thánh, Lý Văn Quân, Hy Thái Dân, Phác Tuấn Hỷ, cả Tuấn Anh, Tiểu Mẫn, Trí Anh... Cảm ơn mọi người!”

Khi trường học tiến hành làm lễ để tuyên bố kỳ nghỉ, Chí Hồi đã đến trường, sau đó nắm tên con trai sau khi lễ kết thúc đã theo Chí Hồi đi làm. Chí Hồi không còn khóc, tôi nghĩ cậu ấy sẽ không khó nữa, cậu nói

có các bạn bên cạnh thì sẽ không khóc, còn nói phải cảm ơn Thượng Đế đã ban cho cậu những người bạn quý giá nhất.

Đôi lúc, khi tôi gặp khó khăn thì tôi sẽ không để ý đến nỗi khổ của người khác. Tôi luôn nghĩ rằng người khác có khổ bằng tôi không? Và cứ thế phớt lờ nỗi đau của họ. Nhưng đối với hoàn cảnh khó khăn của chính mình, muốn thích ứng với nó cũng rất vất vả, lúc ấy rất cần một người để khóc cùng mình. Lúc đó, rất muốn miễn cưỡng mỉm cười trước mặt người khác nhưng trước mặt người nào đó thì không cần cười... không cần nhẫn nhịn... không cần cố gắng che giấu, nếu mệt thì cứ nói mệt... đau khổ thì nói đau khổ... bộc lộ tất cả tình cảm ra ngoài... Đó chính là bạn bè, vậy nên, vậy nên... Chúng ta là bạn!

Chí Hối, cậu có biết chia sẻ niềm vui là thế nào không? Là sẽ khiến niềm vui tăng gấp hai lần. Vậy có biết chia sẻ nỗi buồn là ra sao không? Lúc cậu khóc sẽ có người khóc cùng cậu, lặng lẽ không nói chỉ nắm tay cậu. Như thế, nỗi đau sẽ vơi bớt rất nhiều.

Những người bạn như vậy cậu đang có rồi đó, đồ ngốc... chính là bọn mình đây. ^-^ Bọn mình không phải là bạn cậu ư?

Đám con trai ngày nào cũng đến Lãnh Đông Quảng làm việc. Bọn con gái chúng tôi không làm gì cũng thấy ngứa ngáy khó chịu nên hôm nay định là sẽ làm chút gì đó. Tôi cùng với Trí Anh, Tiểu Mẫn, Diệp Ngân đến Nam Môn nhưng chẳng có chuyện gì cho bốn đứa làm. TOT

“Bọn mình làm gì đây?”

“Ừ, có gì để làm không nhỉ?”

“Ày da, đúng rồi! Tớ có quen một tiền bối, tiền bối đó có tổ chức biểu diễn từ thiện, tớ gọi điện hỏi xem có thiếu người không!”

Lời Trí Anh khiến chúng tôi có thêm hy vọng. +__+

“Í da! Good idea!! Hối nhanh đi!!”

Trước khi chúng tôi đã từng nhảy nên rất tự tin. Nhất định phải có chỗ để chúng tôi làm nhé! >__

“Chào chị, tiền bối! Em là Trí Anh! Phải ạ! Chị vẫn khỏe chứ ạ? A, em muốn hỏi xem bên chị có thiếu người không? Dạ phải, bọn em muốn làm thêm. Hả? Thật ạ? Thật ạ? Dạ! Dạ! Tất nhiên rồi! Dạ! Bọn em đến ngay bây giờ!”

“Nói gì thế? Thiếu người không?”

“Ha ha! Yes!!”

“Hura!! May mắn quá!”

“Các chi em, mau đi thôi! Nhanh lên, nhanh lên! May quá!”

Sau đó, kỳ nghỉ đông của chúng tôi đã trôi qua trong bận rộn. Tuy những bạn học khác đều nói họ rất rảnh rỗi thảnh thơi nhưng chúng tôi lại bận làm việc. Gần tháng không chơi bởi gì, cũng không gặp Cẩm Thánh nhưng tôi vẫn cảm thấy rất hạnh phúc. Trong một tháng, chín người chúng tôi đã kiếm được bảy trăm ngàn won. +O+ Xúc động quá!

Chín người bọn tôi cùng đến bệnh viện. Cũng may mà lần phẫu thuật thứ hai của bố Chí Hối rất thành công nên mẹ cậu ấy và Chí Yến xem ra cũng ổn hơn nhiều. Bố mẹ cậu ấy nói không thể nhận hết số tiền mà chúng tôi vất vả lắm mới kiếm được nên đưa lại cho chúng tôi hơn một nửa. Cẩm Thánh xúc động nói nhất định họ phải nhận hết nhưng mẹ Chí Hối mỉm cười nói:

“Ha ha, thật sự rất cảm ơn các cháu! Dì thấy rất vui khi có các cháu ở đây. Mấy đứa cầm nửa số tiền này đi du lịch đi. Cả tháng nay chắc là không được đi chơi gì đúng không? Mấy đứa mà không đi thì dù sẽ thấy có lỗi lắm!”

”Hu ra. ~ Bọn cháu được đi chơi thật à? >__<>

Vân Quân vừa nói xong, Cẩm Thánh, Thái Dân và cả Trí Anh đều cho cậu ta một cú đấm. Tên này biết rõ là nói ra sẽ bị đánh mà còn cố lên tiếng, đáng đời. -__-;;

“Cẩm Thánh, cháu cứ nghe lời dì đi. Hiện giờ bố của Chí Hồi cũng sắp bình phục rồi. Vì các cháu đã cho Chí Hồi dừng khí nên nó sẽ càng cố gắng hơn. Dì thật sự rất cảm kích các cháu!”

Bố mẹ Chí Hồi cương quyết không nhận tiền nên chúng tôi chỉ còn nước cầm số tiền đó đến nhà Vân Quân. Sau đó, chúng tôi quyết định đi Phủ Sơn ba ngày bốn đêm. Ha ha ha.

“A! Cuối cùng chúng ta cũng sắp đi Phủ Sơn rồi ư?? Ồ yeah ~ baby ~ yeah! ~”

“Anh ơi, vui quá nhỉ?? Woa!! Hay quá!! Được ở bên anh ba ngày bốn đêm rồi!”

“Xùy! -_-;;”

Và như vậy, chúng tôi đã đi Phủ Sơn chơi bằng số tiền tự mình kiếm được. Biển mùa đông... mong chờ quá!

87. Chương 87

Chương 87

Do mượn được căn hộ của bạn bố tôi nên chúng tôi đã giải quyết vấn đề chỗ ở một cách suôn sẻ.

Hôm nay, tôi cùng Cẩm Thánh đến bến xe mua chín tấm vé về Thủy Nguyên. Lúc đi bố nói sẽ đưa chúng tôi đến đó. Ha ha ~ chuyện gì cũng có Thượng Đế giúp. Hôm kia là có thể đi Phủ Sơn rồi.

“Phác Tuấn Hỷ.”

“Hử?”

“Đến đó dừng trang điểm, ăn mặc đẹp quá.”

“Tại sao?”

“Không chừng anh sẽ nuốt gọn em. Hử.”

Ôi chao ơi, ở ba ngày bốn đêm với tên này, chắc chắn tên ấy khó chịu hơn tôi rồi? Ha ha, chúng tôi đến nơi mọi người đang chờ. Đám bạn lâu bầu mãi vì đợi lâu quá nên nhào đến cù chúng tôi! Cẩm Thánh đã nói một câu:

“Vé xe trong tay tớ đây.”

“Mau đến chỗ đại ca.”

Lý Vân Quân lập tức cười rạng rỡ. Chúng tôi cùng vào siêu thị, giở danh sách các thứ cần mua ra để chọn đồ: mỳ, bánh snack, thức uống, cả bia và rượu trắng.

Mua nhiều thế này để cho ai uống đây? Xùy! Cái túi sao to thế này! Chúng tôi trở về nhà, mở một hội bàn tròn nho nhỏ. Mọi người đều vui sướng đến phát điên! Đương nhiên là phải điên thôi!

“Chín giờ sáng thứ Ba tập trung tại nhà Tuấn Hỷ. Nếu đến muộn...”

“Ăn đấm.”

“Bị ăn đấm đến tận Phủ Sơn, nhớ đấy!”

“Ái ui ~ đại ca! Ừ. Tớ tuyệt đối sẽ đến đúng giờ. ****!”

“Chồng em đừng có lo. Lúc đó, em sẽ gọi anh dậy.”

“Ê!! Đừng có gọi chồng ơi, mất mặt quá!”

“Vậy thì gọi anh yêu nhé?”

“Ôi trời ơi ~ em muốn gọi gì thì gọi.”

Rõ ràng trong lòng Lý Vân Quân sướng muốn chết mà bên ngoài còn làm bộ làm tịch, tên gốc, cứ diễn kịch thế này cậu không thấy mệt à. Nhìn là biết đang giả vờ rồi.

“Nè!!! Ngày cuối cùng chúng ta đi nhảy đi!”

“Sàn nhảy á?”

“Ui chao ~ chắc là vui lắm đây!!”

“Chúng ta sẽ bị đuổi ra ngoài”

Câu nói của Chí Hời khiến bọn chúng tôi đang hứng khởi phải quay về hiện thực. Nhưng quạ đen đã nói:

“Hà hà ~ yên tâm đi, ăn mặc nghiêm chỉnh vào là được mà! Chúng ta ăn vận nghiêm chỉnh như đại ca là oai lắm, e he!”

“Đến Phủ Sơn không quen biết một ai, lại đi sàn nhảy thì chắc chắn rất vui đó!”

“Tuấn Hỷ, các cậu chuẩn bị quần áo nghiêm chỉnh mới được, biết chưa? Ha ha~ Mong đợi quá đi mất!”

Trí Anh lườm Thái Dân đang hứng chí, hỏi

“Cậu vẫn muốn đi sàn nhảy à?”

“Sàn nhảy!”

“Vậy được, tin tưởng cậu thôi!”

“Tin tớ đi.”

Lại thêm một chuyện phiền phức! ****! Tôi xinh đẹp trẻ trung thế này, có trang điểm cũng không thể trở thành già chát mà! Thôi cố gằn chút vậy. Biết rồi, bạn đột nhiên hứng chí ném đá, tôi sẽ giật mình hoảng hốt đấy.

Chúng tôi đã lên lịch trình... Ngày thứ nhất và thứ hai chủ yếu là chơi đủ mọi thứ, đến ngày thứ ba cả ngày ở sàn nhảy, không ai được ngủ! Ai ngủ sẽ bị ăn đấm đến tận khi về Thủy Nguyên! Ôi lúc nào cũng là ăn đấm.

Mọi người đều về nhà. Tôi và Tuấn Anh bắt đầu chuẩn bị hành lý. Ở với Tuấn Anh bao lâu rồi nhưng tôi chưa hề thấy nó tỉ mỉ sắp xếp đồ đạc như bây giờ. Xem ra tên này cũng mong đợi lắm đây. Nó thở hồng hộc chạy vào, dáng vẻ bận rộn nhìn thú vị thật. Ha ha, ba ngày bốn đêm! Hành lý nhiều quá. Tuy đồ đạc khá nhiều nhưng tôi vẫn thấy rất vui vì Phủ Sơn đang mời gọi chúng tôi.

Cuối cùng đã đến ngày thứ ba! Không ai gọi mà tôi cũng tự động dậy rất sớm! Lúc này, tâm trạng tôi rất hồi hộp chờ mong.

Ding ling ling...

Di động của tôi đổ chuông. Là tên ấy của tôi. Ha ha

“Ừ dậy rồi à?”

[Ừ, giọng nói hứng khởi nhỉ.]

“Hi hi, tối qua tuy không ngủ đủ nhưng chẳng thấy mệt chút nào, anh cũng vậy chứ?”

[Ừ, sắp đến rồi đây.]

“Em biết rồi.”

Nghe thấy giọng nói hứng chí của tên ấy, tôi cũng thấy vui sướng hẳn. Thời gian nghỉ đông mà còn không gặp nhau nhiều bằng lúc đi học nên hai hôm nay ở bên nhau, chúng tôi cũng chẳng biết thời gian đã qua đi thế nào nữa! Vốn hẹn nhau chín giờ nhưng do mọi người đều hồi hộp sung sướng nên tám rưỡi đã có mặt đông đủ. Mẹ tôi nói chúng tôi mà dùng sự hưng phấn nghiêm chỉnh này vào việc học hành thì bảo đảm sẽ đậu vào đại học Thủ Nhĩ chứ chẳng chơi! Đúng là khó xử chết đi được. Vân Quân trả lời:

“Nếu tập trung để học hành thì chắc là đến tối mới đông đủ ạ. Không đúng, chắc là không đến đâu.”

“Xì xì, không hổ là lời nói của Lý Vân Quân.”

Chúng tôi lên xe hướng về Phú Sơn. Trong xe chúng tôi chơi trò chơi, kết quả Phác Tuấn Anh luôn thua khiến chúng tôi suýt nữa cười không ra hơi. Ôi, lại thua rồi, quê quá đi!!!

“Ba mươi mốt!”

Lại bị ăn đấm.

“Ba mươi chín.”

Lại nữa rồi, Tiểu Mẫn ngồi kế bên hét lên bảo chúng tôi đấm nhẹ thôi. So với Tuấn Anh đang chịu đòn thì Tiểu Mẫn còn đau hơn.

Đã đi được hơn năm tiếng đồng hồ rồi nhỉ? Cuối cùng, chúng tôi đã đến bãi biển mênh mông. Biển ơi! Ta đến rồi đây!

Chúng tôi đến chỗ nghỉ trước, đặt hành lý ở đó rồi lập tức chạy ra biển. Biển mùa đông. Ha ha ha!! Còn đẹp hơn tưởng tượng nhiều! Nếu là mùa hè thì chúng tôi đã xuống cả rồi nhưng bây giờ chỉ có thể chăm chú ngắm nghía nó thôi.

Ào ào... ào ào...

Tiếng sóng vỗ khiến lòng người say đắm, khiến mọi người xúc động.

“Diệp Ngân!”

Lý Vân Quân nhìn thấy biển như lạc mất hồn, nhìn biển mà gọi lớn tên Diệp Ngân khiến cô bé tỏ ra vô cùng vui sướng.

“Dùng tay của em vẽ lên bầu trời đi, vẽ một vòng lớn vào ấy. Vẽ được to bao nhiêu thì vẽ! Phải thật to, thật to vào!”

Đúng là thần kinh bất bình thường, nếu không thì ăn quá nhiều món cơm bọc bắp cải trên xe đến nỗi đầu óc chập chờn. Bây giờ muốn tỏ tình chắc, giống như đang bị điên ấy. Xì!

“Anh! Thế này hả?”

“Ừ! Phải to ấy! Tốt lắm!”

Xem ra Lý Vân Quân hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt méo xệch của chúng tôi. Chí Hối chạy nghịch sóng vì thấy Lý Vân Quân thật là sến. Xì xì. Cẩm Thánh nhìn cậu ta bằng ánh mắt thật-sự-là-chịu-không-nổi. Diệp Ngân sung sướng cười toét cả miệng. Thật là... hình như biển là nhà của hai đứa đó thì phải.

“To thế này đi!”

“A!”

Đến chín mươi phần trăm tên ấy sẽ nói “anh yêu em”. “anh chờ em”... đại loại thế rồi? Hừ. Nhưng Lý Vân Quân lại nói ra một câu khiến cả đám bất ngờ.

“To thế kia, chính là cái đầu của em!”

“A! Anh!!”

Đau bụng quá trời ơi, buồn cười quá, cười đến nỗi thở không ra hơi rồi, tên ấy điên thật. Trong khoảnh khắc, ngập tràn bờ biển là tiếng cười sảng khoái.

“Ui chao ~ ha ha ha. Đánh vào đầu! Ha ha!”

“Eo ôi!! Vân Quân buồn cười quá!!”

Tiểu Mẫn đang khoát tay Tuấn Anh chỉ vào Vân Quân cười ngặt nghẽo; Thái Dân và Trí Anh cười đến đứt cả hơi; Diệp Ngân vốn nãy giờ hứng chí sung sướng chờ đợi Lý Vân Quân bây giờ hoàn toàn xẹp xuống như bóng xì hơi. Lý Vân Quân lâu quá không lải nhải như quạ đen thế này rồi.

“Các bạn ơi!!!”

Chí Hối gào lên với biển, giọng nói rất lớn:

”Chúng ta phải sống thật đàng hoàng!! Nhất định phải hạnh phúc!! Chúng ta trưởng thành rồi cũng phải mãi mãi ở bên nhau, phải cười và sống!! Các bạn có biết không? Tôi yêu các bạn, yêu các bạn! Các bạn ơi tôi yêu các bạn!!”

Cầm Thánh vuốt ve tóc tôi, anh mỉm cười vẻ hạnh phúc. Tên này, xem ra mấy hôm nay rất hạnh phúc nên cũng khiến tôi thấy hạnh phúc lây. Anh khẽ khàng nói bên tai tôi:

“I LOVE YOU.”

88. Chương 88

Chương 88

Chúng tôi nấu mỳ ăn rồi ra ngoài. Định làm gì đây?? Chính là chia đội để đá bóng. Trời lạnh, không thể đá ngoài bãi biển nên chúng tôi quyết định chơi ở sân thể dục.

“Tuấn Hỷ và Tiểu Mẫn kéo, búa, bao phân chia đi!”

“Biết rồi!”

Tôi nhất định phải thắng! Người đầu tiên tôi cần là tên ấy!

“Dao! Búa! Bao!”

Ha ha ha! Thắng rồi.

“Không cần nói cũng biết rồi chứ? Mau đến đây.”

Tôi vừa nói, Cầm Thánh lặng lẽ đến bên cạnh. Sau đó thì thào bảo:

“Ngoài quạ đen ra thì ai cũng được.”

“Hê hê ... em biết rồi, cố lên!”

Đương nhiên Tiểu Mẫn chọn Tuấn Anh. Tôi tiếp tục chọn Thái Dân, Tiểu Mẫn chọn Chí Hối, tôi chọn Trí Anh. Tiểu Mẫn chọn Diệp Ngân... Cuối cùng chàng quạ đen còn lại nổi điên!

“Chẳng ra gì cả! Các cậu!!! Các cậu ức hiếp tớ, tớ biết rồi nhé! Quá quái thật! Quá đáng!!! Các cậu đều ghen tỵ với tớ!”

“Lý Vân Quân là người thừa. Tuấn Anh, các cậu đem đi đi!”

“Anh Thái Dân, miễn phí cho anh đấy!”

“Đừng, đừng có nhường. Các cậu dẫn hắn đi đi.”

“Dứt khoát phải thế à?”

Tuấn Anh và Thái Dân làm vẻ mặt trầm trọng. Vân Quân liếc chúng tôi, sắc mặt ủ dột, đúng là thú vị.

“Ừ, ngại quá nhưng anh hiểu tâm trạng của cậu mà.”

“Suyt, anh Vân Quân.”

“Hà? Hà?”

Tuấn Anh vừa gọi, Vân Quân đã vui sướng chạy đến.

“Làm trọng tài nhé.”

“Không làm, quá đáng!! Càng lúc càng chả ra gì!!”

Vân Quân rất đau buồn. Tuấn Anh lại phải bảo Vân Quân tham gia đội của nó vì Diệp Ngân cũng ở đó, như thế mới đỡ ngọt cậu ta được. Cuối cùng, chúng tôi bắt đầu đá bóng. Bên thua phải nấu cơm và dọn dẹp. Ha ha.

“Tuấn Hỷ, đón bóng” Tôi nhận bóng Cẩm Thánh vừa đá rồi chuyền cho Thái Dân. Thái Dân đón bóng rồi sút mạnh về phía Xương Sườn. Ha ha, 1 : 0

Tỉ số là 10 : 7. Nửa hiệp đầu chúng tôi thắng. Ha ha. Tuấn Anh không muốn nấu cơm nên vô cùng kích động. Nhưng bó tay rồi, chúng tôi quá mạnh, họ không thắng nổi đâu.

“Thôi kết thúc đi! Không cần đá hết trận! Ha ha!!”

Vẫn là chúng tôi dẫn trước. Gần đến phút cuối, Chí Hồi chuyền bóng cho Tuấn Anh. Tuy Tuấn Anh đứng hơi xa nhưng tôi nghĩ nó nhất định sút trực tiếp.

“Nhất định phải thắng!! Cố lên!!”

Bình!!

“Oác!!”

Xương Sườn đứng phía trước kêu toáng lên. Úi! Trái bóng đó đảo trúng vào gáy cậu ta.

“Sao lại thế được!! Ui da ~ đau chết mất thôi!!”

“Anh, không sao chứ? Xin lỗi, em cố ý đó.”

“Cố ý thật á? Thật á?”

“Nói đùa mà, ha ha ha, anh không sao chứ? Haizzz! Hừ! Đúng là ý trời, chúng ta hình như có số nấu ăn rồi.”

Hôm ấy, chúng tôi thắng lợi hoàn toàn, bọn Xương Sườn đành tức tối chuẩn bị bữa ăn, ngày du lịch đầu tiên đã kết thúc như thế.

Hôm thứ hai, chúng tôi chơi trò Đông Đông Quái Bánh, tức là trò chơi không được phép nói gì. Lúc chơi, chúng tôi suýt nữa cười chết vì Tuấn Anh chẳng biết chơi trò gì cả. Tuy là em tôi nhưng buồn cười thật; ai cũng biết trò đó, chỗ nó là không biết phải nói gì nên do dự không chắc chắn, kết quả bị trù trăn chặn chịu đòn. Phải nói “thả” rồi đưa ngón cái ra, được cho phép mới được nói nhưng nó cứ nói luôn, tất nhiên không tránh khỏi ăn đấm rồi. Sau đó Thái Dân cũng bị tóm gọn. Cuối cùng có người đánh được cậu ta rồi, lúc Tuấn Anh đánh Thái Dân liền kêu toáng lên về khoái chí nhưng chính nó cũng bị đấm; giống thằng ngốc ấy, nhưng nhờ Tuấn Anh mà chúng tôi cười quá đủ rồi. Và cứ thế ngày nữa đã qua đi. Đến buổi tối, chúng tôi uống bia và rượu, hình như Diệp Ngân không uống được nên chỉ uống một ly đã lăn đùng ra ngủ. Thấy Diệp Ngân như vậy, lần đầu Vân Quân nói ra một câu đàng hoàng:

“Cô nhóc này, đáng yêu quá mà.”

Sau đó cố gắng bế Diệp Ngân đang ngủ say như chết về phòng. Tên này được lắm, hà hà.

Khi không khí dần đạt đến cao trào, tôi và Cẩm Thánh cũng đến bờ biển. Thật hứng khởi, không biết có phải do mặc áo jacket không mà không thấy lạnh lắm. Phải rồi, lần này chúng tôi đã mua áo jacket tình nhân/

“Thú vị chứ?”

“Ừ, thú vị lắm, ở bên đám nhóc ấy, càng thấy vui hơn.”

“Lúc cả đám chơi Đông Đông Quái Bánh, tên Tuấn Anh buồn cười thật.”

“Đúng thế mà! Em cứ tưởng cười chết đến nơi rồi chứ!”

“Đưa tay cho anh.” Cẩm Thánh xoa xoa bàn tay tôi rồi dút vào túi áo jacket của anh. Ấm thật. Mặc kệ cơn gió biển lạnh lẽo, chúng tôi hôn nhau rất nồng nàn. Hình như cơn gió biển cũng đang ghen tức với chúng tôi. Ha ha. Tôi muốn mãi mãi ở bên Cẩm Thánh, cho đến khi bạc đầu, răng giả cũng rụng hết mới thôi. Mãi mãi Em yêu Anh.

Ngày thứ ba, chúng tôi ăn cơm trộn. Ăn cơm trộn ở Phủ Sơn ngon tuyệt. Ha ha ~ Giá cả cũng rẻ nữa chứ.

Đến buổi tối. Tối nay là tiết mục đặc sắc nhất và cũng được mong chờ nhất, đến sàn nhảy! tuy là lần thứ hai nhưng vẫn có chút căng thẳng! Trí Anh và Tiểu Mẫn cùng Diệp Ngân về phòng, chúng tôi cùng nhau biến thân. Thay đổi lớn nhất là Trí Anh, tôi cũng bị bạn ấy mê hoặc mất rồi.

“Có phải cậu xinh đẹp hơi bị quá đáng rồi không?”

“Vẻ đẹp quả tớ có phải là chuyện ngày một ngày hai đâu.”

“Cậu biến về nhà đi.”

“A, ừ! Xin lỗi”

“Hey hey hey.”

Y phục của chúng tôi rất đẹp nhưng khiến mọi người bất ngờ nhất là tóc giả của Diệp Ngân. Có thể áp đảo tất cả mọi người. Vốn Ngô Diệp Ngân còn bé, tóc cũng ngắn nhất nhưng không biết cô bé tìm đâu ra bộ tóc giả, lại còn đôi giày cao gót nữa!

“Ôi chào, hay thật!”

“Ha ha.”

Chúng tôi đã chuẩn bị xong nhưng đám con trai còn lợi hại hơn. Nhìn trộm bọn họ mặc thường phục, không biết thế nào mà vẫn thấy Cẩm Thánh đẹp trai nhất, oách nhất. Các bạn nghĩ tôi sẽ bảo cả đám đẹp trai hết chứ gì?

Chuẩn bị xong xuôi, chúng tôi cùng đến sàn nhảy. Chúng tôi căng thẳng đứng trước cửa quan sát động tĩnh, Thái Dân sau khi quan sát chúng tôi rồi, lên tiếng với vẻ bất an:

“Đến phía đó tuyệt đối không được hoảng hốt! Nhất định phải làm ra vẻ tự nhiên phớt lờ tất cả! Biết chưa? Nếu bắt phải xem chứng minh nhân dân, phải hét to lên với hắn!”

“Nếu đuổi chúng ta ra ngoài thì đánh gãy chân tên bảo vệ!”

Rốt cuộc chúng tôi có vào được sàn nhảy không? Hay là không được?

Đương nhiên là vào được rồi! Ha ha, anh chàng bảo vệ muốn xem chứng minh nhân dân, vẫn chưa kịp nói ra đã bị bộ dạng hung hăng của đám con trai dọa chết khiếp nên để chúng tôi vào.

Sàn nhảy, thật sự quá hay ho để diễn kịch nên mua bánh sinh nhật, sau đó, nói với anh bảo vệ là sinh nhật, bảo anh giúp chuẩn bị rượu sâm panh nhưng hôm ấy có phải sinh nhật gì đâu, tất nhiên là giả vờ cho người khác xem rồi.

Bài Dance kết thúc, một điệu nhạc dịu dàng mềm mại cất lên. Nếu ở Phủ Sơn mà Lý Văn Quân chịu ngồi yên thì chẳng phải là cậu ta rồi. Thế đấy, cậu ta đã cùng Thái Dân lên sân khấu nhảy. Ngắm dáng vẻ ẻo lả của bọn họ, thật không hổ danh là quỷ nghịch ngợm. Nhưng xem ra bọn họ có vẻ vui sướng.

Bốn giờ sáng chúng tôi mới rời khỏi sàn nhảy. Chơi vui quá.

Đám con trai đã đi mua đồ uống. Lúc chúng tôi đợi bọn họ, có mấy tên đang tiến lại. Sắc đẹp của chúng tôi cũng chẳng hề bị suy giảm ở Phủ Sơn này sao!

89. Chương 89

Chương 89

“Đẹp ~ quá! Đi chơi chung nhé? Anh đây rất nhiều tiền!”

Năm tên con trai xấu xí kinh khủng, nhìn phát nôn đang lên tiếng tán tỉnh chúng tôi.

“Không, tôi có bạn trai rồi.”

“Í da ! em là đẹp nhất, từ chối thế này đâu có được!”

Đồ nhãi nhép, còn biết thế nào là đẹp à. Xùy, -_-;; Cái tên gớm ghiếc kia bắt đầu sờ đầu tôi. Đây là quyền lợi chỉ thuộc về Cẩm Thánh, mấy tên nhóc kia, sao còn chưa quay về? >.

“Khốn! Mẹ nó! Ai cho phép anh làm vậy?”

Bốp!!

Một cú đấm vang lên. Hu ra!! Tên ấy của tôi đến rồi. +_+ Ta biết ngay là người sẽ bị đấm mà! Ha ha.

~“Mẹ kiếp! Thằng nhóc này là ai?”

“Tao là chồng cô ấy!”

Bốp!!

Một cú đấm nữa lại bay đến! +_+ Nhưng mà, bốn tên kia này giờ xem chiến đấu cũng bắt đầu động thủ với đám con trai chúng tôi 5 : 5. Thấy họ đánh nhau, chúng tôi cảm thấy rất lo sợ.

Bọn khốn kiếp. Nhìn kỹ thấy bọn chúng đều để đầu trọc, chắc không phải bọn nó cùng trong một tổ chức gì gì ấy chứ? TOT

“A ~ a~.”

Các bạn đừng bao giờ hiểu lầm rằng Diệp Ngân gào lên như thế vì sợ hãi. Tuyệt đối không phải thế, mà đó là tiếng kêu hứng chí do sung sướng quá độ mà thốt ra thôi.

“Làm sao đây! Các anh của em, tuyệt quá đi mất! Anh Cẩm Thánh! Anh Tuấn Anh! Làm sao đây? Tuyệt quá! A ha. ~>_< em=”” cần=”” tất=”” cả=”” các=””>

“Diệp Ngân, chị đang ở đây đó nhé.”

”A he he... nhưng mà đẹp trai thật mà! >_<>

“Trí Anh, lên núi với tớ đi, chôn sống Diệp Ngân luôn. -_-^ ”

“Ừ, biết rồi. T^T”

Trận chiến kết thúc, chúng tôi toàn thắng. ^-^V

“Bọn nhãi nhép! Chẳng ra gì mà cũng đòi đánh nhau!”

“Cút mau đi, bọn khốn!”

“Lâu quá rồi không thoải mái như thế, hôm nay mới thư giãn gân cốt được. Đi thôi, đại ca?”

Nickname “đại ca” chẳng qua chỉ là biệt danh yêu thích mà chúng tôi gọi Cẩm Thánh nhưng bọn khốn kia nghe thấy thì có vẻ rất sợ hãi. Chúng tôi quay người chuẩn bị bỏ đi, thì một tên khốn gào lên:

“Ê!! Mẹ kiếp, bọn này là bang nào thế hả? Bọn tao là bang Đầu Thép. Bọn này ở bang nào?”

Ặc! Là bang phái thật à. Hình như chúng tôi chọc vào tổ kiến lửa rồi, mà không phải tổ kiến lửa bình thường. TOT Bọn con trai cũng có vẻ hoảng, dừng bước lại. Thái Dân hỏi bọn khốn kia với vẻ rất bất an:

“Các người là phái Đầu Thép à?”

“Mẹ kiếp, đúng thế! Bọn này là thủ hạ của ai thế hả?”

Quả thực là bang phái thật. Chúng tôi phải làm sao đây? Một câu của Vân Quân khiến chúng tôi suýt chết ngất. -_-;

“Cái gì mà là thủ hạ của ai? Đương nhiên là thủ hạ của đại ca rồi!”

Lý Vân Quân chết tiệt. -_-^

“Vậy bọn này là thế lực mới à? Mẹ kiếp.”

Lúc này phải làm sao đây? Chuyện lớn rồi, còn nói chúng tôi là thể lực mới nữa chứ. T_T Những lúc thể này bỏ đi là thượng sách, không đúng, chạy là thượng sách! Tuy chẳng ai bảo chúng tôi chạy nhanh nhưng quả thực chúng tôi đi nhanh hơn mức bình thường. _-;;

“Mẹ kiếp!! Hỡi chúng mày là người phái nào cơ mà!!”

Lúc này đến lượt Cẩm Thánh gây sự.

“Muốn biết à?!”

Cẩm Thánh đứng xa xa, quay lại gào lớn. Anh muốn nói gì đây? _- Đến thời gian chạy cũng không đủ nữa là, mà còn...

“Nói mau!!”

Cẩm Thánh khề thì thầm những lời chỉ chúng tôi nghe được.

“Tôi nói với bọn chúng xong, các bạn đừng quan tâm phía sau, chỉ cần chạy nhanh là được, con trai mỗi người kéo một cô bạn, gỡ giày cao gót ra mà chạy. Chúng ta đến Phủ Sơn mà còn gây chuyện. Hic!”

Sau đó, Cẩm Thánh gào lên với đám khốn kia. Tôi sợ có hậu họa quá. _-^

“Chúng tôi là!! Phái Cao Trung!”

Ặc, câu trả lời của Cẩm Thánh hoàn toàn bất ngờ. Chúng tôi cứ muốn cười lăn lộn trước dáng vẻ mơ hồ của bọn đầu trọc, buồn cười chết mất. Để nhin cười, suýt chút nữa là mất mạng. _-;; Phái Cao Trung. Ha ha!!

“Phái Cao Trung là phái nào thế?”

“Đó là!! Chúng tôi là học sinh cấp ba! Chạy!”

“Mẹ kiếp! Tóm lấy chúng nó! Đồ nhãi nhép!! Bắt lấy bọn chúng!!”

”Các chú ơi!! Hê hê. Tức chết rồi hả? Chúng tôi là học sinh cấp ba, ha ha, ngốc quá!!! >_<>

“Bọn nhãi nhép!! Bắt được thì chúng mày chết chắc!!”

Các bạn có tưởng tượng được không? Tờ mờ sáng có bốn nữ sinh tay xách giày cao gót chạy như điên, phía sau là năm tên con trai bảo vệ; rồi phía sau nữa có năm tên côn đồ chạy đuổi theo, ^-^;; Bọn họ tức chết nhì? Bọn côn đồ đáng sợ bị học sinh cấp ba trêu đùa. _-^ Nếu tôi là bọn họ thì ngay trong ngày hôm đó sẽ rút lui khỏi bang phái rồi.

“Bọn điên! Chúng ta là học sinh cấp ba ~ học sinh cấp ba. ~”

Vân Quân kéo Diệp Ngân đang hò hét chạy cực kỳ nhanh, phía trước vừa may có ba chiếc taxi.

Chính nó! Chúng tôi đã ngồi taxi trở về chỗ nghỉ. Tôi cảm thấy không thể nào quên được chuyến du lịch đến Phủ Sơn, ^-^ Nó đã ở trong ký ức tôi mãi về sau. Thật sự rất vui!

Lúc về đến Thủy Nguyên, Thái Dân sau khi đề cập đến chuyện kết hôn tập thể đã nói thêm một câu rất hoang đường:

“Này! Sau khi chúng ta lên đại học sẽ bắt đầu tiết kiệm tiền! Sau đó dùng số tiền đó để làm ăn, thế nào?”

Không thể nào khuyên được tên Thái Dân này, ^-^;;

“Tớ nói thật lòng đó! Thật mà! Tin tớ! Làm chứ?? Thật đó!!”

Thật à? Kết hôn tập thể còn chưa chắc thực hiện được mà. Lại còn cùng làm ăn? Làm hay không? Hê hê! Chúng tôi phải đợi đến năm hai mươi bảy tuổi, tuy rằng nói là mười năm sau nhưng chúng tôi đã định năm hai mươi bảy tuổi sẽ cử hành hôn lễ tập thể. Mười năm sau chúng tôi sẽ có dáng vẻ thế nào đây? Tôi có một ước mơ nho nhỏ rằng mười năm sau mọi người sẽ vẫn ở bên nhau là được, đó là mơ ước quá lớn chẳng? ^-^

Khương Cẩm Thánh, Lý Vân Quân, Phác Tuấn Anh, Hy Thái Dân, Mẫn Chí Hồi, Thẩm Trí Anh, Hàn Mẫn, Ngô Diệp Ngân, còn có tôi - Phác Tuấn Hỷ. Tuy không biết tương lai chúng tôi sẽ xảy ra những chuyện gì nhưng cho dù có phát sinh ra chuyện gì lớn, hay những chuyện đau khổ, chỉ cần mãi mãi ở bên nhau như bây giờ là được. Như trước kia, đừng để lạc mất ai, chúng tôi được ở bên nhau mỗi giờ mỗi phút là tốt rồi.

Tôi có thể chắc chắn!! Tương lai tôi nhất định sẽ gả cho tên này!! Nhất định!! Bởi vì... tôi là tất cả của tên ấy mà. ^-^

90. Chương 90 End

Chương 90

Mười năm sau. . .

“Một lúc nữa sẽ cử hành nghi thức, hy vọng các vị quan khách đến tham dự lễ cưới còn đứng bên ngoài nhanh chóng vào trong sảnh. Xin thông báo thêm lần nữa, một lúc nữa đây anh em của chúng tôi cưới vợ, xin mau chóng tiến vào sảnh. Phì...”

Không biết có gì buồn cười mà Thiết Hựu cứ cười hí hí mãi, lâu quá không gặp nên gan cũng to ra rồi nhỉ. Tôi cho Thiết Hựu hai cú đấm để giáo dục cậu ta. Chết đi là được. Hử. Nghĩ đến lúc vất vả cực nhọc vì phải mượn nhà thi đấu thể thao này để tổ chức cưới là muốn đập cho cậu ta một trận rồi! Ôi chao, T_T lần đầu khi đến đây, tôi nghĩ tổ chức tiệc cưới ở đây á? Thật sự có chút thất vọng. Nhưng giờ đây đã trang hoàng rất tuyệt, còn đẹp hơn khách sạn tổ chức lễ cưới gấp trăm lần nữa.

“Anh! Em đến rồi!”

“Hoan nghênh, mau đến đây!”

Liếc thấy đám nhóc hậu bối vào với nụ cười rạng rỡ trên gương mặt, ha ha! Ôi tên ấy của tôi, xin tha thứ tôi đến bây giờ vẫn gọi anh là “tên ấy”. Có phải bạn muốn biết tên ấy của tôi bao naqm qua có gì thay đổi không? Hi! Tuổi tác của tên ấy giống như số đếm ngược ấy, bây giờ cũng vẫn như trước, vẫn đẹp trai như hồi đó. Lúc học đại học đám bạn học nữ thích nói cười của tôi hề thấy anh là đánh tôi. T_T Thời gian tôi và anh ở bên nhau tính ra cũng gần mười năm rồi. Khương Cẩm Thánh, sau này em muốn sống vì anh, chết cũng vì anh. Anh chẳng có lời cầu hôn nào đặc biệt, hôm ấy trở về sau khi đi bộ đội... càng đẹp trai hơn, càng khiến ta rung động hơn. Anh chưa ăn hết đã đặt đĩa xuống, nhìn chăm chú vào mắt tôi rồi nói:

“Tuấn Hỷ, đến nay chúng ta vẫn chia ra ngủ riêng, không thấy mệt sao? Bắt đầu từ bây giờ, vừa ngủ dậy không phải nhìn thấy thú bông hay gối bông, mà có thể nhìn thấy em xinh đẹp như thế, chắc là tuyệt lắm.”

Đó chính là... chính là lời cầu hôn của tên ấy. -_-;; Tôi cũng cảm thấy mệt mỏi với chuyện ngày nào cũng ngủ riêng nên đã đồng ý. -_-;; Tôi cũng muốn mỗi ngày tỉnh dậy được nhìn thấy gương mặt anh, tạo nên một buổi sớm đẹp rực rỡ cùng anh.

Thời gian ấy có xảy ra nguy cơ chia ly nào không? Nếu nói không thì là giả rồi. Nhưng mỗi lần nhớ lại năm mười tám tuổi, tuy chúng tôi vẫn yêu nhau nhưng suýt chút nữa là chia lìa. Biết rõ chia tay như vậy sẽ đau đớn, khổ sở biết bao. Biết rõ tôi không thể thiếu tên ấy, tên ấy cũng không thể thiếu được tôi, chia tay rồi tôi sẽ không sống nổi... Thế nên, đối với chúng tôi mà nói, ly biệt là chuyện vô cùng xa vời.

“Chị Tuấn Hỷ, áo cưới dài quá! Em mặc kệ đấy!! Hu hu. T_T”

Cô bé này chính là... cô bé đáng yêu mà mười năm trước theo đuổi Lý Vân Quân đến chết đi sống lại - Ngô Diệp Ngân, vợ của Lý vân Quân. ^^*

“Ha ha!! Diệp Ngân, sao em đáng yêu thế nhỉ!!”

Diệp Ngân đang thay áo cưới trong phòng trang điểm cô dâu đã phát điên lên vì áo cưới quá dài.

“Gi thế này, các chị đều xinh đẹp thế kia! ****! Dù thế nào cũng phải để anh yêu của em hãnh diện mới được!”

“Ngô Diệp Ngân! Có thể đừng nói anh yêu này nợ của em nữa được không?”

Thế thì, người đứng bên cạnh Diệp Ngân cau mặt gào lớn kia là ai? Chính là Trí Anh, bạn của tôi, người bạn đời của Trí Anh chính là Thái Dân. Trí Anh đang trang điểm cũng tức giận, la hét om xòm. ^-^;; Trí Anh xưa nay không hề thích những lời nói quá sến nên mỗi lần Diệp Ngân gọi Vân Quân là “anh yêu”, Trí Anh đều nhéo Diệp Ngân khiến bây giờ da thịt Diệp Ngân chỗ nào cũng bầm xanh. -_-

“Làm sao đây, tới hồi hộp quá, run lấy lấy đây này! Các cậu không sao chứ? Sao mà... Thực sự là cứ nghĩa đến hôn kết hôn mà căng thẳng đến mức toàn thân run bắn lên, không ngủ nổi, cả đêm cứ lặn qua lật lại! ^-^;;”

Đó chính là Tiểu Mẫn, một trong những người bạn và sắp tới đây sẽ làm em dâu tôi. Ha ha ha!!

“Ha ha!! Hàn Mẫn! Cậu hài thật đấy!!”

Tạm đặt bốn cô dâu hài hước này sang một bên, vẫn còn một cô dâu nữa đang tiến vào, Không phải ai khác mà chính là cô gái có tính cách rất kiên cường mạnh mẽ, cô gái cao ngạo hoàn mỹ vô khuyết nhưng rất hiền lành đáng yêu - Thôi Ngân Cẩn. Chính là cô dâu lớn hơn người anh em mất kính Chí Hồi của chúng tôi ba tuổi. ^-^;; Chỉ cần chị Thôi Ngân Cẩn xuất hiện, chúng tôi liền cố gắng làm ra vẻ chính chắn. -_-

“Chị đến rồi?”

“Haizzz, chị đến muộn rồi phải không?”

“Không đâu, chị, trang điểm nhanh đi? Một lúc nữa là bắt đầu rồi.”

“Ôi chào! Thế hả? Mọi người giúp chị một chút được không?”

Tất cả các cô em đều không ai chỉ thị mà cùng đồng thanh...

“A, vâng! Dương nhiên rồi!!”

Và cứ thế, -_-^ chúng tôi giúp Thôi Ngân Cẩn trang điểm, mặc áo cưới, một lúc nữa là bắt đầu rồi. Lát nữa, khi tên ấy của tôi xuất hiện, vẫn sẽ như trước kia, nụ cười rạng rỡ đứng ở đó chẳng? Nhóc ơi, cuối cùng em đã gửi cả đời mình cho anh rồi! Bây giờ thực sự đã cảm thấy rất hạnh phúc!

Dang dang...

“Cô dâu, mời ra nhanh!”

Năm cô dâu chúng ta mang tâm trạng xúc động, trái tim run rẩy, rụt rè hướng về phía hội trường.

”Không ổn rồi, các chị ơi, em phải gỡ bỏ đôi giày cao gót ra! Anh ấy của em đáng nhỏ, em còn mang giày cao gót thì chả lẽ cao bằng nhau à? T__T Thế thì người ta nhìn thấy sẽ cười anh ấy của em chết. Dứt khoát không thể như vậy được! >_<>

Diệp Ngân nói xong bèn cởi luôn đôi giày cao gót ra ném đi, đúng là tính cách khuyển mãi không bỏ mà.

Thậm Trí Anh, Hàn Mẫn, Ngô Diệp Ngân, Thôi Ngân Cẩn và Phác Tuấn Hỷ cả đời chỉ gặp được một người yêu, và mong muốn từ bây giờ sẽ đầu bạc răng long, mãi mãi yêu nhau... vì muốn nắm lấy tay anh mà bước đi. Trái tim tôi đang đập thình thịch trong ngực.

Phải, đã có rất nhiều chuyện đau lòng. Yêu anh, tuy trải qua những tháng ngày vất vả khổ đau nhưng em luôn nghĩ đến tấm lòng anh và những lời anh đã nói với em... câu nói ấy “Em là tất cả của anh” ... “Những lời tâm thường nhất, có lúc mới chân thật nhất” ... lời nói ấy... bây giờ quyết định tin tưởng anh rồi. Giờ đây tôi rất hạnh phúc, vì tôi là tất cả của tên ấy. ^-^

Trước kia em là tất cả của anh, thế nhưng bây giờ anh cũng là tất cả của em, Khương Cẩm Thánh, em yêu anh thật lòng.

“Chú rể bước vào!”

Những anh chàng phóng khoáng đẹp trai của chúng tôi đang rải những bước chân đều nhau tiến vào hội trường. Quả thực quá đẹp trai, Hy Thái Dân, Phác Tuấn Anh, Lý Văn Quân, Mẫn Chí Hồi và cả Khương Cẩm Thánh tên ấy của tôi nữa.

Mọi người hôm nay quá đẹp trai rồi, trời ơi! >__

“Các anh! Đẹp trai quá!!!”

“Ha ha! Đẹp quá chừng!”

“Sống hạnh phúc nhé!”

“Đêm tân hôn phải nóng bỏng vào nhé!! Biết chưa? Cố lên!”

Những người bạn, hậu bối, tiền bối bên cạnh đều húng chí gào thét, chắc là toàn bộ học sinh Đại Lâm Công Cao đều ở đây cả. Chúng tôi đã thực hiện lời hứa mà mười năm trước Hy Thái Dân nói đùa. ^^ Chúng tôi đều có những kết cuộc hạnh phúc, không ai phải bỏ tiền ra du lịch xa.

“Bây giờ mời các cô dâu xinh đẹp bước ra. Ôi chào, các anh ơi, các anh vui sướng hơi quá rồi nhé? Các anh cười rách cả mồm rồi kìa!!”

“Thiết Hựu!! Anh muốn gặp vợ nhanh lắm rồi!! Mau gọi họ ra đi!!”

“Vâng! Em dâu dám... trái lời đại ca... Mời cô dâu bước vào hội trường!”

Mỗi một bước chân đều tiến đến gần tên ấy, trái tim tôi cũng đang trôi dạt ở nơi nào. Cuối cùng, tôi đã nắm được tay tên ấy, khoác tay tên ấy đứng một bên. Khoảnh khắc này, tình cảm dâng trào, suýt nữa nước mắt cũng rơi xuống.

Các bậc cha mẹ hai bên đều rất mãn nguyện. Xin mọi người hãy yên tâm, chúng con sẽ sống rất hạnh phúc. Sống cùng tên ấy, tôi sẽ không sợ bất kỳ việc gì. Dù có thế nào tôi cũng không sợ. ^^

Một người gặp một người khác, quá trình hợp hai thành một, từng người từng người xen vào, lại gặp nghịch cảnh, cho dù có bao vất vả khổ cực, chỉ cần chúng ta ở bên nhau sẽ chinh phục được tất cả. Tôi và Cẩm Thánh có lòng tin như vậy. Không chỉ thế, bốn tên con trai và bốn cô nàng đứng cạnh tôi đây cũng thế, nên hôm nay chúng tôi cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Tôi và tên ấy đang nở nụ cười rạng rỡ thì thầm với nhau.

“Em vẫn là tất cả của anh chứ? Bây giờ anh vẫn yêu em chứ?”

“Bây giờ anh chỉ có mình em... Nếu em không còn, anh muốn cười cũng không cười nổi, khóc cũng khóc không xong.”

“Em cũng... vậy.”

“Từ đây em đã là tất cả của anh, bây giờ cũng vậy... Ngốc quá.”

“Vâng, chúng ta sẽ sống hạnh phúc nhé.”

“Em sẽ hạnh phúc đến phát điên lên ấy, tin anh đi.”

“Ừ. ^^”

Người chủ hôn là thầy chủ nhiệm đã nghỉ hưu Phác Triết Huân, người thầy được kính trọng nhất, yêu mến nhất, nổi tiếng nhất Đại Lâm Công Cao.

“Chú rể Mẫn Chí Hồi, con có thể rằng sẽ bảo vệ, tôn trọng, yêu thương cô dâu Thôi Ngân Cẩn suốt đời không?”

“Vâng.”

“Đáp rất to, tốt lắm! Cô dâu con có thể rằng sẽ kính trọng, yêu Mẫn Chí Hồi như với cha con không?”

“Vâng.”

“Chú rể Phác Tuấn Anh, con có thể sẽ bảo vệ, tôn trọng, yêu thương Hàn Mẫn suốt đời không?”

” Vâng, con sẽ yêu thương cô ấy đến khi thịt nát xương tan!”

“Trả lời hay lắm. Vậy cô dâu, con có thể rằng sẽ kính trọng, yêu Tuấn Anh như với cha con không?”

“Vâng... ”

Hàn Mẫn không biết tự khi nào đã bắt đầu khóc. T_T Tôi cũng khóc rồi. ~ Phác Tuấn Anh bây giờ vô cùng yêu thương Hàn Mẫn. Đúng là một tên tuyệt vời. Trước kia vốn thờ ơ, bây giờ nó cũng ý thức được không có Tiểu Mẫn thì không ổn rồi.

“Chú rể Hy Thái Dân, con có thể rằng sẽ bảo vệ, tôn trọng, yêu thương cô dâu Thẩm Trí Anh suốt đời không?”

“Vâng, từ bây giờ con sẽ bảo vệ, sẽ không để cô ấy rơi nước mắt nữa.”

“Ừ, Thái Dân, để cô ấy khóc là không được đâu đấy. Cô dâu Thẩm Trí Anh, con có thể rằng sẽ kính trọng, yêu Thái Dân như với cha con không?”

“... Vâng.”

Giọng Trí Anh rất khê và run rẩy. Đã trải qua mối tình khổ sở nhất, tuy có lúc rất đau khổ nhưng giờ đây đã hạnh phúc ở bên Thái Dân rồi!

“Sau đây, Lý Vân Quân Xương Sườn của chúng ta... Gọi như thế cũng thấy gọn thật! Vân Quân, ha ha! Ừ, lại lần nữa, chú rể Lý Vân Quân, con có thể rằng sẽ bảo vệ, tôn trọng, yêu thương cô dâu Ngô Diệp Ngân suốt đời không?”

“Con thề... cả... đời... tôn trọng, bảo vệ, yêu thương cô ấy!”

“Ha ha!! Cái thằng này, thầy còn tưởng sao lại chịu yên lặng thế, Lý Vân Quân, kết hôn rồi đừng có nghịch ngợm nữa, nếu không con trai con gái của con cũng vậy thì sao đây, ha ha!!!”

“Ha ha, thầy ơi, Xương Sườn con nghịch ngợm có phải ngày một ngày hai đâu? Hơn nữa, vợ con cũng như con, ha ha!!”

”Anh biến đi.

”

Phụt... ha ha!!! Một câu của Vân Quân khiến toàn hội trường chấn động ồn ào. Tên ấy rốt cuộc vẫn là quỷ Xương Sườn nghịch ngợm mà! -_-;; Sau khi ra khỏi quân đội cứ ngỡ sẽ ngoan hiền hơn! Không đây một tuần đã... Đó chính là tên Xương Sườn Lý Vân Quân của chúng tôi đấy!

“Nào, cô dâu Ngô Diệp Ngân, con có thể rằng sẽ kính trọng, yêu Vân Quân như với cha con không?”

“Con thề sẽ trân trọng anh ấy như cha con! Yêu thương anh ấy! Hi hi, con sẽ học theo anh yêu của con!”

Ôi, có ai khuyên nhủ được cái đôi vợ chồng quỷ sứ nghịch ngợm này không? Đúng là một cặp trời sinh, nói thế nào cũng không thay đổi được.

“Bây giờ là cặp cuối cùng. Tên nhóc Khương Cẩm Thánh! Lúc Cao Trung thích đánh nhau như thế, bây giờ còn thích không?”

“Không đánh nữa.”

“Thật không?”

“Nam tử hán, nói một không thể là hai!”

“Thế hả, thầy sẽ theo dõi đấy. Chú rể Khương Cẩm Thánh, con có thể rằng sẽ bảo vệ, tôn trọng, yêu thương cô dâu Phác Tuấn Hỷ suốt đời không?”

“Cho dù cô ấy đã già chỉ có thể nằm trên giường, đến lúc ấy con vẫn tôn trọng, yêu thương cô ấy!”

Tí tách...

Nước mắt tôi cố gắng cắn răng nín nhịn đã bị một lời của tên này...

“Cô dâu Phác Tuấn Hỷ, con có thể rằng sẽ kính trọng yêu Khương Cẩm Thánh như với cha con không?”

“Vâng”

“Tiếp theo, mọi người hãy cho tràng pháo tay nồng nhiệt!”

Tháng Năm đẹp đẽ, lễ kết hôn của chúng tôi đã kết thúc trong không khí mỹ mãn và hạnh phúc như vậy đây.

Sau khi kết thúc chuyến du lịch trăng mật ba ngày bốn đêm, nơi chúng tôi tụ tập là cửa hàng chúng tôi vừa cùng nhau mở ra. “Anh trai Xương Sườn và cửa hàng thịt nướng em trai”. Ha ha ha. >_

Bộ phận nhà bếp, có Hy Thái Dân, Mẫn Chí Hồi, Thôi Ngân Cẩn; quầy tính tiền có tôi - Phác Tuấn Hỷ, người đã dành dụm tiền bạc khổ sở tám năm nay, cũng chính là bà chủ của “Anh trai Xương Sườn và cửa hàng thịt nướng em trai” này. Tôi nhớ đến tên Vân Quân bảo không có tiền nên không chịu giao nộp, để bắt cậu ta nộp tiền, hầu như tôi đã phải rút ra toàn bộ sức lực. Phì. _- Người phục vụ chính là Xương Sườn Lý Vân Quân! Người đàn ông mạnh mẽ Phác Tuấn Anh! Ngô Diệp Ngân đáng yêu! Nữ hoàng Thẩm Trí Anh! Trợ lý Hàn Mẫn! Còn có đại ca suốt đời của chúng tôi, Khương Cẩm Thánh! Hây! Có chút cảm xúc nhỉ. Ý nghĩ xuất hiện trong đầu chúng tôi đó là gì nào? Một cửa hàng thịt nướng có đội ngũ phục vụ nổi tiếng xinh đẹp! Nói như thế bạn có hiểu được không? Một cửa hàng thịt nướng còn có thể có dàn phục vụ nổi tiếng hơn không? Đó chính là sự nghiệp của chúng tôi.

Khi mời mọi người đến “Anh trai Xương Sườn và cửa hàng thịt nướng em trai” của chúng tôi, đứng ở hành lang gào một tiếng! Đại ca! Thế thì Khương Cẩm Thánh sẽ chạy ra đón các bạn như người điên ấy ^O^.

Chúng tôi đã giữ lời hứa mười năm trước, kết hôn tập thể, và cả sự nghiệp tập thể, sẽ sống một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn.

“Hôm nay là ngày đầu, người ta sẽ đến đông chứ?”

“Đương nhiên rồi! Đã phát bao nhiêu tờ rơi cơ mà! Yên tâm đi!”

Tôi và tên ấy cùng bước ra, nhìn những người qua lại, lẩm bầm mộ cách đáng thương rằng: hãy vào đi, hãy vào đi chứ.

“Ôi chào ~ đáng người tuyệt quá!”

“Ha ha ~ đi chơi với bọn anh chứ?”

Bốp!

“Đừng có làm ồn! Cái đám con trai chết tiệt!”

Ặc!! -O- Cảnh tượng quen thuộc này đã thấy ở đâu rồi nhỉ? Bỗng nhớ đến chuyện xảy ra trong xe buýt số bảy lần đầu tôi gặp anh.

Chúng tôi hiếu kỳ theo dõi họ. Cậu chàng lặng lẽ dờ ra, rồi bước đến trước mặt cô bé xinh đẹp vừa đá cậu ta một cái.

“Sau này em là của anh rồi!”

+O+ Mẹ ơi! Sao mà giống tên ấy của tôi thế không biết.

Đám trẻ con lại huyền não kéo nhau đi mất. Hình như tôi có thể nhìn thấy tương lai của chúng rồi.

“Tuấn Hỷ, mười năm sau chắc bọn nó cũng mở cửa hàng thịt nướng nhỉ! Ha ha.”

Nhìn thế nào cũng thấy giống. _-;; Anh ôm lấy eo tôi, hạnh phúc quá, hạnh phúc đến mức nước mắt đã lưng tròng. Hi hi. ~ -O-

Các nhóc à! Các nhóc đã nghe nói đến tình yêu mười năm chưa? Mười tám tuổi... bắt đầu từ lúc ấy, giờ đây đã hai mươi bảy tuổi...

Tôi vẫn luôn là tất cả của tên ấy!

— HẾT —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-la-tat-ca-cua-ten-ay>